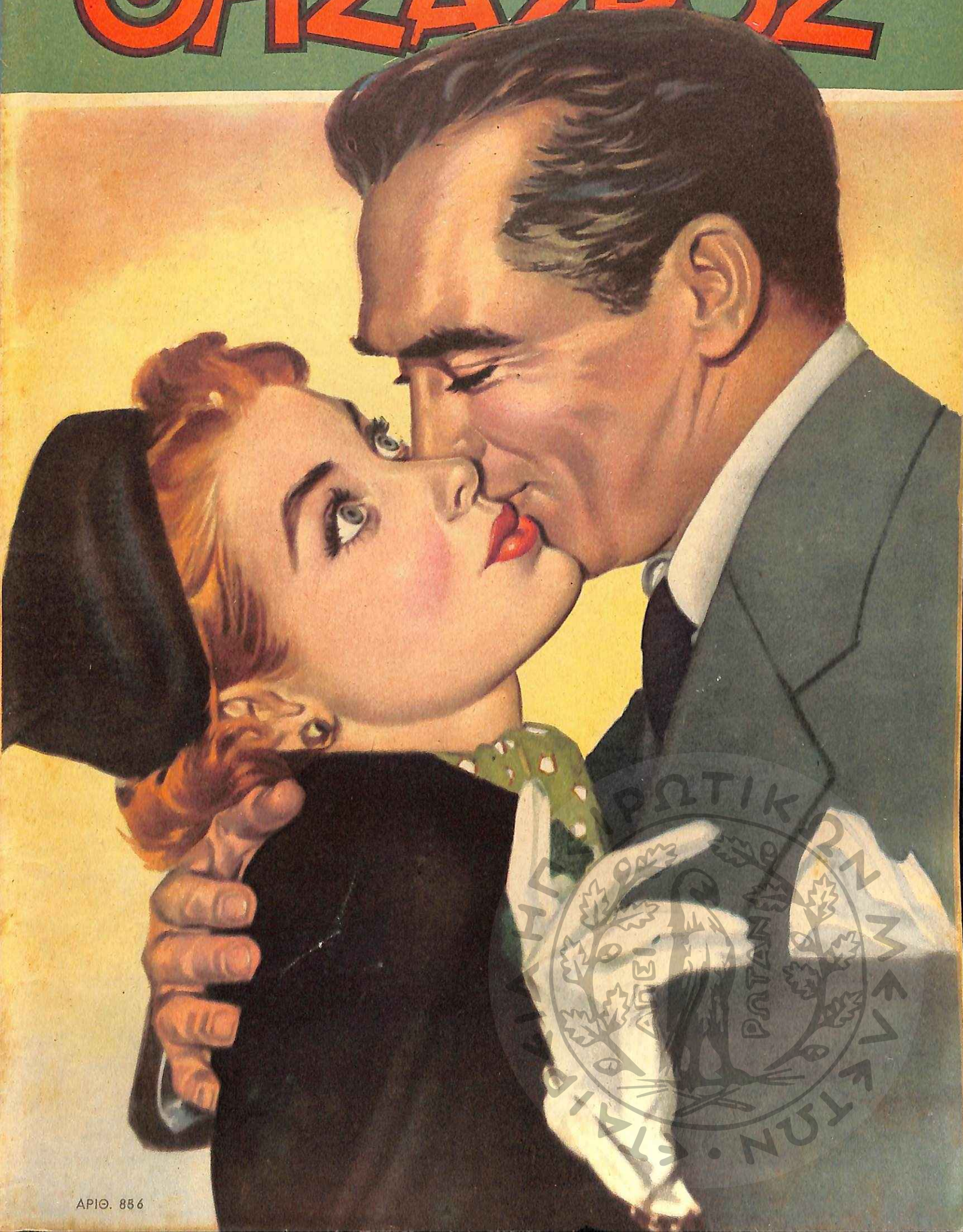

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τρομεροί ΤΟΝΕΙΣ

Έκανε ό,τι μπορούσε για να του φανή δυσάρεστη και να τον απογοητεύσει...

Λένε οι γονείς για τα παιδιά. Λένε όμως και τα παιδιά για τους γονείς. Στον πατέρα καταλογίζουν τη δυστυχία της ή νέα που εκθέτει το δράμα της σε τέσσερις δακτυλογραφημένες σελίδες. Τί την ήθελε την πολυτέλεια της κόρης, αφού ήταν να φερθή όπως φέρθηκε, να διαλύση το σπίτι του και να κάνει το παιδί του να ντρέπεται, μάλιστα να ντρέπεται, για τον πατέρα του; Καλύτερα να μην είχε γεννηθή παρά να μεγαλώσει με τέτοιες συνθήκες.

Από πολύ μικρή άρχισε να καταλαβαίνει, ότι κάτι πηγαίνει άσχημα στο σπίτι της. Κλαμένα κάθε τόσο τα μάτια της μητέρας, άγριεμένος ο πατέρας. Άργότερα, όταν μεγάλωσε λίγο, έμαθε την αιτία. Μια άλλη γυναίκα κατέστρεψε την οικογενειακή ευτυχία. Δεν της κρατά κακία. Αν δεν ήταν αυτή, θα ήταν κάποια άλλη. Είναι τόσο ανήσυχος στα έρωτικά του ο πατέρας της...

Έπι ένα διάστημα, ή διπλή ζωή. Και ή νόμιμη και ή παράνομη. Κυκλοφορούσε με τη δεύτερη, στα φανερά, χωρίς κανένα πρόσχημα. Πριν από δυό χρόνια, έσπασε και τον τελευταίο δεσμό με το σπίτι του. Έφυγε, αφήνοντας στο έλεος του Θεού γυναίκα και κόρη. Το έλαχιστο ποσό που τους στέλνει — κάπου έναμισό χιλιάριο — μόλις τους φτάνει για να ζήσουν.

Αλλά δεν είναι αυτό που την απασχολεί περισσότερο. Έκείνο που ζητεί από τον πατέρα της, είναι να μη την ρεζιλεύουν στον κόσμο, να μη δίνει τέτοια δημοσιότητα στον ανύψωτο βίο του. Του το λέει, τον παρακαλεί... Δεν την ακούει. «Δεν μου έκανε το χατίρι. Ζή ακόμα μία ρεμπέλη ζωή. Ντρέπομαι τόσο γι' αυτόν... Και δεν υπάρχει χειρότερο από το να κοκκινίζει ένα παιδί για το γονιό του...»

Το χαρακτηριστικό δό είναι, ότι εξακολουθεί να τον αγαπά. Τον αγαπά, τον θέλει κοντά της, αισθάνεται την ανάγκη της στοργής. Βλέπει στο τραπέζι, την άδεια θέσι του και δεν καταδίνει η μπουκιά. Πόσο θα την ανακούφιζε η οικία του πατέρα...

Αλλά ο πατέρας δεν της δίνει παρά μόνο πίκρες. Αφόρητες οι καταστάσεις που δημιουργεί ή συμπεριφορά του. Σε κάθε συνάντησή τους, της παρουσιάζει κι' από μία νέα φιλενδοχία της εξιστορεί τις ερωτικές περιπέτειές του. Καμιά φορά, όταν τον κορίτσι βρίσκει με τις παρέες της σε κανένα κέντρο, βλέπει τον πατέρα να εμφανίζεται με τη μία και την άλλη και να χαριεντίζεται μαζί τους. Είναι οι στιγμές που θα ήθελε να πεθάνει, για να μη δοκιμάζει τέτοιες ταπεινώσεις.

Αλλά υπάρχει και κάτι άλλο: το ειδύλλιο της. Συναισθηματικός τύπος, καθώς είναι, αγάπησε από τα δεκαπέντε της. Πικραμένη από το σπίτι της, αισθανόταν τόσο την ανάγκη ενός συντρόφου... Στα είκοσι της τώρα, και το ειδύλλιο συνεχίζεται. Βαρυτάτη αγάπη τους συνδέει. Στάθηκε κοντά του κατά την περίοδο των σπουδών του. Τού έδινε κουράγιο, όταν αντιμετώπιζε τις δυσκολίες των εξετάσεων. Τού έκανε γαλλικά μαθήματα. Έκείνος πάλι της μετέδιδε τις γνώσεις του, τη μόρφωση, της έδινε τις απορίες. «...Παράβλεπε ερωτικά ραντεβού, θα πήγες. Έγώ όμως δεν τ' αλλάζω ούτε με τα φίλια, ούτε με τις ερωτικές στιγμές».

Ζούσαν προσμένοντας την ώρα του γάμου. Όταν εκείνος ένομιζε κατάλληλη τη στιγμή, απευθύνθηκε στους δικούς του και ζήτησε την εύχή τους. Τους ήρθε κεραμίδα. Να παντρευτεί αυτός ο πιο νέος από τα παιδιά, όταν έχη άλλα αδελφία και αδελφές ανύπαντρες! Εκτός αν επρόκειτο να πάρη κάποια προίκα, που θα του επέτρεπε να συντηρηθούν αυτός και ή γυναίκα του...

Τότε το κορίτσι στράφηκε στον πατέρα του, για να τον βολιδοσκοπήσει τι θα ήταν διατεθειμένος να της δώσει. «Τίποτα», ήταν ή απάντησή του. Τίποτα δεν έχει να δώσει στην κόρη του. Έχει όμως αρκετά, για να αγοράσει ένα σπίτι και να το χαρίσει επιπλωμένο στην παρνούμενη του σύντροφο. Τό σπνί, που θα διευ-

κόλυνε το γάμο και θα έλυε το πρόβλημα, δεν το παίρνει ή κόρη. Το παίρνει ή φίλη.

Απελπισμένοι οι δυο νέοι, μάταια αναζητήσαν μια λύση. Έπρεπε να περιμένουν. Για να μη της κόβη την τύχη εκείνος, της πρότεινε να χωρίσουν. Δεν το δέχθηκε. Ύστερα όμως, άρχισε να σκέπτεται ή ίδια για τη δική του ευτυχία. Άσφαλώς ένας γάμος με προίκα, θα του άνοιγε νέους ορίζοντες. Η ευκαιρία υπήρχε. Ο πατέρας μιάς φίλης της — καλός πατέρας αυτός — διέθετε για τον μέλλοντα γαμπρό, έτοιμο το συμβολαιογραφείο του. Ό,τι χρειαζόταν στο νεαρό δικηγόρο. Χωρίς να πη τίποτα στον αγαπημένο της, κατέστρωσε το σχέδιό της και το έβαλε σε εφαρμογή.

Από το ένα μέρος, προσποιούνταν την ψυχή. Αδιάφορη, δεν επέπαινε τον άνθρωπο που αγαπούσε, του εναντιωνόταν, του φερόταν με εριστικότητα, έκανε ό,τι μπορούσε για να του φανή δυσάρεστη, να τον κουράσει και να τον απογοητεύσει. Συγχρόνως προσπαθούσε να τον φέρη σε επαφή με τη μελλοντική. Πραγικές στιγμές, που έμειναν χωρίς αποτέλεσμα. Το κατάλαβε εκείνος, την αγάπησε ακόμα περισσότερο και προσέφυγε για δεύτερη φορά στους δικούς του. Δεύτερη προσφυγή, δεύτερη άρνηση. Ήταν δέ ή άρνηση αυτή πιο απόλυτη από την πρώτη.

Γιατί, στο μεταξύ, οι γονείς του αγοριού έμαθαν... Με ένδυμα φέρον για το παιδί τους αυτόι, φρόντισαν να πληροφορηθούν την προέλευση της κοπέλλας, που προώριζε ο γιός τους για γυναίκα του. Η διαγωγή του πατέρα τους έκανε να εντείνουν την αντίστασή τους. Μη θέλουμε όλος ο κόσμος να σκέπτεται όπως ίσως σκέπτεσθε έσείς και να ξεχωρίση τις δυο καταστάσεις, την κατάσταση του πατέρα και την κατάσταση της κόρης. Είναι άλλοι με τη δική τους τακτική, που

σκέπτονται διαφορετικά και σου λένε: Για να είναι από τέτοιο πατέρα τέτοια θα είναι κι' αυτή. "Η, παραδέχονται μόν ότι από κακό πατέρα μπορεί να γεννηθή λαμπρό κορίτσι και αντιστρόφως, προτιμούν όμως ν' αποφύγουν την κακοτοπιά και να μη συμπεθεριστούν με πρόσωπα κακόφημα.

Προλήψεις θα πήτε. Ναί, αλλά δεν εξετάζουμε τώρα αν έχουν δίκιο ή άδικο. Έδώ πρόκειται για τις συνέπειες. Οι δε συνέπειες είναι, ότι οι γονείς, που ήταν διατεθειμένοι να υποχωρήσουν στο οικονομικό ζήτημα και να δώσουν τη συγκατάθεσή τους, τώρα που κατέχουν το φακέλλο του πατέρα, απειλούν να μη ξαναδούν το παιδί τους, αν επιμείνη σε μία ένωση που θεωρούν ανάρμοστη για την υπόληψή του ονόματός τους και επικίνδυνη για το μέλλον του γιού τους.

Όσοι έχουν πολύ προχωρημένες ιδέες, ή όσοι τοποθετούν τον έρωτα πάνω απ' όλα, θα σκεφθούν, ότι για κείνους που αληθινά αγαπιούνται, ή άρνηση των γονέων δεν μπορεί ν' αποτελέσει εμπόδιο στη νομιμοποίησή της αγάπης τους.

Εύκολο να το λέμε. Όταν όμως βάλουμε κάτω τα νούμερα και δούμε τί χρειάζεται για να συντηρηθή ένα σπίτι, θα πεισθούμε εύκολα ότι μόνο οι επιπόλαιοι παραδίδουν τον οικονομικό παράγοντα.

Δεν είναι το πάλι αυτός. Όταν όμως σου λείπουν και τα στοιχειώδη — λείπουν δε στην περίπτωση μας τα στοιχειώδη — πώς να πάρης την απόφαση; Εκτός δε απ' αυτό, φιλότιμο και μυαλό λωμένο το κορίτσι καθώς είναι, με κανένα τρόπο δεν θα δεχόταν να γίνη γυναίκα ενός σιζύγου, του όποιου οι γονείς τη θεωρούν τόσο μειωμένη ήθικά, ώστε ν' αρνούνται να την ενσωματώσουν στην οικογένειά τους.

Δεν είναι μ' αυτούς που τάχει ή νέα. «Δεν τους άδικώ» κάθε γονιός το ίδιο θάκανε». Εκείνος που προκαλεί την όργη και την απελπισία της, είναι ο δικός της πατέρας. Αυτός που χαρίζει σπίνια και έπιπλα στις εύνοούμενές του και αφήνει ένα όνομα ανυπόληπτο στην κόρη του, άδωο όνομα του εγωισμού, της αφιλοτιμίας και του νοσηρού έρωτισμού του. Αμαρτίες γονέων που παιδεύουν τέκνα.

Πολλές είναι οι περιπτώσεις, που άτυχουν οι γονείς με τα παιδιά τους. Αλλά επίσης πολλές, αν όχι και περισσότερες οι περιπτώσεις, που τα παιδιά, άτυχα στους γονείς, βλέπουν τα άνομήματα των γονιτών να ρημάζουν τη ζωή τους.

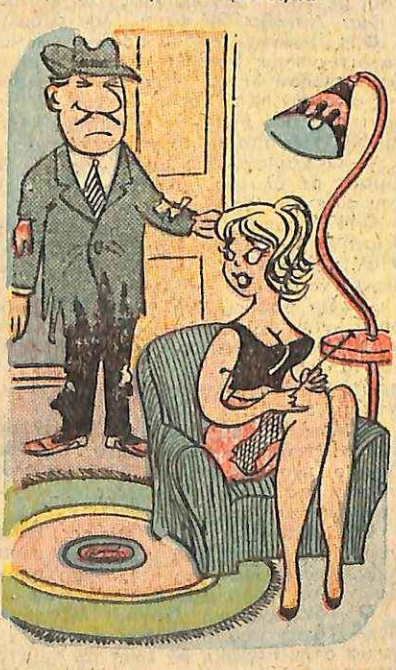
Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟ Γ

Θέλουμε ένα άλλο σερόζιτισο με 74 κομμάτια... Έκείνο που πήραμε προ υνός δεν κράτησε πολύ!...

Για στάσου μια στιγμή... Ακόμα δεν την παντρεύτηκα!

Πού να στά λένω, Περιλή... Αγόρασα ένα χαριτωμένο σκυλάκι!...

Με τις συχνές αλλαγές των τηλεφώνων δεν λείπουν τα κωμικά και τ' άπρόοπτα. Συμπολίτες, έσχενα, που μπαίνει να φωνισή ο' ένα κατάστημα βλέπει τον καταστηματάρχη να τρέχει στο τηλέφωνο που χτυπά, σε έξαλλη κατάσταση και να λήη στο ακουστικό:

— Όχι, κύριε! Δεν παίζουμε σήμερα! Δεν έχουμε παράσταση! Ούτε απογευματινή ούτε βραδυνή! Αφίστε μας ήσυχους!

Ύστερα κλείνει το τηλέφωνο.

— Δίνετε και... παραστάσεις; έρωτά άπορημένος ο πελάτης.

— Μά τι να τους πω; έζει.

γεί ο καταστηματάρχης, ο' ντεσω να τρελλώσω. Μου δώσαν τον αριθμό του ταμείου ενός θεάτρου κι' απ' το πρωί ως το βράδυ μου ζήτηνε εισιτήρια!

Κι' ο άλλος με καυμό: — Πάλι καλά είσατε έσείς. Έμένα που μου δώσαν το τηλέφωνο ενός... εργολάβου κηδεύων; Τι να πω ο καυμένος;

ΔΑΡΥΣ και επίδοξος μπαίνει ο έπιθεωρητής μέσα στο λαυφορέο και ζητά απ' τους έπιθεωρητές τα εισιτήριά τους. Όλοι του τα δίνουν, ο έπιθεωρητής τα έλέγχει, τα σκίζει λίγο και τα επιστρέφει.

— Τα εισιτήριά σας! φωνάζει μπροστά ο' ένα παχουλό κύριο, που φαίνεται θυισμένος στους ρεμβασμούς του.

Ο παχουλός, όμως, κύριος δεν έχει εισιτήριο κι' ο έπιθεωρητής, με ύφος συγκρατημένα θριαμβευτικό φωνάζει στον υπεύθυνο:

— Εισπράκτορα! Κόψε ένα εισιτήριο στον κύριο.

Ο εισπράκτορας στρέφει

στον έπιδοξο αγανακτισμένος:

— Γιατί δεν πήρες εισιτήριο κύριε; έρωτά, ενώ τον πλησιάζει.

— Έσύ γιατί δεν μου έδωσες;

— Έγώ δεν σε είδα.

— Ούτε κι' έγώ σε είδα!

— Οπότε επεμβαίνει ο σωφέρ.

— Έ, τώρα που... ιδωθήκατε και γνωρισθήκατε, κόψε του το εισιτήριο!

Και οι έπιδοξοι γελούν.

Με βροντώδεις διαφημίσεις έγκαινισσαν οι χειμερινά κινηματογράφοι την νέα σεζόν. Πολλοί, όμως, που έχουν κακή πείρα έχασαν την έμπιστοσύνη στα κοντρά λόγια των ρεklamών και προσπαθούν να πάρουν τις σχετικές πληροφορίες από τους θεατές.

— Πώς είναι, λοιπόν, το

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 ΠΛ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ ΤΗΛ 36-781 ΤΙΜΗ ΔΡ 6

φίλμ που είδατε; ρωτά κάποιος έναν γνωστό του, που βγαίνει από κεντρικό σινεμα.

— Αριστούργημα! πληροφόρει ο φίλος.

— Άλλα ένας τρίτος φίλος που βγαίνει επίσης την ίδια στιγμή κι' ακούει τον διάλογο επεμβαίνει:

— Αριστούργημα λες αυτή τη... σαχλαμάρα;

— Ό μ' ή εισελθών ακόμα, άπορεί:

— Τέλος πάντων, αριστούργημα είναι ή σαχλαμάρα;

Και ο πρώτος:

— Μεταξύ των δύο!

Κι' έτσι ο άνθρωπος... φωτίζεται πέρα για πέρα.

★

Κ ΑΘΩΣ το τράλλευ προχωρεί στην όδο Πατισίων, μια κυρία βλέπει από το

Εύθυμα ενστατώνανέ

παράθυρο στο δρόμο κάποιον, πετάγεται απ' το κάθισμα και του φωνάζει:

— Γιατρέ! Γιατρέ!

Ο άνθρωπος τη βλέπει, και στρέφει, αλλά το τράλλευ προχωρεί και ή κυρία μέσα στη φούρια της φωνάζει στον οδηγό:

— Οδηγέ! Σταμάτα μια στιγμή! Σταμάτα να προλάδω το γιατρό...

Κι' ένας έπιδοξος επεμβαίνοντας:

— Καλύτερα, μαντάμ, να κάνη στροφή, να τον προλάβουμε.

Κι' οι έπιδοξοι μειδιούν.

★

ΠΑΡ' όλον ότι ο Βασίλης Λογοθετίδης φημίζεται για πολύ καλός οδηγός, προημερών από μια στραβοπονηρία παρά λίγο να συγκρουσθή με κάποια κούρα.

Ο οδηγός της κούρας καταναγκασμένος στρέφεται να βρει, αλλά βλέποντας στο βολάν τον Λογοθετίδη ξεροκαπνίζει κι' ύστερα χαμογελά.

— Χρειάζεσαι... κευλιές στα

★

Για να λείψη των χρημάτων ή γνωστή κονσελάρια, χιλιάδραχμα καινούργια μπαίνουν στην κυκλοφορία.

τα όποια, όπως λένε, φηγοράτα θάναι λίαν και στους συναλλασσομένους θα παρέχουν ευκολία!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

★

Με την κυριολεξία θάναι χρήματα γερά, που σχεδόν πολύ σπανίως θα όφιστανται φθωρά!

Ποῦγμα, που, λόγω τιμής, το πιστεύουμε κι' έμεις,

επειδή ο κόσμος όλος έχει φειδ' τέτοια μίξερια, που ποτέ δεν θα το πιάνη το χιλιάριο στα... χέρια!

Γ. Θ-ς

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Άννα φανερώνει στην κατάπληκτη μητέρα της ότι ο Ζώης είναι πρόθυμος να την παντρευτεί και ν' αναγνωρίσει σαν δικό του το παιδί του φάρτη. Στο μεταξύ, ο Άλέκος, που έχει μετανοήσει για τη στάση του και έπειτα με ειλικρίνεια να διορθώσει το σφάλμα του, πληροφορείται από τη Νίνα τις προθέσεις του γιατρού και γίνεται έξω φρενών. Η Νίνα δεν φαίνεται πρόθυμη να μεσολαβήσει για να τον ξαναφέρει σ' επαφή με την Άννα. Ένα βράδυ, ο Άλέκος πηγαίνει στο ιατρείο του Ζώη και τον παρακαλεί να τον ακούσει.

Η φωνή του είχε γίνει, ξαφνικά, βραχνή, σαν να του έκανε κόπο που έλεγε τ' όνομά του. Τά βλέμματά τους διασταυρώθηκαν πάνω από το γραφείο. Έπειτα τα κατέβασαν κι' οι δυο. Για αρκετά λεπτά δεν μίλησαν ούτε ο ένας ούτε ο άλλος. Ο Άλέκος δέκοψε, τέλος, τη σιωπή. — 'Η έπισκεψί μου θα σας φαίνεται πολύ παράξενη, είπε. Ο γιατρός είχε άκουμπήσει στη ράχη της πολυθρόνας του και κύτταζε στο κενό. Δεν απάντησε.

— Και θ' αναρωτιόμαστε, βέβαια, τί ήρθα να κάμω εδώ, συνέχισε ο Φόρτης. Δεν πήρε και πάλι καμιά απάντηση. — Θα σας το πω άμεσως, εξακολουθώντας. Πρωτίτερα, όμως, πρέπει να σας πω ποιός είμαι...

Αφ' ου να περάσουν μερικές στιγμές — Είμαι ένας άθλιος που δεν αξίζει ούτε τον οίχτο... — Αν ήρθα σε σας, είναι γιατί σεις μόνο θα μπορούσατε ίσως να καταλάβετε πόσο είμαι δυστυχισμένος. Ο γιατρός σιωπούσε πάντα. Το ύφος του δεν έδειχνε ούτε ανυπομονησία ούτε ταραχή. — Ακούγε μόνο.

Ο Άλέκος σταμάτησε και πάλι. Το πρόσωπό του δεν ήταν πια ήρεμο όπως πριν. Βαθείες ρυτίδες αulάκωναν το μέτωπό του και το σάγονι του είχε κρεμάσει προς τα κάτω, σαν να είχαν ξεσφίχτι οι άρμιοι που το συγκρατούσαν. Έφερε το χέρι στο λαιμό του, σαν κάτι να τον στενοχωρούσε και με φωνή που μόλις ακουγόταν είπε: — 'Ηρθα για την Άννα.

Ο γιατρός έμεινε ακίνητος στη θέση του. Θαύλες πως το πρόσωπό του ήταν από μάρμαρο. Μόνο τα βλέφαρά του ανεβοκατέβηκαν δυο - τρεις φορές.

— Ξέρω ότι την αγαπάτε, συνέχισε ο Φόρτης. Κι' εγώ επίσης την αγαπάω... Προσπάθησε να διακρίνει κάποιον ειρωνικό μορφασμό στο πρόσωπο του γιατρού, αλλά δεν είδε τίποτε.

— Έπειτα την αγαπάω ήρθα εδώ, προσέθεσε σε λίγο. — Αν το έλεγα στην ίδια, θα γελάσε μαζί μου... Άλλα σεις πρέπει να με καταλάβετε... Είναι αλήθεια πως φέρεσθε πολύ πρόθυμα... Το μυαλό μου είχε χαλαρήσει. Τώρα, όμως, ξαναβλέπω καθαρά μπροστά μου. Και να τί ήρθα να σας

πώ: δεν μπορώ ν' αφήσω την Άννα... δεν θέλω να την αφήσω... Αυτό έπρεπε, βέβαια, να το είχα σκεφτεί από πριν... Γιατί έτσι δεν θα την έκανα να με περιφρονήσει όπως τώρα... Κατάπιε με κόπο το σάλιο του κι' αποτελείωσε το μονολόγό του: — Σκέφτηκα πως εσείς μόνο μπορείτε να με βοηθήσετε. Άλλα πρέπει πρώτα να με καταλάβετε... Για πρώτη φορά, από τη στιγμή που ο Άλέκος είχε μπη στο ιατρείο του, ο Ζώης κατέβασε το κεφάλι του. Το πρόσωπό του ήταν πολύ άρχο.

— Τί θέλετε να καταλάβω; ρώτησε με ήρεμη φωνή. — Ότι είμαι πολύ δυστυχισμένος... — Αυτό το πιστεύω. — Τα μάτια του Άλέκου έλαμψαν. — 'Α, το πιστεύετε; είπε. Και θα θελήσετε να με βοηθήσετε; Ο γιατρός ανασήκωσε τους ώμους του. — Να σας βοηθήσω εγώ; ρώτησε. Σε τί;

Το πρόσωπό του δεν ήταν πια ήρεμο όπως πριν. Είχε πάρει τώρα μία έκφραση ανήσυχη και ταραγμένη.

Ο Άλέκος κύτταζε προσεχτικά το συνομιλήτη του, σαν να θέλε να φάση με το βλέμμα του ως τα κατάβασα της ψυχής του, για να διαβάσει εκεί τα αισθήματα και τις διαθέσεις του. Αυτή η εξέταση φαινόταν πως τον ικανοποιούσε, γιατί, έπειτα από μερικές στιγμές, είπε: — Θέλω να μου ξαναδώσετε την Άννα. Γι' αυτό ήρθα εδώ. Αυτή την απάντησι ο γιατρός την π...

Ενδιαφέρον
Δυο κατεργάρηδες

Ο Άναργυρίδης, φοβερός κατεργάρης συναντάει στο δρόμο τον φίλο και... συνδεδεμένο του Άσημακ. — Πώς πάνε, αγαπητέ, ο δουλειές; τον ρωτάει ο Άσημακς, μ' ενδιαφέρον.

— Περιφρού! απαντάει ο Άναργυρίδης, γεμάτος χαρά. Χτες ακριβώς πέτυχα ένα περιφρού κόλλο!... — Τι έκανες; ρώτησε μ' ανυπομονησία ο Άσημακς. — Νά, ήμουν σ' ένα μπάρι, ήπια πέντε - έξι ούισκυ, μα δεν είχα πενήνταρά πάνω μου για να πληρώσω. Τότε μου ήρθε μια ιδέα! Άρχισα με το μπάρι μαν τη συζητάω για το ποδόσφαιρο, τον ιππόδρομο, τις γυναίκες... Γιγνώριζατε πρώτοι φίλοι κι' όταν ήταν ήμωρα να φύγω, τόσο είχε ξεκαστει άπ' ου το κουβεντολόι, που δεν θυμήθηκε να μου ζητήσει να πληρώσω.

— Αι! Δεν λες τίποτα! απάντησε ο Άσημακς με περιφρόνησι. Προχτές μου συνέβη και μένα κάτι παρόμοιο σ' ένα μπάρι. Και δεν είχα δεκάρα σ' ένα μπάρι! Έπιασα λοιπόν, κι' εγώ πάνω μου! Με το μπάρι μαν κι' όταν τη συζητάω, με το μπάρι μαν κι' όταν ήμωρα να φύγω, τόσο είχε ξεκαστει άπ' ου το κουβεντολόι, που δεν θυμήθηκε να μου ζητήσει να πληρώσω... ρέστα από εκατοστάρικο, βιάστηκε να μου ζητήσει συγγνώμη, για την αφορημάδα του και να μου δώσει έδω - δόκιμα δραχμές!... Κόκκαλο ο Άναργυρίδης.

Ο ΦΑΚΟΣ

ρίμενε και τη φοβόταν. Χλώμιασε, ωστόσο, ακούγοντας τα λόγια του Άλέκου. Ο ανθρωπος αυτός είχε πάει, λοιπόν, για να του πάρη κάτι που το θεωρούσε και το ήθελε δικό του; Κι' είχε την αναιδεια να του το φωνάζει κατ' αμύτητα;

Ο Ζώης αισθάνθηκε την ανάγκη ν' άμυνθη, να προστατεύσει την ευτυχία του. — 'Η Άννα ήταν δική σας κι' όμως δεν θελήσατε να την κρατήσετε, είπε. Τί έχασατε, λοιπόν, να τη ζητήσετε από μένα; Ο Άλέκος είχε ξαθερμή τωρα την ηρεμία του. Μέσα στο μυαλό του οι σκεψεις δένονταν ξεκάθαρα ή μία με την άλλη. Κι' όλες οδηγούσαν στο ίδιο συμπέρασμα: — Έπρεπε ν' άμυνθη τα πάντα, να ταπεινωθή, να εξευτελισθή, για να πετύχει εκείνο που επιθυμούσε. Το διάδημα που έκανε, δεν τον κούραζε πιά. Θα τα άνεχόταν όλα για να επιτύχει εκείνο που ήθελε.

— Δεν ήρθα να σας ζητήσω τίποτε, απάντησε. Καταλαβαίνω πως δεν έχω το δικαίωμα να το κάμω. — 'Ηρθα μόνο για να σας παρακαλέσω... να με λυπηθήτε.

Είπε τα λόγια αυτά ταπεινά, ντροπιασμένα σχεδόν.

Το πρόσωπο του άλλου πήρε, ξαφνικά, μία σκληρή έκφρασι.

— Με λυπηθήκατε σεις άλλοτε; είπε. Σκεφθήκατε τον πόνο μου, το μαρτύριό μου; Τι έκάματε για να τα γλυκάνετε; Σκεφθήκατε την αγωνία μου, το σπαραγμό της ψυχής μου, το φριχτό παραμυλητό του μυαλού μου; — 'Ηρθατε κοντά μου τις νύχτες λού μου; — 'Ηρθατε κοντά μου τις νύχτες που έμενα άγρυπνος, για να μου δώσαν παρηγορητικό λόγο και να μου δώσανε θάρρος; Σκεφθήκατε σεις τη δική μου ευτυχία όταν την κουρελιάζατε με τις τσεσερές ρόδες του αυτοκινήτου σας; Γιατί, λοιπόν, θέλετε να σας λυπηθώ;

— 'Ηρθα σε σας γιατί ξέρω πως έχετε ευγενική ψυχή, απάντησε στον ίδιο ταπεινό τόνο ο Άλέκος.

— 'Α, έτσι; φώναξε ο γιατρός, που είχε άρχειν να έκνευρίζεται. — Ζητάτε από μένα να θυσιάσω για να ευτυχήσετε σεις! — 'Ε, όχι, αυτό δεν μπορώ να το κάμω.

Σηκώθηκε από την πολυθρόνα του κι' άρχισε να περπατά επάνω-κάτω μέσα στο ιατρείο.

— Άρνισάστε; ρώτησε με αγωνία ο Άλέκος.

— Για να σας άρνηθώ έπρεπε να σας αναγνωρίσω το δικαίωμα να μου κάμετε αυτή την αίτησι, απάντησε ο γιατρός. Αυτό το δικαίωμα, όμως, όπως το είπατε και μόνος σας, δεν το έχετε. Για μένα είναι το ίδιο, λοιπόν, σαν να μην μου είσατε τίποτε... Ναι, είπε καλύτερα να ξεχάσωμε και σεις πως ήρθατε στο γραφείο μου κι' εγώ πως σας δέχτηκα εδώ. Αυτό θα μάς προφυλάξη και τους δυο από πολλές παρανοήσεις, πού, διαφορετικά, είναι άναποφευκτες... Φοβάμαι, δυστυχώς, πως δε μπορείτε να με καταλάβετε... Μάθετε, ωστόσο, πως δεν θα επιτρέψω ποτέ στον εαυτό μου ν' ασχοληθώ μαζί σας... Είναι σαν να μην σας είδα ποτέ, κύριε. — Έτσι, θα βγήτε και πάλι κεοδισμένος, γιατί τουλάχιστον, δεν θα μάθετε τις κρίσεις μου για το άτομό σας, που μπορεί, άλλωστε να μην σας ενδιαφέρουν.

Μιλούσε σκληρά γιατί αισθανόταν την ανάγκη να προστατευθή από τον ίδιο τον εαυτό του. Δεν έπρεπε ν' αφήσει τη συμπενοια να μπη μέσα στην ψυχή του. Αυτό ήνοια να μητρίτο για την ευτυχία του. Τα περιφρονητικά αυτά λόγια, όμως, αν...

τί να εξοργίσουν τον Άλέκο, τον έκαμαν πιο ταπεινό.

— Κάνετε λάθος, είπε. Οι κρίσεις σας δεν μου είναι αδιάφορες. Σας πληροφορώ, όμως, ότι, δεν θα είνε τσόν σκληρές όσαν αυτές που κάνω εγώ ο ίδιος για τον εαυτό μου. Ξέρω καλά πως περιφρονείτε τον άνθρωπο που λίγο έλειψε ν' αφήση να του πάρουν μέσα από τα χέρια του τη γυναίκα που αγαπούσε και το παιδί του. Κι' όμως, η περιφρόνησί σας δεν με εξοργίζει. Γιατί είναι πολύ μικρότερη από εκείνη που αισθάνομαι εγώ ο ίδιος για τον εαυτό μου. — Αν πήρα το θάρρος ναρθώ σε σας, είναι γιατί θέλω να με βοηθήσετε να ξεγανισθώ... Φερθήκατε ως σήμερα τόσο ευγενικά! Δεχθήκατε να δώσετε τ' όνομά σας σε μία δυστυχισμένη νέα, που ήταν αποδιωγμένη από όλους και που στο τέλος του δρόμου της την περίμεναν η ντροπή και ίσως ο θάνατος. Δεχθήκατε ακόμη να αναγνωρίσετε σαν δικό σας το παιδί ενός άλλου. Στις αποφάσεις σας αυτές σας παρακίνησε, βέβαια, η αγάπη σας για την Άννα. Άλλα και μόνο το ότι είχατε το θάρρος να πάρετε αυτές τις αποφάσεις, δείχνει πόσο μεγάλη είναι η ευγένεια της ψυχής σας. — Αν δεν είχα δειγμάτα γι' αυτήν, δεν θα τολμούσα ποτέ να περάσω το κατώφλι της πόρτας σας. Και να γιατί μόνον από εσάς περιμένω τη σωτηρία μου.

Σας είπα, πρωτίτερα ότι πρέπει να με λυπηθήτε. — Αν δεν με ληπτε με συμπόνοια, δεν θα μπόρεσα ποτέ να καταλάβετε το δράμα της ψυχής μου. Είναι δυνατόν, λοιπόν, να με καταδικάσετε στην απόγνωση και να μου άρνηθητε κάθε έλπίδα να ξεγανισθώ μπροστά στον ίδιο τον εαυτό μου; — Αν χάσω την Άννα και το παιδί μου, δεν μου μένει παρά να σκοτωθώ ή να τρελλαθώ. — 'Ημουν ως προχτές ένα τέρας. Άλλα τώρα επόνησα και καταλάβα... Ο γιατρός ξαναγύρισε άργα στη θέση του. — Αν ο Άλέκος μεταχειριζόταν διαφορετική γλώσσα, αν ξεστομίσε απειλές ή αν του ζητούσε απαιτητικά να παραμερίσει, δεν θα δυσκολευόταν ούτε στιγμή στην άποψή του. Άλλα τώρα διάταζε. Ο άνθρωπος που καθόταν απέναντί του τον είχε συγκινήσει με τα λόγια του.

— Αν ήμαστε δυο άνθρωποι που αγαπούσαμε την Άννα, δεν θα τολμούσα ποτέ να σας ζητήσω να υποχωρήσετε, συνέχισε ο Άλέκος. Άλλ' εκτός από την Άννα, υπάρχει επίσης το παιδί που πρόκειται ναρθή στον κόσμο. Θα έχετε, λοιπόν, τη σκληρότητα να το στερησετε από τον πατέρα του;... Ξέρω ότι θα το αγαπήσετε. Άλλα δεν θα είσατε ποτέ ο πατέρας του! Κι' η σκέψι αυτή θα δηλητηριάσει πάντοτε τη ζωή σας...

— Πάμετε! φώναξε ο γιατρός. Σας άκουσα τόσο ώρα να μου μιλάτε για τον εαυτό σας. Δεν σας δίνω, όμως, το δικαίωμα ν' ασχοληθήτε μαζί μου. — Δεν άσχοιούμαι μαζί σας, διαμαρτυρήθηκε ο Άλέκος. Το μόνο που θέλησα να πω είναι ότι δεν μπορεί κανείς να παίξει το ρόλο του πατέρα ενός παιδιού που δεν είναι δικό του, που δεν είναι βγαλμένο μέσα από τη σάρκα του, που δεν έχει πάρει από το αίμα του, ότι καλό κι' ό,τι κακό βρίσκεται μέσα σ' αυτό. Ο ρόλος που θέλετε να παίξετε είναι ψεύτικος και το καταλαβαίνετε καλύτερα από μένα.

— Από τί το συμπεριανείτε πως το καταλαβαίνω καλύτερα από σας; ρώτησε ο γιατρός. — Από το ό,τι κάθεστε και μ' ακούτε αντί να με πετάξετε έξω, όπως θα κάνατε αν ήσατε βέβαιος ότι βρισκόσαστε στον καλό δρόμο. Εκείνο που σας κάνει να δίνετε προσοχή στα λόγια μου είναι το ότι ξέρετε πως ήθεσι που προσπαθείτε να πάρετε είναι ψεύτικη, άφύσικη κι' ακόμη επικίνδυνη. — Επικίνδυνη για την Άννα, για το παιδί της και για σας τον ίδιο.

Μετανοίωσε για τις ώμες εκφράσεις του και πρόσθεσε άμεσως:

— Συχωρέστε με αν σας μιλάω έτσι. Άλλα καμιά φορά οι άλλοι βλέπουν μέσα στην ψυχή μας καλύτερα από ό,τι μπορούμε να το κάμουμε εμείς οι ίδιοι.

Ο γιατρός έσκυψε πάνω στο τραπέζι. — Νομίζετε, λοιπόν, ότι σεις βρισκόσαστε στον καλό δρόμο; ρώτησε.

— Σας είπα ότι μετανόησα, απάντησε ο Άλέκος. — 'Η μετάνοια είναι ένας σίγουρος δρόμος. — Σίγουρος για σας. Άλλ' όχι και για τους άλλους. — Τί θέλετε να πητε; — Θα σας εξηγήσω. Απαντήστε μου, όμως, σε μία ερώτησι: πιστεύετε ότι ή Άννα σας αγαπάει; — Ξέρω ότι δεν μ' αγαπάει... — Πιστεύετε τουλάχιστον ότι μπορεί να σας αγαπήσει; — Το έλπιζω μόνο και το εύχομαι. — Θα υποχρεώσετε, λοιπόν, μία γυναίκα που δεν σας αγαπάει να συνδέση τη ζωή της μαζί σας; είπε ο γιατρός. Δεν καταλαβαίνετε πως μ' αυτό τον τρόπο θα την κάμετε δυστυχισμένη; — Ο Άλέκος κατέβασε το κεφάλι του. — Έχετε δίκιο, είπε. Αυτό δεν το είχα σκεφτεί... — 'Η Άννα δεν θα είναι, όμως, τόσο δυστυχισμένη όσο νομίζετε.

— Γιατί; — Πρώτα-πρώτα, γιατί θα γίνη μητέρα. — Και τί σημασία έχει αυτό; — Μία μητέρα θυσιάζεται πρόθυμα για την ευτυχία του παιδιού της. Άλλα δεν είναι αυτό μόνον... Θα κάμω το πάν για να μπορέση να με συγχωρήσει. — Κι' έλπίζω, ότι θα σας αγαπήσει; — Για τη στιγμή, μου είναι αρκετό να με άνεχθη. — Έπειτα... θα δοίμε.

— Και τί ζητάτε από μένα; — Σας το είπα. Πρώτα-πρώτα να παραμερίσετε. — Τί άλλο; — Να με βοηθήσετε κοντά στην Άννα. — Με ποιά τρόπο;

— Κάνοντάς την να καταλάβη πως ο γάμος της μαζί μου είναι ή πιο σωστή λύσι κι' ή πιο δίκαιη για όλους, γι' αυτήν, γι' το παιδί μας και για μένα. — Για να πείσω την Άννα, πρέπει να έχω πεισθή κι' εγώ γι' αυτό.

Τά μάτια του Άλέκου στηλώθηκαν με αγωνία πάνω του. — Δεν έχετε πεισθή, λοιπόν; ρώτησε. — 'Η ερώτησι του έμεινε χωρίς απάντησι. Ο γιατρός είχε ξαναχωθή στην πολυθρόνα του και φαινόταν βυθισμένος σε σκέψεις. — Από μερικές ημέρες, ξαναζούσε το παλιό όνειρό του. Και τώρα, όλα γύρω του, σωριάζονταν και πάλι σε έρείπια κι' ή αγωνία ξανασφίγγε την ψυχή του.

— Αφήστε με να σκεφθώ, είπε έπειτα από μερικά λεπτά. — Ο Άλέκος σηκώθηκε. — Μπορώ να σας ξαναδώ; ρώτησε δειλά.

Ο γιατρός έκαμε μία άοριστη κίνησι, που ο άλλος έρμήνευσε σαν συγκατάθεσι. — Πότε; ξαναρώτησε. — Άυριο... — Όχι, καλύτερα τη Δευτέρα. — Ο Άλέκος βγήκε άργα από το ιατρείο. Έπειτα από μερικές στιγμές, μπήκε ή ιασκόμος.

Ο Ζώης την κύτταζε με απορία. — Έδώ είσαι ακόμη, Μαρία; της είπε. Δεν έφυγες;

— Περίμενα να τελειώσετε, του απάντησε. Τί πελάτης ήταν αυτός. Θεέ μου! Σας κράτησε μισή ώρα με το ρολόγι.

— Ναι... ήταν μία πολύ σοβαρή... περίπτωση, είπε ο γιατρός. — Και πρόσθεσε άμεσως: — Μπορείς να πηγαίνεις, Μαρία. Δεν σε χρειάζομαι τίποτ' άλλο.

Η μοναδική λύσι

Είχαν συμφωνήσει με την Άννα πως το άπόγεμα του Σαββάτου θα πηγαίαν μαζί ν' αγοράσουν τις βέρες τους. Το ίδιο βράδυ, ο Ζώης θα παρουσιαζόταν στους γονείς της και θα την ζητούσε σε γάμο. Έτσι όλα θα τελειώναν.

Άλλ' ο γιατρός δεν ήταν πια το ίδιο βέβαιος όσο και πριν, ότι αυτό του σκεδάζε να κάμη, ήταν σωστό. Τα λόγια του Άλέκου είχαν σπείρει την άμφιβολία μέσα στην ψυχή του.

Είχε περάσει όλη τη νύχτα, άγρυπνος και το άλλο πρωί, τον βρήκε με τον σκεπές στο μυαλό. Όλες αυτές οι σκεψεις περιστρέφονταν γύρω σ' ένα σημείο. είχε το δικαίωμα να πάρη το παιδί ενός άλλου;

Όσο αυτός ο άλλος άρνιόταν το παιδί του, ο Ζώης δεν είχε τον παραμικρό διαταγμό. Άλλα τώρα που είχε έρθει να το ζητήσει; Πως μπορούσε ν' άγνοηση την αίτησι του; Ήταν σωστό να μην άκούση τη φωνή του πατέρα και ν' άδιαφορή για τον πόνο του;

Ο Άλέκος του είχε πη πως ήθεσι που προσπαθούσε να πάρη, ήταν ψεύτικη, άφύσικη κι' επικίνδυνη.

Δεν μπορούσε, αλλοίμονο, να το άρνηθη. Πάνω σ' αυτή την ψεύτικη, την άφύσικη και την επικίνδυνη βάση, ήθελε να στηρίξη την ευτυχία του. — Αν απομακρυνόταν απ' αυτή τη βάση, δεν μπορούσε να σταθή πονεβνά άλλου.

Ός εκείνη τη στιγμή, είχε ιδη μόνον το δικό του πρόβλημα. Δεν τον είχε άπασχολήσει, όμως, το πρόβλημα του Φόρτη. Άλλα, τώρα το έβλεπε ολοζώντανο μπροστά του και καταλάβαινε πως μόνο αυτός, ο...

— Με λυπηθήκατε σεις άλλοτε; είπε ο γιατρός στο Φόρτη.

πανωφόρι.
— Δέν υπάρχει; Πώς δέν υπάρχει; — Άρα κάποτε τή δουλειά σας. Μπερδεύετε τὰ πράγματα τὸν πελάτη. Πού ἔχετε τὸ μυαλό σας; Θὰ διαμαρτυρηθῶ στὴ διεύθυνση!

— Μία στιγμή, κύριε, μὴ φωνάζετε. Θὰ χάσω τὴ βέσι μου.

— Καὶ θὰ χάσω ἐγὼ τὸ καπέλλο μου;

— Ὁρίστε... Κανένα λάθος... "Ανθρωποι εἰμαστε. Πέφτει καὶ τὴν δουλειά. Ποῦ εἶναι τὸ καπέλλο σας;"

— Ἐκατὶ μὴ στιγμήαια ἐπαθεῖς ὅτι σὲ κάποιον τριάντα καπέλλα, πού ἦταν κρεμασμένα. Μοῦ χτύπησε στὸ μάτι μὴν περὶ μὴν ἀνοιχτόκροκα, μὲ φαρδύ μπόρ, σὲ στυλ καουμπούκι.

— Αὐτὸ εἶναι.

— Ὅριστε... Καὶ νὰ μὲ συγχωρήτε, κύριε.

— Τὴν ἔριξα μὴν ἀγρία ματιά, πῆρα τὸ καπέλλο καὶ μὴν τὸν εἶδατε. Ἡ συλλογὴ μου ἀπόκτησε καὶ τὸ ἐνδεκάτο.

— Καλὰ πῆγε ἡ μέρα σήμερα, τοὺς εἶπα, δὴν ἔβαλα καὶ τὸ καινούργιο ἀπόκτημα.

— Μοῦ φάνηκε σὰν νάλαβε τὸ λόγο μὴν μπλὲ περὶ μὴν.

— Ναι, εἶπε. Ἀλλὰ ἐδῶ πῶς μᾶς παραστρίμωξε, τὸ ἕνα ἀπάνω στ' ἄλλο. Δέν χωρᾶμε πῶς. Θέλουμε λίγη ἀπλά.

— Θὰ τὴν ἔχετε! Ἐξ ἄλλου θὰ σᾶς μεταφέρω σὲ καλύτερη αἰθουσα.

— Τὸ ἄλλο πρῶτ' ἀδειασὰ ἕνα δωμάτιο. Ἀγρόσας πολλὰ μικρὰ κρεμασμένα—καθὲν γιὰ ἕνα καπέλλο—καὶ τὰ κάρφωσα στὸς τοίχους. Ἐβαλα καὶ νούμερα. Τὸ δὸν 220 κρεμασμένα. Κι' ὅταν κρέμασα τὰ ἕντεκα καπέλλα, εἶδα πόσο φτωχὴ ἦταν ἡ συλλογὴ μου. Ὅμως γρήγορα θὰ τὴν πλουτίζω καὶ θὰ τὴν ἔφερα στὴν περιότητὴ πού τῆς ἀρμοῖ. Κι' ἔβαλα στήμην νὰ ἐκπληρώσω τὸ πρόγραμμά μου, μὲ τὴν ἐπιστημονικὴ εὐσυνείδησιν τοῦ συλλέκτη.

— Δέν περνοῦσε μέρα χωρὶς νὰ κρεμασῶ καὶ δύο—τρία καπέλλα. Ἐφθασα καὶ τὰ τέσσερα. Εἶχα γινεῖ ἡ μαστίγια τῶν καφενέων καὶ τῶν ρεσταράν καὶ κεί μου δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ διαπιστώσω πόσο λίγη προσοχὴ δίνουν οἱ ἄνθρωποι στὸ καπέλλο τους. Τὸ κρεμᾶνε ἐκεῖ σὲ μὴν κρεμασμένα κι' οὐτὲ γυρίζουν νὰ ἴδουν ἂν ὑπάρχει. Βασίζονται στὴν ἐντιμότητα τοῦ κόσμου. Ναι, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ οἱ καπελλοσυλλέκτες.

— Μέσα σὲ δύο μῆνες εἶχα 207 καπέλλα! Ἡ συλλογὴ μου πλουτίζεταν ὅχι μόνον σὲ χρώματα καὶ σχέδια, ἀλλὰ καὶ σὲ ποικιλία. Εἶχε περὶ μὴν, ἀμελὴν, τραγιάντικες, μπερὲ, δύο τυρολίτσες, ἀκόμα κι' ἕνα πηλίκιο εἰσπρακτορὸς, πού τὸ ἔχον τιμηθεῖ μὲ τρόπο, καθὼς ὁ εἰσπρακτορὸς τὸ ἔχει ἀκουμπήσει δίπλα του κι' ἔκοβε εἰσθητήρια. Εἶχα κι' ἕνα καπέλλο πόλιν, πού τὸ βούτηξα μὲ τρόπο ἀπὸ τὴν καρέκλα ἐνὸς καφενείου. Εἶχα καπέλλο Ἀμερικανὸν ναύτη, πού τὸ μάζεψα νύχτα στὴν Ουάσιγκτον, τὴν ὥρα πού ἔβγαίνε μὲ συναδέλφους τοῦ τρικλίζοντος, ἀπὸ ἕνα ὑπόγειο μπάρ. Χρειάστηκε νὰ κάνω τρία ταξίδια μὲ πλοῖο, γιὰ νὰ οἰκονομῶ ἕνα καπέλλο πλοιοῦ, πού τὸ σούφρωσα ἀπὸ τὴν καμπίνα του, βάζοντας τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸ φινιστρίνι. Μοῦ ἔλειπαν ὅμως, πολλὰ ἀκόμα. Μοῦ ἔλειπε μὴν περικεφαλαία πυροσβέστου, μὴν ἔλειπε μὴν ἐπίσημο ψῆλδ ὁ πουργοῦ, μὴν ἔλειπε ἕνα τρικανὸν διπλωμάτου, μὴν ἔλειπαν στρατιωτικὰ καπέλλα, μὴν ἔλειπαν πολλὰ. Μοῦ ἔλειπε, πρὸ παντὸς αὐτό:

— Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ καπέλλο σιδηροδρομικοῦ σταθμάρχου. Ἐτυχε νὰ βρεθῶ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς τῶν Ἀθηνῶν. Ὅπως περιδιάβαζα στὴν πλατφόρμα, πέρασα μπροστὰ ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ γραφεῖο τοῦ σταθμάρχου. Ὁ κ. σταθμάρχης κατ' ἔγγραφο καὶ εἶχε τὸ πηλίκιο τοῦ ἀφημένου ἀπάνω στὸ τραπέζι του, ἀκριβῶς. Μὲ τράβηξε σὰν μαγνήτη. Πῶς τὸ παίρνουν; Σκέφτηκα ἀμέσως τὸν τρόπο. Θὰ προσποιηθῶ ὅτι ζητῶ

μὴ πληροφορία.

— Μὲ συγχωρήτε, κύριε σταθμάρχα, ἀλλὰ προχθές, ταξιδεύοντας μὲ τὴν νυκτερινὴ ἀμαξοστοιχία, ἔσχασα τὸ χαρτοφύλακά μου στὸ βαγόνι.

— Νὰ καλέσουμε νὰ ρωτήσουμε. Καλεῖ τὸν ἀρμόδιο ὑφιστάμενο, τοῦ ξετυλίγω μὴν φανταστικὴ ἱστορία σχετικὴ μὲ τὸ χαρτοφύλακά, ὅχι δέν ἔχει ὅτ' ὅνι του νὰ βρεθῇ τέτοιο ἀντικείμενο. Θὰ τοῦ τὸ εἶχε ἀναφέρει ἡ ὑπηρεσία.

— Ἰσως νὰ σᾶς τὸ κλέψῃ κανένας συνεπιβάτης. Ἐν πάσῃ περίπτωσηί, θὰ κάνουμε ἀνακρίσεις...

— Αὐτὸς λέει κι' ἐμένα τὰ μάτια μου εἶναι κερφωμένα στὸ πηλίκιο τοῦ σταθμάρχου, μὲ τὴν κόκκινη κορδέλλα καὶ τὰ τρία ἢ τέσσερα χρυσὰ σιρῆντια. Πόσο θὰ φαντάζῃ μέσα στὴ συλλογὴ μου!

— Νὰ μὲνετε ἤσυχος καὶ θὰ ἐνεργήσουμε, μὴν λέει εὐγενεῖς σταθμάρχης, δὴν ὁ ὑφιστάμενος φεύγει.

— Ἐκείνη τὴ στιγμή χτυπᾶ τὸ ρελέφωνο. Ἐπαφελούμαι.

— Εὐχαριστῶ, κύριε σταθμάρχα!

— Παίρνω μὲ τρόπο τὸ καπέλλο τὸ κρατῶ μπροστὰ στὸ στήθος μου καὶ ἀποσύρομαι. Ἀλλὰ, μόλις φτάνω στὴν πόρτα, ἀκούω τὴ σταθμάρχη:

— "Ε, τὸ καπέλλο μου!

— Ὅμως ἐγὼ δέν ἔχω καμμιὰ διάθεσιν νὰ ἐγκαταλείψω τὸ πολυτιμὸ αὐτὸ εἶδος. Αὐτὸς εἶναι ἀπασχολημένος στὸ τηλέφωνο καὶ τὸ βάζω στὰ πόδια. Τρέχω.

— Πιάστε τον! ἀκούω φωνὲς πίσω μου.

— Μὲ κυνηγᾷ ἕνα σωρὸ κόσμος.

— Σὲ λίγο εἰμαστε στὸ Τμήμα. Ὁ σταθμάρχης ἐκθέτει τὴν ἀποψή του.

— Δέν τὸ ἀρνοῦμαι, κύριε ἀστυνόμε. Τὸ πῆρα.

— Μὰ δέν ντρέπεσαι, καὶ μὲνε; Τὸ καπέλλο τοῦ σταθμάρχου; Τὴν θὰ τὸ κἀνεις;

— Μοῦ λείπει, κύριε ἀστυνόμε.

— Ἀπὸ ποῦ;

— Ἀπὸ τὴ συλλογὴ μου. Ἐχω τὴ μανία νὰ μαζεύω καπέλλα.

— Γιὰ ποῖο λόγο;

— Εἶναι τὸ ἔχον μὲν μου. Κάνω καπελλοσυλλογὴ.

— Καὶ τί θὰ τὴν κἀνεις;

— Ἐγὼ μὲγάλα σχέδια ν' ἴδω τῆ. Ὅταν θὰ τὴ φέρω στὴν περιότητὴ πού ἐπιθυμῶ, θὰ τὴν γαρῶσω στὸ κράτος. Γιατί δέν ἔχουμε ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο, ἱστορικὸ, ζωολογικὸ, ζωγραφικὸ καὶ νὰ μὴν ἔχουμε κι' ἕνα καπελλομουσεῖο;

— Καί, ὅπως ἀναπτύσσω τὰ σχέδιά μου, χαϊδεύω τὸ καπέλλο τοῦ ἀστυνοῦ, πού τόχει κι' αὐτὸς ἀπάνω στὸ γραφεῖο του.

— Ἄσε τὸ καπέλλο κῶτα, μὴν λέει σὺς τὸ καὶ τὸ τραβᾷ...

— Μὲ συγχωρήτε, συνήθειά...

— Κι' ἀφοῦ θέλεις νὰ κἀνεις συλλογὴ, γιατί δέν ἀνταρᾷς καπέλλα, ἀλλὰ τὰ κλέβεις;

— Αὐτὸ εἶναι ἄλλο ἀνόημα. Τὰ ἀγορασμένα καπέλλα δέν ἔχουν ἀξία. Τὰ κλεμμένα ἔχουν.

— Γιὰ πᾶμε νὰ ἴδουμε τὴ συλλογὴ σου.

— Μὲ συνοδεύουν ὡς τὸ σπίτι μου.

— Πῶ, πῶ! Μωρε, ὑπάρχει ἀνὴρ, παρατρεῖ μὲ θαυμασμὸ ὁ ἴππος, παρατρεῖ μὲ θαυμασμὸ ὁ ἀστυνόμε. Πῶς ἔχει;

— Μία στιγμή, νὰ ἴδω τὸν κατάλογο. Μόνον 207!

— Λυπᾶμαι πολὺ, ἀλλὰ θὰ σοῦ τὴν διαλύσω τὴ συλλογὴ!

— Πινακολοῦνθ' ἡ συλλογὴ καὶ τὰ καπέλλα μοι νὰ φορεῖνται σ' ἕνα στοκὸνιπτο καὶ τῶνται σ' ἕνα στοκὸνιπτο καὶ μεταφέρονται στὴν ἀστυνομία, νὰ τὴν ἴδωσαν οἱ ἀπολέσσαντες. Μέσα σὲ μισὴ ὥρα, ἡ συλλογὴ μου διαλύθηκε καὶ ἀπώλεσαν οἱ παπᾶ-ἄνθρωποι καὶ κομίστρες. Ἐτυχε, δὲν μὲν ἔνινα καμμιὰ μῆνισι!

— Ὁ κ. ἀστυνόμες σεβόσθηκε τὸ ἐνός μου. Ἀλλὰ νὰ μὴν τὸ ἐανακάνω, λέει.

— Ἀλλὰ ἐγὼ θὰ ἐανορηθῶ. Αὐτὴ τὴ φορά εἶμαι γιὰ τὸ Λονδίνο. Ἐγὼ βάζω στὸ μάτι τὸ καπέλλο τοῦ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 563

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Ἀνῆλκε σὲ βασιλικὴ οἰκογένεια. — Θάραβος.
- 2 Θέλησις, ἀπόφασις. — Μέρος τοῦ πλοίου. — Συναγωγή τῶν Ἑβραίων.
- 3 Διατρεπὶ τρώφιμα. — Ἀθῆναίος δημαγωγὸς τοῦ Γ' π.Χ. αἰῶνος. — Ὑπάρχει στὸ σῶμα μας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Τίτλος εὐγενείας. — Συμφωνικὸ ποίημα.
- 2 Μέρος τῆς Γῆς. — Διάστασις. — Τὸ δνείρον κάθε φυλακισμένου.
- 3 Ὀρμὴ, δύναμις. — Φράχτης. — Προορίζεται γιὰ ὑποζύγια.
- 4 Στατιστικὴ μονάς. — Τόπος ἀθλητικῶν συναντήσεων. — Ἦρας τοῦ Κίπλινγκ.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

- 4 Κίνησις ὕγρου. — Κάνει ἕνα πολυεπιστὴν ὑπερήφανο. — Κατάφρασις.
- 5 Τραπικὸ ἐπίσημα. — Ὁροπέδιον τῆς Ἀσίας. — Βιόλιον.
- 6 Ποταμὸς τοῦ Βελγίου. — Ἀθῆναίος. — Μικρὸ τρακτικό.
- 7 Λόγος. — Σημερινὴ ὀνομασία τῆς Φλαβιοπολέως. — ἔχει κάποια σχέσι μὲ τὸν καιρῶ.
- 8 Δίδεται ἐδῶ γιὰ κάθε λέξι. — Φοβερὴ ἀρώσπετα.
- 9 Σύνδεσμος. — Ἀμερικανὸς πρόεδρος (ἐπών.). — Ὁ...
- 10 ... Ποντεστά: σπᾶρ τοῦ ἱταλικοῦ κινηματογράφου. — Βασίλειος τῶν Ἑβραίων.
- 11 Ὅταν παραταθῇ, ἐπιφέρει θάνατον. — Γάλλος στρατάρχης. — Ἀποβλέπει στὸ νὰ περάσῃ κάποιον.
- 12 Καλλιέργει. — Λέσλυ... σπᾶρ καὶ χορεύτρια. — Ἐχθρὸς τῶν ρούχων μας.
- 13 Ἐπιφώνημα πόνου. — Ἐπίσημα: ἐκ θεμελίων. — Πολύτιμος σὲ ὥρα ἀνάγκης. — Ἀρχὴ ὄρκου.
- 14 Φώτις τοῦ ἀρχαίου. — Σχιζοματικός. — Γερμανὸς ζωγράφος, σπᾶρ ὅποιον ὀφείλονται οἱ τοιοχογραφίες τοῦ Πανεπιστημίου.
- 15 Χώρα τῆς Δ. Ἀσίας. — Δικαίωμα ἐκλογῆς. — Λέγε-ται καὶ στρίψιμα.
- 16 Προσπάσια (μετ.). — Σή-ρερ: παλαιὰ δόξα τοῦ κινηματογράφου. — ἕνα καμ-μῶνι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.
- 17 Ἀπόγονος τοῦ Σῆμ. — Δι-σπᾶρ τὸ σῶμα καλλι-γραμμο.

- 10 Μεταφέρεται εὐκόλα. — Συλ-λογισμὸς πού μᾶς ἐξαπατᾷ μὲ τὴν ἀληθοφάνειά του.
- 11 Ἀνάξιος προσοχῆς. — Ὁ καβένος. — Ἀθῆναίος πολιτικός, ἐπὶ Περικλέους.
- 12 Ποταμὸς τῆς Γαλλίας. — Νι-κόλας... Καμικός ἡθοποι-ὸς ἀπὸ τὴν Κέα. — Ἀνε-στραμμένη νῦτα.
- 13 Ἐπιφώνημα. — Ὑποδιαίρε-σις μίᾶς χώρας (γεν.). — Ποιητὴς τῆς ἀρχαιότητος, θεμελιωτὴς τῆς διευρυσμῆ-κῆς ποιήσεως. — Ὁμόσχη φωνήεντα.
- 14 Ἀφρικανικὸς τίτλος. — Συμ-μετέχει σὲ παράνομη ἐνέρ-γεια. — Πράγνοιοι τῶν Ρώ-σων.
- 15 Ρωσικὸ ἀνδρικὸ ὄνομα. — Ἡσὶ τοῦ Σαρανικοῦ. — Γκλόντο... Ἰταλὸς ζωγρά-φος.
- 16 Πρωτεύουσα γαλλικοῦ νο-μοῦ. — Μιλᾷ ὥραία. — Ἀρώσπετα τῶν ἱππων.
- 17 Ἀπαίτησις. — Ἐορτάζει στὶς 26 Αὐγούστου.

ΒΑΣ. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Ἡ λύσις τοῦ 562
στὴ σελ. 82

Γενέθλια

τοῦ ΑΡΧΕΛΑΟΥ

— Χρόνια πολλά!... Νὰ χαίρεστε τὸ Λούλη καὶ νὰ τὰ χιλιάση!...

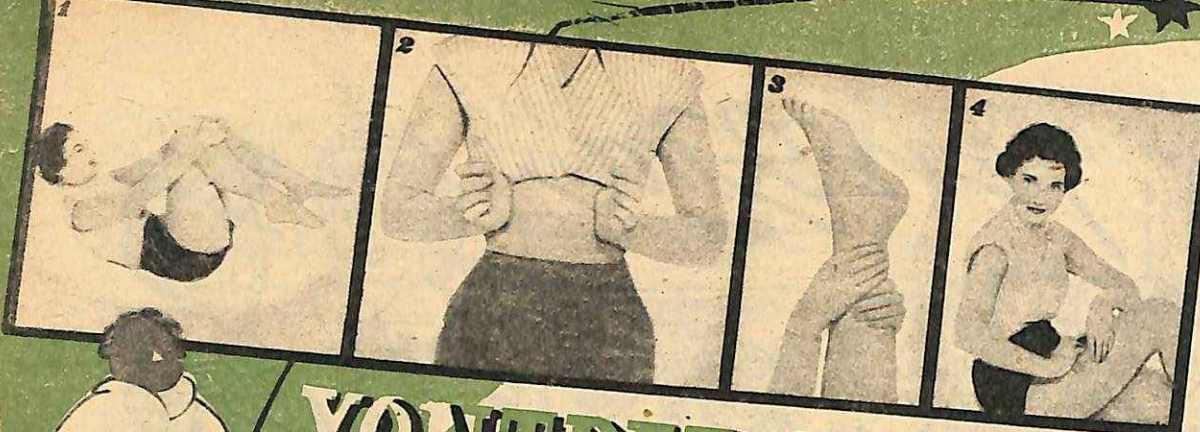
— Δεσποινὶς Μπέμπα, κατὶ παλαιὸι συμμαθηταὶ σας ἤρθαν νὰ σᾶς εὐχηθοῦν γιὰ τὰ γενέθλιά σας!...

— Εἶδες πού στέλεγα, ἀφεντικὸ; Τὸ 93 ἦταν ὁ ἀριθμὸς τοῦ δρόμου καὶ ἔχῃ τὰ κερτὰ πού ἔπρεπε νὰ βάλῃς στὴν τούρτα τῶν γενεθλίων!...

— Μπράβο σου, θεία! Σὲ μένα ἔδωσες ἕνα... ἐξά-μνη καὶ σπᾶρ Ἀλκή μιά... ἑκατονταετία!...

— Μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ εἶχε τὸ πάρτυ τοῦ Ἀντρίκου!

— Ζαχαροπλαστεῖον ἔχει; Ποιανοῦ κρύου ἦταν αὐτὴ ἡ ἰδέα νὰ μοῦ στείλετε τέτοια τούρτα γενε-θλίων;...

1) Για τους γοφούς: Δένετε τα χέρια σας γύρω απ' τα γόνατά σας και κυλίσσατε κάτω απ' τη μία πλευρά προς την άλλη. 2) Για τη μέση: Συμμόνετε τις σάρκες με το κάτω μέρος της παλάμης και με τις άκρες των δακτύλων. 3) Για τον στομάχο: Περνάτε τα χέρια σας κατά μήκος του, σαν να στρώνετε τις κάλτσες σας. 4) Για τους μηρούς: Χουφτώνετε τις σάρκες και τις στρίβετε προς αντίθετη κατεύθυνση με το κάθε χέρι σας.

ΧΟΝΤΡΕΣ ΚΙ' ΑΔΥΝΑΤΕΣ

Πώς θα διορθώσετε τη σιλουέτα σας

Η σωστή διατροφή αποτελεί το κλειδί για τα περισσότερα προβλήματα της καλλονής. Περισσότερο δε από κάθε άλλο, συντελεί στη διόρθωση της σιλουέτας, τόσο για κείνες που θέλουν να ελαττώσουν το βάρος τους, όσο και γι' αυτές που χρειάζονται να το αυξήσουν κάπως. Φυσικά, για τις σοβαρότερες περιπτώσεις, απαιτούνται οι συμβουλές ειδικού γιατρού. Αλλά για τις άλλες, τις πολλές, η διατροφή μπορεί να κάνει θαύματα.

Κι' ως αρχίζουμε πρώτα με την περίπτωση της χοντρούς γυναίκας, που έχει ανάγκη να χάσει μερικά κιλά — όχι μόνο για αισθητικούς λόγους, αλλά και για υγιεινούς. Στο σημείο αυτό, αξίζει ν' αναφέρουμε το εξής χαριτωμένο περιστατικό: Κάποιος διάσημος Άγγλος γιατρός, αφού εξέτασε μία χοντρή πελάτισσά του, στο ιατρείο του, της έδειξε ένα βαρύ μπρούντζινο αναλογιστικό και της είπε να το πάρει στα χέρια της, να κάνει γύρω μέσ' στο ιατρείο, κρατώντας το, και ν' ανεβοκατεβεί τη σκάλα! Έκείνη παραξενεύτηκε, αλλά συμμορφώθηκε με την υπόδειξη. Φυσικά, κουράστηκε και λαχάνιασε για να το καταφέρει. Τόσο περίπου είναι το άχρηστο βάρος που κουβαλάτε διαρκώς μαζί σας, όπου κι' αν πάτε! της είπε τότε ο γιατρός. Καταλαβαίνετε λοιπόν αν ποιά δοκιμασία υποβάλλετε την καρδιά σας και το αναπνευστικό σας σύστημα!

Ύστερα της καθώσαμε μία διατροφή για ν' αδυνατίσει, σύμφωνα μ' ένα δικό του σύστημα. Αν θέλετε και σεις ν' ακολουθήσετε το σύστημα αυτό, είναι απλό και εύκολο: Δεν έχετε, παρά να τρώτε μόνο μία φορά την ημέρα.

Τα πλεονεκτήματα αυτής της μεθόδου είναι ολοφάνερα: Δεν έχετε ανάγκη ν' ακολουθήσετε ένα αυστηρό διατολόγιο και να μετράτε τις θερμίδες της τροφής σας. Δεν υπάρχει λόγος να μαγειρεύετε άλλο φαγητό για την οικογένειά σας κι' άλλο για τον εαυτό σας. Τέλος — το σπουδαιότερο — δεν αναγκάζεστε να στερηθείτε ό,τι σας αρέσει. Μπορείτε να τρώτε ό,τιδήποτε θέλετε, γιατί, όσο κι' αν πεινάει κανείς, δεν είναι δυνατόν να περάσει ώριμα όρια σε κάθε γεύμα του.

Μη φοβηθείτε δε ότι μπορεί να πάθει η υγεία σας, αν τρώτε μόνο μία φορά την ημέρα. Θα αισθανθείτε ίσως κάποια άτονια, στις τρεις πρώτες ημέρες, ύστερα όμως θα προσαρμοσθεί ο οργανισμός σας στη νέα κατάσταση.

Το σύστημα αυτό επιτυγχάνει ο' όλα τα άτομα. Μη φαντασθείτε πως αποτελείται εξαιρείς, επειδή σας είπαν ίσως πως η παχυσαρκία σας οφείλεται σε αδενικές ανωμαλίες ή σε άλλα ειδικά αίτια. Το αποτέλεσμα θα είναι πάντα το ίδιο, εφόσον θα καταναλώνετε λιγότερη τροφή.

Τρώτε λοιπόν μόνο το μεσημέρι, ή μόνο το βράδυ — όπως προτιμάτε. Την υπόλοιπη μέρα, μπορείτε να πίνετε όσο θέλετε, χυμούς φρούτων, τσάι ή καφέ με γάλα (όχι όμως σκέτο γάλα), οινόπνευμα, κλπ.

Το γεύμα σας θα είναι το ίδιο με της υπόλοιπης οικογένειάς σας. Έτσι, ο οργανισμός σας θα πάρει τις σωστές ποσότητες των διαφόρων θρεπτικών ουσιών.

Περαιτέρω να σας πούμε, βέβαια, ότι, αν τρώτε αποκλειστικά αμυλώδη (ψωμί, ζυμαρικά, πατάτες) και γλυκίσματα, είναι αδύνατο να χάσετε βάρος, έστω και μ' ένα μόνο γεύμα την ημέρα! Η διατροφή σας πρέπει να είναι ανώμαλη και κανονική, να περιλαμβάνει δηλαδή απ' όλες τις τροφές, με τις συνθηγομένες αναλογίες. Μόνον τότε θα κατορθώσετε να ελαττώσετε το βάρος σας κατά 1-1½ κιλό τη βδομάδα.

Το σύστημα είναι απλό. Μη φαντασθείτε ωστόσο ότι δεν απαιτεί μία κάποια προσπάθεια. Χρειάζεται να νάχετε δύναμη θέλησης

στην αρχή, για να περιορίσετε το φαγητό σας. Αν δεν ήταν άλλωστε έτσι τα πράγματα, αν δεν είχατε δηλαδή μία έντονη τάση προς την πολυφαγία, δεν θα είχατε χοντύνει!...

Εκτός από τη διατροφή αυτή, το μασάζ και η γυμναστική θα επιταχύνουν το αποτέλεσμα, ενώ συγχρόνως δεν θ' αφίσουν το δέρμα σας να γίνει χαλαρό και πλαδαρό όσο γάνετε βάρος. Το μασάζ μπορεί να γίνεται είτε με το χέρι είτε με ηλεκτρισμό, στο σπίτι σας. Οι εικόνες μας (1, 2, 3, 4) σας δείχνουν τα σημεία όπου θα επιμείνετε περισσότερο.

Και τώρα ερχόμαστε στην αντίθετη περίπτωση: Αν θέλετε να κερδίσετε μερικά κιλά, πρέπει να τρώτε περισσότερο. Πράγματι, η αδυναμία σας σημαίνει ότι το φαγητό σας είναι ανεπαρκές για τις ειδικές ανάγκες του οργανισμού σας. Πρέπει λοιπόν να τρώτε περισσότερο απ' το κανονικό, πιο πολύ από τους άλλους.

Ο απλός τρόπος είναι να εφαρμόσετε τα αντίθετα απ' όσα είπαμε για τις χοντρές: δηλαδή να τρώτε περισσότερα γεύματα κάθε μέρα, να τσιμπούτε κάτι ανάμεσα ο' αυτά και να πίνετε ένα γάλα με βουτύρο το βράδυ που θα πλαγιάσετε.

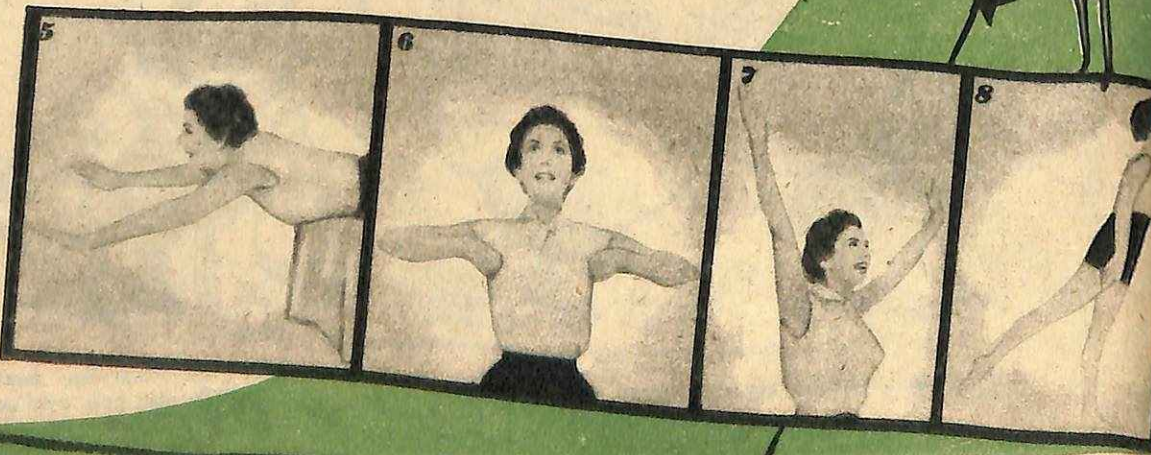
Αν δεν έχετε αρκετή όρεξη, πίνετε ένα ποτηράκι ουζό ή άλλο όρεκτικό, περίπου μισή ώρα πριν από κάθε κύριο γεύμα σας. Μπορείτε να τρώτε ό,τι σας αρέσει. Τίποτα δεν σας απαγορεύεται. Πρέπει όμως να προτιμάτε τις λιποπυκνωμένες τροφές, που αποδίδουν πολλές θερμίδες γάλα, αυγά, λιπαρά κρέατα, κλπ... Φροντίστε να υπάρχουν στην καθημερινή σας διατροφή μισή όκ' γάλα και 25 δράμια βούτυρο ή μαργαρίνη. Τα λαχανικά και τα φρούτα έχουν λίγες θερμίδες, δεν πρέπει όμως να λείπουν από τη διατροφή σας για υγιεινούς λόγους. Το μαύρο ψωμί έχει περίπου την ίδια αξία με το άσπρο, απ' την άποψη της αύξησής του βάρους, είναι όμως πρότιμωτερο, για υγιεινούς λόγους.

Γενικά, το διατολόγιό σας θα περιλαμβάνει κατά προτίμηση τα εξής: Βούτυρο, γάλα, αυγά, τυρί (ιδίως σαρδέλλες), ρέγγες, γλυκίσματα, σοκολάτες, κομπόστες, μέλι, κρέας (ιδίως χοιρινό), πάπια, χήνα, μπιζέλια, πατάτες, παντζάρια, λάδι, σάλτσες με γάλα, γαλοπτερά γενικώς, θαλασσινά κι' άλλους ξηρούς καρπούς, μπανάνες, σταφύλια.

Να ένα υπόδειγμα διατροφής σας, για μία μέρα: Πρωτίνι: Σούπα κούκερ με ζαχαρή και φρέσκο βούτυρο. Αύγο. Κολλάτο: Φρυγανιά με βούτυρο, μαρμελάδα, γάλα. Μεσημέρι: Ομελέτα ή μακαρόνια με τυρί, ντομάτες, μαύρο ψωμί με φρέσκο βούτυρο, ποτιγίνα. Απ' όγεμα: Ταντούτς, ψωμί με βούτυρο, μαρμελάδα, κέικ. Βράδυ: Πικτή σούπα, κρέας, τυρί ή αυγά, πατάτες, χορταρικά, ποτιγίνα ή κομπόστα.

Το μέρος του σωματός, όπου γίνεται πιο έκδηλη η αδυναμία, είναι το στήθος. Κάποτε, οι ενέσεις όρμονων βοηθούν στο ν' αποκτήσετε περισσότερες καμπυλότητες, πρέπει όμως απαραίτητα να σας τις συστήσιν ειδικός γιατρός. Κανονικά, με τη γενική αύξηση του βάρους, γίνεται και το στήθος πλουσιώτερο. Μπορείτε ωστόσο να το επιταχύνετε με τις γυμναστικές ασκήσεις που σας υποδεικνύουμε στις εικόνες 5, 6, 7 και 8, καθώς και με τοπικά μασάζ με ζεστό λάδι, με το δάκτυλό σας. Όφελουν επίσης πολύ για το στήθος οι κινήσεις του κολυμβίου... Έξω απ' τη θάλασσα. Τέλος, μπορείτε να μεταχειρισθείτε τα ειδικά σουτιέν, που περιέχουν ψεύτικα στήθη.

5) Για το στήθος: Σπλώνετε με την άκρη του κρεβατιού με το στήθος στον αέρα, και κάνετε τις κινήσεις του κολυμβίου. 6) Επίσης: Με το κεφάλι ψηλά και ίσια την πλάτη, ανοίγετε τις χέρια σας οριζόντια και προς τα πλάγια. 7) Για τις γούδες των ώμων: Τεντώνετε τα χέρια σας προς τα πάνω και προς τα έξω και τα φέρνετε όσο το δυνατόν πιο πίσω. 8) Για τους μαστούς: Στέκεστε στο ένα πόδι και ταλαντεύετε το άλλο προς τα πίσω, με τα γόνατα τεντωμένα.

Ο τροχός της ζωής

Εί' η ζωή ένας τεράστιος τροχός, που δεν κοιμάται ποτέ, κι' όλο γυρίζει. Γι' αυτό το λόγο κι' ο καημένος ο φτωχός, σπανίως μόν, μά... σχετικώς παρηγοριέται!

Γι' αυτό κι' εγώ ποτέ μου δεν ανησυχώ κι' ελπίζω πάντα — μιλημένα, ξηγημένα — πως τον περίφημο αυτό παληοτροχό θα δώ μια μέρα να γυρίξω και για μένα.

Γιατ' είν' τροχός και, σαν τροχός, δεν σταματά, κι' ενώ ελπίζεις σε γεμίζει, ο' απελπίζει, τη μία στά μάρια φευγαλέα σε κιντά, την άλλη μόνιμα την πλάτη σου γυρίζει.

Ε'το' είν' αλήθεια! Εύτυχώς ή δυστυχώς είν' κι' είτε το θέλεις, αλλά κι' είτε δεν το θέλεις, είν' η ζωή ένας τεράστιος τροχός, πάντοτε φιλέργος κι' ούδέποτε τεμπέλης.

Γυρίζει ακούραστα, δεν στέκεται στιγμή, μη ξεχωρίζοντας αγχαθία και λουλούδια. Στο γύρισμά του πότε ακούγονται λυγμοί, και πότε γέλια και χαρούμενα τραγούδια.

Κι' η Βιοργινία νά, η «Φρόνη», δηλαδή, είδε να στρέφεται ο τροχός σαν τη ρουλέτα. Στον Πειραιά την πήρε ο ύπνος σαν παιδί και την ξυπνήσανε στη Ρώμη σαν «βεντέτα». Ναι! ο τροχός της όλο ήτο δυνατός και ξαφνικά πολύ έγυρνε μια μέρα, κι' έτσι, ενώ έφυγε ντυμένη προ έτών, εξαγαγόρισε ως Εύα νεοτέρα!

Για όλους, βέβαια, γυρίζει ο τροχός, για γέροντες, νέους, νεαρούς και παιδαρέλια. Γυρίζει πάντοτε, γυρίζει συνεχώς και οι στροφές του φέρνουν κλάματα και γέλια.

Ζης μια χαρούλα, εύτυχης και μοναχός κι' από την τύχη σου κατενθουσιασμένος, αλλά γυρίζει κάποια μέρα ο τροχός και ξάφνου γίνεσαι άτυχης και... παντρεμένος!

Είσαι φτωχός, κι' αφού, λοιπόν, είσαι φτωχός, ζης μια ζωή κλειστή και περιορισμένη, ώσπου γυρίζει και για σένα ο τροχός και μία... πίστωση τσεπώνεις «παγωμένη»!

Καλώς, κακώς, δεν σταματάει ο τροχός πάντ' άσταμάτητα κι' ατέλειωτα γυρίζει κι' εκεί που λες «καλά περνάω, εύτυχός!» εκεί φωνάζεις «Βάφτα μαύρα!»

Μ' ένα τον γύρισμα σου φέρνει τη χαρά, και μ' ένα γύρισμα στην άβυσσο σε σπρώχνει. μ' ένα τον γύρισμα σκορπίζει συμφορά, την εύτυχία μ' ένα γύρισμα στη δίωχνη.

Αντ' είν' η αλήθεια, δυστυχώς! Είν' η ζωή ένας τροχός που φτύνει τον μπας και τον ματιάσεις, ξυπνάς μπατάρης ένα δυσφορο πτωχό και λίγο προ της μεσημβρίας είσαι 'Ανάσσης!

Πολύ δικαίως, συνεπώς, κάθε φτωχός σε μια βελτίωση της τύχης του ελπίζει. Είν' η ζωή ένας τεράστιος τροχός, που δεν κοιμάται ποτέ, κι' όλο γυρίζει!...

Επισημασμένη Μα. Τάβλια

ΦΙΛΙΚΗ ΚΑΙ ΕΧΘΡΙΚΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ

αδελφού του, που απουσίαζε. Αναχωρούσε ένα P37 για να εκτελέσει ένα ασφαροκίνημα των εχθρικών θέσεων (των ελληνικών) ανάμεσα στις αιώνιδες χαράρες των βουνών, που πολεμούσαν τα στρατεύματά μας. Τα αεροπλάνα αυτό θα το συνόδευσαν ένα καταδιωκτικό, με χειριστή τον τέτο Ρομυλάν. Πέταξαν παίρνοντας απότομο ύψος. Τα τόξα γύρω τους ήταν ήρεμα. Τα βουνά, απροσδιόριστα, έδειχναν βαθεία ρηγμάτια, παγωμένα χιόνια, μαζες σκούρες, μαζες φωτεινές, με τριασμένες από τη βιαιότητα των αλχημικών βροχοκορυφών και των γκρεμών. Απροσδιόριστα ήταν ακόμη και τα συνηφακά που πλασίονταν των ορανών, ενώ στη γή απλωνόταν ένα θαυμάσιο δειλινό, γεμάτο ενεργητικότητα.

» Από τούς πρόποδες τῶν βουνῶν, διακρίνονταν μαυλάρια φορτωμένα

Φυσικά, τὸ ἀνακοινωθῆν αὐτό, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα παρόμοια τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, σὲ ὅσους δὲν γνώριζαν τὴν πραγματικότητα, ἐφέρ-
ναν κάποια δικαιοσύνημ ἄνυσια. Ποιὸ θὰ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα
ὅλων αὐτῶν τῶν μεγάλων...ἐπιτυχιῶν τῶν φασιστῶν; Ἡ ἀλυσία ὁ-
μῶν ἦταν ἄλλη. Καὶ ὅσο με ἀφορᾷ τὸ βολεχάρισμὸν τῶν συγκοινο-
νισκῶν κόμῶν ἀντιγράφουμε τὸ ὑπ' ἀριθ. 1)146 τῆς 16 Νοεμ-
βρίου 1949 πλεονόφημα τῆς Χωροφυλακίης Κερκυρας:

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

α) 1) 46: 10πν ὥραν 15ης τρέχοντος Ιταλικά αεροπλάνα ἐρηψαν
τρεις βόμβες ἀπέναντι Σιδαρίου Κερκυράς ΣΤΟΠ ἅπασα ἐπείσαν βάλλασ-
αν ΣΤΟΠ 16πν ἰδίαις ἡμέραις ἐχθρικά αεροπλάνα ἐξ ὕψους περίπου
1220 μέτρων καὶ μὲ κατεύθυνσιν ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς, ἐπολυθό-
λσαν κατὰ ριπὰς ἐργαζομένους πολίτας καὶ βοσκούς ποιμνίων εἰς
ἀγρούς χωρίων Λευκίμνης ΣΤΟΠ οὐδὲν θύμα οὐτε ζη-
μίαι ἐσημειώθησαν.

Χωροφυλακή Κερκύρας ΜΑΚΡΥΝΙΩΤΗΣ».

«Ὅσο δὲ γιὰ τὸ βομβαρδισμό τοῦ ἀεροδρομίου Ἀρίστης, ἡ ἀλήθεια δὲν ἦταν καὶ τόσο... μακριά. Πραγματικά, τὰ ἱταλικά ἀεροπλάνα ἐξομβρῆσαν δύο φορές τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὸ ἀεροδρόμιο αὐτό. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι οἱ βόμβες τοὺς δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ἀνασκάψουν μόνο τὸ ἔδαφος. Οὐτ' ἓνα ὄψοιπτο δὲν χύπησαν, οὔτε μιὰ ἀποθῆκη. «Ἄλλωστε τότε δὲν ὑπῆρχαν «Μπλενχίμ» στὴ Λάρισα. Ποῦ τὰ βρῆκαν οἱ ἱταλοὶ καὶ τὰ κατὰστρεψαν, ὄχινοστο! Ὡστόσο γιὰ τὸ μόνο πράγμα ποὺ μποροῦσαν κάπως νὰ καυχήθουν, ἦταν ἡ κατάρριψη δύο ἑλληνικῶν ἀεροπλάνων — τῶν ὅτ' ἀριθμ. Β272 καὶ Β276 — καὶ ἐνὸς ἀγγλικοῦ. Τὰ πληρώματά τοὺς τ' ἀποτελοῦσαν ὁ ὑπομηχανὸς Χήναρης, χειριστὴς, οἱ ἀρχισμηνίες Κοντῆλος καὶ Δαραβιγγιῆς Γιώργος, παρατηρητὴς, καὶ ὁ σμηνίας χειριστὴς Ἀρνίσιος Φραγκοῦλης. «Ὁ πρῶτος πιάστηκε αἰχμάλωτος καὶ νοσηλεύθηκε στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο τοῦ Φιέρι, ἀφ' ὧν ἐγκαταστά πρώτος καὶ δευτέρου βαθμοῦ εἰς δλον τὸ σώμα».

Τὸ Ἰταλικὸ ἀνακονιστὴν ἀνέβασε ἀκόμη τὰ καταρριφθέντα σὲ ἑνῆα καὶ ἀποσιμῶσινε τίς δικές τους ἀπώλειες: "Ὅτι ἔχσαν δηλαδὴ καὶ αὐτοὶ μετ' ἡμῶν τοὺς τρεῖς ἀεροπλάνα. Τὰ δύο πρῶτα, ποὺ ἦταν βομβαρδιστικὰ τύπου Σ.81, κατέρριψαν στήν περιοχή τῆς Καστοριάς. Καὶ τὰ δύο ἀνῆκαν στήν 69ῃ Μοίρα τοῦ 38 Συντάγματος Βομβ. ποὺ ἔβρυνε πρὶν τὸν πόλεμο τὰ Πίρνα καὶ μετὰ στήν Αὐλῶνα. Ἀπὸ τὰ πληρώματά τους, οἱ ἐπισμηνίες Ρίκκι Φύριο, β' χειριστὴς, καὶ Λουτζὶ Κλάσσο, βομβαρδιστής, πιάστησαν αἰχμάλωτοι ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας. Ὁ χειριστὴς Ἄλντο Ζανουκάλι καὶ οἱ τρεῖς ἄλλοι, σκοτώθηκαν. Ἡ ταυτότητα τῶν τελευταίων δὲν ἐξασκλώθηκε. Τὸ τρίτο ἀεροπλάνο διώξεως-ὄπ' ἀριθμ. 619MM6261 - τύπου Φιάτ ΚΡ42, κατέρριψε ἐπὶ τὸν ὄψ. Κρουστάβα. Ὁ χειριστὴς τὸν Ἑρנסτο Τρεβίζι σκοτώθηκε. Τὸ ἀεροπλάνο ἀνῆκε στήν 160 ἀνεξάρτητη Μομάδα Μοιρῶν τῆς Κορυτσᾶς, μετ' διοικητὴ τὸν ἀντισμητάρχου Εὐγένιο Λεόττα.

Είναι βέβαια θλιβερό να ξεθάβει κανείς, ύστερα από
όσα χρόνια, γεγονότα και περιστατικά, που τα ξε-
χασαν με την ίδια έντονη δραματικότητα τόσο οι Έλλη-
νες, όσο και οι Ιταλοί. Σήμερα οι τελευταίοι είναι
πάλι μας. Η ιστορία όμως δεν αλλάζει. Αναφέρουμε
τα πράγματα όπως έγιναν ή όπως τα παρουσίασαν οι
στοιχοπατάδες. Αξίζει λοιπόν να μεταφέρουμε εδώ με περιγρα-
φικούς περιποικούς, που έγραψε για το Μαυρίκιο ντε Ρουπίλιν,
ερωτόπορο δηλαδή που κατέριψε τα δύο προαναφερόμενα ελληνικά δε-
σπλάνα, καθώς και το άγγλικό:

«Πριν μερικά μέρες - Ιούλιο 1941, στα Τίρανα - συναντήσαμε έναν ύποπτον ναυό της εμπορίας Μαυρικό γνέ Ρομπιλάν, από το Πιενζίντε, άρχαια καταγωγής και διακεκριμένο γένους, ξάδελφο του εμποροπό ντέ Ρομπιλάν, που πριν από μερικά χρόνια, φημι κόσμο μιλή γι' αυτόν: Άπό μία βλίδεθ της μηχανής του, φημίστασκει με προσεγρηθή στην πλέον άγρια περιοχή του Μάρτιο ρόσσου και να θεωρηθή χαμένος για πάντα. Φαίνεται, ότι είναι άραβος στους νεαρούς της οικογενείας αυτής, οι εμπορικες πέ-
πετες,

Ὁ Μαυρίκιος ἢτε Ρομπιλάν εἶναι πολὺ νέος. Παιδικὸ ἥσυχον πρό-
σωπον, ἐκπαιστικὸ παρουσιαστικὸ καὶ συνστασιακόν. Κατὰ τὸν ἑλ-
ληνικὸν πόλεμον, πεποθεὸς τοῖς αὐτοῦ οὐκ ἄσφατος Καραϊσκάς, μὲ ἐιδική ἀ-
ποστολήν, ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς τρία ἐθνικὰ ἀσκήματα (τὰ Β272,
276 καὶ τὸ ἀγγλικόν) τὰ ποῖα κατέργησεν. Αὕτη εἶναι, μὲ λίγα λό-
για, ἡ περιπέτεια τοῦ ἀεροπόρου. Ἐπειδὴ ὅμως τὴ θεωρήσαμε πολὺ
πλήρη καὶ τὴν ιδιότητά τοῦ δημοσιογράφου, θελήσαμε μὲ μάθουμεν
ἐπισυμπλέγεσθαι λεπτομερείαις.

ὡς καὶ, λοιπόν, τί ἐξακριβώσαμε; Πρῶτα ἀπ' ὅλα ὁ ντὲ Ρσμπιλάν δὲν
ἐπρόκειτο νὰ πατήσῃ ἐκεῖνη τὴν νύκτα. Πῶρε θυμῶς τὴ θεοὶ ἐνὸς συν-

τὸν μετέφερον τὰ ὀλίκα, ὅμοιοι ἀνθρώπων, αὐτοκίνητα φορτωμένα. Ἦν τὸν μίαν μικτὴν καὶ πικρὴν λίπην, πὺν ἐξελίσσεται, κατὰ μήκος τὴν συγχοινωνοσάν γραμμὴν, τὴν προεχύμενην νεφρὸν καὶ καθάπερ τὴν ἀνοιχτόχρομα. Οἱ δύο λίνες, τὴν ὀρχήραν καὶ τὴν Πρέστα στρατοκοποῦσαν παρέρχεται μέσας τῆς ἀποδοξίας τῶν ρωμάτων τους. Καὶ τὰ χρώματα, στή γῆ, ἀκαθόριστα καὶ παράλογα, ἐγχανοὶ τὴν νοήται τους, καθὼς τὰ μαχαίρουν τὸ ἀγρίο πέρασμα τῶν δύο ἀτοαλίων πολυλῶμας.

» Έφτασαν γρήγορα πάνω από τις έχθρικές γραμμές. Οι Έλληνες κρατούσαν γερά. Πολεμούσαν άγνοήση κανείς αυτό; Τ' άντιαεροπορικά έκαναν άλλη βινή θραύσι από κάτω. Άσπρα πυκνά συννεφάκια χό-

ἐθνικότητος στὰ φτερά, ὁ ὑποσημναγὸς ἀνοίξε πῦρ στὸ τελευταίον, ἐνῶ τ' ἄλλα προχωροῦσαν. Ἀπὸ ἀπόστασις διακοσίων μέτρων, οἱ Ἕλληνες ἀπάντησαν μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ἀπὸ τὸν πυρρίσμιον τους, ξερνάοντας φωτιά καὶ ἀτσάλι. Γιά ν' ἀποφύγῃ τὸ ὀρηκτικὸ πολυβόλημα τοῦ ἐχθροῦ, τὸ ἱταλικὸ καταδιωκτικὸ πέρασε κάτω ἀπὸ τὴν οὐρά τοῦ ἀντιπάλου, χωρὶς ὥμως νὰ πᾶν νὰ ρίχνῃ.

«Οι ριπές του ξέφουγαν καλομετρημένες, κατά τη μασάλη του φε-
ρου, ακριβώς στο σημείο που βρίσκονται τα καυσίμα. Ήταν ένας
αγώνας ζωής και θανάτου. Οι Έλληνες είναι υπολογισμοί μαχητές
κι ο ντε Ρομπιλάν τον ήξερε αυτό. Μέσος δρος λοιπόν δεν υπήρχε.
Ή θα τον έρριχναν, ή θα τους έριχνε. Η τύχη θέλησε να ρίξη
το πρώτο άεροπλano. Έπειτα αντιμετώπισε το δεύτερο.

«Η αερομαχία δεν κράτησε παρά ελάχιστα δευτερόλεπτα. Τό υψος του ελληνικού αεροπλάνου λιγόστεψε απότομα. Μα προτού ακόμη αρχίσω να πέφτι, άνοιξε η καμινάδα και από τό πίσω μέρος πετάχτηκε έξω ό πιλότης (επρόκειτο γιά τόν σηηοναγό Χήναρη) που δέν είχε πάθει μεγάλες ζημιές, έκτός από μερικά εγκαύματα στό πρόσωπο και στό χέριο.

«Το τρίτο «Μπάτλ» πετούσε ακριβώς πάνω του. Ή κατάσταση διαγράφεται εξαιρετικά δύσκολη για τον ντε Ρουμπλάν, επειδή το εγχώριο βρισκόταν σε πλεονεκτήσι θέσι. Μπορούσε να τον πολυβολή ανενόχλητος. 'Αλλ' ο ύποπτος γκι διατηρούσε απόλυτη διαύγεια και κατώριζε ανενόχλητα τον αντίπαλό του να συνεχίσι. Είχε πειστωσώθ. Καί, όσοι γκαριζόν τις περιπτώσεις αυτές, έξερυν πώς τις περισσότερες φορές, το άσθμα της αυτοσυγκρίσεως είναι μία οδύνη. Οι αεροπόροι, όποις ένθικότες κ' άν είναι, όταν πολεμύν, έσχύνον το θάνατο. Ό κίνδυνος τους μαγνητίζει και πέφτουν πάνω του, άβιαφορύντας για τ' αποτέλεσμα.

«Πάνω όμως στην καλύτερη στιγμή, η υποσημασμένη ντε Ρομπλάν διαπίστωσε ότι οι σφαίρες του πολυβόλου του 12-7, είχαν τελειώσει. 'Η διαπίστωσε αυτή τον έφερε σε αμυντική. Εύτυχώς υπήρχε το 7-7 με πλήρη τα φυσιγγία του. Μ' αυτό θα έκανε τώρα τη δουλειά του. Έστο καί λειψά. Ο εχθρός όμως ήταν επίμονος. Δεχόταν τη μία ριπή πίσω από την άλλη, χωρίς να σκοτώνεται, δίχως να υποχωρή. Έκανε θαυμάσιους ελιγμούς, εφορμούσε, κατέβαινε και ξανάβαινε ύψος. 'Η μηχανή του είχε τρελλάσει, ή α' κ' ο χειριστής του φαινόταν σαν δοκιμασμένοι μαχητές. 'Ησαν ν' αποφύγουν τα χτυπήματα, όπως ο ευκνήνιος τορνεράν στους αμαρτηρούς τους δυνάες. 'Η άρροχησία κράτησε περισσότερο απ' όσο έπρεπε. Τα πυρομαχικά του ντε Ρομπλάν είχαν πια ξαναληφθή τελείως. Δεν του άπαιενα λοιπόν παρά η φυγή. 'Αμέσως, κάνοντας «εοδού» στον αέρα, εγκατέλειψε την επίκρινση θέσι του και από

Ραβδ. Σταθμός του Ἀργυροκάστρου, στις ἐκπομπές του τῶν ἡμερῶν ἔκλειψαν, δὲν ἄφησε οὔτε ἑρῶ, οὔτε ὅσοι πού να μὴ τὸ καθυβρίση. Ἀξίζει ὁμῶς ὁ κόπος να παρατεθῇ ἐξὸ δολοκλήρου τὸ κείμενο μίας τέτοιας ἐκπομπῆς, ἐπειθεῖ ἀκριβῶς ὅλα σχεδὸν τὰ βέλη της, στρέφονται ἐναντίον τῶν ἀεροπόρων μας.

«Αργυροκάστρο. "Ωρα 19.45". Έκπομπή Έλληνική.
 «Οι Έλληνες παρέχουν μεγάλη βοήθεια στους Άγγλους. Οι δέ Άγγλοι δερμοποροι βρίσκονται στο πλευρό των Έλλήνων συναδέλφων τους. Και οι μὲν Άγγλοι δερμοποροι είναι άξιοι απόγονοι τών τυράννων τών Μπέρς, τών δολοφόνων τών Ίνδων, τών δουλεμπόρων, τών μασιγιστών καί τών εκμεταλλευτών παντός λαού, που υπέκυψε μπρός στήν Ισχύ τους. Αφ' έτέρου, οι Έλληνες δερμοποροι είναι άξιοι τών Έλλήνων εκείνων που... κατέφωσαν τούς αλύτρωτους άδελφούς μας. άξιοι εκείνων που με τή πολυέβλα τους έφθνευσαν τούς φτωχούς κατόικους τοῦ Δυρραχίου.

«Μ!» ὅλη τὴ λαμπρὴ πανσέληνος, δὲν βρῆκαν στρατιωτικὸν στόχο, ἀλλὰ κατέσπευαν τὰ σπύτια πτωγῶν ἐργατῶν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἔχουν ψυχὴ κακοποιῶν θηρίων. Ὁ πόλεμος μας παρὰ τὸ πλεῖρον τῆς Ἱταλίας ἔχει ῥεθρὸ σκοπὸ: Δηλαδή τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν ἀδελφῶν μας, τοὺς ὁποίους οἱ Ἕλληνας δεσποτὸι θέλουν νὰ πνίξουν στὸ αἷμα τους. Ἀλλ' ὅς ἐστι περμιένουν λίγο. Γιὰ κάθε βροῖα θὰ δεχτοῦν ἑκάστο, γιὰ κάθε νεκρὸν θὰ λογαριάζουμε χίλιους. Θὰ τὸ ἔητε αὐτὸ καὶ πολὺ γρηγορὰ μάλιστα...

[illegible]

«Ηχη διαφορών έρεσκεν» κύριε
«Μόνον» Έλληνες αξιωματικοί μπορούν να εμφανίζουν ός μάχες ά-
πλές... συμπελοκές έμπροσθοφυλακών. Άν ή Έλλάδα καταφεύγει σέ
τόσο καταφανώς παιδαριώδη ψεύδη, αυτό σημαίνει ότι σισθάνεται ήν
ανάγκη να κρησθή ψηλά τό ήρικό του Έλληνικού λαού. Η Έλλάδα
δέν είδε μέχρι τώρα, παρά τό έλάχιστο μέρος του σύγχρονου πόλεμου
και τό μάθε πολύ σύντομα τί σημαίνει να ήχη κανείς να κινή με ή
στρατιωτική δύναμη ής Ιταλίας. (Άκολουθούν διακοπές και παράσι-
το. Ό λαός δέν είναι σύμφωνος με τόν Μεταξά, τόν Τσώρτσιλ ής Έλα-
τάδος, όπως τόν άπεκδέχεται ό Άγγλος έν Αθήνας στρατηγός, που
είναι πράγματι ύπατος άρμωστής ής Αύτου Βρετανικής Μεγαλειό-
της, πρί, πείζει τόν όλο που έπαίζει τό Ζονάρ...»

«Από την έκπομπή αυτή συμπεραίνει κανείς πόσο καταστροφική υπήρξαν τ' αποτελέσματα των Έλληναγγλικών βομβαρδισμών στην Αλβανία. Την ίδια όμως έκλεινέ εποχή, ο Έταλός σήμειωσε Γκερεγκόριο Γκάσμαν, πού πώσθηκε αξιμώλως από τους Βρετανούς, ανέφερε τὰ Γκάς αὐτὰ μιάς συνάντησάς του μὲ τὸν σὲρ Ρόμπερτ Κόννολλυ:

— Το ελληνικό σώμα της αεροπορίας, μπορεί να καυχήθῃ γιὰ τοὺς ἀνδρες του. Δὲν τοὺς διακρίνει μόνον ἡ τόλμη, ἀλλὰ κι' ἡ εὐγένεια τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ποὺ γνωρίζουν τὸ ὕψος περιεχομένου τῆς ἀποστολῆς τους.

Ὁ σήμερον Γκάσπαρ ἦταν τιμίος ἀξιωματικός, ὅχι ῥεσέο. ἔξυμνοῦσε τὶς ἀρετὲς τῶν ἀσπερῶν μας, ἀλλὰ γιὰ τοποθετοῦσε τὴν ἀλήθεια μὲ δίκαια κρίσι. Ἀφοῦ βρισκόταν αἰχμάλωτος στὰ χέρια τῶν Ἀγγλων, δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ δείξῃ τὸν εὐλικρινὲς ἐνθουσιασμό του γιὰ τοὺς φυσικοὺς ἀντιπάλους του. Κι' ὅμως, ἐξακολουθώντας τὴ συνομιλίαν, ὅπου τὸν κέντρει, εἶπε, μεταξὺ ἄλλων:

«Έτυχε να βρεθώ σε πολλούς βομβαρδισμούς που εξετέλεσαν Έλληνες αεροπόροι, εναντίον βλασάνων μας στο Αλβανικό έδαφος. Άν και επίσημα θεωρούνται έχθροι της πατρίδας μου, έν τούτοις, είμαι ευτυχής για τους άνδρες αυτούς, που στο πολεμικό γιά τον άμωχο πλη-σισμό με άπόλυτη άκρίβεια τους διενείχε κανόνες γιά τήν άπ' όσα είδα, θυσιμό και τους τραυματίσες τών νοσοκομείων μας. Άπ' όσα είδα, μπράβο να διαβεβαιώσω ότι σπάνια δόσθηκε ή ρίψη τών βομβών τους επί τών στρατιωτικών στόχων. Οί Έλληνες αεροπόροι είναι τίμιοι και

Σε πόση αντίθεση έρχονται, άλτσεια, τα λόγια αυτά με την εκπομπή του Άργυροκάστρου! Οί Έλληνες άσποροί υπήρξαν πραγματικά τί-
μοι και άνδρείοι σε όλη τη διάρκεια του Έλληνοϊταλικού πολέμου.
Ήμιοι, γιατί δεν σκότωναν με τίς βόμβες τους, ούτε πολυβόλους
έχον. Άνδρείοι, γιατί καμμία άσπορεία δεν έχει να παρουσιάσει τόσα
άνδραγαθήματα, όσα ή δική μας, που πολεμούσε τότε δύο ισχυρούς
άνταπολους, με τόσο φτωχό και άσημαντό άσποροκόο όλικο.

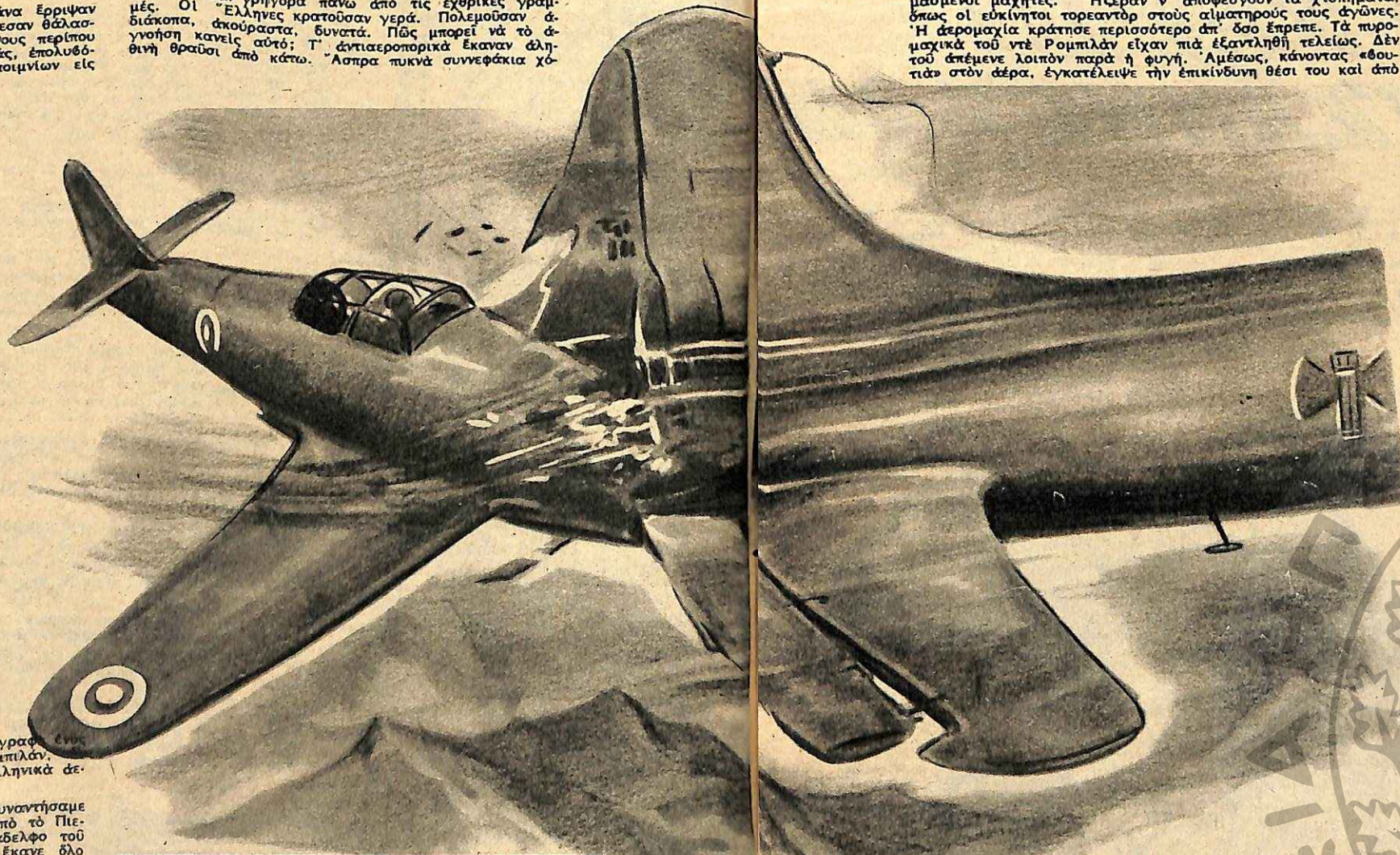
Να ένα παράδειγμα ηρώοιου, που όμοιο του παλαιού, με πρωτα-
στην αεροπορία μας. Συνέβη πάνω από τη Θεσσαλονίκη, όπου οι αερομα-
νοίησι, τον άνθρωπο Μ. Μιχαλάκη. Ο νεαρός βομβαρδιστικός - ε-
τικός, βλέποντας ότι δεν καταρίφθηκε το Ιταλικό βομβαρδιστικό - ε-
ναντίον του οποίου έχασε τη πυρομαχικά του και του οποίου είχε
φονεύσει ο πρώτος χειριστής και τραυματίσθη ο αορτιστής - ρι-
χτηκε πάνω του και με την έλικα του αεροπλάνου του, έκοψε τα πη-
δαλία του έχρηκου αεροσκάφους. Το Ιταλικό έπεσε σε περιβήνι-
ο, οπότε και οι τέσσερις του πληρώματος, πήδησαν στο κενό με αλεί-
πτω. Συγχρόνως, ο μηχανιστής Δαγκούλας, της 22 Μοίρας Διώξεως,
κατέρριψε ένα δεύτερο αεροπλάνο.

[illegible]

Το δεύτερο δρομολόγιο που κατέρριψε ο Δαγκουλάς και η σύζυγός του, αριθμό 210 - 3 προαγωγίθηκε άναγκαστικά κοντά στο χωριό "Αυτελόκη", της Ν. Καστορίας. Το πλήρωμά του, που αποτελείτο από τον χειριστή οπισθοπύργου Μανώλη Ουρέ, το αμυνία Πτερόνη Τζίνου και τους οπισθοπύργους Στεφανίλη Μάριο, Μαρτίνο Μικέλε και Προσπερόκο Νίκο, σπασήκαμε. Ήταν μία ευτυχή στιγμή ούτως ή άλλως για τα παιδιά αυτά, που δεν σκοτώθηκαν. Σήμερα ίσως να ζούσε και να θυμόταν με ανάμνηση πολλές στιγμές που πέρασαν πάνω από τη Θεσσαλονίκη.

Τὸν Ἰανουάριό τοῦ 1941, στὸν ἀνθυποσημηναγὸ Μ. Μητραλέξη, ἀπενεμήθη τὸ χρυσοῦν ἀριστεῖον ἀνδρείας. Εἶναι δὲ ὁ μόνος φεροπόρος στὸν ὁποῖο ἀπενεμήθη ἡ τιμητικὴ αὐτὴ διάκρισι, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ρίχτηκε πάνω στο βομβαρδιστικό και με την έλικα του αεροπλάνου του έκοψε τα ηνδιάλια του έχθρικού αεροσκάφους.

ρευαν τριγύρω τους. Το καταδιωκτικό, που έπεβαινε ο ντε Ρομπιλάν, βρισκόταν σε απόσταση διακοσίων πενήντα μέτρων υπεράνω του άε-
ροπλάνου τού άρχηγού του. Τότε, έντελξας ξαφνικά, διέκρινε άριστερά
του τρεις μηχανές, που σε σχηματισμό ινδικής γραμμής, τραβούσαν
προς την περιοχή της Κρουατάς.

«Ήταν ανάγκη, ωστόσο να γίνω αναγνώρισις. Ύστερα από μερικές στιγμές αναποφασιστικότητας; αν έπρεπε δηλαδή να εγκαταλείψω το βουλευτικό ή όχι, ο ντε Ρουσσινάκ ρίχτηκε να πειστή για την ταυτότητα των δερσανδών. Γρήγορα διέκρινε την εθνικότητα και τον τύπο τους. Ήταν τρία «φαιρέ-Ματά» μικτού τύπου, μετέωρο έλαφρών βουλευτικών και αναγνωριστικά. Άφου διενήλθε το σήμα της

τὸ ὕψος, ἀναζήτησε τὸ Ρο 37, τοῦ ἀρχηγοῦ του.

» «Ηταν 15 Νοεμβρίου. Για τον ύπνουμαγαδό Μαυρικό (ντε Ραμπλάι) η ημερομηνία αυτή έσημαινε για διαταγή για την άπονομή του άργυρου μετάλλου στο πεδίο της μάχης με το συντομώτατο αιτιολογικό, ότι «κατά πηγήν συνοδείας, είδε, έπεσέν και κατέρριψε μόνος του τρία έχθρικά αεροπλάνα».

Εδώ τελειώνει το άρθρο του 'ταξινό δημοσιογράφου Ρενατό Τζιαννί, που δημοσιεύθηκε είναι γραμμένο με κάποια σχετική κατανομή, αφορμή, αλλά αυτά που αναφέρονται είναι αλήθεια ή όχι. Το άρθρο αυτό έχει αξία για μας τους Έλληνες, επειδή μαθαίνουμε ωριμασμένα γεγονότα σημεία του αμερικανικού. Σ' αντιθέσει όμως με το λυρισμό του Τζιαννί, ο

Ο Τόνι και η Τζάννιτ άνταλλάσσουν φιλία τη βραδυά της 4ης επέτειού του γάμου τους.

του βασιλέως», είχε για συμπρωταγωνίστρια τη γυναίκα του Τζάννιτ Λή.

—Μετά από τα δυο αυτά φιλμ, είπε ο Τόνι, δεν πρόκειται να ξαναπαίζουμε μαζί σε τρίτο. Κι' αυτό γιατί το διεθνές κοινό του κινηματογράφου δεν συγκινείται και δεν ενθουσιάζεται σχεδόν ποτέ όταν ξέρει πως οι δυο πρωταγωνιστές είναι... συζυγοί στην ιδιωτική τους ζωή!...

Όσο για την Τζάννιτ Λή — το πραγματικό της όνομα είναι Τζάννιτ Έλεν Μόρισσον — είναι σήμερα 28 ετών και παίζει στον κινηματογράφο από το 1944, χωρίς στο ταλέντο της αλλά και στο ενδιαφέρον που έδειξε γι' αυτήν η παλαιμάχος μεγάλη ήθοποιος του κινηματογράφου Νόρμα Σήρερ.

Από τότε σημείωσε μία λαμπρή σταδιοδρομία και πήρε μέρος σε 32 συνολικά ταινίες, εκ των οποίων στις 8 τελευταίες ως πρωταγωνίστρια.

Μετά την συμφιλίωσή τους και το πάρτυ που έδωσαν, χώρισαν πάλι, αλλά για επανγυμναστικούς σκοπούς τώρα. Ο Τόνι έπρεπε να ταξιδέψει στο Παρίσι για το γύρισμα της ταινίας «Μονόζυγο», με την Τζίνα Λολομρινγκίτα και το Μπάρτ Λάν-καστερ, κι' η Τζάννιτ στο Λονδίνο για το γύρισμα της ταινίας «Σαφάρι». 'Αλλά ο πρόσκαιρος χωρισμός τους δεν τους εμπόδισε να διατηρήσουν φλογερή την αγάπη τους. Και τώρα, κάθε Σαββατοκύριακο, συναντώνται όπουδήποτε. Πότε ο Τόνι πηγαίνει στο Λονδίνο και πότε η Τζάννιτ καταβαίνει στις άκρες του Σπκουνάνα. Σε μία τελευταία επίσκεψή της στο Παρίσι, η Τζάννιτ ζήτησε να παρακολουθήσει σκηνές από το γύρισμα της ταινίας «Μονόζυγο». Ο Τόνι δεν θέλησε να της χαλάσει το κα-

Το εύτυχισμένο ζευγάρι που ζηλεύουν όλοι στο Χόλλυγουντ!

ΜΕΝΑ εύθυμο πάρτυ, που έδωσαν στη βίλλα τους το βράδυ της 4ης Σεπτεμβρίου, ο Τόνι Κέρτις και η γυναίκα του Τζάννιτ Λή γιόρτασαν δυο σημαντικά γεγονότα της συζυγικής τους ζωής: Την τέταρτη επέτειο του γάμου τους και την αγορά της πρώτης ιδιόκτητης βίλλας τους στο λόφο του Μπέβερλυ Χιλς, εκείνης ακριβώς στην οποία δόθηκε το πάρτυ.

Υστερα από ένα φλογερό ερωτικό ρωμάντο, που κράτησε 6 μήνες, ο Τόνι και η Τζάννιτ παντρεύτηκαν οκτώ κρυφά το βράδυ της 4ης Σεπτεμβρίου του 1951. 'Εκείνος για πρώτη φορά κι' εκείνη για δεύτερη, ύστερ' απ' τον άτυχη πρώτο της γάμο κι' έναν πλούσιο βιομήχανο, που την εγκατέλειψε ξαφνικά το πρώτο βράδυ του γάμου τους για να πάν να... φανέρει ξιφούς με φίλες και φίλους του!...

Από τότε, λοιπόν, που παντρεύτηκαν μέχρι πέρσι τον 'Ιούλιο, ο Τόνι και η Τζάννιτ είχαν ζήσει αγαπημένοι και ζηλευτοί απ' όλους τους συναδέλφους τους του Χόλλυγουντ για την ιστορία και άφοβη φέτος το Μάιο πέρασαν μία μεγάλη και δύσκολη κρίση που παρ' όλο που διαλύση το γάμο τους. Αιτία ήταν το ζήτημα του παιδιού. Ο Τόνι ήθελε με κάθε τρόπο να γίνει πατέρας, ενώ η Τζάννιτ δεν ήθελε να γίνει μητέρα. Όταν, λοιπόν, η χαριτωμένη στάρ απέκλυψε με χαρά στον άνδρα της ότι σε λίγους μήνες θα του χάριζε εκείνο που τόσο ποθούσε, ο «γόνος» αγαπημένος τώσαν γυναίκαν, τρελλάθηκαν από τη χαρά του.

—Τώρα θα ολοκληρωθώ η εύτυχία μου στο πλευρό σου! έλεγε και ξανάλεγε της Τζάννιτ, ενώ την έσφιγγε στην αγκαλιά του και τη γέμιζε φιλία.

Δυστυχώς για τον Τόνι δεν ήταν τυχερό να γίνει πατέρας. Μέχρι τον 4ον μήνα η εγκυμοσύνη της γυναίκας του προχωρούσε κανονικά. 'Αλλά μόλις η Τζάννιτ μπήκε στον πέμπτο μήνα της, έπεσε άρρωστη. Πονούσε σ' όλο της το σώμα, τα πόδια της πονούσαν και δεν μπορούσε σχεδόν καθόλου να βαδίσει. Τελικά, ύστερα από πολλά ιατρικά συμβούλια, βρέθηκε η αιτία της αρρώστιας της: Όπως η συμπαθέστατη βεντέτα συνήθιζε να βγαίνει τακτικά έξω για τους καθημερινούς περιπάτους της, δυο φορές ζαλισθηκε και έπεσε κατά γης με αποτέλεσμα να χτυπήσει εσωτερικώς. 'Αλλά για να μην ανησυχίσει τον άνδρα της προτίμησε να μη του πη τιποτα. Οι γιατροί όμως δεν άργησαν να ανακαλύψουν την αλήθεια. Η αρρώστεια της όφειλετο στα δυο άτυχηματά της, που έγιναν αφορμή να χάσει το παιδί της.

Μόλις όμως το είπαν του Τόνι, έγινε θρήνο απ' την αγανάκτηση και τον θυμό. Κι' αμέσως έσπευσε να κατηγόρησε τη γυναίκα του πως, επειδή δεν ήθελε το παιδί, είχε προκαλέσει μόνη της το χαμό του! 'Ετσι, για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, οι σχέσεις του ζευγαριού ήταν τόσο ψυχρές, ώστε όλοι προέβλεπαν το διαζύγιο. 'Από χαρούμενος, οτοργικός και ευγενικός που ήταν πάντα απέναντι στη γυναίκα του, ο Τόνι τώρα είχε γίνει άποτος, βίαιος και διόλου ευγενικός. Την απέφνευε συστηματικά και ούτε το όνομά της δεν ήθελε ν' ακούσει!

Ξαφνικά όμως, πριν από πέντε μήνες, άλλαξε εντελώς και ξανάγινε ο οτοργικός και χαρούμενος Τόνι. Είχε βρεθεί επί τέλους ότι η γυναίκα του δεν έφταιγε καθόλου για το χαμό του παιδιού τους. Κι' έτρεξε να γονατίσει μπροστά της, να της ζητήσει κλαίγοντας συγγνώμην και να την διαβεβαιώσει πως ποτέ δεν είχε πάρει να τη λατρεύ. 'Εσπευσε μάλιστα να της άναγνείνη με χαρά ότι, καθώς λογάριζε, την τέταρτη επέτειο του γάμου τους θα την γιόρταζαν επίσημα στο καινούργιο σπίτι τους που είχε αγοράσει στο όνομά της. 'Ετσι το συμπαθέστατο αυτό ζευγάρι, συμφιλίωθηκε πάλι.

Ο Τόνι Κέρτις — το πραγματικό του όνομα είναι Μπέρναρντ Σβάρτς — είναι σήμερα ακριβώς 30 χρόνων και παίζει στον κι-

Ο Τόνι και η Τζάννιτ ετοιμάζουν το καινούργιο οπτικό τους.

ΤΟΝΙ ΚΕΡΤΙΣ ΤΖΑΝΝΕΤ ΛΗ

τηρί και την πήρε μαζί του στο στούντιο. 'Αλλά, καθώς λένε οι κακές γλώσσες, μόλις η Τζάννιτ είδε την όμορφη της περιρμήνη «Λολό», η οποία υποδύεται στο φιλμ μία ακροβάτιδα, το πρόσωπό της ξαφνικά σκοτείνιασε. Είχε στενωχωρήσει με τη σκέψη ότι μπορούσε η 'Ιταλίδα «γόνισσα» να ξεμαλίστη τον Τόνι κι' αυτός να ερωτευθεί τη Τζίνα! 'Αλλά η πανέυνητη «Λολό» με μία ματιά της κατάλαβε τη είδους φόβη βασάνισαν τη Τζάννιτ. Και μόλις τελείωσε μία σκηνή ακροβάτιας με τον Τόνι, κατέθηκε, πλησίασε γελώντας τη Τζάννιτ και της είπε: —Ο άνδρας σας είναι γοητευτικός τύπος αλλά... από μένα τολμάχιστον μη φοβάστε τίποτα! Αν έσεις αγαπάτε τον Τόνι, αγαπά κι' εγώ τον Μίρκο, τον άνδρα μου!

ΤΖ. ΡΟΠΕΡ

Η Τζέαν Κόλλινς

Τα νεώτερα των άσερων

Σύντομες ειδησούλες

★ Ο Ραμόν Νοβάρο, ο γόνος που αντικατέστησε τον Βαλεντίνο στην καρδιά πολλών γυναικών, βρίσκεται τις ημέρες αυτές στο Παρίσι. Το 1939 διαδόθηκε ό-τι ο Ραμόν είχε κλειστή σε μοναστήρι ύστερα από μία ασήμαντη-κή απογοήτευση. Η είδηση ήταν ανακριβής και ο Ραμόν εμφανίστηκε έκτοτε σε μερικά φιλμ παίζοντας ρόλους δευτερευούσης σημασίας. Τώρα μόλις τελείωσε το γύρισμα ενός νέου έργου, στο οποίο εμφανίζεται παρά το πλευρό του Κλάρκ Γκέμπλ. Στους δημοσιογράφους που τον ρώτησαν αν θα γύριζε κανένα φιλμ στη Γαλλία, ο Ραμόν απάντησε:

—Ευχαριστώ, άρκει να μου άρει-ο ρόλος που θα μου προτεί-νουν. Δεν έχω ανάγκη από χρήμα-τα και αυτό μου επιτρέπει να δια-λέξω τους ρόλους μου.

★ Ο Ραμόν Νοβάρο, που είναι σήμερα 50 χρόνων έχει γκριζούς κροτάφους, αλλά δεν έχω τίποτα από τη γοητεία του.

★ Ο Φρέντ Ζινεμαν, ο σκηνοθέτης του φιλμ «Το τραίνο θα σφύ-ριξε τρεις φορές», θα γυρίσει στην ανοίξη στη Γαλλία το φιλμ «Α-δελαΐδα έξ αίματος». Ένα έργο τυ-που «γούστριν» με πρωταγωνι-στή τον Έντν Κωνσταντίν.

★ Ο Έντν ζήτησε για παρτενάρ του στο φιλμ αυτό τη Ρίτα Χαίλγουορθ. Σημαντικοί ρό-λοι πρόκειται επίσης ν' ανατεθούν στη Τζήν Κρέην, στον Έν-τν ο υ α ν τ Ρόμπινσον και στον Άντονν Κουήν.

★ Η νεαρά ελαιοβάλλα στάρ-λετ Τζέλι Γιάρμιν έμνησε την Σούζαν Χαίλγουορθ ν' έ-πειδή την δάγκωσε στο άριστερο μπράτσο, μόλις την είδε να μι-λάει στον ήθοποιό Ντόναλντ Μπάρρυ, για τον οποίο ένδια-φέρεται και η ίδια.

★ Η Σούζαν δικαιολογήθηκε ως εξής για την κάπως παράξενη έ-νεργεία της:

—Δεν με δεσμεύει τίποτα με τον Μπάρρυ, η Γιάρμιν όμως μου μι-λήσε απρεπώς. Ενώ έπαινα τον κα-φέ μαζί του. Έγινε τότε έξω φρε-νέ και έχασα για μία στιγμή τον έλεγχο του έαυτού μου. Λυπούμαι πάντως για ό,τι συνέβη...

★ Ο Ρόναλντ Ρήγκαν, που γύρισε 50 περίπου φιλμ παί-ζοντας στα περισσότερα ρόλους κα-κού-μπόη, έδηλωσε ότι από τους κάου-μπόη του κινηματογράφου είναι ο μόνος που είναι πραγματι-κά άριστοτέλειος.

★ Ο Γκόρντον Σκώτ είχε ό 11ος κατά σειράν Ταρζάν του ή-ρωα του «Έν-νηματογράφου. Τον ήρωα του Έν-νηματογράφου Ράις Μπάρρουν έπεδωσε πρώτος ο άσπλητης Έλμο Λινκόλν, ο οποίος κατά τα έτη 1918 και 1919 γύρισε τρία φιλμ. Δεύτερος ήταν ο Τζήν Πόλαρ (1920), τρί-τος ο Γερμανός Π. Ντέμπελ Ταμ-πέρ, τέταρτος ο Τζέιμς Πήρς (ό-πως 1.88 — 1927) και πέμπτος ο Φράνκ Μέρριλ. Ο Μπάστερ Κρέμπ είναι ο πρώτος που από

το 1933 γύρισε μία σειρά ταινιών με ήρωα τον Ταρζάν. Το 1935 τον διαδέχθη ο Χέρμαν Μπρίξ, ό 7ος κατά σειράν Ταρζάν, ό οποίος αφού γύρισε δυο μόνο φιλμ παραχώρησε τα προνόμια το 1938 στον Γκλόν Μόρις. Σχεδόν συγχρόνως έκανε την εμφάνισή του ό ένατος και πιδ αγαπητός άπ' ό-λους τους ήθοποιους που υπεδούθη-σαν τον δύσκολο αυτό ρόλο: ό Τζόγγνυ Βατισμύλλερ. Έ-πι δέκα χρόνια γύρισε τόσα έργα όσα γύρισαν όλοι οι άλλοι μαζί. Το 1948 όμως παραχώρησε κι' αυτός την θέσι του στον δέκατο Ταρζάν, τον Λέξ Μπάρκερ, ό οποίος όμως δεν αγάπησε ποτέ τον ήρωα που υπεδέτο και φρόντισε γρήγορα να βρη άναπληρωτή: τον Γκόρντον Σκώτ.

★ Στο φιλμ «Έλλειψη», που γυρίζει υπό την διεύθυνσι του Ζάν Ρενουάρ, η 'Ινγκριντ Μπέργμαν θα μιάς παρουσιασθή υπό έντελώς νέα μορφή. Στο έργο αυτό η 'Ιν-γκριντ παίζει για πρώτη φορά ένα κωμικό ρόλο. Παρτενάρ της Μπέρ-γκμαν στο φιλμ θα είναι ό Ζάν Μαρσί και ό Μέλ Φέρερ.

★ Τρεις εταιρείες του Χόλλυ-γουντ γυρίζουν με την Τζόαν Κόλλινς και συναγωνίζονται ποιά θα της κάνη τη μεγαλύτερη και πιδ έντυπωσιακή διαφήμισή.

★ Η 'Αγγλίδα στάρ γνωρίζε στην 'Αμερική ένα θρίαμβό που ούτε και νά όνειρευτή είχε τολμήσει ποτέ. Το ταξίδι στη Μόσχα κούρασε πολύ την Ντανιέλ Νταρ-ριέ. Η Γαλλίδα στάρ άποφάσισε νά ξεκουραστή μέχρι τέλους του χρόνου δεδομένου ότι στις άρχές 'Ιανουαρίου θα φύγη για ένα πολύ μακρινό ταξίδι. Θα μεταβή στην 'Ιαπωνία μαζί με το καλλιτεχνικό συγκρότημα του 'Υό Τσιαμπι.

★ Στη Ρωσία υπάρχουν σήμερα 60 μόνο αίδουσες με πανοραμική όδονη. Οι όποιοι 18.000 κινη-ματογράφοι διατηρούν τις παλιές μικρές όδόνες τους.

★ Οι διευθυντά των κινηματο-γράφων των 'Ην. Πολιτειών διαλέ-γουν κάθε χρόνο τους δυο πιδ δημοφιλείς ήθοποιους της χρονιάς, τα όνόματά των όποιων είναι άρ-κετά για να γεμισούν τα ταμεία τους με χρήμα. 'Υστερα από ένα πρώτο γύρο έρχονται επί κεφαλής η Γκρέις Κέλλνυ και ό Γκλέν Φόρντ. Φανταία μάλλον άπίθανο νά αλλοιώση ό δεύτερος γύρος το άποτέλεσμα αυτό.

★ Ο 'Ιδανικός σύζυγος είναι έ-κείνος που προσέχει τη γυναίκα του άκριβώς όπως προσέχει και το καινούργιο του αυτοκίνητο. Το σο-φό αυτό άπόφθεγμα όφείλεται στην Γκρέις Κέλλνυ.

★ Μιά 'Αμερικανίδα δημοσιο-γράφος που βεβαιώνει πως είναι καλώς πληροφόρημένη ισχυρίζεται ότι παρ' ό τις διαφεύσεις τους, ό Κλάρκ Γκέμπλ και η σύ-ζυγός του Καίη Γουίλλιαμς περι-μένουν πράγματι ένα εύτυχές γε-γονός που θα σμείη τον προσεχή Μάιο.

★ Η Μπάμπαρα Πέ-τον για την όποια άλληλογράφο-κοπήθηκαν πρό καιρού ό Φράν-σοτ Τόν και ό Τόμ Νήλ, συνέ-ληφθη πρό ήμερών επειδή εξέδωσε έπιταγές χωρίς άντίκουσμα. 'Υστε-ρα από 48 ώρες άφέθη όμως έ-λευθερά γιατί κάποιος άγνωστος φίλος της κατέθεσε στον λογαρια-σμό της 1.500 δολάρια.

★ Η Ντεμπούρα Κέο έ-χασε τα άρσενια της μαλλιά κατά το γύρισμα του φιλμ «Ο Βασι-λιάς κι' εγώ». Ένας άδελός ημ-χανικός της έκαψε τα φρύδια και μέρος των μαλλιών της. Είναι δέ τώρα άποχρωμένη να φορή προνό-κα όσπου να ξαναμεγαλώσουν.

★ Ο Ντιόν, που η Βαρ-βάρα Στάγγουτ κ υιοθέτησε πρό χρόνων, πήγε φαντάρος. Η Βαρ-βάρα τον καυάρνει και δείχνει σε όλους με υπερφάνεια φωτο-γραφίες του με τη στρατιωτική στολή.

★ Ένώ όλοι οι άστέρες φροντί-ζουν νά κυκλοφορήν ένα άυ-τοκίνητο τελευταίου μοντέλου ό Φάρελντ Γκρένγτζερ είναι άπερφηγος για την φθογή του που είναι μοντέλο του 1903.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤ

Ζήλεια...

(Έκείνη μπαίνει απότομα στο γραφείο 'Εκείνου, και τον βλέπει να τηλεφωνά).

ΕΚΕΙΝΗ (άρπάζει το άκου-στικό): Σε ποιάν τηλεφώνας;... ΕΚΕΙΝΟΣ (το κρατάει με δύναμι στο αυτί του και κλεί-νει τη συζήτησι): 'Ωρδούαρ, λοιπόν, αγαπητέ μου... Ναι, ό-πως είπαμε... (Κρεμάει το ά-κουστικό και γυρίζει σ' 'Εκεί-νην). Και τώρα, είμαι στη διά-θεσί σου... Τι είπες;

ΕΚΕΙΝΗ (έξω φρενών): Τι νά πώ;... 'Ηθελα νά δώ σε ποι-άν τηλεφωνούσες... Τώρα όμως είναι άργά: Πρόφτασε και την έκλεισες! Καζανόδα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψύχραιμα ανά-δει ένα τσιγάρο): Πρώτα-πρώ-τα, τί σε κάνει νά πιστεύεις, ότι μιλούσας με γυναίκα;...

ΕΚΕΙΝΗ: Το ύφος σου νά γλυκανάλατο! Δέ μπορείς νά φανταστής τί ύφος παίρνεις ό-ταν έχης κάποιον έπαφή με γυ-ναίκα!... Στάσεις όλο μέλι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έλα τώρα... Μην είσαι υπερβολική...

ΕΚΕΙΝΗ: Σε ποιάν τηλεφω-νούσες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στο ράφτη μου!

ΕΚΕΙΝΗ: Τόσο τρυφερά;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όταν χρωστά-με δυο κοστούμια, τηλεφωνάμε κατ' πιδ πολύ από τρυφερά...

ΕΚΕΙΝΗ (έξω φρενών): Και θες νά πιστέψω, ότι τηλεφώνου-

σες στο ράφτη σου;... Μά για ποιάν με περνάς;... Δίνω την έντύπωσι χήνας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Χήνας; Κάθε άλλο... Κύκνου με κατάλευκα φτερά!...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ασε τις κολακειές γιατί δέν κολλάνε... 'Εδώ, ένα είναι βέβαιο: Ότι έχεις φιλε-νάδα! Κι' ότι η φιλενάδα σου αυτή είναι τόσο αναιδής, ώστε νάχη το θράσος νά σου τηλε-φωνή μέσα στο σπίτι σου!... ('Απειλητικά). Ένωια σου ό-μως, κακομοίρη μου, και δέ θα κάτσω κι' εγώ έτσι, με σταυ-ρωμένα χέρια, σαν κουτορνή!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι θα κάνης; ΕΚΕΙΝΗ: Τά ίδια με σενα! ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα τηλεφωνή-σης κι' έσύ στο ράφτη σου;...

ΕΚΕΙΝΗ (σπάει ένα βάζο): Μή με κοροϊδεύς!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Α!... 'Αρχισες νά γίνεσαι έπικίνδυνη!...

ΕΚΕΙΝΗ: Σε λίγο θα δής τί θα γίνη!... Όταν θα νοιώ-σης άπάνω στο μέτωπό σου την άναπόδοσί μου που σου άξίζει!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πάντοτε ψύχραι-μος και ύπομονητικός): Τελείω-σες; ΕΚΕΙΝΗ (όλο και πιδ έξαλ-λη): Τελείωσα; Ρωτάς άν τέ-λειωσα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά... 'Αφού άρχισες, πρέπει κάποτε και νά τελειώσης. Σε ρωτώ, λοιπόν: Τελείωσες;...

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό έχεις μόνο

ΑΝΑΙΔΕΙΑ ΣΩΦΕΡΙΝΑΣ

—Τι φωνάζεις έτσι, χριστιανέ μου;... Θα έλεγε κα-νείς πως εγώ θα πληρώσης την έπισκευή του αυτοκινήτου!

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΤΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Τσίκο αφηγείται στον Παρνταγιάν τις άκαρπες προσπάθειές του για να τον απελευθερώσει και ταυτόχρονα του κάνει γνωστές τις πληροφορίες που έχει συγκεντρώσει για την Ζιράλντα και τον Τόκκο. Ο Παρνταγιάν δίνει κατόπιν ένα μάθημα ξιφασκίας στο ναύτο και, ευχαριστώντας τον από τα αποτελέσματα, τον παίρνει μαζί του και πηγαίνουν στο σπίτι με τα κυπαρίσσια, όπου φαντάζονται ότι πρέπει να βρίσκεται ο Τορέρο. Αλλά γυρίζουν να βρίσκονται στο ναύτο χωρίς τον Τόκκο. Η Ζουάνα τους υποδέχεται στην πόρτα του πανδοχείου, αλλά, παρά τις προσπάθειές της, δεν κατορθώνει να μάθει πού πήγαν. Η τι έκασαν.

— Έχω ετοιμάσει δυο κοτόπουλα κι ένα βωδιό σγκότι, τους είπα. Πού θέλετε να σας τα σερβίρω;... Όπως βλέπετε, δεν είναι κανείς στη μεγάλη αίθουσα. Η μήπως προτιμάτε το δωμάτιό μου;

— Περπατώ για ύπνο, απάντησε ο Παρνταγιάν. Καί, μ' όλο που τα φαγητά σου είναι όρεκτικώτατα, δεν θα τα δοκιμάσω, αγαπητή μου Ζουάνα.

Έκασε ταυτόχρονα νόημα στον Τσίκο, που κι αυτός απάντησε το ίδιο.

— Κι' εγώ πού νομίζω πως θα γυρίζατε πεινασμένοι! είπε η Ζουάνα, που ήθελε να τους κρατήσει λίγο ώρα κοντά της, για να μάθει πού είχαν πάει και τι είχαν κάνει.

Φαίνεται, όμως, ότι ο Ιππότης είχε λογους να της το κρίνει, γιατί έγενε και πάλι στον Τσίκο να μην υποχωρήσει.

— Είμαστε τσακισμένοι από την κουρασσι, είπε ο νάνος. Δεν πρέπει, λοιπόν, να κάνουμε ούτε στιγμή.

Κι' έτρεξε ν' ανέβη στη σοφίτα, όπου ήξερε, ότι τον περίμενε ένα μαλακό κρεβάτι και καθαρά σκεπάσματα.

Ο Ιππότης κοινοστάθηκε λίγο μέσα στην αίθουσα, έκανε δυο-τρία κοπιμένα στην Ζουάνα κι' έπειτα ανέβηκε κι' αυτός στο δωμάτιό του. Ύστερα από λίγο, κοιμόταν βαθειά.

Το άλλο πρωί, ο Ιππότης ξύπνησε από πολύ νωρίς. Ντύθηκε άμεσα και κατέβηκε στη μεγάλη αίθουσα του πανδοχείου, όπου ο Τσίκο τον περίμενε κιόλας.

Το πανδοχείο ήταν ακόμη βυθισμένο στη σιωπή.

Οι δυο φίλοι κουβέντιασαν σιγά, μερικές στιγμές κι' έπειτα βγήκαν μαζί. Αλλά στην πόρτα του πανδοχείου χωρίστηκαν και καθένας ακολούθησε διαφορετικό δρόμο.

Ο Παρνταγιάν περιπλανήθηκε κάμποση ώρα στο μεγάλο κεντρικό δρόμο της Σεβίλλης, περιμένοντας ν' ανοίξουν τα μαγαζιά. Μπήκε τότε σ' ένα όπλοπωλείο κι' αγόρασε ένα μικρό αλλά γερό ξίφος.

Έπειτα γύρισε στο πανδοχείο. Ο Τσίκο έκανε πάνω από ώρα να φανή.

— Ο Μπάριμπο-Ρόγια έφυγε από τα ανάκτορα, είπε. Έχει μαζί του δώδεκα ανθρώπους. 'Ανάμεσα σ' αυτούς, είναι ο Σεντούριον κι' ο Μπαρρίγκον. Τους ακολούθησα κάμποση ώρα για να βεβαιωθώ... Διευκρινίζω προς το Μπίμπ-Άλφάρ...

— Όλα πάνε καλά, είπε ο Παρνταγιάν. Είσαι ένας θαυμάσιος σύντροφος... Ξέρεις, ότι μου κάνει ευχαρίστηση να έργάζομαι μαζί σου;

— Ο νάνος έγινε κατακόκκινος από τη χαρά του.

— Μήπως είσαι κουρασμένος; τον ρώτησε ο Ιππότης.

— Γιατί να είμαι κουρασμένος; απάντησε ο Τσίκο. Κοιμήθηκα...

— Κοιμήθηκες;... Κι' αν βγήκε την ώρα που κοιμόσουν;

— Κοιμόμουν μόνο με το ένα μάτι, απάντησε ο νάνος. Δεν μπορώ, λοιπόν, να βγίω, γιατί θα τον έβλεπα με το άλλο. Ο Παρνταγιάν ξεκακίστηκε στα γέλια.

Ο άνθρωπάκος αυτός έδινε πολύ χαριτωμένες απαντήσεις.

— Καλά, είπε. 'Ας φάμε τώρα... Πρέπει να έχουμε γεμάτο το στομάχι μας...

Στο μεταξύ, οι υπηρέτες του πανδοχείου είχαν ξυπνήσει. Ο Ιππότης τους παράγγειλε να τους σερβίρουν το φαγητό, που η κυρία τους είχε ετοιμάσει: τ' περασμένο βράδυ, μαζί με μερικά μπουκάλια κρασί.

Οι δυο φίλοι έφαγαν με πολλή όρεξη.

Η ώρα ήταν επτάμισι όταν τελείωσαν το φαγητό τους. Ο Ιππότης υπελόγισε

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Λόγω κατεδαφίσεως

Στον τιποτένιο τό ντουβιά και στον αιώνα τό νουμπίου, κάθε παλιά μας γειτονιά όμα σκαπάνη έχει πέσει! Μάλλον μολυντόζες τακτικά τ' άσπρα οπιτάκια της σαρώνουν και μεγαρόνες ξαφνικά, σαν... μανιτάρια ξεφυτρώνουν!

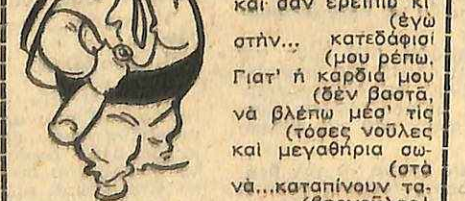
Από τη μία τη στιγμή, ως τη στιγμή, που λες, την άλλη, κάποια μεγάλη οικοδομή στα στενοδρόκα προβάλλει... Κι' όπως φυτρώνουνε συχνά τέτοιες οπιτάρες στο μονένο, και τα πλακίδια στενά πάνε να γίνουνε... τσιμέντο!

Μάντρα για μάντρα δηλαδή, ό όλη την πλάκα δε θα μείνει και τό μικρό της τό ταρδο οπίθ όκτόπατο θα γίνει! Κι' όπως θα διαμορφωθεί κάθε πλακίωτικο στενάκι

σύντομα θα καταλι (ωθ) και τό φτωχό μας (ταβερνάκι)!

Αρα, δικαίως θρη (νυδω) κατεδαφίσεις όταν (βλέπω) και σαν έρείπιο κι' (έγώ) στήν... κατεδάφισι (μου ρεπω) Γιατ' ή καρδιά μου (δεν βαστά) να βλέπω μεσ' τις (τόσες) νούλες και μεγαθήρια σω (στα) να...καταπίνουν τα (θερονάδες)!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

πως δεν έπρεπε να φύγουν πριν από τις οκτώμισι.

— Έχουμε μια ώρα καιρό, είπε. Θα την χρησιμοποιήσουμε για να σου δώσω ένα ακόμη μάθημα ξιφασκίας.

Ο νάνος δέχτηκε μ' ένθουσιασμό. Ήταν πολύ περήφανος γιατί θα μάθαινε επί τέλους να χειρίζεται ένα ξίφος.

Ο ένθουσιασμός του, όμως, έφτασε στο παραλήρημα, όταν είδε το μικρό ξίφος που ο Παρνταγιάν είχε αγοράσει για λογαριασμό του. Πηδούσε δεξιά κι' αριστερά, σαν τρελλός κι' έκανε κωμικές κινήσεις, σαν να απέκρουε κάποιον φανταστικό αντίπαλο.

Ο Ιππότης, για να τερματίσει αυτές τις εκδηλώσεις, του εξήγησε τα διάφορα πλεονεκτήματα που είχε το καινούργιο ξίφος του κι' έπειτα του είπε:

— Καταλαβαίνεις, βέβαια, πως το δικό σου ξίφος δεν πρέπει να είναι όμοιο μ' εκείνο που χρησιμοποιούν οι άλλοι άνθρωποι. Γιατί, μ' ένα βαρύ και μεγάλο ξίφος στα χέρια, θα βρίσκασαι πάντα σε μειονεκτική θέση κι' αν ακόμη ο αντίπαλός σου είναι αδέξιος. Ένα μικρό ξίφος, αντίθετα, θα σ' εξυπηρετήσει καλύτερα. Πρόσεξε, όμως!

Αφού το ξίφος σου θα είναι μικρότερο, θα πρέπει να έχεις μεγαλύτερη ευκινησία. Μ' αυτήν θ' αντικαταστήσεις τη δύναμη που σου λείπει. Πρέπει, λοιπόν, μ' αυτό το μικρό ξίφος να μπορείς ν' αντιμετωπίσεις αντίπαλους, που το δικό τους ξίφος θα είναι διπλάσιο από το δικό σου. Το μάθημα κράτησε μια ολόκληρη ημέρα.

Όπως και τό προηγούμενο βράδυ, ο Τσίκο έδειξε μεγάλη κατανόηση και, με τό ζήλο και την επιμονή του, ξεπέρασε τις προσδοκίες του δασκάλου του.

Είμαι βέβαιος, ότι θα γίνης ένας καλός σπαθιστής, του είπε ο Ιππότης, όταν τελείωσεν τό μάθημα.

Καλός, στο στόμα του Παρνταγιάν, έσμαινε τρομερός. Πραγματικά, ο Τσίκο είχε κάνει σημαντικές προόδους στις δυο αυτές ημέρες. Η μεγάλη ευκινησία του κορμιού του και η σταθερότητα του χεριού του, τον έκαναν έναν επικίνδυνο αντίπαλο.

Και βρισκόμαστε ακόμη στην αρχή, του είπε ο Παρνταγιάν. Όταν θα σου μάθω μερικά «κόλπα», θα είναι πολύ δύσκολο να τα βάλει κανείς μαζί σου.

Και γιατί δεν μου τα μαθαίνετε από τώρα; ρώτησε ο νάνος, που άυπομονούσε να μάθω όλα τα μυστικά της ξιφασκίας.

Χμ! έκανε ο Παρνταγιάν. Ένα «κόλπο» ή πρέπει να τό ξέρη κανείς τέλεια ή να μην τό ξέρη καθόλου. Γιατί, στη δεύτερη περίπτωση, είναι επικίνδυνο για εκείνον που τό χρησιμοποιεί. Και συ βρίσκεσαι ακόμη στα πρώτα σου βήματα. Χωρίς να λογαριάσουμε, ότι ούτε τον άπαιτούμενο καιρό έχουμε για να μάθης στην έντέλεια τα «κόλπα» που θα σου δώξω.

Η Ζουάνα είχε κατέβη στο μεταξύ. Αυτή τη φορά, δεν προσπάθησε να κρατήσει τον αγαπημένο της Τσίκο. Όταν, όμως, τον είδε να φεύγει μαζί με τον Ιππότη, έτρεξε στο δωμάτιό της και προσευχήθηκε αρκετή ώρα μπροστά στο εικόνισμα της Παναγίας.

Αλλ' ή προσευχή αυτή δεν ήρμησε την ψυχή της. Ένα σωρό θλιβερά προαισθήματα την βασάνιζαν.

Η Ζουάνα είχε χάσει από μικρή τη μητέρα της κι' είχε αποκτήσει μια πρώιμη ώριμότητα, που την έκανε μεγαλύτερη ή τυφή και άπερίοριστη έμπιστοσύνη του πατέρα της.

Ο Μανουέλε, περήφανος για τις μαγευτικές του ικανότητες, είχε περιορισθ στην κουζίνα κι' είχε άφισει τη διεύθυνση του πανδοχείου στην κόρη του. Έτσι ή Ζουάνα, εκτός από την πρώτη πείρα της, είχε συνηθίσει επίσης να παίρνει γρήγορα από

φάσεις και να τις εκτελή, χωρίς να ζητά από κανένα την έγκρισή τους.

Κι' αυτό έκανε και τώρα.

Ο Τσίκο είχε φύγει μαζί με τον Παρνταγιάν για να πάνε στο Μπίμπ-Άλφάρ, όπου θα είχαν ν' αντιμετωπίσουν τον τρομερό Μπάριμπο-Ρόγια και τους ανθρώπους του. Η έρωτευμένη Ζουάνα σκέφτηκε τότε πως κι' ή δική της θέση ήταν εκεί. Ποιάς ξέρεi αν με την παρουσία της δεν θα κατάρνε να τον προφυλάξει από τους κινδύνους που τον απειλούσαν ή να τον σώσει, σε περίπτωση που τραυματιζόταν, με την έγκαιρη επέμβασή της;

Από τη στιγμή που αυτή ή σκέψη ριζώθηκε στο μυαλό της, ή Ζουάνα άδιαφόρησε για τον πατέρα της για τό πανδοχείο, για όλα. Έδωσε, λοιπόν, μερικές σύντομες διαταγές στις υπηρέτριες κι' έπειτα έτρεξε να βρή τη γρηά Βαρβάρα.

— Σήκω, της είπε. Θα βγούμε.

— Η γρηά την κύτταξε με άπορία.

— Και πού θα πάμε; ρώτησε.

— Στο Μπίμπ-Άλφάρ.

— Τι δουλειά έχουμε στο Μπίμπ-Άλφάρ;

— Θα πάμε να κάνουμε έναν περίπατο.

Η παλιά τροφός της Ζουάνας σταυροκοπήθηκε.

— Έλα Χριστέ και Παναγιά! είπε. Τέτοια ώρα περίπατο;

— Αυτή ή ώρα μου άρέσει, απάντησε με άποφασιστικό τόνο ή νέα.

— Και τό πανδοχείο;

— Έχουμε τόσες υπηρέτριες...

Τό είπες, τουλάχιστον, στον πατέρα σου;

Η Ζουάνα της έκλεισε τό στόμα με τό χέρι της.

— Ο πατέρας μου δεν είναι ανάγκη να μάθω τίποτε, της είπε. Η τουλάχιστον δεν είναι ανάγκη να μάθω πως πήγαμε προς τό μέρος του Μπίμπ Άλφάρ.

Η γρηά θέλησε να την κάμει να καταλάβη πως αυτές ο πρώινος περίπατος δεν ήταν σωστός. Αλλ' ή Ζουάνα δεν της έδωσε τον καιρό να συνεχίσει.

— Ετοιμάσου γρήγορα, καλή μου Βαρβάρα, της είπε. Σε λίγο, θα φύγουμε.

Έτρεξε κατόπιν να βρή τον Ζοζέ, που είχε την επιμέλεια του σταυλού και του έδωσε έντολη να ετοιμάσει τό κάρρο, με τό όποιο έφερναν τό τρόφιμα από την αγορά.

Έπειτα από ένα τέταρτο της ώρας, τό κάρρο αυτό έβγαίνει από την αυλή. Στο εσωτερικό του βρίσκονταν ή Βαρβάρα με τη Ζουάνα, τυλιγμένες μέσα στα μεγάλα παλτά τους.

Τό κάρρο βγήκε από την πόλι και πήρε τό δρόμο του Μπίμπ Άλφάρ. Τον ίδιο δρόμο είχαν ακολουθήσει πρωύτερα ο Παρνταγιάν κι' ο Τσίκο.

Η άητοφωλή

Ο πύργος του Μπίμπ-Άλφάρ ήταν ένα παμπάλαιο φρούριο, που είχε χτισθ την εποχή των λυσσαλέων αγώνων των Ισπανών με τους Μαύρους κατακτητές. Σκαρών με τους Μαύρους ένας βουνο, έφαλομένος στην πλαγιά ενός βουνού, έμοιαζε με πραγματική άητοφωλή, που φαινόταν άπλησιαστή από παντού. Οι τρομερές έπάλξεις του ύψωνονταν πάνω από γκρεμούς.

Ο πύργος αυτός είχε χτισθ αρχικά από τους Άραβες, σύμφωνα με τους κανόνες της πολυδαίδαλης αραβικής αρχιτεκτονικής, που ήξερε να φτιάχνει όχι μόνον κομνηνικά, αλλά και γερά οικοδομήματα, όπως επίσης οχυρά φρούρια, άπρόσβλητα από κάθε επίθεσι. Έπρεσε κατόπιν στα χέρια των Ισπανών, που τον συμπλήρωσαν και ενίσχυσαν τις οχυρώσεις του.

Αργότερα, το Μπίμπ Άλφάρ έγινε έστρατογείο, τό στέμματος και οι βασιλιάδες της Ισπανίας συνήθιζαν να πηγαίνουν εκεί για να περάσουν μερικές εβδομάδες τό καλοκαίρι.

Μόνον ο βασιλιάς Φίλιππος δεν τό είχε τιμήσει με τις επίσκεψεις του. Ο Μπίμπ-Άλφάρ ήταν, ωστόσο, πάντα έτοιμο να τον δεχτεί και να τον φιλοξενήσει όπως ταίριαζε σ' ένα βασιλιά που έζουσιάζε τον μισό σχεδόν από τον τότε γνωστό κόσμο και που στο βασίλειό του ο ήλιος δεν έδυε ποτέ. Γι' αυτό, στο όχυρό φρούριο, εκτός από τους

πολυαριθμούς υπηρέτες, έμενε παντοτε και μόνιμη φρουρά.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι δεν είχαν να κάνουν τίποτε σχεδόν και γι' αυτό έτρεχαν πάντα στη Σεβίλλη για να διασκεδάσουν. Όταν, όμως, δεν κατάφερναν να βγουν, είτε γιατί ή υπηρεσία τους τους κρατούσε στον πύργο, είτε για άλλο λόγο, ή μοναδική τους διασκέδασις ήταν τα χαρτιά και τό πιστό. Μ' αυτή προσπαθούσαν να σκοτώσουν τον καιρό τους.

Η ζωή τους, βέβαια, κάθε άλλο παρά ευχάριστη ήταν. Έπλητταν μέσα στο σκυθρωπό αυτό πύργο με τους μαυρισμένους από την πολυκαμία τοίχους και τη βαρεία ατμόσφαιρα. Κι' ή πλήξη τους ήταν μεγαλύτερη εκείνη την εποχή. Λόγω της παρουσίας του βασιλιά στη Σεβίλλη, που τους υποχρέωνε να μη ξεμυτίσουν καθόλου από τον πύργο, εκτός στην περίπτωση που τους διόταν ή διαταγή να εκτελέσουν κάποια ύπηρεσία. Έτσι ζούσαν σαν φυλακισμένοι.

Η απαγόρευσι αυτή άφορούσε βέβαια, τους αξιωματικούς και τους στρατιώτες, όχι όμως και τους υπηρέτες. Οι τελευταίοι, μόλις εκτελούσαν τη δουλειά τους ο καθένας, ήταν έλεύθεροι να πάνε όπου ήθελαν.

Ο μεγάλος δρόμος περνούσε μπροστά από τό λόφο, όπου βρισκόταν ο πύργος. Από τό σημείο αυτό άρχιζε ένας πλάγιος δρόμος που σκορφάλωνε πάνω στο λόφο κι' έφτανε ως την κρεμαστή γέφυρα του πύργου. Άλλος δρόμος που να ώδηγούσε στον πύργο δε φαινόταν πουθενά. Έτσι θά πήρχαν ύπόγεια περάσματα — κι' ήταν άδύνατο να μνη ύπόχουον — αυτό τό ήξερε νόνον ο διοικητής του πύργου, πράγμα, άλλωστε, που δεν ήταν άπόλυτα βέβαια.

Αυτές τις πληροφορίες έδωσε ο Τσίκο στον Παρνταγιάν. Όταν έφτασαν στον πύργο, ήταν περασμένες δέκα. Ο Έσπινόζα είχε πη στον Παρνταγιάν ότι έπρεπε να βρίσκεται εκεί πριν από τις έντεκα. Ο Ιππότης είχε, λοιπόν, τρία τέταρτα περίπου στη διάθεσή του. Έτσι θά μπορούσε να μελετήσει μ' όλη του την άνητή γέφυρα, θα με πιάσουν κι' έτσι δεν θα μπορού να κάμω τίποτε. Αν άποφασίσω να σκαρφαλώσω στα άπόκρημνα βράχια που περιβάλλουν τον πύργο, τό πιθανό είναι ότι θα καταρακλήσω μέσα σε κάποιο βάρανθο κι' ο θάνατός μου δεν θα ώφελήσει κανένα. Τί πρέπει να κάμω λοιπόν; Δεν μπορώ, βέβαια, να καθίσω με σταυρωμένα τα χέρια.

Ενώ έκανε αυτές τις σκέψεις, άκούστηκε θόρυβος από τό μέρος του πύργου. Έπει-

τιπότης ήταν άποφασισμένος να μπη μ' όποιόδηποτε τρόπο μέσα σ' αυτόν. Τό τί θα γινόταν κατόπιν ήταν άλλο ζήτημα.

Ο Παρνταγιάν, έπειτα από πέντε ή δέκα λεπτά, είχε πάρει τις άποφάσεις του. Έστειλε, πρώτα — πρώτα, τον Τσίκο σ' ένα ύψωμα για να επιτηρή από εκεί τό δρόμο. Τό πράγμα αυτό δεν ήταν άπαραίτητο, άφού ο πύργος δεν είχε άλλη έξοδο. Ο Ιππότης, όμως, ήθελε ν' άπομακρύνε τό νάνο, κάνοντας τη σκέψη ότι δεν θα μπορούσε να τον βοηθήσει άποτελεσματικά σε περίπτωση συγκρούσεως. Έτσι τουλάχιστον θα κινδύνευε λιγώτερο.

Δεν θα κινηθής άπ' αυτή τη θέση αν δεν σε φωνάσω, του είπε.

Έπειτα προχώρησε προς τό μέρος της κινητής γεφυρας και κρύφτηκε πίσω από τους υψηλούς θάμνους που βρίσκονταν προς τό άριστερό μέρος του δρόμου. Αν ο Μπάριμπο — Ρόγια κι' οι σύντροφοί του έβγαιναν από τον πύργο, θάπεφταν άναγκαστικά πάνω του.

Και τώρα δεν έγω να κάμω τίποτε άλλο παρά να περιμένω, σκέφτηκε ο Ιππότης. Είμαι βέβαιος ότι ο Μπάριμπο — Ρόγια δεν θα έπιχειρήσει τίποτε εναντίον της Ζιράλντας μέσα στον πύργο. Έτσι δεν ύπόκειται λόγος ν' άνησυχώ άπ' αυτή την πλευρά. Από τό άλλο μέρος, δεν φαντάζομαι να χρησιμοποιήσει κάποια από τις μυστικές έξόδους, άφού δεν έχει λόγο να ύποπτεύεται ότι τον περιμένω εδώ.

Αλλά τα λεπτά περνούσαν κι' από τό μέρος του πύργου δεν φαινόταν καμιά ήνησις. Τό έπιβλητικό φρούριο έμοιαζε σαν άκατοίκητο.

Ο Ιππότης είχε άρχισει ν' άυπομονή. «Μήπως ο Μπάριμπο-Ρόγια άλλαξε γνώμη; σκεφτόταν. Και μήπως αντί να μεταφέρει τη Ζιράλντα στο μέγαρό του, άποφάσισε να πραγματοποιήσει εδώ τα βδελυρά σχέδιά του; Αλλ' έίνε δυνατόν ν' άσβεήσει σε τέτοιο βαθμό προς τό βασιλιά; Στην περίπτωση αυτή, δεν μου μένει παρά να μπη μέσα στον πύργο. Αλλά με ποιά τρόπο; Αν παρουσιαστώ μπροστά στην κινητή γέφυρα, θα με πιάσουν κι' έτσι δεν θα μπορού να κάμω τίποτε. Αν άποφασίσω να σκαρφαλώσω στα άπόκρημνα βράχια που περιβάλλουν τον πύργο, τό πιθανό είναι ότι θα καταρακλήσω μέσα σε κάποιο βάρανθο κι' ο θάνατός μου δεν θα ώφελήσει κανένα. Τί πρέπει να κάμω λοιπόν; Δεν μπορώ, βέβαια, να καθίσω με σταυρωμένα τα χέρια.

Ενώ έκανε αυτές τις σκέψεις, άκούστηκε θόρυβος από τό μέρος του πύργου. Έπει-

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΗΡΑΚΛΗΣ

Στο Πακίνο, μια πόλη της Σικελίας, κοντά στις Συρακούσες, ζή ο μικρός Γκιουζέππε Κάμπο, ηλικίας 5 χρόνων, που όλοι τον άποκαλούν «Ηρακλή του Πακίνο». Ο Γκιουζέππε, που ζυγίζει σήμερα 46 κιλά, έχει ύψος 1 μ. 23 και περίμετρο θώρακος 84 εκατοστά του μέτρου. Άνάλογη με την σωματική είναι και ή πνευματική ανάπτυξη του μικρού Κάμπο, ο όποιος μπορεί να γράφει και να διαβάσει σαν ή ήταν δέκα χρόνων. Για να χορτάσει, χρειάζεται στο γεύμα του 250 γραμμάρια ζυμαρικά και μισό κιλό ψωμί.

τα από λίγο, η βαρεία κρεμαστή γέφυρα άρχισε να κατεβαίνει αργά.

Ο Παρνταγιάν χαμογέλασε ευχαριστημένος και, χωρίς να ξεμυτίσει από τόν κρυφώνα του, έβγαλε τὸ ξίφος του.

— Έρχονται! ψιθύρισε.

Πραγματικά, μία εοπιπη συνοδεία προχωρούσε πάνω στην κινητή γέφυρα. Τὰ πέταλα τῶν αλόγων έκαναν έναν τρομαχτικό θόρυβο.

Ο Παρνταγιάν κύτταξε χαμογελώντας τούς ανθρώπους που αποτελούσαν αυτή τη συνοδεία. Κι' ωστόσο, κάθε άλλος στη θέση του θα τώδαζε στὰ πόδια γιά να σωθῇ, εκτός αν ὁ τρόμος πάγωνε τὸ αἷμα μέσα στις φλέβες του και τὸν έκανε άνίκανο νὰ κινηθῇ.

Ο Μπάμπι - Ρόγια προπορευόταν έφιππος κρατώντας με τὸ άριστερό του χέρι τὴ Ζιράλντα και με τὸ δεξιό τὰ χαλιάρια τῶν αλόγων.

Η νέα έμοιαζε σάν άψυχος όγκος.

«Θὰ τῆς έχουν δώσει κάποιο ναρκωτικό και ἡ Ζιράλντα θα βρίσκεται στὸ λήθαργο, σκέφτηκε ὁ Παρνταγιάν. Έκτος αν, στην πάλη της εναντίον τὸν κολοσσό, ἡ δυστυχισμένη λιποθύμησε».

Πίσω από τὸν Μπάμπι - Ρόγια ακολουθούσαν ὁ Σεντούριον κι' ὁ Μπαρριγκόν, ὁ ύπαρχηγός του.

Ο Παρνταγιάν μέτρησε τούς άλλους. Ήταν δεκατρείς και φαίνονταν όλοι άνθρωποι τὸν σχοινιού και τὸν παλουκιού.

Η συνοδεία πέρασε τὴν κινητή γέφυρα κι' άρχισε νὰ προχωρῇ πάνω στὸ δρόμο.

Όταν πέρασε κι' ὁ τελευταίος από τούς ακόλουθους τὸν Μπάμπι-Ρόγια, οί φρουροί τὸν πύργου άρχισαν ν' ανεβάζουν τὴν κινητή γέφυρα. Έπειτα εκλείσαν τὴ βαρεία σιδερένια πύλη.

— Θαυμάσια! εἶπε ὁ Παρνταγιάν. Τώρα τούς εἶνε αδύνατο νὰ υποχωρήσουν και νὰ ξαναχωθῶν στὸν πύργο. Ἀς δοῦμε, λοιπόν, τί αἰζίζουν ὁ Μπάμπι - Ρόγια κι' οί εκόλουθοί του.

Όλοι αὐτοί οί άνθρωποι ήταν ώπλισμένοι με μεγάλα ξίφη και έγχειρίδια. Ο ἱππότης, ωστόσο, προσεφλούσε τὴ νίκη του.

Η συνοδεία προχωρούσε αργά. Ο Μπάμπι - Ρόγια δὲν βιαζόταν.

Έπειτα από μερικά λεπτά, ὁ κολοσσός κι' οί εκόλουθοί του είχαν πλησιάσει στὸ μέρος όπου στέκοταν ὁ Παρνταγιάν.

— Η μεγάλη στιγμή έφτασε! ψιθύρισε ὁ ἱππότης.

Έρριξε μιὰ τελευταία ματιά γύρω του, σάν νὰ ήθελε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν είχε ἀστοχήσει στην εκλογή τὸν μέρους κι' έπειτα βγήκε αργά από τὸν κρυφώνα του, προχώρησε μερικά βήματα και στάθηκε στὴ μέση τὸν δρόμου.

— Άλτ! φώναξε ὀρθώνοντας τὸ ἀνάστημά του. Δὲν μπορείτε νὰ περάσετε από δώ.

Θρίαμβος

Ήταν τόσο άπροσδόκητη ἡ εμφάνισή του, πὸν ὁ Μπάμπι-Ρόγια φαντάστηκε,

ὅτι εἶχε πέσει σὲ ένεδρα. Ἀπὸ τὸ μυαλό του δὲν πέρασε οὔτε στιγμή ἡ ἰδέα, ὅτι ένας μόνον άνθρωπος καί μάλιστα πεδός, θα τολμούσε νὰ τὰ βάλῃ με τούς καταβλήρηνδες, πὸν θα μπορούσαν νὰ τὸν συντρίψουν κάτω από τὰ πέταλα τῶν αλόγων τους. Ο άνθρωπος αὐτός θα εἶχε βέβαια κι' άλλους μαζί του, πὸν θα ήταν κρυμμένοι πίσω από τούς θάμνους, από όπου θα ξεπρόβαλλαν σὲ λίγο. Γι' αὐτό, ὁ κολοσσός τράβηξε με ὀρμητὰ χαλιάρια τὸν αλόγου του και ταυτόχρονα σήκωσε ψηλά τὸ δεξιό του χέρι γιά νὰ κάμῃ τούς συντρόφους του νὰ σταματήσουν.

Η μικρὴ φάλαγγς στάθηκε άμέσως.

Κυττάζοντας καλύτερα, όμως, ὁ Μπάμπι-Ρόγια αναγνώρισε τὸν Παρνταγιάν.

Ενα θριαμβευτικό χαμόγελο φάνηκε άμέσως στὰ χείλη του. Νά, λοιπόν, πὸν ὁ ἱππότης εἶχε έρρει μόνος του νὰ πέσῃ μέσα στὸ στόμα τὸν λύκου.

Ο Μπάμπι Ρόγια ήφερε καλά τὸν Παρνταγιάν και ήταν βέβαιος πὸς εἶχε έρρει χωρίς συντρώφους.

Ο κολοσσός δὲν άμφισβητούσε τὴν ἀνδρεία τὸν ἀντιπάλου του. Ἀλλ' ήφερε ἐπίσης, ὅτι και ἡ άπερίσκεψη του δὲν ήταν μικρότερη. Κι' αὐτὴ τὴ φορά, λοιπόν, δὲν θα φαινόταν πὸν προνοητικός.

«Τὸν ἡλίθιο! σκέφτηκε ὁ Μπάμπι-Ρόγια. Φαντάστηκε, λοιπόν, ὅτι θα μπορούσε νὰ τὰ βάλῃ μόνος του με τούς ανθρώπους».

Ο σκοπός του θα ήταν, βέβαια, ν' ἀπελευθερώσῃ τὴ Ζιράλντα γιά νὰ τὴν παραδώσῃ στὸ φίλο του, τὸν Τορέρο. Ἀλλὰ θα γινόταν τὸ ἀντίθετο. Γιατί ὁ Μπάμπι-Ρόγια θα διάτασε τούς ανθρώπους του νὰ τὸν πιάσουν και νὰ τὸν οδηγήσουν δεμένον χειροπόδαρο στὴ Σεβίλλη.

— Έκεἶ πὸν ὁ Έσπινόζα κι' αὐτὴ ἡ σατανική Φαύστα άπέτυχαν, θα έπιτυχῶ ἐγώ! εἶπε ὁ Μπάμπι-Ρόγια στὸ Σεντούριον, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος του. Ἀλλὰ μπορείς νὰ μου εξηγήσεις πὸς τὸν άφησαν νὰ φύγῃ από τὰ χέρια τους;

Ο Σεντούριον κούνησε με συλλογισμένο ύφος τὸ κεφάλι του, ἀλλὰ δὲν άπάντησε.

Και σ' αὐτὸν ἐπίσης φαίνονταν άκατανόητο τὸ ὅτι ὁ ἱππότης ήταν ακόμη ζωντανός και μάλιστα έλεύθερος. Ἀπὸ τῆς πληροφορίας πὸν εἶχε συγκεντρώσει, έβγαῖνε τὸ συμπέρασμα πὸς ὁ Παρνταγιάν βρισκόταν στὰ χέρια τὸν Μεγάλο Ἱεροεξεταστοῦ, πὸν τὸν εἶχε καταδικάσει σὲ μαρτυρικό θάνατο. Πὸς, λοιπόν, αὐτός ὁ διαβολάνθρωπος εἶχε κατορθώσει νὰ γλυτώσῃ από τὰ χέρια τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως; Κι' ἡ Φαύστα; Τὸ ήφερε ὅτι ὁ θανάσιμος εχθρός της ήταν και πάλι έλεύθερος; Τί εἶχε μεσολαβήσει, λοιπόν, πὸν ὁ Σεντούριον τὸ άγνοοῦσε και πὸν άνέτρεπε τούς υπολογισμούς πὸν εἶχε κάμει ὡς εκείνη τὴ στιγμή;

Γιατί ὁ Παρνταγιάν δὲν ήταν μόνον ἐχ-

θρός τὸν Έσπινόζα, τὸν Μπάμπι-Ρόγια και τῆς Φαύστας. Ο Σεντούριον εἶχε έναν προσωπικό λογαριασμό μαζί του. Γιατί τὸ ἱππότης τὸν εἶχε ταπεινώσει και τὸν εἶχε ξεευντελίσει.

«Αὐτὴ τὴ φορά, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ξεφύγῃ, σκέφτηκε ὁ Σεντούριον. Καί, στ' ἀλήθεια, βάπρεπε νὰ εἶναι ὁ Σατανᾶς μεταμορφωμένος, γιά νὰ γλυτώσῃ από τὰ χέρια μου. Μου φαίνεται, ὅτι ὁ Μπάμπι-Ρόγια έχει δικήν».

Όσο γιά τὸν κολοσσό, δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ άμφιβολία, ὅτι ὁ Παρνταγιάν θα βρισκόταν έπειτα από μερικές στιγμές στὴν έξουσία του. Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ εκδίκη στὸν ήσαν σίγουρη. Καί νὰ τί θα έκανε: «Όταν θα έφταναν στὴ Σεβίλλη, θα υποχρεώω τὸν Παρνταγιάν νὰ παραστῇ στὴν άτιμία τῆς Ζιράλντας και κατόπιν θα διάτασε τούς ανθρώπους του νὰ τὸν μαχαιρώσουν και νὰ πετάξουν τὸ πτώμα του στὸν Γουαδαλκιβίρ».

Ο Μπάμπι-Ρόγια χαιρόταν προκαταβολικά γι' αὐτὴ τὴν εκδίκη. Θα διάτασε τούς ανθρώπους του νὰ περικυκλώσουν τὸν Παρνταγιάν. Ο Σεντούριον κι' ὁ Μπαρριγκόν θα τὸν άφώπλιζαν κατόπιν και θα τὸν έδεναν. Ἀν τυχόν ὁ ἱππότης τολμούσε ν' ἀντισταθῇ, τὰ πέταλα τῶν αλόγων τους θα τὸν πολτοποιούσαν.

Τὸ σχέδιο αὐτό ήταν άπλό κι' ἡ εκτέλεσί του δὲν παρουσίαζε καμιά δυσκολία.

Αὐτὸ τὸλάχιστον σκέφτηκε ὁ Μπάμπι-Ρόγια. Δυστυχῶς γι' αὐτόν, όμως, άγνοοῦσε μερικά πράγματα. Καί τὸ πρῶτο απ' αὐτὰ ήταν ὅτι οί άνθρωποι του, εκτός από τὸν Σεντούριον και τὸν Μπαρριγκόν, πὸν εἶχαν προσωπικούς λόγους νὰ εχθρεύονται τὸν Παρνταγιάν, δὲν αἰσθάνονταν τὸν ένθουσιασμό πὸν δίνει σὲ παρόμοιες περιπτώσεις τὴ νίκη.

Κι' ὁ λόγος ήταν, ὅτι οί δεκα τρεῖς αὐτοί άνθρωποι έτρεμαν στὴ σκέψη, ὅτι θα μπορούσαν νὰ βρεθῶν ἀντιμέτωποι στὸν Παρνταγιάν. Γιατί δὲν ήταν ἡ πρώτη φορά πὸν έβλεπαν μπροστὰ τους τὸν ἱππότη, ἄνηκαν όλοι τους στὴν ύπηρεσία τὸν Σεντούριον. Μ' ἀπλόστερα λόγια, ήταν κακοποιοί, πὸν μίσθωναν τῆς ύπηρεσίας τους σ' όποιον τούς έδινε περισσότερα. Εἶχαν ύπηρετήσει άλλοτε τὴ Φαύστα. Τώρα ύπηρετούσαν τὸν Μπάμπι-Ρόγια.

Αὐτοί οί δεκατρείς άνθρωποι βρίσκονταν, λοιπόν, στὴν ύπόγεια σπηλιά τὸν σπιτιού μετὰ κυπαρίσσια τὴ νύχτα πὸν ὁ ἱππότης, έπειτα από τὴ συνειδησί τῶν συμβοτών, εμφανίστηκε άπροσδόκητα μπροστὰ στὴ Φαύστα. Εἶχαν γνωρίσει τότε τὴ δύναμη και τὴν ὀρμητὰ πὸν Παρνταγιάν και δὲν αἰσθάνονταν τὴν έπιθυμία νὰ τὰ ξαναβάλουν μαζί του. Εἶκνν τὴ νύχτα, κάμποσο από τούς συντρώφους τους, εἶχαν πληρώσει με τὴ ζωὴ τους τὴν τὸλμη τους. Δὲν ήθελαν, λοιπόν, νὰ έχουν τὴν ἴδια τύχη.

Δὲν έτρεμαν μόνον τὸν Παρνταγιάν. Τὸν σέβονταν ἐπίσης με τὸν ένστικτώδη εκείνον σεβασμό πὸν αἰσθάνονται οί αδύνατοι γιά τὸν δυνατό ἢ οί ατολμοί γιά τούς τολμηρούς.

Ο Μπάμπι-Ρόγια δὲν πρόσεξε, ἐξ άλλου, ὅτι ὁ δρόμος ήταν πὸν πολύ στενός, ὅτι πρὸς τὰ δύο μέρη του ανοίγονταν βάραιρα. Η τοποθεσία αὐτή, λοιπόν, ενώ εννοοῦσε τὸν Παρνταγιάν, έδυσχεραῖνε, αντίθετα, τῆς κινήσεις τῶν ἀντιπάλου του, πὸν δὲν μπορούσαν νὰ ὀρμήσουν όλοι μαζί ἐναντίον του.

Ο Μπάμπι-Ρόγια δὲν πρόσεξε τίποτε από όλα αὐτὰ και νόμισε πὸς ήταν αρκετό ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του γιά νὰ πιάσῃ τὸν ἱππότη. Δὲν εἶχε λόγο, όμως, νὰ βιάζεται και γι' αὐτὸ σκέφτηκε νὰ διασκεδάσῃ λίγο εἰς βάρος τὸν ἀντιπάλου του, παίζοντας μαζί του ὅπως ἡ γάτα μετὰ ποντίκια. Έβλεπε, λοιπόν, τὸ αλόγο του νὰ κάμῃ ένα βῆμα πρὸς τὰ έμπρός και φώναζε εἰρωνικά:

— Τί ζητάει αὐτός ὁ ληστής; Τὰ πορτοφύλια μας;... Δώστε του μερικές κλωτσιές στὸ στομάχι, ὥσπου ὁ δήμιος τὸν βασιλήν νὰ έτοιμάσῃ τὸ σχοινί πὸν θα τὸν περάσῃ στὸ λαιμό.

Καί, λέγοντας αὐτὰ, ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

Ο Παρνταγιάν άπάντησε άτάραχος:

— Ἄν ήθελα τὸ πορτοφύλι σου, Μπάμπι-Ρόγια, θα σοῦ τὸ έπαιρνα τὴν ήμέρα πὸν σκότωσα ένα δυστυχισμένο ζῶο γιά νὰ σὲ σώσω... Λυπάμαι γι' αὐτὸ τώρα. Γιατί τὸ ζῶο πὸν σκότωσα αἰζίζει πὸν πολύ από σένα.

Ο Μπάμπι-Ρόγια ήθελε νὰ διασκεδάσῃ εἰς βάρος τὸν Παρνταγιάν. Ἀλλὰ τὰ λόγια τὸν ἱππότη ξεάφειραν στὸ μυαλό του τὴ σκηνὴ τὸν βασιλικὸν προβαλάμου. Καί τότε ἐπίσης πίστευε πὸς θα γελοῦσε εἰς βάρος τὸν ἀντιπάλου του. Ἀλλ' ἀντὶ γι' αὐτὸ εἶνε ὁ ἴδιος περιγέλως τῶν άλλων.

Αὐτὴ ἡ ἀνάμνησι τὸν έκανε νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του. Τὸν πείραζε, ἐξ άλλου, ἡ ύπόμνησι πὸν τὸν έκανε ὁ Παρνταγιάν ὅτι τὸν εἶχε σώσει τὴ ζωὴ. Ἀ, ὁ αἰλιος ήθελε νὰ τὸν ντροπιάσῃ μπροστὰ στοὺς ανθρώπους του! Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν! Ἀφοῦ ήταν ὁ ισχυρότερος, θα τὸν έκανε νὰ μετανοήσῃ γιά τὰ άπερίσκεπτα λόγια του.

Κατακόκκινος από ὀργή, φώναξε.

— Ληστή!... Ἀπιστε!... Φώνα! Αὐτὸ μ' έκανε νὰ σὲ μισῶω περισσότερο... Θα προτιμούσα νὰ μου έσχίζε ὁ ταῦρος τὸ στήθος μου μετὰ κέρατά του παρὰ νὰ αἰσθάνωμαι τὴ ντροπὴ ὅτι χρωστῶ τὴ ζωὴ μου σ' έναν κακούργο σάν και σένα!... Ἀλλὰ τώρα θα σοῦ δείξω ἐγώ! Αὐτὴ τὴ ντροπὴ θα τὴν ξεπλύνω μέσα στὸ αἷμα σου!

— Έμπρός, λοιπόν! τὸν άπάντησε εἰρωνικά ὁ Παρνταγιάν. Σπρουνίστε τὸ αλόγο σου!

Ἀλλ' ὁ Μπάμπι - Ρόγια δὲν έκανε τὴν παραμικρὴ κίνησι.

— Δὲν ξερω τί με κρατáει ακόμη νὰ σὲ πετάξω κάτω από τὸ αλόγο σου, συνέχισε ὁ ἱππότης. Ὡ, οί άνθρωποι σου θα διασκεδάσαν πολύ...

Ο Μπάμπι - Ρόγια έτριζε τὰ δόντια του από τὴ λύσσα του.

— Τί ζητᾶς ἐπὶ τέλους; φώναξε.

— Εγώ; εἶπε ὁ Παρνταγιάν. Τὸ μόνο πὸν θέλω εἶνε νὰ σὲ ξαλαφρώσω απ' αὐτὴ τὴ νῆα πὸν κρατᾶς στὰ χέρια σου.

Έκανε ένα βῆμα πρὸς τὰ έμπρός και συνέχισε:

— Τὸ βλέπεις και μόνος σου πὸς ἡ νῆα αὐτὴ εἶνε πὸν πολύ βαρεία γιά τὰ χέρια σου... Δὲν μπορείς νὰ τὴν κρατήσῃς, φτωχέ μου Μπάμπι-Ρόγια. Πρόσεξε! Ὡ σοῦ πέσῃ!

Τὰ λόγια αὐτὰ εξώργισαν περισσότερο τὸν κολοσσό.

— Τόπο! οὐρλιάζε. Τόπο γιά νὰ περάσω!

Ἀλλ' ὁ ἱππότης δὲν κινήθηκε από τὴ θέσι του.

— Σοῦ εἶπα πὸς δὲν περνᾶνε από δώ, άπάντησε. Γιατί θέλεις νὰ σοῦ τὸ ξαναπῶ;

— Σατανά! βρυχήθηκε ὁ κολοσσός.

Έκανε κάμποσες φορές νὰ σπρουνίσῃ τὸ αλόγο του. Ἀλλὰ, τὴν τελευταία στιγμή, μετάνοιασε.

— Σατανά! βρυχήθηκε και πάλι κατατρώφους από ὀργή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Κοινωνικά

Ἀλλὰγὴ διευθύνσεως

Ο ἱατρός-παθολόγος ΗΛ. ΚΑΤΣΑΝΙΩΤΗΣ μετάρηεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας 15 και Κριεζώτου γωνία, 3ος ὀροφος και δέχεται καθ' έκάστην 5-7 μ. μ. Τηλ. 615-942.

Ἀφίξεις

Ἐπεστρεψεν ἐκ τῶν ἀνὰ τὴν Εὐρώπην (Γαλλία, Ἀγγλία, Ελβετία, Ἱταλία) ταξιδίου τῆς ἡ αἰσθητικῆς Κ. Νίκη Ντέμια, διπλωματοῦχος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Gargne και διευθυντρία τὸν ὀμωνύμου ἐπιστημονικοῦ Ἰνστιτούτου Καλλονῆς, 6805 Ἀκαδημίας ἀριθ. 32, τηλ. 614-814.

Ἡ Κ. Ντέμια παρακολούθησεν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν τὰ τελευταῖα ἐξελίξεις τῆς αἰσθητικῆς και ἐπρομηθεύθη, ἐν νεώτατον τύπον μηχανικὸν εξοπλισμὸν, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐπλούτισε τὸ πρῶτόν της Ἰνστιτούτον της.

Ἐκδόσεις

Γιά τῆς ΝΕΕΣ και τούς ΝΕΟΥΣ: Ἐκκυκλοφόρησαν τὰ βιβλία τῆς Κ. Καταίγρη, «Γιά τὸ κορίτσι», «Γιά τὸ άγόρι», «Ἐρως-Γάμος», «Γιά τούς ἀρραβωνισμένους και τούς νύπαντρευτους», «Ο έλεύθερος έρωτας», «Γιά τούς παντρεμένους και τούς αἰσθητικούς», «Γράψατε νὰ σᾶς νὰ και ἀπάντησῃ μάνα». Ἐκταύθω.

σταλόν. Σκαλιστήρη 4. Ἐκταύθω.

Ἡ Έλυνος εἶχε δὴ τὸν έμπερ Σαλαβὶν νὰ περνᾶν κάτω από τὸν πύργον της και τὸν εἶχε χαμογελάσει προκλητικά...

Τὰ σκάνδαλα μιᾶς βασίλισσας

Ο Έρρίκος Β' τῆς Ἀγγλίας και τὸ μυστικὸν τὸν δάσους Γούντστοκ

Όταν ανέβηκε στὸν αγγλικὸ θρόνο, ἡ βασίλισσα Έλυνος, ἡ σύζυγος τὸν Έρρίκου Β', εἶχε πολυτάραχο παρελθόν.

Τὴν εἶχαν παντρεψῇ από μικρὴ μετὰ Λουδοβίκο Ζ' τῆς Γαλλίας. Δὲν άργησε όμως νὰ τὸν βαρεθῇ και νὰ σκανδαλίσῃ με τὴν τολμηρὴ συμπεριφορὰ της τὴ γαλλικὴ Αὐλή. Ἐγραφε π. χ. τραγουδία «σέκις» και τὰ τραγουδοῦσε ἡ ἴδια μπροστὰ σὲ όλους. Διήλωνε μάλιστα άδίστακτα πὸς πίστευε στὸν έλεύθερο έρωτα.

Ἀνήσυχη πάντα, έπέμεινε ν' ἀκολουθῇ τὸν άντρα της, ὅταν έφυγε γιά μιὰ σταυροφορία στοὺς Ἱεροὺς Τόπους. Πῆρε μαζί της κάμποσες κυρίες τῆς τιμῆς και φόρτωσε ένα ὀλόκληρο πλοῖο μετὰ ὠραία φορέματα και τὰ κοσμήματά τους!

Στὴν Παλαιστίνη, προκάλεσε καινούργιο σκάνδαλο, γιάτὶ φερνόνταν υπερβολικά πολυμήρα μ' ένα νέο και ὠραίο ἀδελφὸ τὸν πατέρα της. Όταν ὁ Λουδοβίκος τῆς σύστησε νὰ εἶναι προσεκτικότερη, τὸν άπάντησε γελώντας εἰρωνικά:

— Μπα! Μήπως ζηλεύετε τὸ θεῖο μου; Γιά νὰ τῆς δώσῃ τότε ένα μάθημα, ὁ άντρας τῆς έβαλε μερικούς ανθρώπους του νὰ τὴν ἀρπάξουν μιὰ νύχτα απ' τὸν πύργο της και νὰ τὴ μεταφέρουν στὸ στρατόπεδο του.

— Αὐτὸ εἶνε, κυρία, γιά νὰ σταματήσουν πιά οί τρυφερές σκηνές μετὰ τοῦ θεῖου Ραυμόνδο! ἀπάντησε στίς έντονες διαμαρτυρίες της.

Εἰκννη δὴλῶσε τότε άγέροχα:

— Θα τὸ μετανοήσωτε! Τῆς τώρα, ὁ Ραυμόνδος ήταν ἀπλάος φίλος μου, στὸ έ- ξῆς όμως θα γίνῃ ὁ «εὐνοούμενός» μου!...

Καί κράτησε τὸ λόγο της, ὅταν ὁ Λουδοβίκος έφυγε γιά τὴν Ἱερουσαλήμ και τὴν άφησε μόνη στὸν πύργο της. Δὲν άρκεσθηκε δὲ μονάχα σ' αὐτὴν τὴν περιπέτεια της, ταξίδισε ἐπίσης μετὰ τὸν έμπερ Σαλαβὶν, τὸν άρχηγὸ τῶν Σαρακηνῶν, πὸν τὸν εἶχε δὴ νὰ περνᾶν μιὰ μέρα κάτω απ' τὸν πύργο της και τὸν εἶχε χαμογελάσει προκλητικά.

Όταν τὸμαζε ὁ άντρας της, κατάρθωσε ν' ἀποσιτισθῇ τὸ σκάνδαλο, συγχρόνως όμως πῆρε διαζύγιο, μετὰ δικαιολογητικό της συγγενείας μεταξὺ τους — γιάτὶ εἶχε ἀνακαλύψει τάχα πὸς ήταν... μακρυνὸι ἐξάδελφοι!

Όπως δὴλῶσε, ἡ Έλυνος δὲν πολυστε-

νοχωρήθηκε. Δίχως νὰ χάσῃ καιρό, άρχισε ν' ἀναζητῇ άλλο σύζυγο. Όταν ὁ νεαρός Έρρίκος τῆς Ἀγγλίας ἐπισκέφθηκε τὴ Γαλλία, τὸν έρωτεύθηκε τρελλά, μολοντί ήταν 13 χρόνια μικρότερός της. Γιά νὰ τὸν δλεάσῃ, τὸν έδωσε νὰ καταλάβῃ πὸς θα μπορούσε, χρησιμοποιώντας τὴ μεγάλη περιουσία της, ν' ἀνεβῇ στὸν αγγλικὸ θρόνο.

Πραγματικά, ὁ Έρρίκος έρωτεύθηκε, ὀχι τὴν ἴδια, ἀλλὰ τὰ πλοῦτη της, και τὴν έκαμε νόμιμη σύζυγό του. Σχεδὸν ένα χρόνο αργότερα, ἡ φιλοδοξία της Έλυνος πραγματοποιήθηκε: Ο Έρρίκος εἶνε βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας κι' αὐτὴ βασίλισσα.

Τώρα όμως ήταν ἡ σειρά της νὰ υποφέρει απ' τὴ ζήλεια... Κι' ὁ άντρας της τῆς έδινε άφορμές μετὰ παραπάνω! Τὴν άφηνε μοναχὴ γιά πολὺν καιρό, κι' ὅταν γυρῶζε ἐπιτέλειος και τὸν ρωτοῦσε εκείνη πὸν ήταν, ἀνασθῆκανε τούς ὤμους του, χαμογελοῦσε κι' ἀπαντοῦσε:

— Εἶχα πάει νὰ κυνηγήσω στὸ δάσος τὸν Γούντστοκ!...

Ἀλλ' ἡ Έλυνος μυρίστηκε κάποιο μυστήριο και τὸν παρακολούθησε, κάποτε πὸν εἶχε φύγῃ γι' αὐτὸ τὸ δάσος. Γυρίζοντας, λοιπόν, απ' τὸ «κυνηγί», ὁ Έρρίκος, τὴ βρήκε ξαφνικά μπροστὰ του, στο πάρκο τὸν πύργου τὸν Γούντστοκ. Όσο κι' αν προσπάθησε, δὲν κατάρθωσε νὰ κρύψῃ τελείως τὴν δυσάρεσκαι και τὴν άμνηχάσις του.

Ἡ Έλυνος τὸν κύτταξε απ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Καί ἡ έρευνητικὴ ματιά της ἀνακάλυψε ένα κομματάκι μεταξὺ τῶν σμα, σκαλωμένο στὸ ένα σπηρούνι του!

Δὲν τὸ εἶπε τίποτα. Εἶχε όμως βεβαιωθῇ πιά γιά τῆς ύποψίες της.

Περιέμενε λοιπόν νὰ φύγῃ ὁ Έρρίκος, κι' ὕστερα άρχισε νὰ ψάχνῃ στὸ πάρκο, γύρω απ' τὸ μέρος πὸν τὸν εἶχε συναντήσει. Ἀνακάλυψε μιὰ χαμηλὴ πορτίτσα, κρυμένη ἀνάμεσα στὰ δέντρα, τὴν άνοιξε κι' ἀκολούθησε ένα δρομάκι, πὸν τὴν ὡδήγησε σ' ένα ὠραίο περιπτερο.

Χτύπησε άδίστακτα τὴν πόρτα κι' εἶπε στὴν υπηρέτρια πὸν τῆς άνοιξε:

— Θέλω νὰ δῶ τὴν κυρία αὐτοῦ τὸν σπιτιού...

Εἰκννη τὴν ὡδήγησε σ' ένα δωμάτιο, ὅπου έβγαλε μιὰ νέα κι' ὀμορφὴ γυναίκα, ἀνάμεσα σὲ δύο ἀγοράκια πὸν παίζουν.

Οἱ δύο γυναῖκες κυττάχτηκαν, ἡ μιὰ με θυμὸ, ἡ ἄλλη με έκπληξι.

Ἀκολουθῶσαν οἱ ἀναποφευκτες ἐξηγήσεις, κι' ἡ Έλυνος έμαθε ὅλη τὴν ἀλήθεια: Ἡ γυναίκα εκείνη ήταν ἡ Ρόζαμουντ Κλί- φορντ. Ο Έρρίκος εἶχε ἀρραβωνιαστῇ μαζί της άλλοτε, πρὶν φύγῃ γιά τὴ Γαλλία.

Όταν γύρισε, δὲν τῆς φανέρωσε πὸς εἶχε παντρευτῇ και πὸς εἶχε γίνῃ βασί- λισσα. Ἐτσι, ἡ δυστυχισμένη Ρόζαμουντ τὸν νόμισε νόμιμο σύζυγό της κι' εἶχε ἀποκτήσει δύο παιδιά μαζί του.

Μανιασμένη και ταπεινωμένη, ἡ Έλυνος γύρισε άμέσως στὸ Λονδίνο και εἶπε στὸν άντρα της:

Η Μπέσση Μπράντοκ ανάμεσα σ' έναν δμίλο νεαρών θαυμαστών της!

θήκες ζωής των εργαζομένων και να κάνει δικό της τον άγωνα τους.
Η ημέρα, που μπήκε στο άγγλικό Κοινοβούλιο, ως εκπρόσωπος των λιμενεργατών του Λίβερπουλ, στις εκλογές του 1945, υπήρξε... μία ημέρα πένθους για τους συντηρητικούς συναδέλφους της!
Η Μπέσση Μπράντοκ, που δεν έπαυε ποτέ από τότε να ψηφίζεται με φανατισμό από τους συμπατριώτες της και να τους εκπροσωπεί σταθερά στην Κάτω Βουλή, έδειξε, από την πρώτη στιγμή, πως ήταν άφοβη... να γράψει στα παλιά της τα παπούτσια τις βρετανικές παραδόσεις της ευπρέπειας και της κομμοίτητος!
Εκεί, που μία συνεδρίαση εξελίσσεται ήσυχα, με αβρότητα και γαλήνη, και ενώ η ψυχρή είρωνα αντικαθιστά τη βιαιότητα στους διαβιβασμούς μεταξύ των πατέρων του έθνους, ξεσπάει ξαφνικά, σαν μπόρα σε καλοκαιριάτικο ουρανό, η φωνή της Μπέσση Μπράντοκ, σέρνοντας μαζί της όλο το πλουσιολεκτικό του λιμανιού και της παραγωγας του Λίβερπουλ! Λέξεις, που δεν είχαν ποτέ άλλοτε ακουστεί στη Βουλή των Κοινοτήτων, αντήχουν από το άπυλωτο στόμα της, κάνοντας ακόμη και τους τοίχους να κοκκινίζουν...
Αλλοίμονο, πιά, το τι γίνεται, όταν θυμώσει — και η μίς Μπράντοκ συμβαίνει να θυμώσει εξαιρετικά εύκολα! Οι θεαλλώδεις επεμβάσεις της προκαλούν τότε — κατά την έκφραση ενός Άγγλου δημοσιογράφου — την ίδια εντύπωση με την εφόρμησι ενός βαρέος καταδρομικού εναντίον στολίου αλιευτικών!
Δύο φορές ως τώρα, η αστυνομία αναγκάστηκε να επέμβει, για να την απομακρύνει με την βία από την αίθουσα συνεδριάσεων του δημοτικού συμβουλίου του Λίβερπουλ. Την πρώτη φορά, όταν η Μπέσση Μπράντοκ αποκάλυψε έναν δημοτικό σύμβουλο «βρωμερό ποντίκι» και την δεύτερη, όταν αποκάλυψε έναν άλλο «αρχιψευδάρ»!

Αν λάβουμε ως μέτρο το πόσο εξαιρετικά συγκαταβατικοί είναι πάντοτε οι Άγγλοι στις εκφράσεις τους και πόσο συστηματικά αποφεύγουν... να λένε τα σκληρά, σκληρά και τη σκάφη-σκάφη, μπορούμε να καταλάβουμε το σάλιο και... το δέος που προκαλούν οι βρισιές αυτές, οι τόσο μετριοπαθείς και άθωες κατά τα μεσογειακά κριτήρια!
Η βιαιότητα, η ωρότητα και, που παντός, η «ασυγχώρητη» ελευθεροστομία της έχουν κάνει την

ΜΠΕΣΣΗ ΜΠΡΑΝΤΟΚ

Η υπό ιδιόρρυθμη βουλευτίνα της Άγγλιας

Μπέσση Μπράντοκ να μισήται από την μεγάλη πλειοψηφία των συναδέλφων της στο Κοινοβούλιο. Αν, όμως, όλοι σχεδόν την μισούν ή την αντιπαθούν — ακόμη και οι βουλευτές, που ανήκουν στο ίδιο κόμμα μ' εκείνη! — δεν υπάρχει, ωστόσο, κανείς που να μην δοιοκονή, ότι τη θαυμάζει και που να μην αναγνωρίζει, ότι, παρ' όλη την «χυδασιότητα» της, η εργατική βουλευτίνα του Λίβερπουλ έχει μία μεγάλη καρδιά, με θησαυρούς καλωσύνης για τους φτωχούς και τους απόκληρους.
Κάθε Σάββατο, όταν η παρουσία της δεν είναι πια απαραίτητη στο Λονδίνο, γιατί το Κοινοβούλιο διακόπτει τις εργασίες του για το «γούρη-έντ», η Μπέσση Μπράντοκ γυρίζει στο Λίβερπουλ και δέχεται στα γραφεία της — όπου οι όπαδοί της έχουν χαράξει στην εξώπορτα την επιγραφή «Ο Θεός σώζει την Μπέσση!» — όλο το πλήθος των ταπεινών ανθρώπων, που της εκφράζει την αφοσίωσή του με την ψήμο του: Γυναίκες και άντρες, νέους και γέροντες, λευκούς και έγχρωμους.
Έξω από εκείνο, που θεωρεί ως καθήκον της, δεν ενδιαφέρεται για τίποτ' άλλο στον κόσμο. Εκτός από το φάρμακο, κάθε είδους αναθυμιάς της είναι άγνωστο — και δεν έχει απολύτως κανένα ελάττωμα. Δεν πάει ποτέ στον κινηματογράφο, δεν πίνει, δεν καπνίζει...
Οι αντίπαλοί της, επειδή δεν μπορούν να πούν τίποτα για το ήθος της, που είναι άμειπτο, τα βάζουν με την ελευθεροστομία της, με τους λαϊκούς τρόπους της και, προπαντός, με το τρομερό, το αφάνταστο πάθος της.
Πραγματικά, η πενήνταπεντάρα αυτή Άγγλιδα, η ρωμαλέα σαν θαλασσόλυκος και μαχητική... σαν τον βρετανικό λέοντα στις παλιές καλές ημέρες του, είναι τόσο παλαιά, ώστε να δίνει την εντύπωση αξιοθέατου του τσίρκου! Ζυγίζει ακριβώς 105 κιλά, το κρεμαστό, διπλό πηγούνι της της σκεπάζει δολόκληρο τον λαιμό και για να μετρήσει κανείς τις απέραντες κάτω περιφέρειές της... χρειάζεται μετροταινία!

Φυσικά, ένα τέτοιο υπερφυσικό πάθος αποτελεί καθημερινό σχεδόν στόχο για τους Άγγλους γελοιογράφους, που φροντίζουν να την παρουσιάζουν σαν τέρας της Αποκαλύψεως!
Ωστόσο, η ίδια η Μπέσση Μπράντοκ δεν φαίνεται να σκοτίζεται εξαιρετικά για την αδικία αυτή της φύσεως απαντή της και δεν έκανε ποτέ καμιά απόπειρα για να αβυστονά. Αδιαφορώντας, μάλιστα, αν θα έβρισκε κανείς στοχο στις ειρωνείες, δέχτηκε προθυμότητα να χρησιμοποιηθεί... ως μοναδική για μοντέλα φορεμάτων προσοδένια αποκλειστικά για χοντρές, και έβηλως πως θεωρεί αυτή την πράξη της σαν «εκτέλεση» ενός κοινωνικού καθήκοντος!

Το φάρμακο είναι η μόνη αναφυχή, που επιτρέπει στον έαυτό της η εξαιρετικά εγκρατής βουλευτίνα του Λίβερπουλ.

ΔΕΝ υπάρχει, σε όλη την Άγγλία, πρόσωπο, που να είναι αντιπαθέστερο στις κυρίες των ανώτερων κοινωνικών τάξεων, από την Μπέσση Μπράντοκ, την θρυλική, τόσο για την μαχητικότητα της, όσο και για το πάθος της εργατική βουλευτίνα!...

Αρκεί μόνο να αναφέρετε το όνομά της σε μία καθώς πρέπει κομμική συγκέντρωση, για να έχετε παραδίπλα τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς! Αμέσως θα λάβετε την απάντησή:

— Μή μās μιλάτε γι' αυτή την γυναίκα! Αποτελεί σκάνδαλο! Είναι η χυδασιότερη προσωποποίηση!

Αν, όμως, από τα μέγαρα των άριστοκρατικών συνοικιών του Λονδίνου και από τα αγροκτήματα των «σέρ» της υπαίθρου, όπου ο οικοδεσπότης και οι φιλοξενούμενοι για το «γούρη-έντ» πλήττουν αξιοπρεπώς παίζοντας κρίκετ, βρεθήτε στο λιμάνι του Λίβερπουλ, στις πένθιμες εργατικές συναυλίες, με τις άνθιμες τράγκες, κάτω από τον γκρίζο ουρανό, που τον κάνει ακόμη περισσότερο ακάθαρτο ή καπνιά των εργασιών, θ' ακούσετε να μιλούν για την Μπέσση Μπράντοκ με εκφράσεις αληθινής λατρείας.

Για τους εργάτες του Λίβερπουλ, για τους ναυτές που ταξιδεύουν στις ανοιχτές θάλασσες, για τις φτωχές οικογένειες, που μοιράζονται μία κόττα στις οχτώ και στις δέκα μερίδες για να φάνε μεσημέρι και βράδυ, η Μπέσση Μπράντοκ είναι το είδαλό τους, ένα είδαλο που τους εμπνέει την πιο βαθιά αφοσίωση.

Γιατί ξέρουν όλοι αυτοί οι φτωχοί πως κανένα άλλο από τα «εντιμώτατα μέλη» της Βουλής των Κοινοτήτων δεν έχει κάνει, όσο εκείνη, σκοπό της ζωής του την εξυπηρέτηση της εργατικής τάξεως, δεν έχει αφιερωθεί τόσο ολοκληρωτικά στους πόνοους, τις απογοητεύσεις και τις προσδοκίες της.

Για την Ελίζαμπετ Μάργκαρετ Μπράντοκ, μπορεί να τη κανείς, ότι άρχισε το πολιτικό στάδιο της από την κοούνια! Η μητέρα της ήταν μία μαχητική σοσιαλίστρια, που συχνά έκρινε τους πύρινους λόγους στη γειτονιά. Μία μέρα, ενώ η Μπέσση ήταν μικρό κοριτσάκι ακόμη, κάποιος από τους άκροατές της την έκοψε στη μέση μίας από τις φλογερές αυτές αγορεύσεις, για να της πετάξει την ειρωνική παρατήρησι:

— Δεν πās καλύτερα στο σπίτι σου, να πλύνεις τα βρώμικα μούτρα σου!...

Η μητέρα της Μπέσση δεν τὰ έχασε. Αρπάζοντας ένα-ένα τὰ παιδιά, που υπήρχαν στον δμίλο των άκροατών, τὰ σήκωσε ψηλά στον αέρα, για ν' αποδείξει πως αυτά ήταν βρώμικα — άρα και οι γονείς τους, που δεν φροντίζανε να τὰ πλύνουν και να τ' αλλάξουν!

Μεγαλώνοντας σ' αυτό το περιβάλλον, η Μπέσση Μπράντοκ έγινε ένας σταυροφόρος του σοσιαλισμού από τα πιο τρυφερά της χρόνια. Ακολουθώντας το παράδειγμα της μητέρας της, μάγεψε γύρω της τὰ παιδιά της γειτονιάς και, με ρητορική δεινότητα, εκπαιδευτική για την ηλικία της, τους ανέπτυξε τις σοσιαλιστικές θεωρίες!

Δεκαπέντε χρόνων, άρχισε να εργάζεται, για να βοηθήσει τον πατέρα της, βιολογική με λιγούστα κέρδη, και μπόρεσε έτσι από νωρίς να γνωρίσει τις συν-

Οι 5 γυναίκες του ΧΩΔΑΝ ΠΕΡΟΝ

Ο Άργεντινός δικτάτωρ, που ήταν από τους μεγαλύτερους Δόν Ζουάν!...

ΩΣ την ημέρα που αναγκάστηκε, νικημένος απ' τους αντιπάλους του, να ζητήσει άσυλο σ' ένα πολεμικό της Παργουάης, ο πρώην δικτάτωρ της Άργεντινής, είχε την φήμη του πιο πιστού σύζυγου και (μέτα τον θάνατο της Έιτας) του πιο άπαρηγόρητου χήρου του κόσμου! Έπρεπε να χάσει την άρχη, για να αποκλυφεί πως ήταν ο πιο άπιστος σύζυγος και ο λιγώτερο απαρηγόρητος χήρος, που μπορούσε να γίνει!...

Την επομένη σχεδόν από την πτώση του Περών, ο καθημερινός τύπος και των δυο ημισφαιρίων γέμισε από άπιστευτες αποκυλίσεις, που αφορούσαν την έργοιστικά πολυδάπανη ζωή και τον αγάλινωτο έρωτισμό του πρώην δικτάτορος. Με κατάπληξη πληροφορήθηκε ο κόσμος πως, εκτός από την πολυτελή επίσημη κατοικία του, ο Περών είχε και άλλες — ακόμη πολυτελέστερες — «ανεπίσημες», και πως, των καρό που τον έπιστευαν όλοι για άφωτομένο στη μνήμη της «άλησημνητης Έιτας» αυτός είχε ξελογιάσει για μία κοπελίτσα δεκάη μόλις χρόνων, χωρίς, όμως, και σ' εκείνη ακόμη να είναι πιστός!

Ωστόσο, οι πρώτες πληροφορίες, που δημοσιεύθηκαν στον διεθνή καθημερινό τύπο, δεν φέρανε σε φώς, παρά ένα μικρό μόνο μέρος της πραγματικότητας. Ποιοι ήταν, αναλυτικά, οι θησαυροί, που βρέθηκαν στις ανεπίσημες κατοικίες του Περών, και ποιές ήταν οι γυναίκες, που συμπλήρωναν, για τον Άργεντινό δικτάτωρ, τις έρωτικές διασκεδάσεις, που του πρόσφερε η δεκαεξάχρονη μικρούλα, αποκάλυπτεται, για πρώτη φορά, με όλες τις δυνατές λεπτομέρειες, σε μία μελέτη, που δημοσιεύτηκε τελευταία σ' ένα μεγάλο γερμανικό περιοδικό.

Για ν' αρχίσουμε από τους θησαυρούς, ο κατάλογος τους θα μπορούσε να εμπνευστεί... το σεξασμό και το δέος ως και σ' έναν μαχαρναγιά — της εποχής, που οι μαχαρναγίδες διατηρούσαν ακόμη τα πλούτη τους.

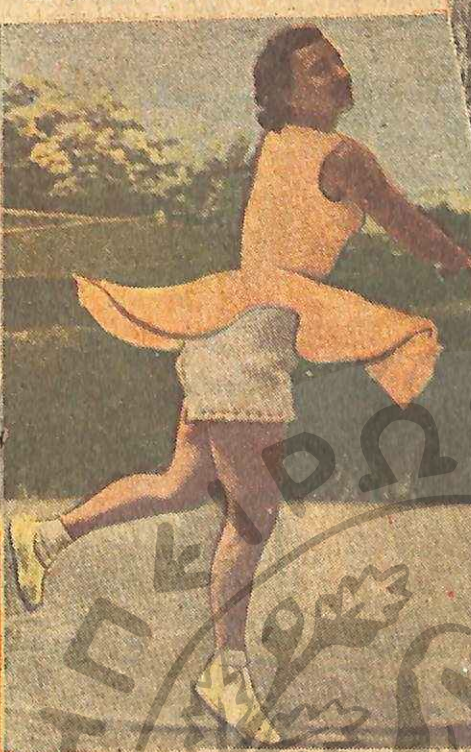
Αφήνοντας τα όσα βρέθηκαν στην επίσημη κατοικία του και στις λοιπές — δώδεκα συνολικά! — ανεπίσημες, θα περιοριστούμε μόνο στα «ευρήματα» της «ερωτικής φωλιάς» του, ενός πολυτελέστατου διαμερίσματος, με δυο κρεβάτια-κοκάρες, ένα τεράστιο σαλόνι και δυο λουτρού, με μπανιέρες από μαύρο μάρμαρο, θαμμένους όκτω μέτρα κάτω από την γη και προα-

550.000.000 δραχμών. Επίσης 400 κοστούμια 300 στολές, 200 ζεγάκια παπούτσια, 90 καπέλλα, 3000 μεταξωτά πουκάμισα και «γυναικεία φορέματα και άσπάρρουχα, άρκετά για να ντυθούν δώδεκα κοσμικές κυρίες επί δώδεκα χρόνια», κατά την φράση μίας άργεντινής εφημερίδας.

Για σούς είναι έτοιμοι... να μεγαλοχολήσουν στην σκέψη της οικονομικής καταστροφής του Περών με την κατάσχεσι των περιουσιακών αυτών αγαθών από τη νέα άργεντινή κυβέρνηση, σπεύδουμε να προσθέσουμε, ότι ο πρώην δικτάτωρ φρόντισε να φυλακίσει έγκαιρα χρυσάφι αξίας 3.500.000 νέων δραχμών στην Έλβετία και το διπλάσιο ακριβώς στις Ηνωμένες Πολιτείες. Έτσι, δεν διατρέχει τον κίνδυνο να μείνει στην ψαβά — ούτε να δουλέψει για να βγάλει το ψωμί του!

Όσο όμως άχόρταγος ήταν στα πλούτη, άλλο τόσο, διαπιστώθηκε, ήταν και στις γυναίκες.

Χωρίς να προσθέσουμε στο λογαριασμό όυες τον άπασχολούσαν, όταν ήταν ακόμη στην ζωή η Έιτα

οι μεγαλύτερες από τις οποίες ήταν 17 και οι μικρότερες 14 ετών!

Ωστόσο, κατά τον τρόπο του, ο Περών της έμεινε «πιστός», και εξακολουθεί να την αγαπά ακόμη. Οι άργεντινές άρχες πιάσανε, μάλιστα, και ένα γράμμα του προς τη Μελίνα.

Η Έιτα Περών, που «τα ήξερε όλα και τα άνεχόταν όλα», από πολιτική «ασοβία

όπου της στέλνει ένα «μεγάλο-μεγάλο φίλο» και την προσκαλεί να πάει να ζήσουν μαζί στην Παργουάση «μιά ήσυχη ζωή»!

Η δεύτερη... Ιεραρχικά, από τις πέντε γυναίκες, που μοιράστηκαν μετά το θάνατο της Έιτας, την καρδιά του Περών, ήταν η χήρα Μαρία ντε Βαίς, διάσημη Άργεντινή πρωταθλήτρια του τένις.

Η Μαρία ντε Βαίς ήταν η μόνη γυναίκα, με την οποία τολμήσε να εμφανιστεί δημόσια ο Περών μετά τον θάνατο της Έιτας. Αν δεν την παντρεύτηκε — όπως το έπιθυμούσε κάποτε — ήταν γιατί τον εμπόδιζε η θρησκευτική σχεδόν λατρεία της Έιτας, που είχε ο ίδιος καλλιεργήσει στον λαό του.

Η μυστηριώδης Λάουρα ντε Σολάρ, κόρη ενός ανώτερου δικαστικού, είναι η τρίτη από τις γυναίκες του ερωτικού πανθέου του Περών. Ένας καθολικός ιερέας είχε δηλώσει, τον περασμένο Ιούνιο, πως ο Περών παντρεύτηκε μυστικά τη Λάουρα εδώ κι ένα χρόνο. Δεν εξακριβώθηκε, όμως, ποτέ, αν ο γάμος αυτός πραγματικά έγινε. Μετά την πτώση του Περών, η Λάουρα ντε Σολάρ εξαφανίστηκε και έμειναν μάταιες όλες οι προσπάθειες, που έγιναν για την ανεύρεσή της.

Η Γκρέτα Ρόλλερ, η Άργεντινή αλλά γερμανικής καταγωγής γυναικεία, γνωρίσε τον Περών σε ένα πάρτυ, που έδωσε εκείνος — μυστικά, κενόειτα — για τους καλλιτέχνες και τις καλλιτεχνίδες της τελευταίας. Η Γκρέτα Ρόλλερ έπαιξε βιολό στο στήθος του Περών. Βρισκόμενος σε στενές σχέσεις με τους αντιπάλους του και τον κατασκοπεύε για λογαριασμό τους!

Τέλος, η Ανίτα ντε Καστρίε, ήταν η μόνη από τις πέντε, που δεν έγινε φιλένα του Περών από φιλοδοξία ή από κομπίζισμα, αλλά αποκτώντας σ' έναν πραγματικό έρωτα.

Κόρη του άρχισυντακτικού της αντιπεριφερειακής εφημερίδας «λά Πρένσα» — που την εκέλεσε η αστυνομία του Περών — πήγε για να παρακαλέσει τον δικτάτωρ να βγάλει τον πατέρα της από την φυλακή. Εκείνος, φρόντισε να εκμεταλλευθεί την ευκαιρία. Ο ντε Καστρίε βγήκε από την φυλακή, αλλά η εκκοσμάχρηνη κόρη του έμεινε για άρκετο καιρό στην «προσωπική» υπηρεσία του τότε άρχηγού του Κράτους!

Η 16χρονη Μελίνα Ρίλας, ο μεγαλύτερος από τους έρωτες του Άργεντινού δικτάτορος.

ρισμένον να χρησιμοποίησει στην ανάγκη και για αντιπροσωπικό καταφύγιο.

Στο διαμέρισμα, λοιπόν, αυτό βρέθηκαν: Ένας ελέφαντας από εξαφανισμένο είδος 2.000.000 νέων δραχμών. Περαιτά χαλιά αξίας 15.000.000 δραχμών. Χρυσές ράβδοι αξίας

Ημερομηνία μας

Ο ΦΛΥΑΡΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΝΙΚΟΣ — ΜΑΙΡΗ: Το κλασικό «ντουέτο» των αισθηματικών «σκέτες», που όταν — φεύ! — σμύδη να είναι παντρεμένοι πολλά χρόνια, μεταβάλλονται ατύματα και χωρίς ούτε οι ίδιοι να το καταλάβουν σε θλιβερούς ήρωες μιας κωμωδίας ή, αν προτιμάτε, σε φαιδρούς πρωταγωνιστές μιας τραγωδίας.

ΣΚΗΝΗ 1η ΚΑΙ ΜΟΝΗ

(Το μοναδικό «ντεκόρ» της μονόπρακτης κωμωδίας μας είναι μια κρεβατοκάμαρα... ακραιφνώς αστική. Περσμένα μεσάνυχτα. Τα φώτα σβυστά. Ο Νίκος που μόλις είχε γλαρώσει, εξαπολύει το πρώτο μακάριο γουρ-γουρητό του επίκειμένου βοοντώδους και αμέριμνου ροχαλητού).

ΜΑΙΡΗ (ένω πετάει νευρικά τα σκεπάσματα από πάνω της κι' ανάβει το φως): Κατάλαβε, φίλε μου, κατάστας; Του λόγου μου στριφογυρίζω σαν κολασμένη και ο κύριος ψοφολογάει του καλού καιρού! 'Αλλ' αυτό ξεπερνάει πιά τα όρια της αναισθησίας και καταντάει γαϊδουριά! Ξεσιττωσιά! Παγυδερία! (Το γουργουρητό 'Εκείνου γίνεται εντόνωτερο). Μήν προσποιησιάν τον κοιμισμένο! Διπρόσωπε! 'Υποκριτή! 'Ιησουίτη! 'Εί... 'Εσένα το λέω! (Τόν σκουντάει). 'Εσένα που παριστάνεις τον ανήξερο! Τό άθωο άγγελουδί! (Τόν σκουντάει μ' όλη της τη δύναμη).

ΝΙΚΟΣ (τρομαγμένος, αλλά με μισό στόμα λόγω της νύστας): Μιμμή!... Τι με έυπνάζ, ωρέ;

ΜΑΙΡΗ: Μπάρ! Κοιμότανε το πουλάκι μου.

ΝΙΚΟΣ (γυρίζοντας από το άλλο πλευρό): Μιμμή!...

ΜΑΙΡΗ: Μουξί! 'Αλλά βέβαια! Δεν σε συμφέρει ή κουδέντα! Κι' ύστερα πολύ σε νοιάζει αν έχω ή αν δεν έχω φουστάνι να φορέσω! Και στο κάτω - κάτω μάλλον σ' ευχαριστεί αυτό! Γιατί θα το βόλσκε πρόφασι για να με κλείνεις μέσα στο

σπίτι. 'Αλλά κατάλαβέ το μια για πάντα πώς είμαι κι' εγώ άνθρωπος. Και θέλω τον περίπατό μου! Θέλω τον κινηματογράφο μου. Θέλω το θέατρό μου! Θέλω τις κοινωνικές μου σχέσεις! Δεν μπορώ πιά! Δεν αντέχω να ζώ μακριά από τον κόσμο! Τ' άκου; (Τόν σκουντάει).

ΝΙΚΟΣ (ένω ανακλαδίζει-ται): Μιμμή!... **ΜΑΙΡΗ:** Μου και του παππού σου τα βόδια! Χωριάτη! 'Αλλά καλά να τα πάθω! Πολύ καλά να τα πάθω που δεν άκουγα τη μαμά μου! Και μου τόλεγε ή καυμένη ή μανούλα μου — καλή της ώρα. Πρόσεχε κόρη μου! Πρόσεχε, παιδί μου! Αυτός ο άνθρωπος δεν σου ταιριάζει! 'Εσύ είσαι μαθημένη άλλοιώς! Θά δυστυχήσης μαζί του! 'Αλλά πού ν' ακούσω εγώ ή ξερο-κεφαλή! 'Ημουν βλέπεις έρωτευμένη! 'Ακούε το ζώον; 'Ερωτευμένη! Και με πούν; Μ' ένα παχύδερμο! Μ' έναν ελέφαντα! 'Ακούς τί σου λέω; 'Ε-λ-έ-φ-αν-τ-α! (Τόν σκουντάει).

ΝΙΚΟΣ (θυμωμένος): 'Ω-χου! Μπάρ! (Γυρίζει από το άλλο πλευρό).

ΜΑΙΡΗ: Μπράβο, ευγένεια! Μπράβο συμπεριφορά! 'Αλλά ποιος να σου μάθω τρόπους στο σταύλο που γεννήθηκες και στο κοττίτσι που μεγάλωσες! 'Ω! Θεέ μου! Πώς υπόρεσα ν' αγαπήσω ένα τέτοιο άρσενικό; 'Εγώ ή κόρη του Παναγιή του Τζιλιμπιτζή, του μιλάω και μου γυρίζει τις πλάτες! Και μ' έχει και γυνή! Θεόγυνη! Χωρίς ένα φουστάνι! Χωρίς ένα παλτουδάκι! Χωρίς μια τσαντούλα!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

1) Το ρυζί περιέχει περισσότερες σακχαρώδεις ουσίες από το κοκκινόγυδαί.

Ναι, 100 γραμμάρια ρυζιού περιέχουν 75 γραμμάρια σακχαρώδους ουσιών, ενώ 100 γραμμάρια κοκκινόγυδαί περιέχουν μόνον 10 γραμμάρια.

2) Η αφαίμαξη ενδείκνυται σε περίπτωση αρτηριακής υπέρτασης.

Όχι. Είναι ανωφέλης, αν όχι επιβλαβής. Ενδείκνυται μόνο σε μερικές επιπλοκές. 'Αρμόδιος ν' αποφασίσει επί του προκειμένου είναι μόνον ο γιατρός.

3) Ο πυρετός αποτελεί πάντοτε ένδειξη μόλυνσης; Όχι. Μερικές ασθένειες προκαλούν πυρετό, χωρίς να υπάρχει μόλυνση (άνομια, ασθένεια του Χωντγκιν κλπ.).

4) Οι πόνοι στα μεσολεγία διασπνματα προδίδουν πάντοτε πάθηση των πνευμόνων ή των πλευρών; Όχι. Μπορεί να είναι νευρικής μορφής (μεσολεγίος νευραλγία) ή να οφείλεται σε έρπητα ζωστήρα.

5) Η οδρία σχηματίζεται στα νεφρά; Όχι. Η οδρία σχηματίζεται στο ήπαρ.

6) Μπορεί να προσβληθ ή κανείς από φλεβίτιδα σε άλλο μέρος του σώματος εκτός από τα κάτω άκρα; Ναι. Η φλεβίτις είναι μια φλογιστική πάθηση των φλεβών. Μπορεί συνεπώς να παρουσιασθ ή σ' οποιαδήποτε φλέβα.

Χωρίς ένα ζευγαράκι παπού- τσια της προκοπής! Δεν ά- παντάς, έ: Δεν άπαντάς! (Τόν σκουντάει).

ΝΙΚΟΣ (έξουθενωμένος από τη νύστα): Αύριο... αύ- ριο...

ΜΑΙΡΗ: "Εμ δχι δά! Πά- λωσε πιά το κόλπο του «αύ- ριο». Από αύριο σε αύριο μου το πάς τόσον καιρό! Κι' εγώ το κουτορνίθι έχα- δα τα παραμύθια σου! 'Αλ- λά έυπνησα πιά! Έυπνησα!

ΝΙΚΟΣ (ψελλίζοντας): Κι' εγώ έυπνησα τρείς - τέσ- σερις φορές!

ΜΑΙΡΗ: Νά έυπνήσης έ- κατόν τέσσερις και να μη σώσης να ξανακοιμηθής! "Ο- πως δεν κοιμάμαι κι' εγώ που με τρώει ο καύμος και το μαράζι! Και κατάνησα πιά να ντρέπωμαι όλο τον κόσμο για τα γάλια μου! Ντρέπομαι τους γονείς μου! Ντρέπομαι τ' αδελφια μου! Ντρέπομαι τους συγγενείς μου τους στενούς! Ντρέπο- μαι και τους μακρινούς! Ντρέπομαι τις φίλες μου! Ντρέπομαι και τις γνωστές μου!

ΝΙΚΟΣ (μισοέυπνών- τας): Και δεν ντρέπεσαι τον έαυτό σου που όνειρεύεσαι λούσα, τη στιγμή που τα λε- φτά θτάνουνε τσίμα - τσίμα για να σπουδάσουμε τα παι- διά μας!

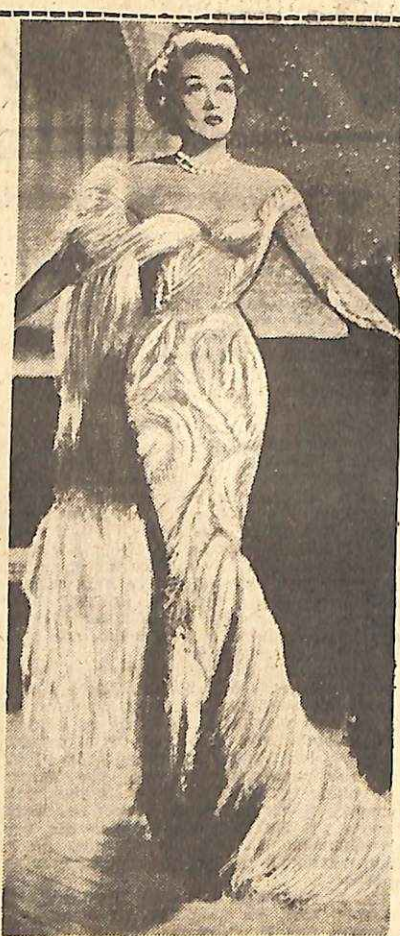
ΜΑΙΡΗ: Ούφ! Σταμάτα τη θλασρία σου! Θέλω πιά να κοιμηθώ! (Σβύνει το φως, σκεπάζεται και βουλευεται στο κρεβάτι όσο μπορεί ά- ναπαυτικότερα. 'Εκείνος έ- ξαπολύει ένα ραχαλητό που μοιάζει με κορόϊδια...).

ΑΥΛΑΙΑ
Γ. ΓΙΑΝ—

Ώραία τα κατάφερε ο τρελλός!

*Ήταν κωμικότατο το πά- θημα ενός πόλισμαν, στην πόλη Ουέλλινγκτον της Νέας Ζηλανδίας. Αυτός κι' ένας συνάδελφός του είχαν ανα- λάβει να οδηγήσουν ένα τρελ- λό στο φρενοκομείο. Στό δρό- μω όμως ο τρελλός άγριε- ψε, τους έπέτεθη και τους καταγοραζόυνισε στο πρό- σωπο. Για να τον καταπραύ- νουν τότε, τον πρότειναν ένα «παιχνίδι»: Νά παραστήση εκείνος τον πόλισμαν, να πιόση απ' το μπράτσο έναν απ' αυτούς και να τον πάη στο φρενοκομείο. 'Εκείνος θέ- χθηκε μ' ένθουσιασμό.

Όταν φτάσανε στο φρε- νοκομείο, ο ένας πόλισμαν έμεινε να φυλάη τον τρελλό, ενώ ο άλλος πήγε να πλύνη το πρόσωπό του. Ξαφνικά, ο τρελλός βέλησε να παίξη και πάλι τον αστυνομικό. Άρ- παξε λοιπόν το συνοδό του απ' το μπράτσο... και πήγε να τον παραδώση στους για- νά του νοσοκομείου, ως τρελλό! Ο πόλισμαν δια- μαρτυρήθηκε, αλλά τ' άνα- κατεμένα μαλλιά του και το εξει- ματωμένο πρόσωπό του έπει- σαν τους γιατρούς πώς ήταν πραγματικά μανιακός! Τόν κράτησαν λοιπόν, κι' άφησαν τον αληθινό τρελλό να φύγη ελεύθερος κι' ανένόχλητος! Είδε κι' έπαθε δε σε λίγο ο δεύτερος άστυνομικός, για να τους πείση για το πάθη- μά τους.

Η ΑΓΕΡΑΣΤΗ ΝΗΤΡΙΧ

Η Μαρλένε Νήτριχ, παρά την ηλικία της, εξακολουθεί να είναι ή πιο άκριβο- πληρωμένη τραγουδίστρια των αμερι- κανικών κέντρων. Πρό ήμερών έκανε την εμφάνισή της στο καζίνο «Σαχάρα» του Λας Βέγκας, που θεωρείται ως τό Μόντε Κάρλο της 'Αμερικής, με μία έ- ξαιρετική κι' υπερπολυτελή τουαλέτα. Τό φορέμά της, που είναι καμωμένο από μία λεπτή σπάνια άσπρη γούνα της στοιχίσε 30.000 δολάρια. 'Ασήμαντο ποσόν για τη Μαρλένε, που κερδίζει 5.000 δολλά- ρια για κάθε εμφάνισή της στη «Σαχάρα»

ΘΕΛΕΙ Ν' ΑΓΟΡΑΣΗ ΤΗΝ ΒΟΡΕΙΟ ΙΡΛΑΝΔΙΑ

Ο 'Αμερικανός πολυεκατομμυριούχος Τζών Χάνλεϋ, που είναι Ιρλανδικής κατα- γωγής, έφτασε πρό ήμερών στην 'Ιρλαν- δία με την πρόθεσι ν' αγοράση από τους 'Αγγλους τη Β. 'Ιρλανδία και να την προσφέρει στην κυβέρνηση της Ν. 'Ιρλαν- δίας. Ο κ. Χάνλεϋ, που άποκαλείται στην 'Αμερική «Βαρώνος του Μπρόντγουαση», έβρεσε στη διάθεσι του πρωθυπουργού της 'Ιρλανδίας, λόρδου Μπρόκμπουρου 24 έ- κατομμύρια δολάρια και τον παρακάλε- σε ν' άνακοινώση ο ίδιος την άπόφασί του στον κ. *Ντεν.

Τί λείπει στον έλληνικό ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ;

Ποιοι είναι οι λόγοι, που οι έλλη- νικές ταινίες δεν μπορούν να συναγωνιστούν τις ξένες

Όταν, έδώ και δεκαπέντε χρό- νια, ένας 'Ελληνας παραγωγός, προικισμένος με τό χάρισμα της τόλμης, χωρίς τό χάρισμα της αυ- τογνωσίας, αποφάσισε να στείλ η την ταινία του στα διεθνή φεστιβάλ του εξωτερικού, ή υποδοχή της ή- ταν τα γέλια των ξένων.

Σήμερα, οι ελληνικές ταινίες, που στέλνονται για προβολή στα φεστιβάλ, γίνονται δεκτές με ένα συγκαταβατικό χαμόγελο επίκειους επιδοκιμασίας. Έοχάτως, μάλιστα, δυο-τρείς άρεσαν στους ειδικούς. 'Η πρόσδος αυτή δείχνει και την εξέ- λιξι του ελληνικού κινηματογράφου από την προπολεμική ως την τωρι- νή εποχή.

Δεν δά μπορούσε, όμως, ή εξέλι- ξι αυτή να είναι μενοράτερη; Δεν θα ήταν δυνατόν, οι ελληνικές ται- νίες να μην κρίνονται κάτω από το πρίσμα της επίκειας, αλλά να συ- ναγωνίζονται τις ξένες σαν ίσες προς ίσες και να διεκδικούν, με τα ίδια δικαιώματα, τα βραβεία και τους έπαινους;

Λέιπουν άραγε, για να γίν η αυ- τό, τα τεχνικά και οικονομικά μέ- σα; Όχι βέβαια, όταν χώρες με ά- νάλογα μέσα κατορθώνουν να κυ- κλοφορούν τις ταινίες τους σε όλη την 'Υδρόγειο και να άποσπούν κά- θε τόσο τις επιδοκιμασίες της παγ- κόσμιας κριτικής. Και όταν ή 'Α- μερική, ή χώρα με την άναμφισβή- τητα πιο πλούσια κινηματογραφική βιομηχανία, χρειάστηκε να περιμέ- νη όκτώ, δόκκληρα χρόνια, για να πάρ η έφέτος, για πρώτη φορά, την χρυσή δάφνη των Κανών με τό «Μάρτυ».

Λέιπουν μήπως οι σκηνοθέτες, οι σεναριοί, οι ήθοισοι; Ούτε αυ- τούς, όπως μπορούμε να διαπιστώ- σουμε από τις ταινίες, που είδαμε και πού, αν όχι άλλο, φανερώνουν, τουλάχιστον, τις κρυμμένες δυνατό- τητες.

Και άπάρχει άκόμη — πλεονέκτη- μα άσυνκρίτο για τον ελληνικό κι- νηματογράφο — ο άπείραντος πλού- τος των φυσικών υτεκό, οι άκρο- τιστές, τα νησιά, τα άρχαία και θαλ- λυγμένα μνημεία, όλα τα θέλ- γυντρα ενός τόπου, που άποτελεί τό 'Ιδευότερο κινηματογραφικό στούντιο!

Τί είναι, τότε, εκείνο που λεί- πει και που μάς κάνει να έμψνιζώ- μαστε και σ' αυτόν άκόμη τον το- μέα, όπως σε τόσους άλλους, σαν «φτωχοί συγγενείς» των ευρωπαϊ- κών χώρων;

*'Η κρατική ύποστήριξι — είναι ή άπάντησι, που δίνει άδιότακτα, σ' αυτό τό έρώτημα, τό σύνολο του κινηματογραφικού κόσμου.

Και, για να μη νομισθ πώς ή στάσι του κράτους έχει άπλως άρ- νητικό χαρακτήρα, ότι τό κράτος εί- ναι μόνον ένας ουδέτερος παρατη- ρητής στην προσπάθεια του έλλη- νικού κινηματογράφου να «έξερω- πατισθ», όφείλομε να έπεξηγήσω- με πώς ή στάσι του είναι και θετι- κώτατα αντίδορα.

Τί είναι εκείνα, που ζητούν οι παραγωγοί — και πού δεν τους πα- ρέχει τό κράτος; Πρώτα απ' όλα, ή μείωσι του φό- ρου δημοσίων θεαμάτων.

Για να περιορισθ με σε ό,τι γί- νεται στις γείτονες χώρες, στην Τουρκία επιβάλλεται φόρος 75% για τις ξένες και 25% για τις έγχώριες ταινίες. Όταν οι έγχώριες ταινίες είναι «ένθουσι» περιεχομένου τότε απαλλάσσονται από κάθε φορολό- για.

Στην 'Ιταλία, ίσχύει τό σύστημα προδευτικής μείωσης του φόρου, ανάλογα με την ποσότητα των ται- νιών. Οι καλύτερες, εκείνες που έμ- ναι καλλιτεχνικές δημιουργίες, με αξιώσεις, όχι μόνον δεν φορολογούν- ται, αλλά και επικερδώνονται από τό κράτος.

Στην 'Ελλάδα, ο φόρος είναι 60% για κάθε ταινία, ελληνική ή ξένη. 'Ασφαλώς, δά φαντάζοταν κανείς, ότι θα ίσχυαν, τουλάχιστον, διαφω- ρικά μέτρα για ταινίες με τουρι- στικό περιεχόμενο, που άμεσος σκο- πός τους θα ήταν ή διαφήμισι της 'Ελλάδας στο εξωτερικό. 'Εδώ, όμως — αυτό είναι τό πιο καταπληκτικό — τό κράτος δχι μόνον φορολογεί, άλ- λά ζητάει και... νοίκι για την κινη- ματογράφ η των άρχαιολογικών χώ- ρων!

Τελευταία, ένας 'Ελληνας παρα- γωγός είχε αποφάσισε να γυρίση μια τουριστική ταινία μικρού μή- κους στις άρχαίες Μυκίνες. Τό κρά- τος του έήτησε 5.000 νέες δρα- χμές... για έννοικιο των Μυκηνών! 'Εκείνος, φυσικά, άρνήθηκε να πλη- ρώση τό ποσόν και έγκατέλειψε την προσπάθειά του. Λίγο άργότερα, έ- γυρσε φίλ η στις Μυκίνες ένα ξένο κινηματογραφικό συνεργείο. 'Η ά- δεία χορηγήθηκε δωρεάν!...

Οι κινηματογραφικοί παραγωγοί ζητούν άκόμη άτέλεια ή μειωμένο όασμο για τό εισαγόμενο παρθένο υλικό και τό μηχανήματα. Συμφωνά με μία ίσχύουσα άπόφα- σι, ο όασμός του παρθένου υλικού έπιστρέφεται στις βιομηχανίες, ό- ταν χρησιμοποιήται για προϊόντα που θα εξαχθούν στο εξωτερικό. 'Ε- ναι, οι κινηματογραφικοί παραγω- γοί ζητψαν να ίσχύουν και γι' αυ- τούς τό ίδιο προστατευτικό μέτρο, προκειμένου και στο εξωτερικό, στέλνοντας και στο εξωτερικό, «Ο κινηματογράφος δεν είναι βιομηχανία», τους έδωσαν οι άρ- μόδιες κρατικές ύπηρεσίες.

Άργότερα, όταν καταργήθηκε ο φόρος των ιδιότων και επεβλήθηκε, στη θέση του, ο φόρος του 6% επί του κύκλου εργασιών για όλες τις βιομηχανίες, ζητήθηκε ο ίδιος φό- ρος και από τους κινηματογραφί- κους παραγωγούς.

Μά, έσείς είπατε πώς ο κινημα- τογράφος δεν είναι βιομηχανία; διαμαρτυρήθηκαν εκείνοι. Πώς θα πληρώση τώρα έναν φόρο, που επι- βάλλεται άποκλειστικά στις βιομη- χανίες; —'Αλλ ή μία περίπτωση και άλλ η άλλ η! ύπήρξε ή άπάντησι.

*'Ας μη μάς προσφέρ η, όμως, τό κράτος καμία ένίσχυσι — λένε οι παραγωγοί. 'Ας εξακολουθήση να εισπράττει τους όασμούς και τους φό- ρους του. 'Αλλά άς επιβάλ η, του-λάχιστον, στους ιδιοκτήτες κινημα- τοθεάτρων πρώτης προβολής να παί- ζουν τις ελληνικές ταινίες...)

Τό μεγαλύτερο δράμα για μία έλ- ληνική ταινία, είναι ο άγώνας που γίνεται, για να μπορέση ο παραγω- γός να «έκπαρθήση» μία μεγάλη κι- νηματογραφική αίθουσα, χρειάζεται άτέλειωτες προσπάθειες και διαπρα- γματεύσεις. Και, στο τέλος, ο ιδιο- κτήτης της ζητάει από τον παρα- γωγό να του «υποσχεθ ή» ένα όριο εισιτηρίων, που, αν δεν πραγματο- ποιηθ ή, δά υποχρεωθ ή εκείνος να καταβάλ η την διαφορά.

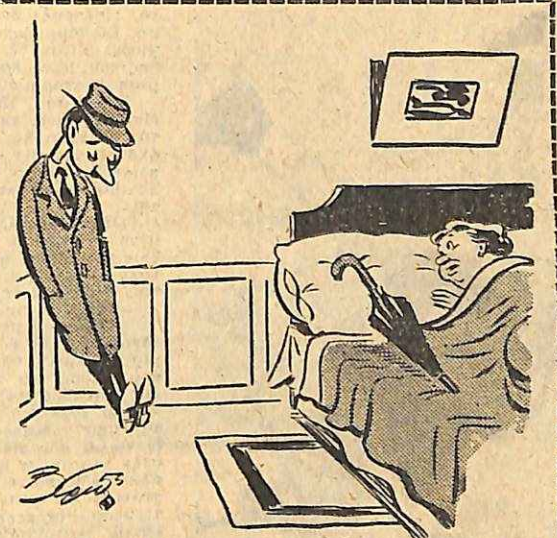
Τελευταία, μία ελληνική ταινία πραγματοποίησε σ' ένα κινηματοθέ- ατρο 18.000 εισιτήρια, αντί για τό όριο των 25.000 που είχε συμφωνη- θ ή. Ο παραγωγός όχι μόνον δεν εί- σέπραξε τό ποσοστό του, αλλά πλη- ρωσε και από την τσέπη του την διαφορά των 7.000 εισιτηρίων!

Με τις συνθήκες αυτές, δεν είναι, βέβαια, καθόλου περίεργο πώς ένας κινηματογραφικός παραγωγός δεν διακινδυνεύει να γυρίση μία ταινία με μεγάλες δαψίνες, που θα του άφιση άφθονη δόξα... και ένα κο- λοσάσιο οικονομικό παθητικό!

Τά έξοδα μιας ταινίας είναι τόσο μεγάλα, ώστε να μην παρέχονται περιθώρια για τολμηρά πειράματα. Κατά κανόνα, ή δεύτερη ταινία μι- ας εταιρίας γυρίζεται με τό κεφα- λαίο, που θα σκηματισθ από τις εισπράξεις της πρώτης. 'Αν ή πρώ- τη ταινία δεν άφιση εισπράξεις, τότε ή παραγωγή μοιραία διακόπτε- ται.

Ετσι, οι παραγωγοί, που δεν έν- νοούν, φυσικά, να θυσιάσουν τα κε- φάλαία τους σε μία δοκιμαστική προσφορά στα ύψηλά δώδη της 'Εβδομης Τέχνης, γυρίζουν, στα έι- γουργα, ταινίες χωρίς αξιώσεις, αλλά με έξασφαλισμένη την εμπορική τους επιτυχία. Και κάνουν αυτοί την δουλειά τους... και τό κράτος την δική του!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Άκρον άωτον άφηρημάδας!... (Του Β. Χριστοδούλου)

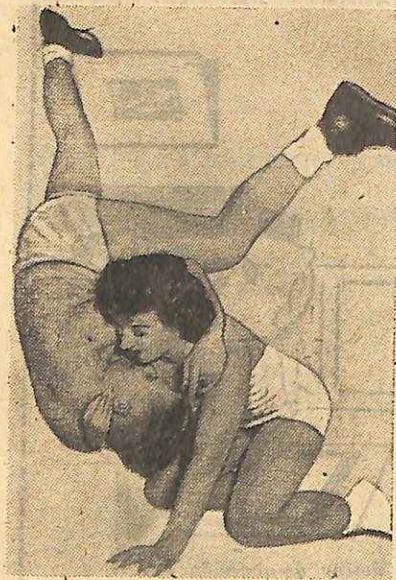

Μετά τό φαλιμένο...

ΓΡΙΠΠΗ

— Για να σου πείη ο πυρετός, πρέπει να έ- δώσης προηγουμένως!... Ρίξε, λοιπόν, μία ματιά στο χαρτί της 'Εφορίας!...

Μία φάσι αγώνος μεταξύ ανδρός και γυναικός.

ΟΙ «ΜΑΝΤΩΝΕΣ» της παλαιστρας

Το αδύνατο φύλο, επιδεικνύει
την δύναμή του

«Αλλάξει ο κόσμος, παιδάκι μου!» θάλεγε μία γιαγιά, αν τύχαινε να βρεθεί στον παλαιστικό χώρο μιας πόλεως του Τσιντσινιάτι στην Αμερική, την ώρα που ο διατητής σήκωνε ψηλά ένα χέρι για να δείξει ποιος είχε νικήσει στον σκληρό αγώνα που μόλις είχε τελειώσει.

Και δεν θα είχε άδικο. Γιατί το χέρι που σήκωσε ο διατητής δεν ανήκε σε άνδρα, αλλά σε μία αρκετά χαριτωμένη γυναίκα, που φαινόταν ευχαριστημένη από την νίκη της. Πάνω στο καναβάτσο κειτόταν ένας στίβας και γεροδεμένος άνδρας, που μία γροθιά του θα μπορούσε να στείλει έναν αντίπαλο στα καθίσματα των θεατών, που είχαν παρακολουθήσει με θερμό και άμειωτο ενδιαφέρον τον αγώνα.

Οι θεαταί, που ζητωκραύγαζαν ενθουσιασμένοι, είχαν παρακολουθήσει έναν παλαιστικό αγώνα ανάμεσα σε μια από τις πιο γνωστές και επικίνδυνες «Μαντώνες» της παλαιστρας, όπως αυτές ονομάζονται οι γυναίκες-παλαιστριες, και σ' έναν στίβας παλαιστή.

Το είδος αυτό των αγώνων, όπου επιπρέπει και η συμμετοχή γυναικών ως αντιπάλων, έχει άρχισι να κατακτά τους Αμερικανούς τα τελευταία χρόνια, παρ' όλο που όχτω Παλιτείες έχουν απαγορεύσει αυστηρά την συμμετοχή γυναικών σε τέτοιους αγώνες.

Οι αγώνες, που λαμβάνουν μέρος γυναίκες, άλλοτε ως αντίπαλοι ανδρών και συχνότερα αγωνιζόμενες μεταξύ τους, συγκεντρώνουν πάντοτε το ενδιαφέρον του μεγάλου κοινού και δεν παρουσιάζουν σχεδόν καμία διαφορά από τους συνηθισμένους αγώνες ελευθέρας πάλης στον άφορο την διεξαγωγή τους.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες, υπάρχουν σήμερα μερικές εκπρόσωποι του άσθενους φύλου, που είναι πασίγνωστες από την μία ως την άλλη άκρη της Αμερικής, όχι γιατί πρωταγωνιστούν σε κινηματογραφικές ταινίες, αλλά επειδή επιδεικνύουν την σωματική τους δύναμη και την ικανότητά τους σε χειρολαβές, φωνιές, κλειδιά, κλπ.

Οι γυναίκες αυτές, ακόμη και αν δεν είναι όμορφες, συναγωνίζονται σε δημοτικότητα αρκετές από τις διάσημες γόσσες του Χόλλυγουντ. Οι παλαιστριες μάλιστα, όπως σώστα παρατήρησε ένας ήθοποιος, έχουν εξασφαλισμένη την συμπάθεια και των δύο φύλων!

Οι άνδρες τις θαυμάζουν σαν κάτι ξεχωριστό και οι γυναίκες επειδή συντελούν στο να φαίνεται πιο ισχυρό το φύλο τους.

Εκτός αυτού, όμως, οι παλαιστικοί αγώνες εξασφαλίζουν στις γυναίκες-παλαιστριες τεράστια κέρδη.

Μία από τις πιο γνωστές παλαιστριες των Ηνωμένων Πολιτειών είναι η Τζιούν Μπίερς η οποία, από τους αγώνες που έδωσε τον περασμένο χρόνο,

νο, εισέπραξε ένα ποσόν ίσο με δυμιση εκατομμύρια νέων ελληνικών δραχμών. Είναι δε βέβαιη ότι τα έσοδά της του 1955 θα ξεπεράσουν τα τριήμισι εκατομμύρια.

Έξω από την παλαιστρα, η Μίς Μπίερς δίνει την εντύπωση μιας αρκετά γοητευτικής γυναίκας, που οι 47 όκαδες της δεν δείχνουν την καταπληκτική δύναμη που κρύβεται μέσα στο καλογυμνασμένο και πειθαρχημένο σώμα της.

Όταν εμφανίζεται στον δρόμο, ντυμένη πάντοτε με τις τελευταίες απαιτήσεις της μόδας, η Μπίερς φορά ένα πανκρίβο γούνινο παλτό και κοσμήματα που η αξία τους μετρείται σε δεκάδες χιλιάδες δολαρίων.

Αλλά όταν μπαίνει στο ρινγκ, η γοητευτική αυτή γυναίκα μετατρέπεται σε μια δυναμική και επικίνδυνη αντίπαλο, που μπορεί να τ' αβλή και με τους πιο δυνατούς άνδρες!

Παρ' όλο που δεν έχει οργανωθεί πρωταθλήμα γυναικείας πάλης, η Μπίερς διεκδικεί τον τίτλο της πρωταθλήτριας στην γυναικεία πάλη μαζί με τέσσερις άλλες «Μαντώνες της παλαιστρας». Και φαίνεται ότι είναι η πιο κατάλληλη, γιατί μέσα στα τελευταία τέσσερα χρόνια έδωσε εκατοντάδες αγώνων και δεν έχασε ούτε έναν.

Η φήμη της στους κύκλους των παλαιστών είναι τέτοια, ώστε δύσκολα βρίσκει άλλες γυναίκες του ίδιου βάρους με αυτήν, που να δέχονται να αγωνισθούν μαζί της. Γι' αυτό και υποχρεώνεται να αγωνίζεται με άνδρες — όπως και οι περισσότερες γυναίκες της κατηγορίας της — όταν δεν έχει τη δυνατότητα να αντιμετωπίσει μία γυναίκα.

Μέχρι σήμερα, η Τζιούν Μπίερς έχει νικήσει εκατό άνδρες σε αγώνες πάλης, αν και, όπως δηλώνουν πολλοί, οι αντίπαλοί της αυτοί δεν ήταν παλισταί κλάσσης. Πάντως είναι βέβαιον ότι μέσα σε 3.000 αγώνες που έχειώσει τα τελευταία χρόνια, η Μπίερς δεν έχασε κανένα!

Πιο γνωστή από την Μπίερς, όμως, και ασφαλώς η πιο δημοφιλής — γυναίκα παλαιστής των Ηνωμένων Πολιτειών, είναι η Μιλντρεντ Μπούρκ, που άφωσιώθηκε στην πάλη από το 1936. Η πραγματική της ηλικία δεν είναι γνωστή, γιατί η ίδια αρνείται να την αποκαλύψει. Έχει πάντως έναν γιο 19 ετών, που ακολουθώντας τα βήματα της μητέρας του έχει αφοσιωθεί κι αυτός στην πάλη.

Μέσα στα τελευταία όχτω χρόνια, η Μπούρκ κέρδισε 600.000 δολάρια (δηλαδή 18 εκ. έλλ. δραχμών) από τους αγώνες της και σκοπεύει να αποσυρθεί σύντομα από το επικερδές αυτό επάγγελμα, για να αφοσιωθεί στο νοικοκυριό της.

Παρ' όλο που οι γυναικείοι αγώνες πάλης έχουν καθιερωθεί και επικρατήσει από αρκετά χρόνια, σημειώνεται και σήμερα μια αντίδραση εναντίον αυτού του «εβάρθρου και καθόλου γυναικείου επαγγέλματος» όπως το χαρακτηρίζουν οι έγχρονοι.

Στην αρχή, οι αγώνες πάλης μεταξύ γυναικών ήταν λίγοι. Τη μεγάλη ώθηση για την κατάκτηση του κοινού ωστόσο έδωσαν διάφοροι σταθμοί τηλεόρασης, που μετέδιδαν στα διάφορα κενά των εκπομπών τους επιδείξεις γυναικείας πάλης. Παράλληλα, έγινε μια συστηματική διαφήμιση και οι αγώνες αυτοί άρχισαν να προκαλούν το ενδιαφέρον του μεγάλου κοινού.

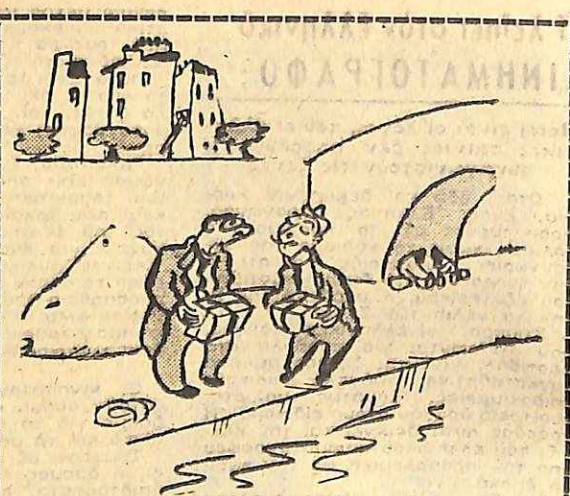
Σήμερα, υπάρχουν στις Ηνωμένες Πολιτείες εκατόσις περίπου γυναίκες που επιδίδονται με επιτυχία στην πάλη και κερδίζουν σεβαστά ποσά από αυτήν, εκτός από τη φήμη και τη δημοτικότητα.

Εκτός από το περίεργο θέαμα μιας «γυναίκας» που παλεύει με έναν άνδρα ή μια άλλη γυναίκα, οι αγώνες αυτοί αποκτούν ιδιαίτερο ενδιαφέρον, γιατί σκεδόν όλες οι παλαιστριες προσπαθούν να κερδίσουν την συμπάθεια του κόσμου με διάφορα πρόσθετα «εφέ».

Μία δυναμική και όλη Πήτσε Παί-νις, βγαίνει πάντοτε στο ρινγκ φορώντας πάνω από το μαγιό της ένα προκαληπτικό δαντελένιο νυκτικό και βγάζει με άγριες χαρακτηριστικές κινήσεις μπροστά στο κοινό.

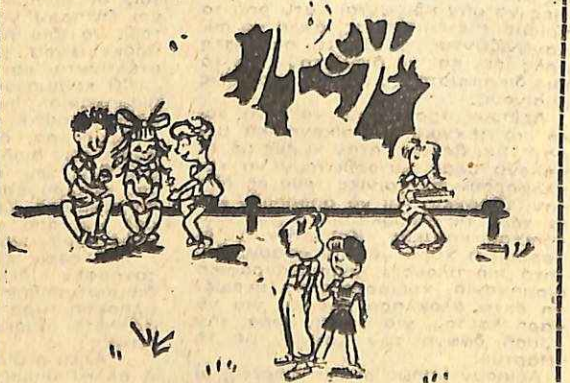
Μία άλλη, η Λουλουμπέλ Κρούγκερ, εμφανίζεται με ένα πολύτιμο μαγιό και με κόκκινα κορδ-λλακια στα μαύρα παπούτσια της. Πριν δει από την έναρξη του αγώνος προσφέρει στην αντίπαλό της ένα μπουκέτο λουλούδια!

Η ευγενική αυτή χειρονομία δεν την εμποδίζει φυσικά να βάζει σε ενέργεια όλον τον μηχανισμό του καλογυμνασμένου κορμιού της για να νικήσει την αντίπαλό της.

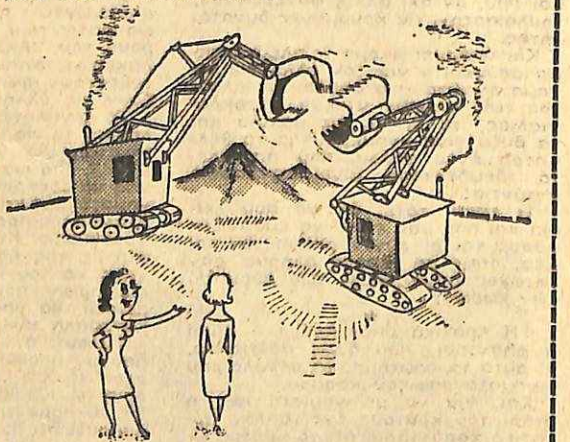

ΑΥΤΟΧΕΙΡΕΣ

— Σας παρακαλώ... Προηγείστε!..

— Μπορεί να είναι άσχημη, ο πατέρας της όμως έχει σοκολατάδικο!..

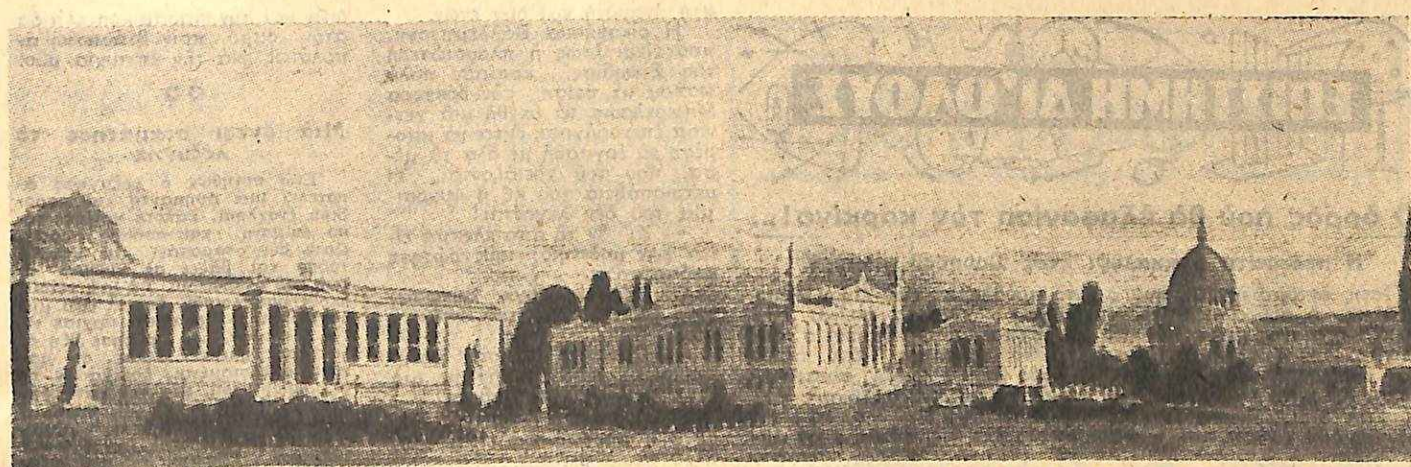

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ!

— Κι' όλα αυτά γίνονται για μένα!..

— Έλα πίσω, βοέ άφιλότης! Πήρες χάρι για την καλή σου διαγωγή!..

Η Λεωφόρος Πανεπιστημίου όπως την εφάνταζε ο Θεόφιλος Χάνσεν με τον μητροπολιτικό ναό συνέχεια με την Ακαδημία.

Η ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Παλνοί και νέοι δρόμοι της Αθήνας

Η Λεωφόρος Πανεπιστημίου κοντεύει να γίνει αγνώριστη. Καθημερινώς γκρεμίζονται τα παλαιότερα σπίτια για να δώσουν τόπο σε ογκώδη κτίρια που πρόκειται να στεγασθούν γραφεία και καταστήματα. Σε λίγο οι πολυκατοικίες θα πνέουν τα ύψια δημόσια κτίρια που τη στολίζουν και από τα παλιά αρχοντικά δεν θα έχει απομείνει κανένα, ούτε για δείγμα. Θα έπρεπε όμως να είχε ληφθεί κάποια πρόνοια από τους «αρμοδίους» ώστε τα τρία μνημειώδη κτίρια της Λεωφόρου, η Ακαδημία, το Πανεπιστήμιο και η Βιβλιοθήκη, να κρατήσουν ένα χώρο ανοικτό γύρω από αυτά και να μην πάθουν πολυκατοικιασφυζία. Πριν από ένα χρόνο χτίστηκε μία τεράστια πολυκατοικία (γυνία Ίπποκράτους και Πανεπιστημίου) που με τον ογκώδη της παραστέκει βαρεία και ακαλαίσθητα στο αρχαίοπρεπο μέγαρο της Βιβλιοθήκης. Θα μπορούσε, εν τούτοις, το κράτος ή ο Δήμος Αθηναίων να είχαν αγοράσει εγκαίρως, που θα εύκολυνε και να το μεταβάλουν σε μία μικρή πλατεία, που θα εύκολυνε την κυκλοφορία και θα έδινε άερα και προοπτική όχι μόνο στη Βιβλιοθήκη αλλά σε ολόκληρο το συγκρότημα των τριών συνηχομένων μνημειακών κτιρίων.

Ακριβώς, με άνεσι χώρου δεξιά και αριστερά, είχαν φαντασθεί τα κτίρια του Πανεπιστημίου, της Ακαδημίας και της Βιβλιοθήκης, οι δύο περίφημοι Δανοί αρχιτέκτονες, ο Χριστιανός και ο Θεόφιλος Χάνσεν, όταν τα έσχεδιάζαν.

Οι Χάνσεν ήθελαν μάλιστα συνέχεια με την Ακαδημία — εκεί που βρίσκεται σήμερα το Οφθαλμιατρείο και ο Καθολικός ναός του Αγίου Διονυσίου — να γίνει και ο Μητροπολιτικός ναός της Αθήνας, μέσα σ' έναν ευρύτατο περίβολο και η Καθολική εκκλησία διευτυχώς που το Οφθαλμιατρείο και η συγκρότημα των τριών ναών κάποια συμμετρία και συνέχεια στο συγκρότημα των τριών κτιρίων και ως ελπίσαμε πως και στο μέλλον δε θα βρεθεί κανένας άνοητος που θα θέληση να ρίξει το Οφθαλμιατρείο, για να το κάνει μεγαλύτερο.

Στα ύψια κτίρια της Λεωφόρου Πανεπιστημίου άνηκε άλλοτε και το Αράκκειο, πρώτο το παραμορφώσαν και το καταντήσαν στα σημερινά του χάλια.

Το Αράκκειο μαζί με το Πανεπιστήμιο είναι τα δύο αρχαία μεγάρα της Λεωφόρου Πανεπιστημίου. Το Αράκκειο χτίστηκε στα 1850-52 και το Πανεπιστήμιο προηγήθηκε κατά μία δεκαετία. Την εποχή εκείνη η Λεωφόρος Πανεπιστημίου ήταν άδεια. Την εποχή εκείνη η Λεωφόρος Πανεπιστημίου ήταν άδεια. Την εποχή εκείνη η Λεωφόρος Πανεπιστημίου ήταν άδεια.

Με την αποπεράτωση του δρόμου αρχίζουν να χτίζονται ύψια ιδιωτικά σπίτια, κοντά στα μεγαλόπρεπα κτίρια των μνημείων με τις δωρεές των μέλων ευεργετών. Και από το τέλος του περασμένου αιώνα η καζός Πανεπιστημίου ήταν η Ακαδημία, ο δρόμος της Αθήνας και ο μόνος που έδινε την έντυπω ευρωπαϊκή Λεωφόρο. Αυτό το χρυσόπαιδο και στο ότι είναι ο πιο πλατύς δρόμος από τους κεντρικούς της πρωτεύουσας.

Το μορφομένο μέγαρο της Εθν. Βιβλιοθήκης στη Λεωφόρο Πανεπιστημίου.

Αλλά η Λεωφόρος Πανεπι-

στήμιού δεν είχε μόνο το προνόμιο να στεγάσει πνευματικά ιδρύματα και παλιές αθηναϊκές οικογένειες σε ύψια αρχοντικά. Είχε γίνει ακόμα, στις αρχές του αιώνα μας, και ο τόπος των κοσμικών τότε ζαχαροπλαστειών της πρωτεύουσας.

Στην αρχή της οδού Πανεπιστημίου, εκεί που είναι σήμερα η εισόδος του ξενοδοχείου της Μ. Βρετανίας βρισκόταν το ζαχαροπλαστείο του Γιαννάκη και απέναντί το Ντορέ. Τα δύο αυτά ζαχαροπλαστεία ήταν τα κομικότερα της πρωτεύουσας για μια εικόνα. Υπήρχαν φανατικοί θαμώνες για το ένα ή το άλλο, και όλος ο «καλός» κόσμος της Αθήνας γέμιζε τα τραπέζια τους κάθε απόγευμα.

Οι Αθηναίοι τα είχαν βαφτίσει «Δαρδανέλλια», από τα σύμωνα Στενά και μερικοί τα ονομάζαν και «Νυμφόδεσμο», από τις νεαρές και, ιδίως, τις λιγές... μεγαλύτερες δεσποινίδες, που θρονιάζονταν εκεί επί ώρες «προς επίδειξιν».

Δίπλα στο Γιαννάκη ήταν η μυρμαρία του Κεσάτη, ένα στενόμακρο μαγαζί με έλκεινι εμφάνισι που έδωζε τραπέζια και στο πεζοδρόμιο της οδού Πανεπιστημίου. Είχε όμως καλή υπόρα και μεζέδες. Όταν κανείς ρωτούσε τους ιδιοκτήτες του — αδελφούς Μάγκλαρη — πως πάνε οι δουλειές, απαντούσαν στερεότυπα: «Έχουμε κεσάτια». Έτσι έμεινε στην μυρμαρία η παρωνύμια του «Κεσάτη».

Πιο κάτω από τα «Στενά των Δαρδανελίων» επί της οδού Πανεπιστημίου, εκεί που είναι σήμερα η Τράπεζα της Ελλάδος, συναντούσαμε το ζαχαροπλαστείο του Πετρίτη. Χωρίς να έχει τις κομικές αξιώσεις του Ντορέ ή του Γιαννάκη, συχνάζονταν και αυτοί από γνωστούς Αθηναίους, που καταφύγαν εκεί περιμένοντας τον τροχιοδρόμο για το Παλιό Φάληρο.

Από την Ακαδημία ξεκινούσε ο ατμοκίνητος τροχιοδρόμος, που έωνε την Αθήνα με το Παλιό Φάληρο, προτού ν' αρχίσουν τα ηλεκτρικά τραμ. Οι Αθηναίοι τον είχαν βαφτίσει «Κωλοσούρτη». Ακολουθούσε την οδό Πανεπιστημίου, τη Λεωφόρο Αμαλίας και δια των Σφαγείων και της Καλλιθέας έφθανε στη θαλάσσια ακτή.

Το αθλο έκείνο ατμοκίνητο τρανίκι αποδείχθηκε και αρκετά επικίνδυνο. Ένα απόγευμα που ανέβαινε αγκοιμαχώντας τη Λεωφόρο Αμαλίας, έσκασε το καζάνι της μηχανής του και έστειλε στον άλλο κόσμο αρκετούς από τους επιβάτες του...

Δεν είχε όμως μόνο το επώνυμο μέρος της οδού Πανεπιστημίου τα ζαχαροπλαστεία του. Είχε και το κάτω μέρος, κοντά στα Χαλκεία, το δικό του κέντρο. Εδώ η πελατεία ήταν κάπως διαφορετική. Αν στα «Δαρδανέλλια» οι καλές κυρίες έφταναν στο κάτω μέρος της οδού Πανεπιστημίου μαζεμένους ως προς τις μεταμεσονυχτικές ώρες,

στο κάτω μέρος της οδού Πανεπιστημίου — ιδίως μετά τους Βαλκανικούς πολέμους — συγκεντρώνονταν τα περισσότερα κέντρα διασκέδασης της Αθήνας. Εκεί, όπου βρισκόταν και σήμερα, ήταν τα δύο μεγάλα τυροβιοτόρια και ζαχαροπλαστεία το «Πάνθεον» και το «Πανελλήνιον». Κοντά σ' αυτά είχαν ανοίξει και τα πρώτα αξιοπρεπή καμπαρέ, όπου μπορούσαν πλέον να πιγίνουν αρώα και οι κυρίες της αθηναϊκής κοινωνίας.

Υπήρχαν επίσης επί της οδού Πανεπιστημίου και κοντά στα χαυτεία ναλακοπωλεία και ζαχαροπλαστεία — τα καλύτερα ήταν τα «Ηνωμ. Βουτσάσια», του Μερνινοτα και του Βάρου — που διανύονταν.

Θα ήταν παράλειψι αν δεν αναφέραμε και το παλιό καφε-νείο «Ο Γαμβέττα» απέναντι από το Πανεπιστήμιο, στο οποίο συχνάζαν οι φοιτητές.

Ε. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Το μορφομένο μέγαρο της Εθν. Βιβλιοθήκης στη Λεωφόρο Πανεπιστημίου.

Ο όρρος που θα εξαφανίση τον καρκίνο!...

Η πρόσφατη ανακάλυψη ενός Σουηδού γιατρού

Ίσως έφτασε η ώρα που ο καρκίνος, η φοβερότερη αρρώστια της εποχής μας, θα νικήθη οριστικά! Κι' αυτό θα οφείλεται στον όρρο, που ανέκαυψε ένας νεαρός Σουηδός γιατρός, ο Μπέρτιλ Μπιέρκλουντ, ηλικίας τριάντα δύο χρόνων.

Ο δόκτωρ Μπέρτιλ Μπιέρκλουντ γύρισε εσχάτως στην πατρίδα του, ύστερα από παραμονή δέκα πέντε μηνών στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, όπου είχε κληθεί από την περίφημη κλινική του Πανεπιστημίου της Κολούμπια, στην Νέα Υόρκη. Στά τελευταία εργαστήρια της κλινικής αυτής, ο νεαρός Σουηδός επιστήμονας έκανε μία σειρά πειραμάτων, που στέφθηκαν από απόλυτη επιτυχία και τα οποία παρακολούθησαν οι κορυφαίοι καρκιнологи της Αμερικής. Ούτε λίγο ούτε πολύ, ο Μπιέρκλουντ βρήκε τον όρρο, που, καθώς φαίνεται, θα κάμη να εξαφανισθή ο καρκίνος από προσώπου της γης.

Λέμε, όπως φαίνεται, γιατί δεν υπάρχει ακόμη απόλυτη βεβαιότητα γι' αυτό. Παρ' ότι τα ως τώρα αποτελέσματα από τη χρησιμοποίησή του όρρου αυτού δεν αφήνουν αμφιβολίες για τη μεγάλη του δύναμη, θα απαιτηθώ κάμποσο χρονικό διάστημα, ώσπου η επιστήμη να πεισθή, ότι έχει πιά στα χέρια της το όπλο, που θα εξουδετερώση οριστικά την τρομερή αυτή μάστιγα της ανθρωπότητας.

Αλλά τι ακριβώς είναι αυτός ο όρρος, που βρήκε ο δόκτωρ Μπιέρκλουντ; Από φοιτητής ακομή, ο νεαρός Σουηδός γιατρός, που σημειωτέον είναι γιουός μιας από της πιο διακεκριμένες δημοσιογράφους της Κοπεγχάγης, άφωσιώθηκε στη μελέτη του καρκίνου, με την ευγενική φιλοδοξία να προσφέρει κι' αυτός κάτι στον αγώνα της επιστήμης εναντίον του.

Όταν πήρε το δίπλωμά του, προσελήθη, σε μία καρκιнологική κλινική, αρχίζοντας έτσι να πραγματοποιή το όνειρό του.

Μιά μέρα του ήλθε ξαφνικά η ιδέα να φτιάξη ένα αντικαρκινικό όρρο και να χρησιμοποιήσει για το πρώτο του πείραμα ένα... αλόγο. Γιατί ακριβώς, ανάμεσα στα τόσα είδη πειραματοζώων, σκέφθηκε το αλόγο, ούτε κι' ο ίδιος μπορούσε να το εξηγήσει κατότιν. Μιά μυστηριώδης διαίσθησή του έλεγε, ότι το πειραματόζωο, που του χρειαζόταν, ήταν ακριβώς ένα αλόγο.

Αγόρασε, λοιπόν, ένα και του έκαμε ένεσις ενός κυβικού εκατοστομέτρου, που περιείχε καρκινοπαθή κύτταρα. Ύστερα περίμενε. Η πρώτη του διαπίστωση ήταν, ότι το ζώο δεν έδειξε επίδραση της ένεσεως αυτής στην υγεία του, παρ' όλο που τα άρρωστα κύτταρα είχαν αφομοιωθή τελείως από τον οργανισμό του. Ο δόκτωρ Μπιέρκλουντ αντιμετώπισε τότε αυτό

το πρόβλημα: Πού είχαν καταλήξει τα κύτταρα εκείνα; Μία μοναχά απάντηση υπήρχε σ' αυτό το ερώτημα: Στο αίμα. Αφού έκαμε, λοιπόν, αιματολήψια από το αλόγο, έβγαλε απ' αυτό το αίμα ένα όρρο και, γεμάτος έλπίδες, έβαλε στον όρρο αυτόν καρκινοπαθή κύτταρα, τα οποία όμως όχι μονάχα δεν εξαφανίσθηκαν, αλλά και πολλαπλασιάσθηκαν. Το γεγονός αυτό δεν άποκαρδίωσε ωστόσο τον Μπέρτιλ Μπιέρκλουντ.

Παρασκεύασε καινούργιο όρρο κι' αυτή τη φορά έβαλε μέσα του κύτταρα άρρωστα από τον ίδιο τύπο καρκίνου μ' εκείνον που περιείχε η ένεσις, την οποία, πριν από μήνες, είχε κάνει σ' αλόγο. Το πείραμα αυτή τη φορά, πέτυχε. Ύστερα από λίγες ώρες, τα άρρωστα κύτταρα είχαν εξαφανισθή εκτός από ελάχιστα, τα οποία όμως είχαν τώρα ξαναγίνει υγιή.

Ο νεαρός επιστήμονας έμεινε πολύ ικανοποιημένος απ' αυτό το αποτέλεσμα, αλλά χωρίς να τον παρασύρη ο ένθουσιασμός. Ναι, ήταν αλήθεια, τα κύτταρα είχαν ξαναβρή την υγεία τους. Αλλά γιατί είχε συμβη αυτό;

Κατατοπισμένος απόλυτα στις πιο πρόσφατες διαπιστώσεις της καρκιнологίας, ήξερε πολύ καλά, ότι υπάρχουν περιπτώσεις, που άρρωστα κύτταρα, άκόμα και στις πιο σοβαρές περιπτώσεις καρκίνου, γίνονται μόνα τους καλά. Γιατί, λοιπόν, να απέλκει ένα τέτοιο ενδεχόμενο στο αποτέλεσμα του πειράματός του;

Στο μεταξύ, όμως, τα πειράματά του αυτά έγιναν γνωστά στις Ηνωμένες Πολιτείες και κίνησαν την προσοχή των διασημότερων ειδικών. Έτσι το Πανεπιστήμιο της Κολούμπια κάλεσε το Σουηδό γιατρό να πάη εκεί και να συνεχίση τα πειράματά του στα τελευταία εργαστήρια της καρκιнологικής κλινικής του. Τα πιο ιδεώδη μέσα τέθηκαν στη διάθεσή του κι' οι πιο όνομαστοι καθηγητά της καρκιнологίας παρακολούθησαν τα πειράματά του.

Το αποτέλεσμα των πειραμάτων αυτών, που έγιναν στην Αμερική, ήταν πολύ ενθαρρυντικό. Ο όρρος του δόκτορος Μπιέρκλουντ άποδείχθηκε αποτελεσματικό σε επτά τύπους καρκίνου.

Τώρα ο Σουηδός γιατρός βρίσκεται στο στάδιο των τελευταίων του πειραματισμών. Προσπαθεί να πετύχη ένα όρρο, που θα είναι αποτελεσματικός σε κάθε μορφή καρκίνου.

Έκαμε στο αλόγο του ένεσεις με άρρωστα κύτταρα, που ανήκουν σε όλα τα γνωστά είδη καρκίνου, αλλά δεν είναι ακόμη σε θέση να πη πόσους μήνες πρέπει να περιμένη, για να έχη τον όρρο που θέλει. Το διάστημα αυτό, όπως δήλωσε ο ίδιος, μπορεί να είναι έξη μήνες, αλλά δεν αποκλείεται να χρειασ-

σθί άναμονή και δύο έτών.

Η οικογένεια Βάλλεμπεργκ, που είναι ίσως η πλουσιότερη της Σουηδίας, κοπίασε πολύ ώσπου να πείση τον δόκτωρ Μπιέρκλουντ να δεχθή μία γενναία επιχορήγηση, ώστε να μπορέση να εργασθή με όλα τα μέσα, που του χρειάζονται. Η μετριότητα του κι' η ψυχραιμία του δεν λένονται!

Κι' αν το αποτέλεσμα είναι ένα μηδενικό; τούς ρώτησε σοβαρώτατα.

Οι Βάλλεμπεργκ σήκωσαν τούς ώμους και του απάντησαν:

— Οάμαστε έξ ίσου ίκανοποιήμενοι, που βοηθήσαμε μία τόσο μεγάλη προσπάθεια...

Όλος ο κόσμος πιστεύει, ότι αυτή η προσπάθεια είναι καθε άλλο παρά ματαιία. Τα πειράματά από τα πειράματά ως τώρα, είναι ενθαρρυντικά. Γνωστοί οι ειδικοί έχουν αυτή την αισιοδοξία.

Ο μόνος, που δεν δείχνει γόν παραμικρό ένθουσιασμό, είναι ο ίδιος ο έφευρέτης του όρρου. Φοβάται πολύ μήπως διαψεύση τις έλπίδες εκατομμυρίων ανθρώπων, που τώρα έχουν στραμμένη την καρδιά τους και τη σκέψή τους σ' αυτόν.

Σε μία τελευταία συνέντευξή του σε ξένους δημοσιογράφους, ο δόκτωρ Μπιέρκλουντ είπε, μεταξύ άλλων, τα εξής χαρακτηριστικά:

— Όλα τα πειράματά, που έκαμα ως τώρα, υπήρξαν πολύ εύκολα. Θα ήταν όμως εγχειριστικό εκ μέρους μου, αν έ-

δινα και την παραμικρή έλπίδα στον κόσμο, πριν βεβαιωθώ άπολύτως για την επιτυχία μου.

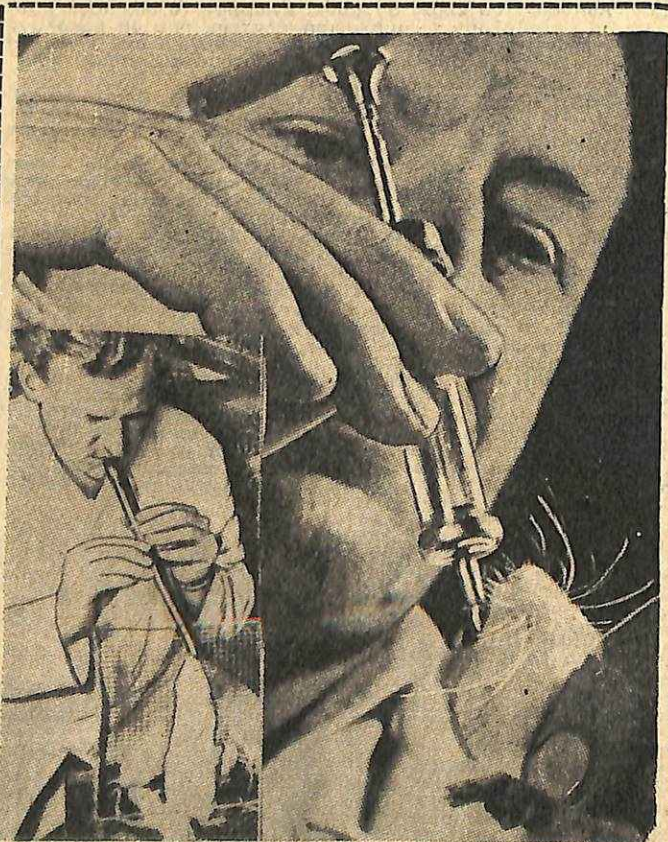
Ο Ο

Μιά ένεσις σταμάτησε το λέζυγκ

Ένω συνήθως ο λέζυγκας άποτελεί μία άσημαντή και παραδοχική ένοχληση, κάποτε παίρνει τόσο έπιμονή και σοβαρή μορφή, ώστε δεν σταματάει με κανένα τρόπο και βάζει σε κίνδυνο τη ζωή του ανθρώπου. Σε μία τέτοια περίπτωση, λοιπόν, έπειτα από μία έγχειρση, ο άρρωστος άρχισε να έχη λέζυγκ, που κράτησε έξη δολέκτρους ήμέρες. Τέλος, οι γιατροί, άπελπισμένοι, δοκίμασαν τη χλωρπρωμαζίνη, ένα νέο καταπραυντικό φάρμακο. Με μία ένεσις, ο άρρωστος άποκοιμήθηκε. Όταν άγνυσαν, μετά 6 ώρες, δεν είχε πιά λέζυγκ. Έπειτα απ' την περίπτωσή αυτή, το φάρμακο δοκιμάσθηκε και σ' άλλους άσχετους, με ποσοστό επιτυχιών 80% περίπου.

Εισπνοές ινσουλίνης

Σ' ένα είδη νοσοκομείο της Ρώμης για διαβητικά παιδιά ηλικίας 2-14 έτών, δοκιμάσθηκε μία νέα μέθοδος εισπνοής ινσουλίνης με «αεροσόλο» (άντι για τις συνθησμενικές ένδεσεις). Η μέθοδος αυτή εφαρμόσθηκε σε 21 παιδιά, που έπασχαν από διαβήτη ήπιας μορφής. Τέσσερα απ' αυτά, λοιπόν, δεν παρουσίασαν καμία βελτίωση, άλλα 10 άφελήθηκαν κάπως και τα υπόλοιπα 7 έχαν τα ίδια άποτελέσματα όπως με τις ένεσεις. Για να εφαρμόσθ αυτή μέθοδος, πρέπει πρώτα να μελετηθ και να τελειοποιηθ στις τεχνικές λεπτομέρειές της.

ΘΑ ΝΙΚΗΘΗ Η ΕΠΙΛΗΨΙΑ

Η διαπίστωση ότι είναι δυνατόν τα ποντίκια να γίνουν επιληπτικά, όταν τους παίζη κανείς φλάουτο άρκετή ώρα, άνοίξε νέους δρόμους στις έρευνες για την θεραπεία της επιληψίας. Ο Γερμανός καθηγητής Κέαντμπεκ του Ινστιτούτου Έρευνών της Χαϊδελβέργης, που δοκιμάζει στη φωτογραφία μας πάνω σ' ένα επιληπτικό ποντίκι ένα αντιεπιληπτικό παρασκεύασμά του, βεβαιώνει ότι πολύ σύντομα η άρρώστια αυτή θα καταπολεμηθ. Ηδη άνεκαλύφθη φάρμακο που βοηθεί τον οργανισμό του άρρώστου ν' άποφύγη τις κρίσεις για ένα μακρό χρονικό διάστημα.

ΦΑΡΜΑΚΑ

απ' τη ζούγκλα

Η «μαγκινη» λάσπη για τον καρκίνο του δέρματος

Πριν από λίγα χρόνια, οι γιατροί θ' άνασκήκωναν ειρωνικά τούς ώμους τους, αν τούς έλεγε κανείς πως ήταν δυνατόν να μάθουν κάτι χρήσιμο απ' τούς άμαθείς «μάγους» και θεραπευτές της ζούγκλας. Κι' όμως τώρα έχουν πειστή πως μπορεί να ώφεληθούν απ' τη σοφία της πείρας τσών αιώων και να χρησιμοποιήσουν ώρισμένα απ' τα φάρμακα τών ίθαγενών της Αφρικής ή της Νοτίου Αμερικής.

Το χαρακτηριστικώτερο παράδειγμα ήταν η «ραουβόλφια», ένα φυτό, που βλαστάνει σ' άγρία κατάστασι στους λόφους τών Ινδιών. Οι Ινδοί το μεταχειρίζονταν εδώ και 20 αιώνες κατά της τρέλλας, της άυπνίας, της επιληψίας, της χολέρας, της δυσεντερίας, του πυρετού, του έλκους του στομάχου και του δηλητηρίου τών φειδιών.

Πριν από δέκα χρόνια λοιπόν, το «άνακάλυψαν» οι έπιστήμονες της Δύσεως, και το βρήκαν άριστο φάρμακο για την πείσι, καλλίτερο από κάθε άλλο. Έπίσης το μεταχειρίζονται ως καταπραυντικό γενικό, στις νευροψυχικές άνωμαλίες, καθώς και εναντίον της άυπνίας.

Άλλ' η «ραουβόλφια» ήταν ένα μονάχα απ' τα 2.000 φάρμακα της άρχαίας ινδικής θεραπευτικής. Οι έπιστήμονες έρευνούν και τ' άλλα, με την έλπίδα να βρουν μερικά πραγματικά ώφέλιμα.

Άλλοι πάλι ταξιδεύουν σε χώρες μακρινές κι' έξωτικές, στο Κογκό, στην Κεντρική και στη Νότιο Αμερική, για να μελετήσουν τα μυστικά τών φαρμάκων τών ίθαγενών.

Το «κουράρε», το ισχυρό δηλητήριο, όπου βουτάνε τα βέλη τους οι άγριες φυλές της Νοτίου Αμερικής, άποδείχθηκε πως ενεργεί ως χαλαρωτικό τών μυών. Χορηγείται λοιπόν τώρα, σε μικρές δόσεις, για να σταματήση τούς σπασμούς της πολιομυελίτιδος και του τετανού. Επίσης ως αναισθητικό σε ώρισμένες έγχειρήσεις, κάποτε δε και για την ισορροήσισ του τόκετου.

Οι Ινδιάνοι Κολαχουάγια του Άμαζονίου βουτάνε τις ρίζες ενός φυτού μέσα στο νερό τών ποταμών. Τα ψάρια τρώνε τις ρίζες αυτές και ψοφάνε. Ύστερα οι ίθαγενείς μαζεύουν αυτά τα ψάρια και τα τρώνε, χωρίς να πάθουν τίποτε. Απ' αυτές λοιπόν τις ρίζες, οι έρευνητές βγάλαν τη «ροτενόνη», ένα ισχυρό έντομοκτόνο, σχεδόν άκίνδυνο για τον άνθρωπο.

Έξ άλλου, απ' τη φλούδα ενός δέντρου, οι Κολαχουάγια παρασκεύαζαν άνεκαθεν ένα ύγρο μαλακτικό για το στήθος. Οι έπιστήμονες της Δύσεως βγάλαν τώρα απ' την ίδια φλούδα το «κοσιλάνο», ένα νέο φάρμακο για το βήχα. Οι ίδιοι ίθαγενείς ήταν οι

πρώτοι που άνακάλυψαν πριν από αιώνες ένα είδη φάρμακο της έλονοσίας, φτιαγμένο απ' το φλοιό του δέντρου «κινχόνα». Πρόκειται άπολύτωςά... για το γνωστότατο κινίνο!

Άλλά κι' η κοκαΐνη ήταν γνωστή στους ίθαγενείς του Περού, με τη μορφή ενός έγκυλίσματος απ' το φυτό «κοκά», που νάρκωνε τούς πόνους. Απ' μία φυλή της Βραζιλίας, οι γιατροί έμαθαν την «ίπεκακουάνα», ένα πολύ ώφέλιμο φάρμακο για το στομάχι. Τα τραχώματα θεραπεύονται μ' ένα φάρμακο, που βγαίνει απ' το φλοιό ενός φυτού του Περού.

Μιά φυλή του Βελγικού Κογκό θεραπεύει τον καρκίνο του δέρματος καταπίνοντας μία «μαγκινη» λάσπη. Η έπιστημονική λοιπόν άνάλυσις άπέδειξε ότι η λάσπη αυτή είναι πλουσία σε ούράνιο, που ενεργεί, καθώς φαίνεται, με τη ραδιενέργειά του.

Ένα άφρικανικό φάρμακο βρέθηκε τυχαίως και ξαναχάθηκε με τον ίδιο τρόπο. Είχε μάθει το μυστικό του από κάποιο μάγο του Κογκό ο Ιταλός έπιστήμων και έξερευνητής Άντίνιο Γκάτι. Το δοκίμασε στον έαυτό του και είδε πως υπάρεσε να κάνει μία μακρινή και έπιμονη πορεία μέσα στη ζούγκλα, χωρίς να νοιώση την παραμικρή κόυρασι. Το φάρμακο λοιπόν εκείνο ήταν ένα θαυμάσιο διεγερτικό. Ο Γκάτι έστειλε ένα δείγμα του στην Εύρώπη, για χημική άνάλυσι. Δυστυχώς, τότε ακριβώς κηρύχθηκε ο πόλεμος. Το πλοίο που μετέφερε το δείγμα τωπάλλισθηκε, κι' ο Γκάτι δεν μπόρεσε να ξαναβρή πια το μάγο που του το είχε δώσει.

Έξ άλλου, ο Αμερικανός καθηγητής της ανθρωπολογίας Τζόρτζ Μορντοκ βρήκε ένα άλλο μυστηριώδες φάρμακο, στις νήσους Φιτζί. Έργαζόταν εκεί πρό όλίγων έτών, για έπιστημονικές έρευνες, όταν έπαθε ξαφνικά μία σοβαρή μόλυνση του λαιμού. Ο πυρετός του έφτασε στους 40 βαθμούς. Είχε παροληρήμα, κινδύνευε η ζωή του.

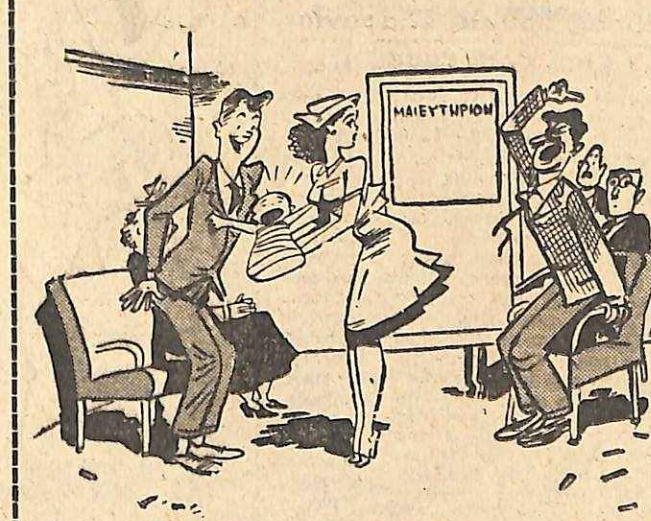
Η γυναίκα του που τον συνάδευε, είχε τρελλοθή απ' το φόβο της. Ζήτησε λοιπόν τη βοήθεια ενός ίθαγενούς φυλάχου. Κι' εκείνος έτόμασε για τον άρρωστο ένα ποτό με άπαίσια μυρωδιά και άνυπόφορη γεύσι. Εύτυχώς, ο Μορντοκ δεν ήταν σε κατάσταση να φέρη αντίρρηση. Κατάπιε λοιπόν το παράξενο φάρμακο... και σε λίγες ώρες είχε γίνει καλά! Άργότερα, είδε να το μεταχειρίζονται διάφοροι ίθαγενείς, με το ίδιο αποτέλεσμα. Δεν μπόρεσε όμως με κανένα τρόπο να μάθ απ' το φυλάρχο το μυστικό της παρασκευής του.

Ο Ο

Για την ψωρίασι

Ένας άρρωστος, που υπέφερε από ψωρίασι σοβαράς μορφής και από ημικρανίες, πήρε δοκιμαστικά «ραουβόλφια» (ένα καινούργιο και άποτελεσματικό φάρμακο κατά της υπερτάσεως). Σε πηρικές βδομάδες, λοιπόν, άποκαταρρίσει το δέρμα του και συγχρόνως είχε πάψει πια να τον βασανίζει η ημικρανία.

Τελιωτοθεραπεία

Δεν κρατάτε καμιά ταξι εδώ, άδελφή; Ένώ ήθα πρώτος και περιμένο δυό ώρες τώρα!...

Λοιπόν, επαναλαμβάνω: Η σκόνη είναι για τη γρίπη, τα χάπια για τον κοιλόπονο που θα σας προκαλέση ή σκόνη κι' η άλοιφή είναι για τη φαγούρα που θα σας φέρουν τα χάπια...

Η μονομαχία του φακίου!

Δέν πρόφτασε

Πρόεδρος: Καί καταδέχτηκες, κατηγορούμενε, νά εξευτελισθής καί νά κλέψης ένα καρδέλι ψωμί; (Πού τόν ε-κατηγοροῦμενος): "Ἦθελα, κ. Πρόεδρε, νά πάρω περισσότερα... άλλα, δυστυχώς, δέν πρόφτασα!..."

— Γιατί δέν παντρεύεσαι;
— Γιατί αὐτά που ζητῶ, δέν τὰ βρίσκω σέ καμιά νύφη.
— Ἀστείεςεσαι; Καί τί ζητᾷς;
— Θέλω γυναίκα που νάναι ὁμορφη, πλούσια καί... ζῶν! Γιατί, ἂν δέν παιναι ὁμορφη καί πλούσια, δέν με παίρνω. Κι' ἂν δέν εἶναι ζῶν, δέν με παίρνει!...

*
Ὁ κατηγορούμενος: Δέν πήγα γιά νά μεθῶς, κύριε πρόεδρε! Πίνοντας μόνο, ζαλίστηκα λιγάκι. Ἐχει κάποια διαφορά νομίζω!... Ἐγώ που εἶ-
Ὁ πρόεδρος: Κι' ἐγὼ που θα χα σκοπό νά σε φυλακίσω 30 μέρες, θα γράψω τώρα ένα μήνα...

*
Ἡ σύζυγος (ὑστερα ἀπό ένα γενναῖο καυγά): Ὅλοι οἱ ἄντρες εἰσάστε νερο-κολοκύθες καί τίποτ' ἄλλο! Οἱ γυναίκες, ὅμως, ὅπως ξέρεις, βγήκαν ἀπό μία πλευρά μας.

*
— Ἐπὶ τέλους, σοῦ ἀναγγέλλω τοὺς γάμους τῆς κόρης μου.
— Μπα! Βρήκες, λοιπόν, γαμπρό ἀπὸ παλιὰ οἰκογένεια, ὅπως ζητούσες;
— Ναι! Ὁ πατέρας τοῦ γαμπροῦ λέγεται Ἀδάμ!

*
Ὁ Νώντας λέει στὴν ὁμορφη γυναι-κούλα του, τὴν Εὐθαλία:
— Σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ, μικρή μου Εὐθαλία, που θάθελα νά τραβήξω ἐγὼ ὅλους τοὺς πόνους, που θά ἦταν προορισμένοι γιά σένα!
— Κι' ἂν ἦταν γραφτό μου, Νών-τα, νά γίνω χήρα;
— Νά γίνω ἐγὼ χήρος, Εὐθαλία μου!...

*
Ὁ ἀρχοντοχωριάτης στὸ φίλο του, κυττάζοντας τὸν οὐρανὸ:
— Δέν ξέρεις, φίλε μου, πόσο σπά-ζω τὸ κεφάλι μου με τὸ ζήτημα αὐτό!
— Ποιό;
— Νά, δέν θαυμάζω τόσο πῶς κα-τάρθωσαν ν' ἀνακαλύψουν τὰ ἀστρα, ὅσο θαυμάζω τὸ πῶς μπόρεσαν νά βροῦν τὸ ὄνομά τους!...

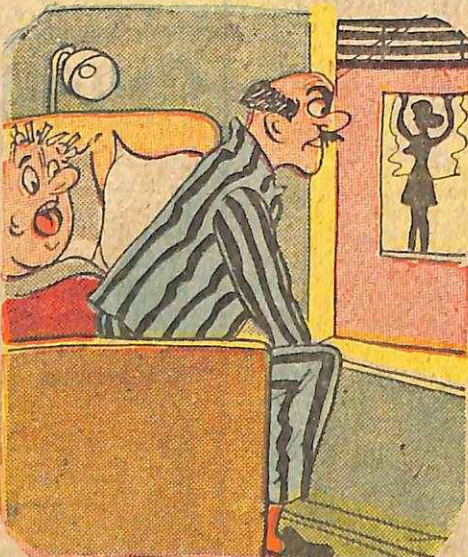
*
— Ὅποτε ἡ γυναίκα σας πάει κάθε χρόνο γιά θαλάσσια λουτρά;
— Ναι, γιατί νομίζει πῶς τ' ἀλάτ-θα τὴν διατηρήσει!...

*
Εἶπαν σὲ μία κοπέλλα ὁμορφη:
— Θά κάνης καλά νά παντρευτῇς, ἀλλὰ καλύτερα θά κάνης ἂν δέν παντρευτῇς...
— Ε, ὅς κάνουμε πρώτα καλά, κι ἔπειτα... βλέπουμε γιά τὰ καλύτερα ἦταν ἡ ἀπάντησις τῆς κοπέλλας.

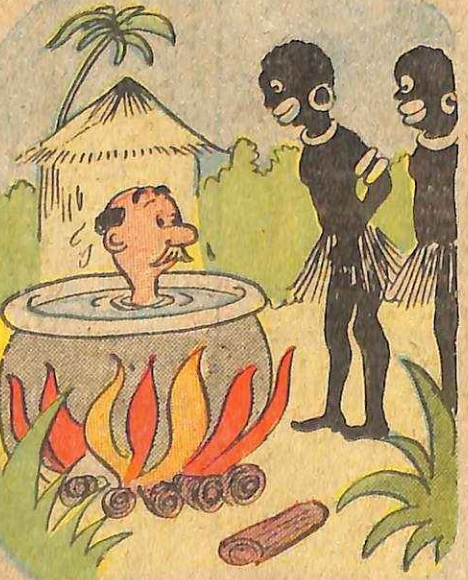
*
Ὁ πελάτης: Σὰς φέρνω πάλι τὸ ρολόι μου... Στὴν ἀρχή, πηγαίνε πίσω εἰκοσι λεπτά τὴν ἡμέρα. Τώρα, που τὸ φιάζετε, πάει μπροστὰ εἰκοσι λεπτά.
Ὁ ρολογάς: Φυσικά, κύριε, θέ-λει νά κερδίση τὸν χαμένο καιρό...

Χωρίς λόγια.

— Δέν μπορῶ νά καταλάβω, γιατί δέν παίρνεις αὐτὰ τὰ χάπια κατὰ τῆς ἀϋπνίας, μὰ καί δέν μπορεῖς νά κοιμηθῇς!...

— Τόσο ξεσῶ τὰ κάνετε τὰ υπάνια σας, βρε παιδιά!

ΜΥΣΤΙΚΑ γιά τίς γυναῖκες

ΚΑΛΟΝΗ

Οἱ ὀδοντόπαστες με καρβουνόσκονη εἶναι ὡραίες στή θαλ. ἔχουν ὅμως ἐξαιρε-τά ἀποτελέσματα. Καθαρίζουν ἀρίστα κι' ἀσπρίζουν τὰ δόντια. Νά ἡ συνθεαί μιάς ἀπ' αὐτές:

Ψωμί καρβουνισμένο καί κοπα-νισμένο 30 γραμ.
Χλωρικό καλόν 2 »
Βάζετε τὸ χλωρικό καλόν σ' ένα δι. προσθέτετε μιά κουταλιά ὕδωρ μέντας, ἀνταμετωετέ καλά, χωρίς νά κοπανίσετε, μίγμα γιατί μπορεί νά ἐκτραγῇ, καί προ-θετέτε σιγά-σιγά τὴν καρβουνόσκονη, ἀνα-κατεύοντας μαλακά.

Καί μιά ἄλλη, ἀνάλογη συνταγή:
Καρβουνόσκονη ἀπὸ ψωμί 30 γραμ.
Μέλι 30 »
Ζάχαρη ἀχνή 30 »
Σκόνη κινκίνιας 30 »
Ἑσάνς μέντας 15 »

Ἄν θέλετε, μπορείτε ν' ἀντικαταστήσε-τε τὴν Ἑσάνς με ὁποιαδήποτε ἄλλη.

Καλὴ εἶναι ἐπίσης ἡ ἐξῆς συνταγή:
Καρβουνόσκονη 30 γραμ.
Ζάχαρη ἀχνή 20 »
Σκόνη κινκίνιας 20 »
Ἑσάνς μέντας 4 σταγόνες

Καλοὶ τρόποι

Οἱ σημερινοὶ νέοι διακηρύσσουσι σ' ὅλο-τὸν κόσμον, κάθε στιγμή, πὺς εἶναι ἀρα-θωνισμένοι, μολοντὶ ἔχουν ὅτ' ὅλη ἀρα-προκαταβολικά πὺς μπορεί νά διαλύσῃ τοὺς ἀργότερα αὐτὸν τὸν ἀνεπίσημο «ἀρραβῶ-να» τοὺς γιά τοὺς πὺς ἀσημαντοὺς λόγους. Δέν σκέπτονται ὡστόσο πὺς αὐτὰ τὰ ἐπα-νελημμένα καί διαλυμένα ἀρραβωνιάσμα-τα προκαλοῦν τὴν δυσφορία γνωστών φι-λῶν καί ζημιῶν τὴν κοπέλλα.

Πὺς πρέπει τώρα νά φέρεται μιά με-τὸν ἐπίσημο ἀρραβωνιαστικὸ τῆς, στίς παρμονές τοῦ γάμου τῆς; Ἀπλὰ κι' οἱ πὺς πηθῆνται. Κι' οἱ δύο τοὺς θά κρατᾶνε ἀνε-σι ἀφογῇ καί σὸδαρή. Καθένας τοὺς θά ναι νειά του.

Σήμερα οἱ ἀρραβωνιασμένοι μποροῦν νά βγαίνουν μόνοι ἐξω, ἢ καί νά μένουν νά-ναχοι στὸ σπίτι, ὅταν ὁ νέος ἐπισκέπτεται τὴν νειά σὲ ὥρα που λείπουν οἱ δικοὶ τῆς. Πέρασε πιά ὁ καιρὸς που οἱ γιγαντιάδες τῆς, δέν κατάφεραν ν' ἀνταλλάξουν οὔτε μιά λέξι ἰδιαίτερως με τοὺς μνηστήρες τοὺς. Φυσικά ὅμως, δέν πρέπει νά κάνουν οἱ ἀρ-ραβωνιασμένοι κατὰχρησι αὐτῆς τῆς ἐλευ-θερίας, που μπορεί νά βλάψῃ τελικά τὴν κοπέλλα.

Ἡ βέρα τῶν ἀρραβῶνων φοριέται συνή-θως στὸ τέταρτο δαχτυλὸ τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ.

Τὰ κορίτσια που δέν ἔχουν ἀρραβωνια-σπῇ, καλύτερα ν' ἀποφύγουν νά φορᾶνε δαχτυλίδια. Ἄν ὅμως τοὺς ἀρέσουν πολύ, ἂς τὰ φορᾶνε τουλάχιστον στὸ δεξι χέρι.

Πὺς νά κολλᾶτε τὰ σκαρμένα βάζα

Σὰς ἔσπασε ένα ὡραῖο βάζο; Μπορεῖ νά διορθωθῇ ἡ ζημία με λίγο ἀσθεστο ἀ-σβέστη κι' ένα ἀσπράδι αἰγίου.

Ἀλείφετε με τὸ ἀσπράδι τίς ἄκρες τῶν κομματιῶν τοῦ βάζου, χρησιμοποιώντας ἑ-να πιναλάκι. Τρίβετε τὸν ἀσθέστη σὲ λε-πτὴ σκόνη, τὸν βάζετε σ' ένα σακκουλάκι ἀπὸ τουλουπάνι καί τὸ τινάζετε πάνω ἀπ' τίς ἄκρες τῶν κομματιῶν, ὥστε νά σχημα-τισθῇ πάνω σὲ καθένα ένα λεπτὸ κι' ὁμοι-όμορφο στρώμα σκόνης. Τέλος, ἐνώνετε γρή-γορα τὰ κομμάτια, τὰ πιέζετε δυνατὰ καί τὰ κρατᾶτε ἔτσι, ὥσπου νά πῆξῃ τὸ μίγμα τοῦ ἀσπραδιοῦ καί τοῦ ἀσθέστη.

Ἄν εἶνε προσεκτικὰ ἡ δουλειά, δέν θά διακρίνεται σχεδὸν καθόλου τὸ σπάσιμο.

Ἄν τὰ κομμάτια εἶναι πολλὰ, κολλᾶτε πρώτα δύο ἀπ' αὐτὰ, ὕστερα τρίτο, κ.ο.κ.

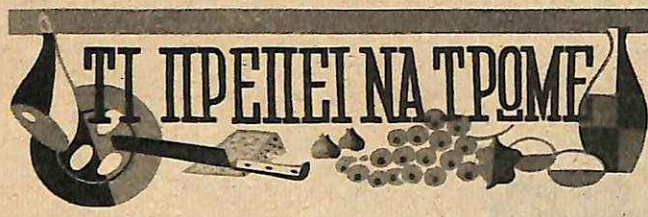
Ἡ μέθοδος αὕτη εἶναι καταλληλὴ γιά βάζα ἀπὸ γυαλί ἢ ἀπὸ πορσελάνη.

Πὺς θά βουλώσετε τίς ποντικέ-τρυπες

Οἱ μικρὲς ποντικότρυπες βουλῶνουν συ-νηθῶς με στόκο. Ὡστόσο ἡ ὕλη αὕτη ἔχει ἀποδειχθῇ ἀνεπαρκῆς, ἀλλὰ καί μειονεκτι-κῇ. Πρώτα γιατί ὁ στόκος ἀργεῖ νά ξερα-θῇ κι' ἔτσι τὰ ποντικά ἀνοίγουν ξανά τὴν τρύπα. Κι' ἔπειτα, γιατί τὰ ποντικά ὀρε-γονται τὸ λάδι τοῦ στόκου καί τὸν τρών-πρὶν ξεραθῇ. Συμῶστε λοιπὸν με τὸ στόκ-φιλοκοπανισμένα γυαλιά, σπάζοντας γι-αὕτη τὴ δουλειά ένα μπουκαλάκι. Προσο-χὴ ὅμως! Τὸ ζύμαμα τοῦ στόκου θά τὸ κάνετε φορώντας γάντια.

Ρόρυ Κάχκουν
Πάινερ Λάου

Οι πρωτεΐνες και η υπέρταση

Πολλές αιτίες μπορούν να προκαλέσουν στένωση των αρτηριών και να δυσχεράνουν την κυκλοφορία του αίματος μέσα σ' αυτές. Σε περίπτωση παχυσαρκίας π.χ. τα αιμοφόρα αγγεία συμπιέζονται από το λίπος που συγκεντρώνεται στους ιστούς. Η νευρική επίταση που προκαλείται από έλλειψη ασβεστίου ή βιταμίνης D ή μιάς από τις βιταμίνες της κατηγορίας B (ιδίως της B1 και της B2) προκαλεί σε πολλές περιπτώσεις συστολή των αιμοφόρων αγγείων. Οι δυνατές συγκινήσεις, τέλος, οι απογοητεύσεις, οι εγνοιες, οι αγωνίες αυξάνουν προσωρινά την αρτηριακή πίεση. Στην περίπτωση αυτή συμβαίνει το εξής: ο οργανισμός παρασκευάζεται άσυνείδητα για να κατακινήσει την παρυσιασθείσα δυσχέρεια και τα αιμοφόρα αγγεία συστέλλονται για να υποδοθούν το πέρασμα στους ιστούς των στοιχείων, που τους είναι απαραίτητα: βιταμινών, μεταλλικών αλάτων, οξυγόνου. Αυτή η ύψηση της αρτηριακής πίεσης θα εξαφανισθεί μαζί με την αιτία που την προκάλεσε.

Αφού, λοιπόν, οι βιταμίνες της κατηγορίας B επηρεάζουν σε τόσο μεγάλο βαθμό την πνευματική μας ισορροπία οι άνθρωποι, στους οποίους οι δυνατές συγκινήσεις προκαλούν αύξηση της αρτηριακής πίεσης, πρέπει να παίρνουν σημαντικές ποσότητες απ' αυτές. Είναι απαραίτητο επίσης να ενισχύσουν τον οργανισμό τους με ασβέστιο. Η διατροφή τους θα πρέπει, λοιπόν, να περιλαμβάνει ημερησίως γιαούρτι (2 - 3 κεσάδες), αβγό, τυρί και 1000 μονάδες βιταμίνης D, που είναι απαραίτητη για την αφομοίωση του ασβεστίου.

Δύο άλλα απαραίτητα στοιχεία είναι οι βιταμίνες C και P που ενισχύουν την αντοχή των αιμοφόρων αγγείων. 300 χιλιοστάγραμμα βιταμίνης C ημερησίως είτε με τη μορφή χυμού λεμονιού, είτε με τη μορφή δικίων, είναι το ελάχιστον που χρειάζεται ο οργανισμός ε-

νός ασθενούς που πάσχει από υπέρταση.

Κατά τα τελευταία χρόνια, οι βιταμίνες A και P έχουν χρησιμοποιηθούν επίσης σε μεγάλο βαθμό εναντίον της υπέρτασης.

Προκειμένου για τη βιταμίνη A, η εφαρμοσθείσα τακτική συνίσταται στην χορήγηση στον ασθενή, έπειτα από κάθε γεύμα, 50.000 μονάδων, με τη μορφή μουρουελαίου μέσα σε καψούλες, δηλ. συνολικά 200.000 μονάδων ημερησίως επί δύο εβδομάδες. Η ποσότητα 100.000 μονάδες ημερησίως και θα συνεχισθεί μέχρις ότου η πίεση επανέλθει στο κανονικό επίπεδο.

Όσον αφορά τη βιταμίνη P, η κυριώτερη πηγή της είναι η φλούδα του λεμονιού. Την κόβουμε σε μικρά κομματάκια με τον τρίφτη, σκεπάζουμε αυτά τα κομματάκια με νερό, τα βάζουμε στη φωτιά όπου να κολλήσει το νερό και κατόπιν τα αφήνουμε μέσα σ' αυτό επί είκοσι τέσσερις ώρες. Σουρώνουμε κατόπιν το νερό και το πίνουμε. Άλλες πηγές βιταμίνης P είναι η φλούδα του πορτοκαλιού, ο χυμός του λεμονιού και τα δαμάσκηνα.

Είναι πλέον να νομίζουμε ότι οι πάσχοντες από υπέρταση πρέπει να περιορίσουν την ποσότητα των πρωτεϊνών που εισάγουν στον οργανισμό τους. Τους χρειάζονται 60 - 80 τουλάχιστον γραμμάρ. πρωτεϊνικών στοιχείων την ημέρα. Άλλοτε πιστεύεται ότι η υπέρταση οφείλεται στις πρωτεΐνες και γι' αυτό οι γιατροί διέτασαν τον εξοβελισμό τους από τη διαίτα των ασθενών. Οι δόκτορες Στάινλ και Κούντς απέδειξαν, όμως, ότι οι πρωτεΐνες ισχυροποιούν τα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων των ηλικιωμένων ατόμων.

Οι ασθενείς από υπέρταση πρέπει να ακολουθούν επίσης ωρισμένους κανόνες στη διατροφή τους. Όταν η πίεση είναι υψηλή, δεν πρέπει να πίνουν ταυτόχρονα περισσότερα από 1 - 2 ποτήρια υγρών (νερό, χυμό κτλ.), γιατί τα υγρά αυτά

περνούν μέσα στο αίμα των αγγείων των ογκών της κυκλοφορίας και κάνουν ισχυρότερη την ασκούμενη πίεση στα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων. Πρέπει επίσης να τρώνε ελαφρά (λίγο και πολλές φορές την ημέρα). Πρέπει, τέλος, να αποφεύγουν τις βίαιες συγκινήσεις και τις επίμονες προσπάθειες.

Η υπέρταση επιδεινώνεται, όταν υπάρχει και σκληρόνωση των αρτηριών. Πρέπει να σημειωθεί ότι η αρτηριοσκληρώση μπορεί να υπάρχει και με κανονική ή χαμηλή πίεση. Στην περίπτωση αυτή, οι περισσότερες από τις αρτηρίες του οργανισμού διατηρούν την ελαστικότητά τους. Μία, όμως, απ' αυτές (κάποτε και περισσότερες) σκληρύνονται σε τέτοιο βαθμό, ώστε η συστολή αίματος μέσα σ' αυτήν προκαλεί τη διάρρηξή της. Έπρχονται τότε τα γνωστά φαινόμενα της θρομβώσεως, που μπορεί να καταλήξει σε έμβολο.

Τα γινόμενα κατά τα τελευταία χρόνια πειράματα απέδειξαν ότι η κυριώτερη αιτία της αρτηριοσκληρώσεως είναι η έλλειψη μίας από τις βιταμίνες της κατηγορίας B, της χολίνης. Έπειδή, όμως, η χολίνη δεν μπορεί να αφομοιωθεί χωρίς την παρουσία μίας άλλης βιταμίνης της κατηγορίας B, της ινσιτόλης, μπορούμε να πούμε ότι η αρτηριοσκληρώση προκαλείται από την έλλειψη αυτών των δύο βιταμινών: της χολίνης και της ινσιτόλης.

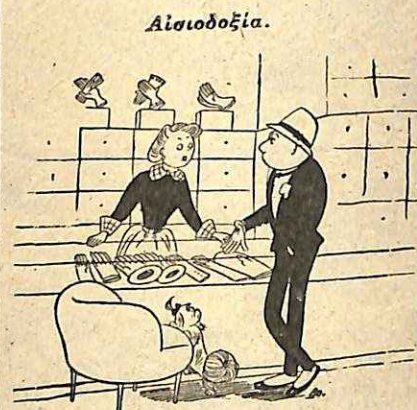
Μία άλλη αιτία της αρτηριοσκληρώσεως είναι η έναρξη μίας οργανικής ούσας που καλείται χοληστερόλη στα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων.

Έχει αποδειχθεί σήμερα ότι η χολίνη είναι απαραίτητη στην αφομοίωση της χοληστερόλης. Η ποσότητα της χοληστερόλης μέσα στο αίμα εξαρτάται από την παρουσία της χολίνης. Όταν η αναλογία της χολίνης είναι μικρή, η αφομοίωση της χοληστερόλης δεν γίνεται κανονικά και μία μεγάλη ποσότητα απ' αυτήν κυκλοφορεί μαζί με το αίμα, έναποτίθεται στα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων και περιρρίζει τη διάμετρό τους. Έτσι δυσχεραίνεται η κυκλοφορία του αίματος και αυξάνει η πίεση του.

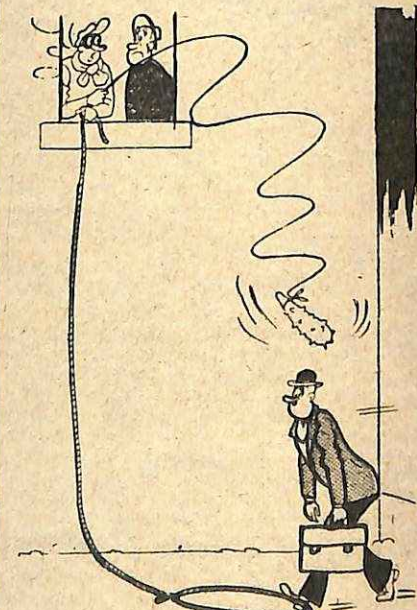
Η χολίνη και η ινσιτόλη βρίσκονται μαζί με τις άλλες βιταμίνες της κατηγορίας B μέσα στο σπανάκι, τα βλαστημένα σπυριά του σιταριού, τη μαγιά της μπίρας και τη μαύρη μέλασσα. Πλούσια πηγή χολίνης είναι επίσης η λεκθίνη της σόγιας.

Όπως προκειμένου για την υπέρταση, έτσι και προκειμένου για την αρτηριοσκληρώση, οι πρωτεΐνες είναι απόλυτως απαραίτητες. Γιατί διατηρούν την ελαστικότητα των αιμοφόρων αγγείων και ενισχύουν τα τοιχώματά τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: Οι τροφές που χρειάζονται τα υγρά. — Ο καταρράκτης.

— "Ηθελα ένα ζευγάρι γάντια, δεσποινίς. — Τό νούμερο, παρακαλώ; — 24-537..."

— "Ο γιατρός μου είπε να μη βγώ για μία βδομάδα... Δεν ξυγνώ όμως να εγκαταλείψω και τη δουλειά μου!"

Απίστευτα ρεκόρ ΑΝΤΟΧΗΣ

Όταν ο οργανισμός μας υποβάλλεται σε δοκιμασίες

Το ανθρώπινο σώμα είναι ένας αληθινός εκπληκτικός μηχανισμός. Οι κανονικές αποδόσεις του συνεχίζονται αμείωτες καθημερινώς και ολόκληρο το 24ώρο. Εκτός όμως απ' αυτές, σημειώνει σε ωρισμένες εξαιρετικές περιπτώσεις απίστευτα ρεκόρ αντοχής. Τα αποθέματα ενεργείας του, του επιτρέπουν να αντέξει στο κρύο και στη ζέση, στην πείνα και στη δίψα, κλπ. "Αν αμφιβάλλετε γι' αυτό, θα δώσω, κλπ. Τα ρεκόρ αντοχής παραδείγματα: ΘΕΡΜΟΤΗΣ. — Το ρεκόρ αντοχής ανήκει ως τώρα στο προσωπικό ενός πειραματικού σταθμού της Αριζόνας, όπου δοκιμάζονται καινούργιες στολές του αμερικανικού στρατού, προωρισμένες για τις έρημους. Οι δοκιμές έγιναν στη Γούμα, το θερμότερο σημείο των Ηνωμ. Πολιτειών, που συναγωνίζεται σ' αυτό με τη Σαχάρα. Αυτοί που έλαβαν μέρος, έμειναν για πολύ σε θερμοκρασία 47 βαθμών περίπου, υπό σκιά. Παρουσίασαν δε τα εξής συμπτώματα: Ίδρωτα 48 φορές περισσότερο απ' τον κανονικό και άπνεια.

Εξ άλλου, ο μηχανικός Κρέιγκ Τέυλορ έμεινε επί 15 λεπτά της ώρας σε θερμοκρασία 128 βαθμών, για να μελετήσει τους κινδύνους που διατρέχουν οι πιλότοι των αεριωθούμενων αεροπλάνων από τη θερμότητα της τριβής. Παρουσίασε δε: ζάλες, ναυτία, ελάττωσι της όρασής και της όσφης, διπλοσπασμό των σφυγμών. ΚΡΥΟ. — Μία ομάδα Αμερικανών αξιωματικών, έξετέθη σε θερμοκρασία 50 βαθμών υπό το μηδέν, πάνω σε μία πλωτή νησο, σ' απόσταση 150 μιλίων από το Βόρειο Πόλο, για να μελετήσουν τα προβλήματα των συγκοινωνιών πάνω από τον Πόλο. Σ' αυτή, λοιπόν, τη θερμοκρασία, γίνεται σχεδόν αδύνατη η παρατεταμένη δράση στο ύπαιθρο. Στους 34-40 υπό το μηδέν, ελαττώνεται πολύ η δράση ανθρώπων και ζώων. Κάτω από τους —34 βαθμούς, δεν παρατηρείται καμμία ουσιαστική μεταβολή.

ΤΑΧΥΤΗΣ. — Ο Αμερικανός σιμναγός Τσάρλ Γήνκερ, στο Μιούρσκ της Καλιφορνίας, άσχολετο με έρευνες γύρω από τις πτήσεις με μεγάλη ταχύτητα. Πέρασε, λοιπόν, τα 2.500 χιλιόμετρα την ώρα, χωρίς να αισθανθεί κανένα ιδιαίτερο σωματικό σύμπτωμα.

Εξ άλλου, ο αντισημναγός Τζών Στάπ ηθελε να εξακριβώσει τις συνέπειες που μπορεί να έχει στους πιλότους ένα απότομο σταμάτημα. Βρισκόταν, λοιπόν, ο ίδιος πάνω σ' ένα πυραυλοκίνητο έλικθρο, που, ενώ έτρεχε με 1010 χιλιόμετρα την ώρα, σταμάτησε σε 1 1/2 δευτερόλεπτο. Το μόνο που έπαθε, ήταν να μαυρίσουν τα μάτια του, απ' την ισχυρή και απότομη πίεση των βολβών πάνω στα βλέφαρα. ΥΨΟΣ. — Οι ορειβάτες σέρ "Εντμουντ Χίλλαρ και Τένζινγκ Νόρκευ, ανέβηκαν στην κορυφή του Έβερεστ, δηλαδή σε ύψος 8.700 μέτρων. Έχασαν, λοιπόν, το συντονισμό των μυϊκών κινήσεων, ελαττώθηκε η αντοχή τους στο κρύο και στον άνεμο, χρειάστηκαν δε να καταναλώσουν 3 λίτρα οξυγόνου σε κάθε λεπτό της ώρας. Εξ άλλου, ο Αμερικανός έπισημναγός "Αρτουρ Μούρραη, έφθασε με αεροπλάνο σε ύψος 27.000 μέτρων, για αεροναυτικές έρευνες. Δεν παρουσίασε δε κανένα ιδιαίτερο σύμπτωμα.

ΑΣΙΤΙΑ (έκουσία). — 36 φοιτητάι του Πανεπιστημίου της Μιννεσότα, θέλοντας να μελετήσουν τις συνέπειες του υποσιτισμού, πείραξαν επί 6 μήνες μονάχα βραστές πατάτες, λάχανα, μακαρόνια και ψωμί. Έχασαν, λοιπόν, κατά μέσον όρον 26 κιλά ο καθένας τους, έγιναν ευερέθιστοι και κρύωναν διαρκώς.

ΠΕΙΝΑ. — Κάποια Κορηλία Φόστερ, στο Γιοχάνσμπουργκ, για να άδυνατίσει, έμεινε νηστική επί 79 ήμερες, πίνοντας μό-

νο νερό. Και έχασε έτσι 22 κιλά.

Τον ίδιο καιρό, νήστεψε και ο Γερμανός Βίλλυ Σμίτς, στη Φραγκφούρτη, για να κερδίσει χρήματα ως «πρωταθλητής της πείνας». Έχασε δε 38 κιλά.

ΠΟΛΥΦΑΓΙΑ. — Για να κερδίσει ένα στοίχημα, ο ανθρακωρύχος Φίλιπ Γιατζίκ, στο Όλυφαντ της Αμερικής, έφαγε 77 λουκάνικα στην καθησά του, πίνοντας από πάνω 24 ποτήρια γάλα και 6 μποτλίλιες αεριούχο νερό.

ΣΙΩΠΗ. — Μία ομάδα στρατιωτικών τεχνικών, στο Νιού Τέρσευ, που πειραματιζόταν με λεπτές συσκευές εξαιρετικής ακριβείας, χρειάσθηκε γι' αυτό να μείνει επί μισή ώρα μέσα σε απόλυτη σιωπή. Παρουσίασε, λοιπόν, κατόπιν νευρική εξάντληση και διανοητική κατάπτωση.

ΘΟΡΥΒΟΣ. — Στα πειράματα που έγιναν στο αμερικανικό Κέντρον Ασφαλείας Αεροπορίας, με σκοπό τη διεκδίκηση των απογειώσεων των αεριωθούμενων αεροπλάνων, το προσωπικό έμεινε για πολύ έκτεθειμένο σε θόρυβο δυνάμεως 120-140 «ντεσιμπέλ» (ως όριον ασφαλείας θεωρούνται τα 95 «ντεσιμπέλ»). Παρουσίασε δε κόπωση, νευρική καταπόνηση και βλάβες διαφόρων ιστών του σώματος, ιδίως των πνευμόνων.

ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ. — Ο φύλακας Εγγένιος Χένεες, του πεδίου ατομικών πειραμάτων της Νεβάδα, από κάποιο άτυχημα, βρέθηκε έκτεθειμένος σε ακτινοβολία εντάσεως 35-40 «φράινγκεν». Δεν παρουσίασε ωστόσο κανένα σύμπτωμα.

Οι 23 όμως Γιαπωνέζοι ψαράδες, που έτυχε να ταξιδεύουν 80 μίλια μακριά απ' τη νήσο Μπίκινι και δέχθηκαν ραδιενέργεια άνω των 100 «φράινγκεν», χάσανε τα μαλλιά τους, μαύρισε το δέρμα τους και πέθανε ένας απ' αυτούς (ίσως όμως όχι από τη ραδιενέργεια).

ΠΟΝΟΣ. — Όλες οι γυναίκες που γίνονται μητέρες, νοιώθουν στον τοκετό πόνο εντάσεως 10 1/2 «ντλ» κατά μέσον όρον. (Τόσος είναι και ο μεγαλύτερος πόνος που μπορεί να προκαλέσουν οι λίθοι του νεφρού.) Ένα χαλασμένο δόντι φέρνει πόνο 1 «ντλ» και μία ήμικρανία φθάνει τα 4 «ντλ».

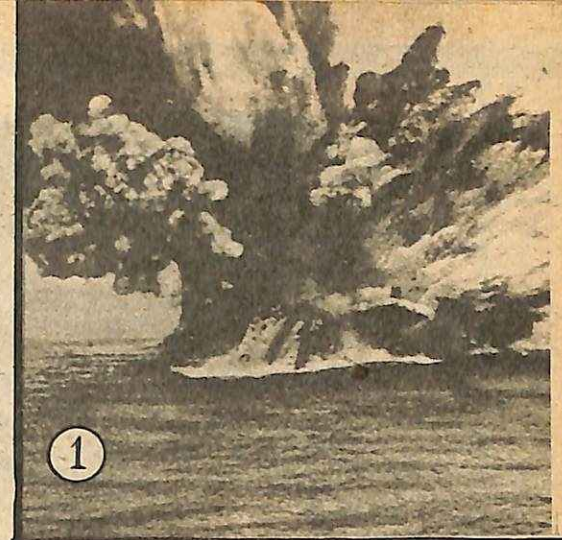
ΑΥΠΝΙΑ. — Μία ομάδα φοιτητών, στο Σικάγο, έμειναν άπνιοι επί 115 ώρες, για πειραματικούς λόγους. Μετά τις πρώτες 48 ώρες, λοιπόν, έχασαν το μυϊκό έλεγχο, έγιναν ευερέθιστοι κι άρχισαν να έχουν ψευδαισθήσεις.

1 Η φωτογραφία αυτή που θυμίζει έκρηξη ατομικής βόμβας, πάρθηκε στις 25 Νοεμβρίου 1941 στη Μεσάγιο, από τη γέφυρα ενός αγγλικού καταδρομικού και κρατήθηκε έκτοτε μυστική από το βρετανικό και συμμαχικό επιτελείο. Δημοσιεύτηκε πρό ήμερών στον τύπο για πρώτη φορά και παριστάνει την διατίναξη του βρετανικού θωρηκτού «Μπάρχαμ», που έληξε ταυτόχρονα από πέντε γερμανικές τορπίλλες. Δύο απ' αυτές εισέδυσαν στις αποθήκες των πυρομαχικών, προκαλώντας την καταστροφή του σκάφους και τον θάνατο των 859 αξιωματικών και ανδρών, που αποτελούσαν το πλήρωμα του θωρηκτού.

2 Η Υδών ντε Κάρλο έχει μεγάλη αδυναμία στις γάτες. Σίτην κομψή βύλα της του Χάλλυγουντ, φιλοξενεί καμιά δεκορία αντιπροσωπευτικούς τύπους από τις πιο εκλεκτές ράτσες. Το καύχημά της όμως είναι η Τόμυ, μία γνήσια Σιαμιά γάτα, που είναι, όπως βλέπετε και στη φωτογραφία μας, εξαιρετικά επιβλητική!

3 Στην Καπαδοκία υπάρχει μία περιοχή, που αποτελεί το ιαό αξιοπερίεργο τμήμα του πληθους μας, γιατί μοιάζει με την επιφάνεια της σεληνης. Στη φωτογραφία μας ένα τμήμα της άπείραντου αυτής έκτασης. Τεράστιες τρύπες μέσα στους βράχους μοιάζουν σαν μάτια που από 850 και 5000 χρόνια παρακολουθούν την εξέλιξη της ανθρωπότητας. Την εποχή των σκουροφόρων μέσα στα σπήλαια αυτά έμεναν μοναχοί από διάφορες χώρες που τα χρησιμοποιούσαν για κελιά.

4 Στο Αουενάου της Γερμανίας, λειτουργεί ο μεγαλύτερος έγκακαφός, που υπάρχει σήμερα στον κόσμο. Ο χαλνέδινος αυτός κολοσσός, μπορεί να σκαύη μέσα σε μία μέρα ένα λάκκο 100.000 κυβικών μέτρων. Δέκα άνθρωποι είναι άφοκοι για να εσφαλίσουν τον έλεγχο και την κανονική λειτουργία του μηχανήματος, του οποίου ο δοκιμαστικός τροχός έχει διάμετρο 16 μέτρα.

Η Τζένη δεν βρήκε παράλογο να του δώσει τον έρωτά της...

Η τελευταία υπογραφή

Το ξεκίνημα ήταν αυτό για τη ζωή. Ένα ξεκίνημα γεμάτο βεβαιότητα κι' αυτοπεποίθηση... Ήταν όμως ένα σωρό υπαίθριοι και περαστικοί θαυμαστές, που, με τον χοντροκομμένο και σκαναυτό προσημασμένο τους την πείσανε ότι ήταν μια ισχυρή γυναίκα προσωπικότητας...

Ήταν όμως φτωχιά. Τα πλούτη της βρισκότανσαν κατατεθειμένα στα μάτια της, στο στόμα της, στα μαλλιά της, στο κορμί της, διαμάντια, μαργαρίτες, χρυσάφια, αλάστροα... Ένας φτωχός κι' εργατικός νέος, ο Παύλος την αγόησε. Κι' αυτή δέχτηκε να τον παντρευτεί. Ένωσε, λοιπόν, εκείνος τα λίγα δικά του πλούτη - ένα σπίτι, λίγα μετρητά, έναν μισθό - με τα δικά της - μάτια, δόντια, χείλια... και προσπάθησε από αυτό το ζευγάρι να κερδίσει λίγη ευτυχία και για τους δύο...

Αλλοίμονο! Δεν το κατάφερε ο φτωχός, και για έναν απλό λόγο: Το νοικοκυριό τους στηρίχτηκε στο ένα πόδι. Εκείνος, τίμιος, εργατικός, εύσυνος, έκανε ό,τι μπορούσε για να της χαρίσει μια ζωή ευτυχισμένη. Όσα λεφτά έβγαζε, από τα χέρια της περνούσαν, για να γίνουνε λούσα, τρέλλες και φαντασιοληξίες. Ο ίδιος ζούσε μια ζωή στερμένη, σχεδόν ασκητική, δουλεύοντας με ακούραστο φανατισμό από το πρωί ως το βράδυ, και συνεχίζοντας πολλές φορές και τη νύχτα με υπερβολές τη δουλειά του, για να επαρκέσει στα φοβερά, στα αβάσταχτα έξοδα... Και εκείνη τα δεχότανε όλα σαν οφειλόμενες προσφορές στην ομορφιά της, χωρίς ένα «ευχαριστώ»... Δεν συνηθίζουμε να λέμε «ευχαριστώ» σε όποιον μας γυρίζει πίσω αυτά που μας οφείλει... Εύρισκε, αντίθετα, μεγάλη της συγκράτηση να του χαρίζει τον έρωτά της, που τον εύρισκε μάλιστα σπαταλημένο σε έναν άνθρωπο μέτριο, ενώ τόσοι και τόσοι, πιο σπουδαίοι και πιο μεγάλοι, θάτανε πρόθυμοι να της τον πληρώσουν με δλοκάβαρο χρυσάφι... Απάνω σ' αυτή τη φοβερή ανισότητα στηριγμένο το νοικοκυριό αυτό, φυσικό ήταν κάποτε να τρικιάσει και να κουντρουαλιστεί. Κάποιος κυνηγούσε από καιρό τη Τζένη και αυτή δε βρήκε παράλογο να του δώσει τον έρωτά της - μάστιγας τον κρωτοούσε σε κείνον που τον χαίρονταν με τόσο μικρές αντιπροσέχεις... Κι' ένα βράδυ που ο Παύλος γύρισε κουρασμένος στο σπίτι του πιο νωρίς, βρήκε τη γυναίκα του στην αγκαλιά ενός άλλου!

Δεν τους σκότωσε. Δεν νόμιζε ότι είχε δικαίωμα να σκοτώσει αυτή τη γυναίκα, που δεν τη θεωρούσε ποτέ έντελώς δική του... Τη χώρισε μόνο κι' έφυγε με μια βαθεία πληγή στην πονεμένη του καρδιά. Το διαζύγιο δλο το πήρε εις βάρος του, από αδιάφορο περισσότερο και λιγότερο από ευγένεια, και της χάρισε και το σπίτι του, που μέσα του είχε προσπαθήσει μάτια να στεγάσει τη συζυγική τους ευτυχία: - Δε σου παίρνω τίποτ' άλλο εκτός από τον εαυτό μου... Αυτή σήκωσε τους ώμους της αδιάφορα και τον άφισε να φύγει, σίγουρα ότι η ζωή της άνοιγε τώρα την δλοκρυση αγκαλιά της. Η Τζένη ξαναπανερεύτηκε. Ο δεύτερος άντρας της, λιγότε-

ρο νέος και όνειροπόλος - τα όνειρα είναι αντι-στροφώς ανάλογα με την ηλικία - και περισσότερο πλούσιος, της χάρισε μια ζωή γεμάτη άνεση, μα χωρίς κανένα έρωτικό ενδιαφέρον. Το ενδιαφέρον αυτό η Τζένη το ήπιε και το βρήκε πάλι σ' έναν άλλον. Και ο δεύτερος άντρας της δεν άργησε να μάθει την απιστία της. Τη χώρισε κι' αυτός, χωρίς σκάνδαλο, με μια γενναϊόδωρη διάθεση που την έκανε να κερδίσει αρκετά κι' από τη δεύτερη αυτή συζυγική της περιπέτεια. Ένα σπίτι, δυο οικόπεδα, ρούχα, διαμάντια... Ο δεύτερος άντρας είχε φερθεί ευγενικά, ξεκινώντας από την ιδέα ότι οι γυναίκες, είτε νόμιμες, είτε παράνομες, πρέπει να πληρώνονται... Η Τζένη όμως δεν κατάφερε να εμπαθύνει στην κάπως προσδλητική σκέψη του, και, αδιάφορη πάντα, σίγουρα για τον εαυτό της, γύρισε μια τρίτη περιπέτεια...

Τη βρήκε αυτή τη φορά σ' ένα φίλο κι' όχι σε ένα σύζυγο. Δεν προσφέρθηκε αυτός να την παντρευτεί, κι' εκείνη θεωρούσε υποτιμητικό το να του το ζητήσει. Μπα, ό,τι ώρα ήθελε θά το κατάφερνε κι' αυτό... Αυτή τη φορά όμως έπεσε έξω: Δεν κατάφερε να μεταβάλει την τρίτη της παράνομη σχέση σε νόμιμο γάμο. Ο τρίτος άντρας της έμεινε φίλος ως το τέλος, ως τη μέρα, δηλαδή, που την άφισε, αρκετά κερδισμένη υλικά κι' από αυτόν, χαμένη όμως ηθικά... Ο τέταρτος δεν τη ζημίωσε μόνο ηθικά. Την άφισε και χωρίς υλικό κέρδος. Έζησε μαζί του ένα διάστημα, κι' όταν χώρισε, δεν έμεινε στην καρδιά της παρά μια ζωνή ανησυχίας. Γιατί, όσο προχωρούσε ο καιρός, τα πράγματα αλλάζανε στο χειρότερο: Ήτανε τόσο πιο άνοητοι οι πρώτοι άντρες από τους δεύτερους:

Αλλοίμονο! Η Τζένη ξεκινούσε πώς τα χρόνια περνούσαν, και παίρνανε μαζί τους τα νεύα της, τη βροσιά της και την αυτοπεποίθησή της...

Και περσάνε κι' άλλα χρόνια. Τα άσημα στολίσανε σκληρά την ομορφιά της γήσσας, και οι πρώτες ρυτίδες άρχισαν να τη σκάδουν... Τώρα η Τζένη ζούσε με το Στέλιο, ένα νέο όμορφο παιδί, γεροδεμένο και δλο ζωή, που είχε, βέβαια, ένα σωρό βασικά ελαττώματα, είχε όμως κι' ένα προτέρημα επίσης βασικό: όλοουσε περίφημα! Και - τι περμένο! - η Τζένη, η αδιάφορη γυναίκα με την αγέρωχη ψυχή, ένοιωσε τώρα πώς αγαπούσε. Κι' ένοιωσε ακόμα ότι ήταν έτοιμη να κάνει τις πιο μεγάλες υποχωρήσεις γι' αυτόν που της χάριζε τόσο θερμό το φιλί του...

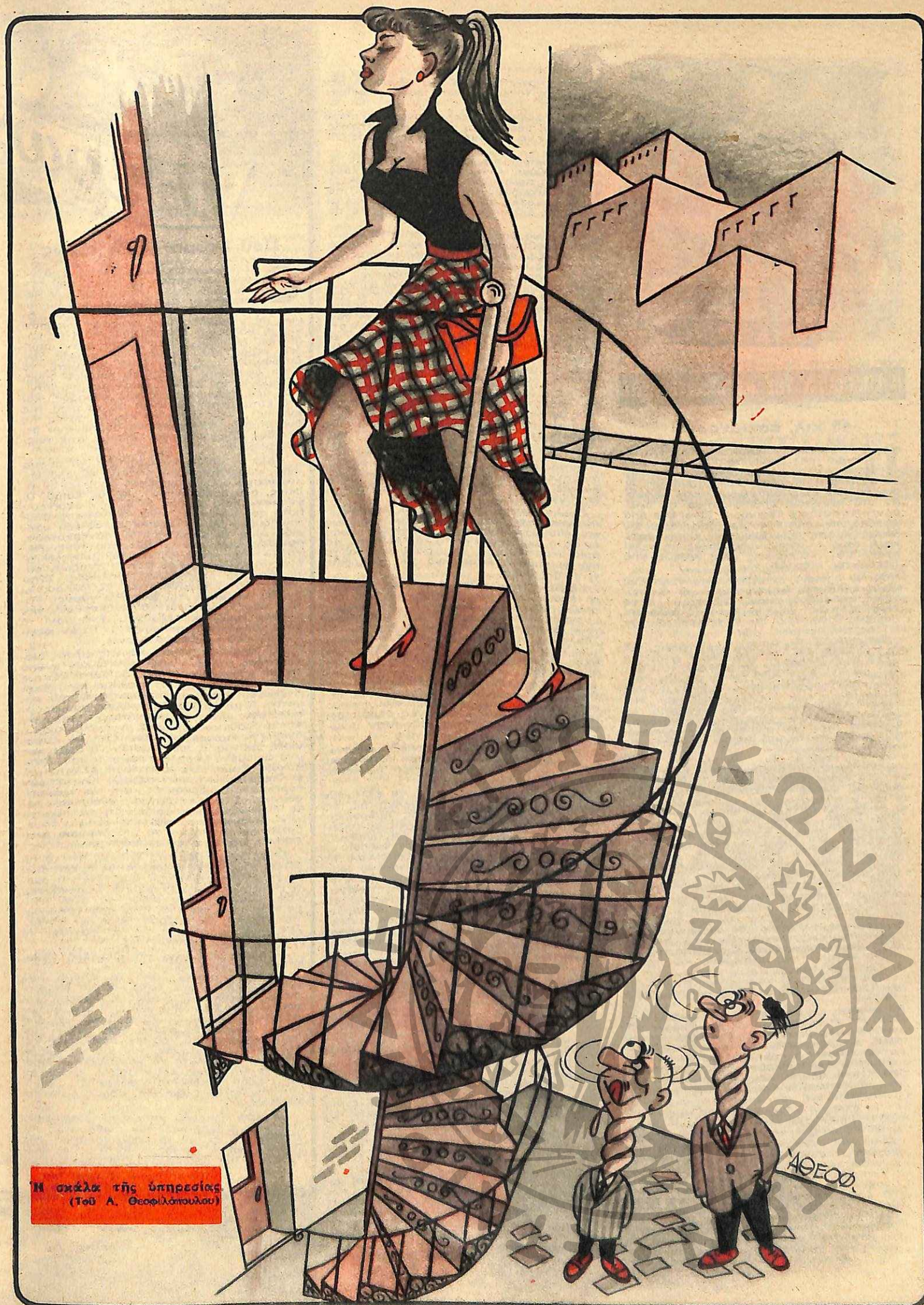
Και, νάνην η πρώτη υποχώρησι: Μια μέρα, ο Στέλιος της γύρισε να τον συνοδεύει στο συμβολαιογραφείο για να βάλει μια υπογραφή... Με την υπογραφή της αυτή, η Τζένη άφισε ένα σπίτι της να περάσει στο όνομα του. Αλλοίμονο! Του Στελίου του άνοιξε η δρεζί... Η πρώτη υπογραφή της Τζένης έφερε τη δεύτερη κι' η δεύτερη την τρίτη... Σιγά-σιγά, ένα-ένα, όλα τα σπίτια και τα οικόπεδά της, περσάνε στην ιδιοκτησία του Στελίου... Κι' εκεί όμως δεν σταθεροποιήθηκαν πολύ: Ο γεροδεμένος κι' όμορφος φίλος δεν πίστευε στην ιδιοκτησία. Προτιμούσε τη ρευστοποίηση ακινήτων και κινητών και το φάγμά του... Είχε, βέβαια, και μια μεγάλη δικαιολογία στην προτίμησή του αυτή: Ήτανε από καιρό χωρίς δουλειά, γιατί νόμιζε ότι να φοβάται το κρύο του χειμώνα, έτσι που κατάφερνε να μη δουλεύει ποτέ.

Ήτανε πιο καλό να ζαπλώνει στον ήλιο, όταν, ήτανε λιακάδα, και να φοβάται το κρύο του χειμώνα, έτσι που κατάφερνε να μη δουλεύει ποτέ. Ένα - ένα, λοιπόν, όλα τα αγαθά που είχε μαζέψει στα πόδια της Τζένης η αφλοκέρδεια, η γενναϊοδωρία, η ίσως και η άνοησία των πρώτων ανδρών, λυώσανε στα χέρια του τελευταίου!... Κι' έτσι, η παλιά γήσσα με τη μεγάλη και τόσο δικαιολογημένη αυτοπεποίθησή, είχε ζαπνικά το βαράθρο να ανοίγεται μπροστά της με την τελευταία υπογραφή που της ζητήθηκε επίμονα από τον Στέλιο για το πούλημα του τελευταίου οικοπέδου... Για μία στιγμή, εκείνη σκέφτηκε να αρνηθεί: «Αν το τρώγανε κι' αυτό, τι θα γινότανε; Πώς θα ζούσανε;... Προσπάθησε να πη διατακτικά το «όχι», με μισό στόμα: - Σέρεις, Στέλιο μου... Ίσως δε θάπρεπε...

Κούνισε εκείνος τους ώμους του - όπως άλλοτε τους κουνούσε αυτή... Και δεν είπε τίποτα. Μόνο το βράδυ δεν γύρισε στο σπίτι... Στερελαμένη εκείνη με την ιδέα πως έχανε τον τελευταίο άντρα της ζωής της, έτρεξε μόλις σημέρωσε να τον βρει...

Τον βρήκε δλο από ένα καφενείο να λιάζεται πίνοντας τον καφέ του με απολαυστική μακαριότητα... - Τι θές; τη ρώτησε με κάποια περιφρόνηση. - Στέλιο!... Γιατί δεν ήρθες απόψε στο σπίτι;... - Στο σπίτι;... Τι να κάνω;... - Δε μ' αγαπάς πιά;... - Αφού δεν μ' ακούς;... - Θα σ' ακούσω!... Στο υπόσχομαι... - Και!... το οικόπεδο;... - Θα κάνω ό,τι θέλεις!... Μόνο γύρισε... Και η Γύρισε ο Στέλιος στο σπίτι με το ύψος του κατακτιπτή. Και η Τζένη του υποσέθηκε να κάνει κι' αυτή τη φορά το κέφι του... Οι γυναίκες σε δυο άντρες κάνουνε τις μεγάλες υποχωρήσεις: Στον πρώτον καμιά φορά - από άγνοια - και στον τελευταίο πάντα - από ανάγκη...

Γυρίζοντας την άλλη μέρα απ' το συμβολαιογραφείο, η Τζένη ένοιωσε θετικά πως είχε πιά γεράσει... **ΒΕΡΘΕΡΟΣ**

Η σκέλη της υπηρεσίας (Τού Α. Θεοφιλοπούλου)

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

—Λουίζετα, μ' αγαπάς; τη ρώτησε ο Ρενέ, καθώς εκείνη άκουμπουσε στα δόντια.

ΛΙΣΟΝΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΗΝ πρώτη φορά που άκουσε αυτό το τραγούδι, ο Ρενέ ήταν είκοσι δύο χρόνων. Πλάι του, μέσ' στα πεύκα, ήταν ζωηλωμένη μία κοπέλλα, δεκαοκτώ χρόνων.

—Τι τραγουδάς; τη ρώτησε ο Ρενέ απηρημένος. Δεν τον ενδιέφερε τόσο το τραγούδι, όσο τα κόκκινα χείλη της. Την αγαπούσε και δεν την καλάθαινε, την αγαπούσε και τη φοβόταν. Είχε έρξει σ' αυτή τη μικρή πολιτεία στις αρχές του καλοκαιριού με μία όρχηστράουλα, όπου ο ίδιος έπαιζε πιάνο. Κάθε βράδυ έπαιζε ή όρχηστρα και η νεολαία χόρευε στην πίστα του μικρού ξενοδοχείου. Καθένας είχε το κορίτσι του, όχι όμως κι' ο Ρενέ. Αυτός δεν ήθελε να μιλήσει με καμμία. Ολοδοξούσε να γίνει μία μέρα σπουδαίος πιανίστας.

Μά, κάποιο βράδυ, η Λουίζα είχε έρθει να χορέψει στο κέντρο με κάτι φίλους της. Μόλις την είδε ο Ρενέ, την έρωτεύθηκε. Ήταν μία κοπέλλα σκεδόν άγρια, πούχε γεννηθεί παράνομα.

Η Λουίζα ήταν ωραία, μα εύκολη. Κι' όλοι από τότε την θεωρούσαν στο χωριό σαν μία χαμένη. Όταν ο Ρενέ για πρώτη φορά της μίλησε και της είπε πως την αγαπούσε και πως όνειρευόταν να γίνει σπουδαίος πιανίστας, εκείνη τον κύτταξε ειρωνικά και του απάντησε:

—Δεν μ' ενδιαφέρει ή δόξα, εγώ αγαπώ το χορμα. Εγώ θέλω λεφτά. Τράβα μακριά από το δρόμο μου...

Μά ο Ρενέ δεν έφυγε από κοντά της. Τον είχε μαγέψει με τους τρόπους της, με την όμορφιά της και τη ζήλευε τρομερά. Αυτή τον άφινε να την αγκαλιάζει, να τη φιλή, να πιστεύει πως τον αγαπούσε, ενώ στο βάθος έπαιζε μαζί του.

Τό ίδιο κι' απόψε. "Επειτα απ' τα φιλήματα τους τον είχε σπρώξει μακριά. "Επειτα σηκώθηκε κι' άκουμπησε σ' ένα δέντρο.

—Τι τραγουδάς; την ξαναρώτησε.
—Ένα παλιό γαλλικό τραγούδι. Έχει ωραία λόγια.

—Ξαναπέστο...

—Άλλη φορά, φαινόταν σαν να μην βρισκόταν εκεί. Ο Ρενέ σκέφτηκε πως σ' ένα μήνα θα φεύγε για την Αμερική και δεν θα την ξανάβλεπε πιά.

—Λουίζετα, τη ρώτησε, μ' αγαπάς;
—Εκείνη δεν απάντησε. Εκλείσε τα μάτια της κι' έγειρε πάλι στην αγκαλιά του...

—Όταν χώρισαν, ο Ρενέ της είπε:

—Συχώρα με, Λουίζετα, γι' αυτό που έγινε, μα σ' αγαπώ, σέ λατρεύω...

—Εκείνη χαμογέλασε και του απάντησε:

—Θέλεις ν' άκουσες τα λόγια του τραγουδιού;

Κι' άρχισε να τραγουδάει γλυκά, σιγανά.

—«Έχω το χέρι σου στο χέρι μου, παίζω με τα δάχτυλά σου. Έλα πιο κοντά, αγάπη μου, βάλε την καρδιά σου στην καρδιά μου, και πές μου πως δεν υπάρχει πιο μεγάλη ευτυχία απ' αυτή τα μάτια στον ούρανό, απ' αυτό τον ούρανό μέσα στα μάτια, απ' το χέρι σου, που παίζει με το χέρι μου».

Ναί, ήταν αλήθεια, ο Ρενέ τόξερε, δεν υπήρχε πιο μεγάλη ευτυχία. Μά ο καιρός περνούσε κι' έπρεπε να φύγει.

Μία μέρα, ο Ρενέ είπε στο Ζώρζ, το σαζοφωνίστα:

—Ζώρζ, εγώ θα φύγω.

—Τρελλάθηκες, Ρενέ; Είναι ή πρώτη μας τουρνε.

—Εξαρτάται από αυτήν το μέλλον σου!...

—Δεν μπορώ να παρατήσω τη Λουίζετα...

—Και θα εξακολουθήσεις να είσαι ένας μουζικάντης; Νά πεινάς; Και το όνειρά σου;

—Ο Ρενέ σήκωσε τους ώμους του αδιάφορα.

—Εκείνο το βράδυ, ο Ρενέ είπε στη Λουίζα, όταν τη συνάντησε:

—Αποφάσισα να μη φύγω, θα μείνω κοντά σου.

—Και ή δόξα; τον ρώτησε ειρωνικά.

—Μόνο εσύ λογαριάζεσαι στη ζωή μου. Έσύ είσαι ή ευτυχία μου!

—Έσύ όμως δεν είσαι τό ίδιο γιά μένα, του είπε κυνικά. Δεν ξέρεις τί θέλω; Λεφτά, φορέματα, γούνες, βίλλες, αυτοκίνητα! Κι' εσύ είσαι ένας φτωχός μουζικάντης. Λυπάμαι, Ρενέ, μα θέλω να ζήσω!

—Θές να πής πως γιά σένα ήμουν μόνο ένα καπρίτσιο;

—Ακριβώς, Ρενέ. Μην κατεβάσεις το μούτρα σου. Μου άρεσες, σου άρεσα, αυτό είν' όλο. Πέρασαμε μερικές νύχτες μαζί. Ήταν μία περιπέτεια...

Ο Ρενέ κύτταζε τη Λουίζα με άποια. Σηκώθηκε κι' έφυγε από κοντά της, δίχως να ταν κυττάζει.

Πέντε χρόνια αργότερα. Ο Ρενέ καθόταν στην ταράτσα ενός αριστοκρατικού κέντρου της Νέας Υόρκης, μαζί με μία ξανθή κοπέλλα. Είχε γίνει μεγάλος πιανίστας, είχε αποκτήσει αυτό που είχε όνειρευτεί: δόξα και χρήματα. Εκείνη, ή Μάργκαρετ, ήταν κόρη ενός φημισμένου συνθέτη. Ήταν ωραία, έξυπνη, καλή. Ο Ρενέ τη συμπαθούσε και σκεφτόταν να την παντρευτεί. Κι' εκείνη τό ίδιο σκεφτόταν, καθώς του χαμογελούσε.

Εκείνη τη στιγμή, ή μικρή όρχηστρα άρχισε να παίζει ένα παλιό γαλλικό τραγούδι: «Έχω το χέρι σου στο χέρι μου». Ο Ρενέ κύτταζε τώρα τη Μάργκαρετ δίχως να τη βλέπει... Ήταν ξανά καλοκαίρι, ήταν είκοσι τριών χρόνων και μέσα του ζηπνούσε ο πρώτος του έρωτας.

—Ρενέ, τί έχεις; τον ρώτησε ή Μάργκαρετ. Γιατί με κυττάζεις έτσι;

—Λυπάμαι, Μάργκαρετ, της είπε άπότομα, μα πρέπει να χωριστούμε. Δεν θέλω να σέ παντρευτώ!

—Γιατί; Αγαπάς καμμιάν άλλη; τον ρώτησε.

—Ναί, Μάργκαρετ, νόμιξα πως την είχα ξεχάσει, μα δεν την ξεχάσα. Λυπάμαι πολύ γι' αυτό, Μάργκαρετ.

—Ετσι, ύστερα από έννέα χρόνια, ο Ρενέ γύρισε στη Γαλλία και πήγε κατ' ευθείαν στο μικρό χωριό πούχε γνωρίσει άλλοτε τη Λουίζετα. Τό χωριό είχε αλλάξει πολύ. Εκεί, σέ λίγο συνάντησε την πρώτη του αγάπη, τη Λουίζα.

Είχε αλλάξει κι' αυτή. Ήταν πάντα ωραία, με τα μαύρα της μαλλιά, τα μαύρα της μάτια, μα πιο γυναίκα, πιο σοβαρή.

—Γειά σου, Λουίζα, της είπε όταν την αντίκρυσε.

—Γειά σου, Ρενέ, του απάντησε.

—Με θυμάσαι; τη ρώτησε.

—Και βέβαια, του απάντησε χαμογελώντας. Λένε πως μία γυναίκα θυμάται πάντα τον πρώτο της φίλο και τον τελευταίο!...

—Είσαι τώρα, όπως ήθελες;...

—Και βέβαια, έχω μία βίλλα εδώ κι' ένα διαμέρισμα στην πόλη.

—Και αυτοκίνητο;

—Φυσικά!...

—Πότυχες θαυμάσια!...

—Κι' εσύ. Διάβασα τ' όνομά σου στις εφημερίδες.

—Σέ μένα ή δόξα, σέ σένα ένας συζυγος πλούσιος. Ή πρόκειται γιά φίλο;...

—Η Λουίζα άρχισε να γελάει.

—Θέλεις να συναντηθούμε απόψε; τη ρώτησε.

—Ναί!...

—Στό ίδιο μέρος, όπου ηηγαίναμε άλλοτε. Τό θυμάσαι;

—Ναί, τό θυμάμαι.

Ο Ρενέ πήγε τό ίδιο βράδυ και περίμενε τη Λουίζα, στο ίδιο μέρος. Πριν είχε συναντήσει ένα παλιό του φίλο που του είχε αποκαλύψει κάτι που δεν τόκε μάθει ως τώρα. Όταν είδε τη Λουίζα, τη ρώτησε:

—Γιατί μ' έδιωξες εκείνη τη νύχτα, Λουίζα;

—Γιατί δεν σ' αγαπούσα, Ρενέ.

—Λες ψέματα, Λουίζα. Τα ξέρω όλα!

—Άκουσέ με, Ρενέ. Εκείνο τό βράδυ, ο Ζώρζ ήρθε και μου μίλησε γιά τα σχέδιά σου, τό μέλλον σου. Είπε πως μπορούσες να γίνης ένας μεγάλος πιανίστας, μα δεν θα γινόσσουν, αν έμεινες κοντά μου. Είχε δίκιο. Γι' αυτό, σ' άφησα να φύγης...

—Τώρα είμαι κοντά σου, δεν θα φύγω πιά!

—Είν' άργά. Τώρα είμαι αλήθεια μία γυναίκα χωρίς σημασία. Έσύ δεν ξέρεις τί έγινε μετά...

—Μά, πές μου, μ' αγαπούσες;

—Αν δέ σ' αγαπούσα, Ρενέ, είπε ή Λουίζα κλαίνοντας, δέ θα...

—Σενα, Λουίζετα, είμαι κοντά σου, ξεχάσε τα όλα. Αφέθηκε να τη καϊδέψει, να τη φιλήσει. Τα μάτια της ήταν μισοκλειστά και χαμογελούσε.

—Είσαι ευτυχισμένη τώρα αγάπη μου;

—Ναί, Ρενέ...

Δεν υπήρχε αλήθεια πιο μεγάλη ευτυχία απ' τον έρωτά τους. Τώρα και οι δύο τό ήξεραν: ο πόνος, ή ντροπή, τα δάκρυα, τα χρήματα, ή δόξα, δεν λογαριάζονταν πιά. Μέσ' στα μάτια τους καθρεφτιόταν ο καλοκαιρινός ούρανος και τό παλιό γαλλικό τραγούδι, που έμεινε χαραγμένο στην καρδιά τους.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΜΠΥΡΝΕ

Όμεγας

ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

Χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας, τρέμοντας απ' την ταραχή της. Και ρώτησε τη γρήγα κομάρια που της άνοιξε, αν ήταν στο σπίτι ο βαρώνος Ρουκόλ ή η κόρη του.

— Ο, άργησαν λίγο, της είπε εκείνη. — Αν θέλετε να περιμένετε...

Και την ώδηγεσε σε μία μισοσκότεινη καμαρούλα, με παλιά σαραφωμένα έπιπλα. Αυτό ήταν λοιπόν το σπίτι, όπου δεν θέλανε να την πάει ο Μάρκ, πριν από 28 χρόνια;

«Δεν ξέρεις τί είν' η μητέρα μου! της είχε πη τότε. Θανάτ' ζοσαί πως μπορεί ποτέ μία μικρή θεατρινούλα, σαν εσένα, να παρουσιάσει μπροστά της και να προβάλει δικαιώματα για ένα παιδί που θα γεννηθώ; Σίνουρα, θα βάλω τους υπηρέτες να σε διώξουν... Μα έννοια σου, θα φροντίσω εγώ για το παιδί μας. Πήγαινε να μείνεις στην εξοχή, στο σπίτι του θείου σου, ως τον τοκετό. Ύστερα γράψε μου, στη Λέσχη μου. Θαρθώ τότε να σε βρώ... Νά, πάρε αυτά τα λεφτά στο μεταξύ...»

Η Έμμα αρνήθηκε μ' αγανάκτηση την προσφορά του. — Δεν μου χρειάζονται! απάντησε. Θα σου γράφω μόλις γεννηθώ το παιδί μου. Μόνο γι' αυτό μπορείς να κάνεις τότε κάτι, αν θέλεις.

Έτσι χωρίστηκαν και δεν ξαναείδ' ο ένας τον άλλον. Όταν γεννήθηκε η Τέκλα, η Έμμα έγραψε στο Μάρκ, αλλά δεν έπιασε απάντηση.

Τον περιφρόνησε τότε κι' άρχισε να εργάζεται πάλι ως κορίστα, για ν' ανατρέψει το παιδί της. Έκανε κάθε θυσία, για να μην του λείπει τίποτα.

Ύστερα ο γέρος μάεστρος του θάσου αναγνώρισε αυτήν και την κόρη της και της πρότεινε να την παντρευτεί, να της δώσει τ' όνομά του. Εκείνη δέχθηκε μ' ευγνωμοσύνη. Με την υποστήριξη του, προώδεψε αρκετά στην καριέρα της.

Ο μάεστρος δίδασκε μουσική στη μικρή, απ' τα 6 χρόνια της. Ύστερα δοκίμασε τη φωνή της, τη βρήκε υπέροχη και την έδωσε να οπουδάση φωνητική. Έτσι, σε ηλικία 16 χρονών, η Τέκλα υπεργουτάρισε ως σοπράνο στην όπερα.

Μα δεν την ευχαριτούσε να τραγουδά στο θέατρο. Έκανε μόνο για να υπακούει στη μητέρα της και το θέατρο πατέρα της.

Όταν έγινε 21 χρονών, εξαφανίστηκε μία μέρα, αφού άφισε ένα γράμμα που έλεγε:

«Μαμά, Ήξερα από καιρό ποιος ήταν ο πατέρας μου. Πάω να ζήσω μαζί του, γιατί δεν μ' άρεσει η νομαδική

ζωή που κάνουμε. Θα σου γράφω κάθε μήνα. Συγχώρεσέ με!».

Η Έμμα νόμισε τότε πως θα πέθαινε. Η πρώτη σκέψη της ήταν να τρέξει στο σπίτι του Μάρκ Ρουκόλ και να πάρει πίσω την Τέκλα της. Μα ύστερα συλλογίστηκε πως δεν μπορούσε να της προσφέρει την πολυτέλεια και την άνεση που θαδρισκε κοντά του. Κι' έσφιξε την καρδιά της.

Τα μαλλιά της άσπρισαν γρήγορα, το χαμόγελό της χάθηκε. Μόνο τα μάτια της λάμπανε — από μίσος για τον άνθρωπο που είχε καταστρέψει άλλοτε τη ζωή της και που της έπαιρνε τώρα το παιδί της!

Δικαιολογούσε την Τέκλα, που είχε προτιμήσει μία ζωή κανονική, εύκολη, άρχοντική. Έκείνος όμως, ο μεγάλος εχθρός της ζωής της, άξιζε όλο το μίσος της!

...Και τώρα βρισκόταν εκεί, στο σπίτι του, για να εκδικηθεί. Ο άντρας της είχε πεθάνει και της είχε άφισει μία μεγάλη περιουσία — μεγαλύτερη απ' ό,τι της περίμενε. Νά γιατί είχε πάει τώρα εκεί: Για να πη στην Τέκλα:

«Είμαι πλούσια σαν εκείνον, κι' ίσως ακόμη πιο πολύ. Μπορώ να σου προσφέρω κι' εγώ μία ζωή όπως τη θέλεις. Έλα μαζί μου!»

Τι την ένοιωσε αν θάκανε το Μάρκ να υποφέρει; Μήπως δεν είχε υποφέρει τόσο κι' αυτή;...

Τα μάτια της λάμπανε, κάτω απ' τα γκριζά μαλλιά της. Το πρόσωπό της ήταν ακόμα νέο και ωραίο, παρ' όλα τα 45 χρόνια της.

— Θα τελειώσανε πιά οι πρόδες, της είπε η καμαριέρα. Όπου και νάναι, θα φτάσουνε.

— Ποιές πρόδες; απάντησε η Έμμα. — Οι πρόδες της (Τέκλας), κυρία... Άπρε να είναι η τελευταία βραδυά της εργασίας της δεσποινίδος, στον κινηματογράφο. Κι' η κατάστασι θα χειροτερέψει ακόμα πιο πολύ... Η δεσποινίς είναι απελπισμένη, γιατί έχει απλήρωτο το νοίκι, το φούρναρη... Αυτά που θα πάρη για πέντε βραδυές εργασίας, μαζί με την αποφίνη, δεν θα φτάσουνε για τίποτα...

Ήταν όνειρο; Η κόρη της εργαζότανε σ' ένα στούντιο μ' εξευτελιστική πληρωμή; Μα πως το επέτρεπε ο πατέρας της; Ίσως να μην τόδερε, ίσως ναχε πάψει να ενδιαφέρεται για την κόρη του, όπως και γι' αυτήν...

Χτύπησε ξαφνικά το κουδούνι. Η καμαριέρα πήγε ν' ανοίξει. Μπήκε ένας κύριος ηλικιωμένος, ντυμένος μάλλον παραμελημένα, με μία μεγάλη βαλίτσα στο χέρι. Ήταν εκείνος, ο εχθρός της! Μα πως είχε καταντήσει έτσι!

Τον ακολουθούσε μία κοπέλλα. — Έμμα! φώναζε εκείνος, βλέποντας την έπικεπτήρια.

— Μαμά!...

Μητέρα και κόρη αγκαλιάστηκαν τρυφερά. Ο βαρώνος έμενε όρθιος. — Βλέπεις, Έμμα; είπε. Έχασα την ρία... Είμαι τώρα φτωχός. Με περιουσία μου στο χρηματιστήριο. Με συντηρεί η κόρη μου, θυσιάζει για εμένα ανάζιο πατέρα... Έμαθα πως ο άντρας σου πέθανε και σ' άφησε πλούσια. Ήρθε να πάρης την Τέκλα, ε;

Η Έμμα βρέθηκε σ' άμπαξία. Κύτταζε την κόρη της, σαν να της ζήτησε συμβουλή. Εκείνη όμως πήγε κοντά στον πατέρα της και τούπιασε το χέρι.

— Όχι, μπαμπά, δεν σ' άφηνω, του είπε μ' άπειρη τρυφερότητα. Προτιμώ τη φτώχεια μαζί σου, παρά να σ' εγκαταλείψω μονάχο! Κι' η μαμά τ'όδερε, αυτό. Δεν ήθε να με πάρη... Δεν είν' έτσι μαμά;

Επίσης και το χέρι της μητέρας της. Για πρώτη φορά στη ζωή της βρισκόταν ανάμεσα στους δυο γονείς της. Κι' είχε μία τέτοια έκφρασι μελαγχολικής χαράς, ώστε η μητέρα της ένοιωσε τι συνέβαινε μέσα στην ψυχή της, κι' απάντησε:

— Βεβαίως, Τέκλα. Ο μακαρίτης ο άντρας μου άφισε σε μένα τα λεφτά του, αλλά μου είχε εκφράσει ιδιαίτερος την επιθυμία του να σε βρώ και να σου τα δώσω. Θα φροντίσω για τις σκετικές διατιμήσεις... Και τώρα φεύγω...

Ο Μάρκ γονάτισε τότε μπροστά της. — Συγχώρεσέ με! ψιθύρισε.

Εκείνη έπιασε τα χέρια του, έσκυψε και τον φίλησε.

— Απ' αυτή τη στιγμή, θα ζήσουμε κι' οι τρεις μαζί... Ε, μαμά; είπε η Τέκλα.

— Αν θα θέλετε... ψιθύρισε η Έμμα χαμογελώντας.

Πριν προλάβουν οι δυο τους να της απαντήσουν, η γρήγα καμαριέρα, που στεκόταν πίσω της, άπλωσε τα χέρια της για να τη βοηθήσει να βγάλη το παλτό της...

Α. ΝΤΙΒΑ.

Για πρώτη φορά η Τέκλα βρισκόταν ανάμεσα στους δυο γονείς της.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ

Η καρδιακή προσβολή

Η ασθένεια που νίκησε τον θριαμβευτή του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου.

«**Θ**ρόμβωσι των στεφανιαίων αρτηριών» άνόμασε το πρώτο ιατρικό άνακονισθέν την ασθένεια, που προσέβαλε, έδώ και λίγο καιρό, τον πρόεδρο Άϊζενχάουερ.

Οι γιατροί καταφεύγουν συχνά σε μία περίτεχνη ορολογία, για να αποκρύψουν τη σοβαρότητα μιάς άρρώστειας. Και οι υπεκφυγές αυτές είναι αναγκαίες προπαντός στις Ήνωμένες Πολιτείες, όπου οι καρδιακές προσβολές είναι υπεύθυνες για τα 25% της θνησιμότητας. Κατά συνέπεια, ο πολύς κόσμος έχει εξοικειωθεί με ώρισμένες εκφράσεις, όπως «φλεγμονή του στήθους» και «έμφραξις του μυοκαρδίου», που εμφανίζονται πολύ συχνά στα πιστοποιητικά θανάτου, τα οποία εκδίδονται από τις αρχές.

Στην πραγματικότητα, η λεγομένη «στεφανιαία θρόμβωσις» δεν υπάρχει. Χωρίς να είναι φανταστική ασθένεια, η θρόμβωσις των αγγείων — των στεφανιαίων αρτηριών — που εξασφαλίζουν την τροφοδοτήση της καρδιάς με αίμα, δεν δημιουργείται παρ' εξεληκτικά και, συνήθως, οι γιατροί δεν κατορθώνουν να τη διαπιστώσουν παρ'ά μόνο κατά την αυτοψία.

Αυτή καθαυτή, η στεφανιαία θρόμβωσις, δεν παρουσιάζει καμμία σοβαρότητα, όταν η κυκλοφορία του αίματος εξακολουθώ να γίνεται από τις βοηθητικές όδους — αφού οι κύριες έχουν έμφραχθώ. Αν οι γιατροί την φοβούνται, αυτό συμβαίνει, γιατί η συνέπεια, την οποία συχνά συνεπάγεται, είναι η έμφραξις του μυοκαρδίου.

Η καρδιά — πρέπει να εξηγήσουμε — αποτελείται από τρεις διαφορετικούς ιστούς:

1) Το «επικάρδιον», είδος εξωτερικού προστατευτικού περιβλήματος, που προσφέρει στην καρδιά την ίδια υπηρεσία, την οποία προσφέρει ο υπεζωκάς ύμνη στους πνεύμονες.

2) Το «μυοκάρδιον», που είναι ο κυρίως λεγόμενος καρδιακός μύς.

3) Το «ένδοκάρδιον», ένα πολύ λεπτό στρώμα, με το οποίο είναι επιστρωμένες οι έσωτερικές κοιλότητες.

Το σύνολο των ιστών αυτών τροφοδοτείται από τις στεφανιαίες αρτηρίες, που καταλήγουν στη βάση της αορτής.

Έδώ πρόκειται, όπως υποστηρίζουν οι σύγχρονοι επιστήμονες, για ένα από τα έκπληκτικότερα και καταστρεπτικότερα «άνατομικά λάθη», που διέπραξε η φύσις! Πού έγκειται αυτό το «λάθος»;

Η άποστολή της καρδιάς είναι, όπως γνωρίζουμε, πρώτον να άπορροφή το δέλυγνο, και δεύτερον, να κάνει το ίδιο αυτό αίμα να κυκλοφορή, αφού το ανανεώση με δέλυγνο από τους πνεύμονες.

Η καρδιά είναι, κατά συνέπεια, ο άποκλειστικός προμηθευτής του οργανισμού με αίμα. Όμως, αντί η ίδια να παίρνη απ' ευθείας την αναγκαία ποσότητα, που χρειάζεται για τη δική της λειτουργία, από το ύγρ που εισέρχεται στις κοιλότητες της — εξη λίτρες το λεπτό — εφοδιάζεται με το άγγειακό σύστημα, όπως και τα άλλα όργανα.

Με τον τρόπο αυτό, το δέλυγνο αίμα βγαίνει από την καρδιά με την αορτή και έπανέρχεται με τις στεφανιαίες αρτηρίες. Οι αρτηρίες αυτές άποτελούνται από δύο κυρίους βραχίονες, που διαιρούνται σε άγγεια διαρκώς και λεπτότερα, ώστε να άδηγείται το αίμα — όπως φαίνεται και από το παρατιθέμενο σχεδιάγραμμα — σε κάθε σημείο του καρδιακού μύος.

Ο καρδιακός μύς, όμως, είναι πάρα πολύ ίσχυρός για να τροφοδοτηται από άγγεια τόσο λεπτά.

Η φθορά του άγγειακού συστήματος, όνομάζεται αρτηριοσκληρώσις, και όφείλεται, κυρίως, στην ήλικία. Υποκείμενες σε άδιάκοπη πίεσι, μέρα και νύχτα, οι αρτηρίες και οι φλέβες, χάνουν βαθμιαία την ελαστικότητα τους.

Όσο λεπτότερες είναι, τόσο αυξάνει ο κίνδυνος άτυχήματος. Ωστόσο, ο κίνδυνος δεν θα ήταν τόσο μεγάλος από μία ρωγμή, που θα παρουσιάζόταν στα μέλη του σώματος. Άλλα η έμφρα-

ξις του μυοκαρδίου είναι, κυριολεκτικώς, η γάγγραινα της καρδιάς!

Όσο πιο έκτεταμένη είναι η ζώνη, που έπαινε να τροφοδοτηται με αίμα, τόσο πιο έπιφοβή είναι η προσβολή. Όταν ένας από τους κυρίους βραχίονες της στεφανιαίας δέσμης υποχωρήσει, ο θάνατος έπέρχεται κατά τις πρώτες ώρες της κρίσεως. Το γάγγραινωμένο μέρος του καρδιακού μύος, δεν μπορεί να άνθεξη στην πίεσι, που εξασκείται από το αίμα στις κατώτερες κοιλότητες του όργανου, και ο θάνατος έπισυμβαίνει από συγκοπή της καρδιάς.

Όταν όμως οι ρωγμές περιορίζονται σε μία ή περισσότερες διακλαδώσεις της στεφανιαίας δέσμης — όπως συνέβη, καθώς προκύπτει, και στην περίπτωση του προέδρου Άϊζενχάουερ — τότε οι μοιραίες συνέπειες μπορεί να άποφευχθούν.

Στην αρχή της κρίσεως, ο άρρωστος έχει την έντύπωσι πως ο θάνατος θα έρθη από στιγμή σε στιγμή. Έχει την αίσθησι πως ένα άόρατο χέρι του σφίγγει την καρδιά και την τραβάει για να την ξεριζώσει. Δοκιμάζει ένα φριχτό συναίσθημα άγωνίας. Οι πόνοι — έξαιρετικά ζωνχοί — δεν παύουν, παρ'ά έπειτα από μερικές ώρες και, από την στιγμή εκείνη, η αρτηριακή πίεσις άρχίζει, σιγά-σιγά, να ξαναεαίνη.

Άλλα το αίμα εξακολουθεί να φτάνη σε περιορισμένες ποσότητες στους πνεύμονες. Η άνανέωσι του με δέλυγνο, κατά συνέπεια, έπιδραύνεται. Για να άναπληρωθή η ανεπάρκεια του έξασθενημένου καρδιακού μύος, αναγκάει είναι η έγκατάστασι του άσθενοφύ σε δέλυγονοθάλαμο.

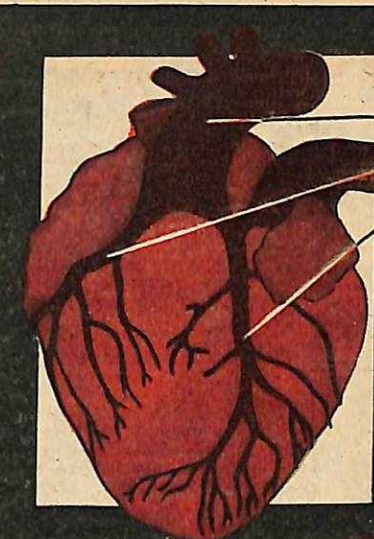
Η κυριώτερη φροντίδα του γιατρού θα είναι, όπωσδήποτε, να προλάβη τις μεγαλύτερες έπιπλοκές, όπως η πνευμονική έμβολή, η έγκεφαλκή θρόμβωσις και η έμφραξις της αορτικής διασταυρώσεως.

Πράγματι, ένας θρόμβος αίματος, που φεύγει από την καρδιά, κινδυνεύει να φράξη τα άγγεια, που εξυπηρετούν τα άπαραίτητα για τη διατήρησι της ζωής όργανα. Η πνευμονική έμβολή θα καθιστούσε την άναπνευστική λειτουργία έξαιρετικά δύσκολη. Η έγκεφαλκή θρόμβωσις θα μπορούσε να προκαλέση όριστική μαλάκωσι των νευρικών κυττάρων του έγκεφάλου. Και η έμφραξις της αορτικής διασταυρώσεως θα συνεπαγόταν γάγγραινα των κάτω άκρων.

Οι έπιπλοκές αυτές μπορούν σήμερα να άποφευχθούν, χωρίς σε μία ειδική θεραπεία, που καθιστά το αίμα ρευστότερο και έμποδίζει τη δημιουργία θρόμβων. Με την πρόοδο, που έχει πραγματοποιήσει, στην έποχή μας, η έπιστήμη, ένας γιατρός είναι σε θέση να έπιχειρήση τη θεραπεία μιάς έμφραξεως του μυοκαρδίου.

Αν θα το έπιτύχη, εξαρτάται από την άντοχή του άσθενούς. Έκείνο που είναι άδύνατον του καναί η έγκαιρη διάγνωσις του κακού. «Ο Άϊκ είναι σε βαυμασία κατάστασι!», έδήλωσε με πεποίθησι ο προσωπικός γιατρός του Άμερικανού προέδρου, τρεις έβδομάδες μόλις πριν από την καρδιακή προσβολή. Κανείς, όμως, δεν τον κατηγορήσε για την αίσιοδοξη εκείνη διάγνωσι. Γιατί καμμία ιατρική έξέτασις δεν μπορεί να εξακριβώση την κατάστασι της σκληρώσεως των στεφανιαίων αρτηριών.

Επίσης είναι άδύνατον για έναν γιατρό να προβλέψη, αν μία δεύτερη καρδιακή προσβολή θα έπαυόταν ή όχι την πρώτη. Κατά κανόνα, μόνο — έναν κανόνα, όμως, που έχει τις έξαιρέσεις του — έχει ίρησι, ότι η κρίσιμη περίοδος, που θα ακολουθήσουν, αρχική κρίσις.

Το σχεδιάγραμμα αυτό της καρδιάς έξηγει καθαρά την ασθένεια του Άϊζενχάουερ. Η έμφραξις ενός από τα λεπτά άγγεια, που βλέπετε, άποτελεί σοβαρά προειδοποίησι για την φθορά που υπέστησαν οι αρτηρίες. Ο άσθενής πρέπει έφεξης να άποφύγη κάθε κούρασι, αν θέλη να σωθή. 1) Άορτή. 2) Δεξιά στεφανιαία αρτηρία. 3) Άριστερά στεφανιαία αρτηρία.

Ο έρωτόληπτος πλασιέ που ήθελε ν' αλλάξει προσωπικότητα

Βρισκόταν σε πραγματικό αδιέξοδο ο "Άλφρεντ Ράουζ... Τό επάγγελμά του ως πλασιέ, του πρόσφερε συχνές ευκαιρίες για να συνδεθεί με πολλές γυναίκες, στα διάφορα μέρη της Άγγλιας όπου ταξίδευε. Έτσι όμως δημιουργούσε οικονομικές υποχρεώσεις πολύ ανώτερες από τα έσοδά του. Έπρεπε να συντηρή τη νόμιμη γυναίκα του και το σπίτι του, στο Φίντσελντ. Συγχρόνως ήταν αναγκασμένος να πληρώνη διατροφή για δυο νόθα παιδιά του.

Σαν να μην έφταναν δε δλ' αυτά, μια κοπέλλα που ζούσε στο Μονμαουζάιρ, με την οικογένειά της, επρόκειτο να φέρη στον κόσμο ένα δικό του παιδί κι' είχε πη στους δικούς της, ότι θα παντρευόταν με το Ράουζ. Ο πλασιέ της είχε παρουσιάσει για ανύπαντρος, πλούσιος κι' από καλή οικογένεια. Άλλωστε σ' αυτό το κομμά του ντυσίμου και το ιδιόκτητο αυτοκινητάκι του, με το οποίο ταξίδευε. Της είχε υποσχεθεί δε να την εγκαταστήσει σ' ένα καινούργιο και ωραίο σπίτι, που είχε ήδη ετοιμάσει γι' αυτήν στο Λονδίνο.

Αυτά όλα συνέβαιναν το φθινόπωρο του 1930. Ο Ράουζ καταλάβαινε πως δεν μπορούσε να κρατήσει για πολύ ακόμα μια τέτοια μπλεγμένη κατάσταση. Έπρεπε να βρη κάποια λύση.

Κατέστρωσε, λοιπόν, ένα σχέδιο, που θα έλυνε μια και καλή όλα τα προβλήματά του. Δεν σκόπευε ν' αυτοκτονήσει... Είχε σκεφθή κάτι καλύτερο, εξυπνότερο και πρωτοτυπώτερο: Να «πεθάνη» επίσημως και να συνεχίση ύστερα τη ζωή του με διαφορετικό όνομα και προσωπικότητα, ελεύθερος πια από μπλεγίματα και υποχρεώσεις!

Για να γίνει όμως πιστευτός ο θάνατός του, χρειαζόταν ν' αφήσει πίσω του ένα πτώμα... Δεν τον σταμάτησε ωστόσο αυτή η δυσκολία. Σαν εξυπνος και επιδέξιος άνθρωπος που ήταν, βρήκε τον τρόπο να την υπερικήση.

Τρεις μέρες μετά την οριστική του απόφαση να βάλη εις ενέργειαν το σχέδιό του, είχε την τύχη να συναντήσει στο Μίντλεσεξ ένα ανθρωπάκο, φτωχό και άνεργο. Τον κέρασε μερικές μπύρες και δεν δυσκολεύθηκε να μάθη πως ήταν ολόμοναχος στον κόσμο, δίχως μόνιμη διαμονή, και πως γύριζε εδώ κι' εκεί ζητώντας δουλειά.

Ήταν ακριβώς ο άνθρωπος που του χρειαζόταν. Κανείς δεν θα ενδιαφερόταν για την εξαφάνισή του...

Τού πρότεινε, λοιπόν, να τον πάη με τ' αυτοκίνητό του στο Λάιτσεστερ, όπου θα του εύρισκε δήθεν μια δουλειά. Εκείνος δέχθηκε πρόθυμα.

Ξεκίνησαν μαζί. Ο Ράουζ σωφάριζε σιγά, για να περάση η ώρα και να ερημώσουν οι δρόμοι. Ο σύντροφός του έπινε κάθε τόσο ούισκυ, από μια μπουτίλια που είχαν πάρει μαζί τους.

Το σβύσιμο των φώτων του αυτοκινήτου έγινε αίτια να τους σταματήσει ένας πόλιςμαν και να τους κάνει παρατήρησι...

ΤΟ ΚΑΜΕΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Μισομέδωσε έτσι και, για να παίξει, έσβυσε τα φώτα του αυτοκινήτου. Αυτό έγινε αίτια να τους σταματήσει ένας πόλιςμαν και να τους κάνει παρατήρησι.

Αργότερα, ο πόλιςμαν αυτός κατέθεσε, πως επρόκειτο για έναν άνθρωπο μεσόκοπο, μετρίου άνοστηματος.

Τό αυτοκίνητο με τους δυο επιβάτες συνέχισε το δρόμο του. Τέλος, ο Ράουζ φρενάρισε σ' ένα ερημικό έξοχικό δρομάκι. Αφού βεβαιώθηκε πως δεν υπήρχε γύρω ψυχή ζωντανή, στράφηκε στο σύντροφό του, που είχε αποκοιμηθή, και τον στραγγάλισε!

Άνοιξε ύστερα ένα δοχείο με βενζίνη, κατάβρεξε τ' αυτοκίνητο και το πτώμα, πήρε τη βαλίτσα του, απομακρύνθηκε λίγα βήματα και πέταξε ένα αναμμένο σπρίτο.

Σε μερικά λεπτά, τ' αυτοκίνητο καίγεται ολόκληρο!

Ο Ράουζ απομακρύνθηκε βιαστικά. Όλα είχαν πάει μια χαρά! Θάδρισκαν μόνον ένα απανθρακωμένο πτώμα και θα νόμιζαν πως ήταν το δικό του και πως είχε πέσει θύμα δυστυχήματος. Αυτός θα βρισκόταν τότε εκατοντάδες μίλια μακριά.

Καθώς έβγαυε όμως μέσ' απ' τους θάμνους στο δημόσιο δρόμο, αντίκρισε εξαφικά δυο νέους, που έρχονταν από την αντίθετη διεύθυνση. Έκείνοι τον κύτταξαν αδιάφορα, καθώς περνούσαν δίπλα του. Πρόσεξαν μόνο, πως κρατούσε μια βαλίτσα.

Είδαν ύστερα τη φωτιά κι' έτρεξαν κοντά, για να εξακριβώσουν περί τίνος πρόκειται. Οι φλόγες έφταναν τώρα σε ύψος 5 μέτρων. Οι δυο νέοι επιχείρησαν να τις σβύσουν. Μέσ' απ' τους καπνούς, ξεχώριζε κάτι σαν ανθρώπινο κεφάλι...

Στό μεταξύ, ο Ράουζ είχε σταματήσει ένα περαστικό καμιόνι, που πήγαινε στο Λονδίνο. Βρήκε μια δικαιολογία, για την παρουσία του εκεί στην ερημία. Ο σωφές δέχθηκε να τον πάη στ' αυτοκίνητό του και τον άφησε στα προσάστεια του Λονδίνου.

Ο Ράουζ ήταν πανικόβλητος τώρα. Τό ωραίο σχέδιό του είχε κατασπαράξη από μια τυχαία σύμπτωση... Οι δυο νέοι τον είχαν δη κοντά στ' αυτοκίνητο που καίγεται! Θα δίνανε τώρα την περιγραφή του στην αστυνομία. Και, σε λίγες ώρες, θα είχαν ανακαλυφθή τα ίχνη του...

Έπρεπε να επινοήση μια εξήγησι! Ποιά όμως;... Αποφάσισε να πάη στο Μονμαουζάιρ, στη «μνηστή» του.

Εξήγησε σ' αυτήν και στους δικούς της πως του είχαν κλέψει τ' αυτοκίνητό του. Την άλλη μέρα όμως, οι έφημερίδες έγραφαν λεπτομέρειες για την απόπειρωσι του αυτοκινήτου του. Ανεφέραν τ' όνομά του και πρόσθεταν πως ήταν παντρεμένος.

Ο Ράουζ φρόντισε να μη διαβάση την είδησι κανείς απ' τους συγγενείς της κοπέλλας. Ύστερα τους αποχαίρησε κι' έφυγε για τό Κάρδιφ κι' από κεί για τό Λονδίνο.

Μά η Σκότλαντ Γουάρντ είχε ήδη κινητοποιηθή, με εκπληκτική ταχύτητα. Κι' έτσι, όταν ο Ράουζ κατέβηκε απ' τό λεωφορείο, στο Χάμμερσμιτ, τον πλησίασαν δυο ντέτεκτιβ...

Τό περίμενε ωστόσο, και είχε ήδη ετοιμάσει την ιστορία που θα του διηγούνταν. Είπε πως σκόπευε να παρουσιάσει μόνος του στην αστυνομία, γιατί τον βασάνιζε η συνείδησί του, μολονότι δεν ήταν ένοχος...

Εξήγησε, ότι είχε πάρει ένα άγνωστο στ' αυτοκίνητό του. Στό δρόμο, κατέβηκε κι' απομακρύνθηκε για λίγο, για σωματική του ανάγκη. Πήρε μαζί του τη βαλίτσα του, γιατί δεν ήξερε με τί είδους άνθρωπο είχε να κάνει. Τον παρακάλεσε δε να ρίξη στο μεταξύ ένα βλῆμα στο ρεζερβουάρ.

Φαίνεται όμως πως εκείνος πήγε ν' ανάψη τσιγάρο, την ώρα που έκανε αυτή τη δουλειά, κι' έτσι τ' αυτοκίνητο πήρε φωτιά. Αυτός πανικόβληθηκε τότε κι' έφυγε τρέχοντας.

Αυτή ήταν η ιστορία που διηγήθηκε. Άλλ' η Σκότλαντ Γουάρντ είχε ανακαλύψει στο μεταξύ όλη την πολυτάραχη ζωή του κι' είχε καταλάβει τό εγκληματικό σχέδιό του. Οι δικαιολογίες του, λοιπόν, δεν έπεισαν κανένα... ούτε και τό δικαστήριο, που τον καταδίκασε σε θάνατο.

ΠΟΛΥΑΙΘΥΛΕΝΗ

ή θαυματουργή πλαστική ύλη

Θα αποτελέση τό μοναδικό υλικό για τά σπίτια τού μέλλοντος

ΙΣΩΣ να μην έχουν άδικο οι αισιόδοχοι, που θεωρούν σαν βέβαιο τό γεγονός, ότι μια νέα πλαστική ύλη, ή πολυαιθυλένη, θα έχη γίνει τό πιο απαραίτητο υλικό για τίς περισσότερες δουλειές, στο πολύ προσεχές μέλλον. Γιατί μέσα στην οικογένεια των πλαστικών υλών, τό σκεπτικό καινούργιο αυτό προϊόν, είναι τό μόνο που βρήκε τίς περισσότερες χρήσεις.

Στά τελευταία δώδεκα χρόνια, ή πολυαιθυλένη έγινε τό... καίδεμένο παιδί των επιστημόνων και των τεχνικών και μια αστείρευτη πηγή πλούτου για τίς επιχειρηματίες, που εκμεταλλεύονται τίς δυνατότητες που προσφέρει.

Είναι τό πιο εύκαμπτο, στερεό και εύκολο μετακίνητο υλικό και ή πιο γνωστή μαρφή της είναι σέ λεπτά φύλλα. Χάρη ακριβώς σ' αυτές τίς ιδιότητές της, ή πολυαιθυλένη χρησιμοποιείται σήμερα σαν πρώτη και μοναδική ύλη για μια άπειρία προϊόντων. Άνάμεσα στα άλλα, έχει αντικαταστήσει σωλήνες για την μεταφορά υγρών και χρησιμοποιείται σέ ευρεία κλίμακα για τίς συσκευασίας τροφίμων. Παράλληλα, γίνεται μονωτική ουσία για ήλεκτροφόρα καλώδια, παιχνίδια για παιδιά, φιαλίδια, φορητά γκαράζ αυτοκινήτων και μπαλόνια που εξαπολύουν στην ατμόσφαιρα οι μετεωρολόγοι για παρατηρήσεις.

Και όσο περνάει ο καιρός, οι επιστήμονες βρίσκουν και από μια καινούργια εφαρμογή για την πολυαιθυλένη. Έκείνοι, όμως, που είναι τό πιο έντυπωσιακό σκεπτικό με την πλαστική αυτή ύλη, είναι μια πρόσφατη ανακάλυψη. Τό λεπτό και εύκαμπτο αυτό υλικό, μπορεί να μετατραπή σέ μια ύλη πολύ πιο ισχυρή από τό άσβη, που χρησιμοποιείται στην ανέγερσι οικοδομών.

Αυτή ακριβώς ή ανακάλυψη κάνει ακόμη και δυσπιστούς επιστήμονες να προβλέπουν ότι στο μέλλον θα ζούμε σέ σπίτια φτιαγμένα έντελως από πολυαιθυλένη.

Η ανακάλυψη της πολυαιθυλένης έγινε τυχαία εδώ και 22 χρόνια, στα εργαστήρια μιας αγγλικής εταιρίας χημικών προϊόντων. Άλλα μόνο στα μέσα τού τελευταίου πολέμου, οι Άγγλοι χρησιμοποίησαν πρώτοι την πολυαιθυλένη σαν μονωτική ουσία σέ ήλεκτροφόρα καλώδια υψηλής τάσεως.

Λίγο άργότερα την χρησιμοποίησαν και οι Άμερικανοί, για να καλύπτουν με μέλας φύλλα πολυαιθυλένης τό πολεμικό έφοδιά τους, που έμεναν εκτεθειμένα στον ήλιο, τό βροχή, την υγρασία και τον άνεμο.

Άλλα ή παντοδυναμία της πολυαιθυλένης άρχισε μετά τον πόλεμο, όποτε οι ένησ επιχειρηματίες άντελήφθησαν τίς τεράστιες δυνατότητες που προσέφερε ή εκμετάλλευσίς της και συναγωνίσθηκαν ποιά θα βρή καινούργιες χρήσεις γι' αυτή.

Άλλαπάλληλα πειράματα, απέδειξαν ότι ή πολυαιθυλένη υπερέρχει σέ δυο σημεία ή όλες τίς πλαστικές ύλες. Ένώ δηλαδή, όλες οι πλαστικές ύλες έχουν τό ιδιαίτερα χαρακτηριστικό τους, που καθορίζουν — και συνήθως περιορίζουν — τίς χρήσεις τους, οι άπλες ιδιότητες της πολυαιθυλένης, την κάνουν κατάλληλη για τίς πιο άπιδανες χρήσεις.

Μπορεί δηλαδή να παραχθή σέ ό,τι σκέψιμο χρειαστή — σέ φύλλο, σέ σωλήνες, σέ μύλλα ή σέ ράβδους — κάτω από έντελως διαφορετικές μεθόδους κατεργασίας.

Είναι συγκεκριμένα ή πιο έλαφρη πλαστική ύλη, ενώ ταυτόχρονα έχει καταπληκτική άντοχή στο κρύο, στή ζέση, στο άνεμο, στή φωτιά και στα κτυπήματα. Άνερχέ επιπλέον σέ όλα σκεδόν τό όρεό ή ιδιότητα που καμμία ύλη δεν τήν έχει σ' αυτό τό βαθμό. Ακόμη και σέ καυλές θερμοκρασίες ή πολυαιθυλένη διατηρεί τήν εύκαυσία της.

Κάθε μια από τίς ιδιότητες αυτές, κάνει μια πλαστική ύλη κατάλληλη για πολλές χρήσεις. Συνδυασμένες όλες μαζί, κάνουν τήν πολυαιθυλένη πολύτιμη και άναντι-κατάστασι.

Στην συσκευασία τροφίμων, π. χ. ή πολυαιθυλένη αποδείχθηκε τό ιδανικό υλικό. Είνε έλαφρη και διαφανής και έπειδή δεν έμποδίζει την είσοδο και τήν έξοδο τού άερίνου και τού διαερίνου τού άνδρα, διατηρεί τό πρόφμα φρέσκο, χωρίς να χρειάζεται ή ταποθέτησ φρούς σέ φυγείο, όταν πρόκειται να μεταφερθούν.

Τά αδιάρρηκτα σωλήνα πολυαιθυλένης, έξ άλλου, είναι τόσο έλαφρά, ώστε ένας μόνο άνθρωπος μπορεί να μεταφέρει ένα φύλλο που καλύπτει έκτασι 30 κυβικών

μέτρων. Τέτοια καλύμματα, χρησιμοποιούνται τώ τώ για να σκεπάζονται κτίρια ή εγκαταστάσεις γής που πρέπει να άπολυμανθούν. Όρισμένες οικοδομικές επιχειρήσεις, μάλιστα, τό χρησιμοποιούν για να σκεπάζουν τό υπό άνέγερσιν κτίριο, όταν οι καιρικές συνθήκες δεν είναι εύνοϊκές για τίς έργατες.

Καλύμματα πολυαιθυλένης, άλλωστε, χρησιμοποιούνται ως φορητά γκαράζ και για την προφύλαξη γηπέδων από τό βροχή. Πολλοί ιδιοκτήται θερμοκηπίων, έχουν αντικαταστήσει τίς πολυάπανες τζαμαρίες τους με κομμάτια διαφανούς πολυαιθυλένης, που είναι κατά 90% φθινότερη.

Όταν επιστρώνεται σέ έξωτερικούς τοίχους και πατώματα, τό θαυματουργό αυτό υλικό τά απαλλάσσει από τήν απορρόφηση υγρασίας και τά κάνει σκεδόν άτρωτα από τή σκόνη.

Σαν να μην έφθαναν όλα αυτά, όμως, έρχεται τώ τώ τελευταία ανακάλυψη, που υπόσχεται να κάνει τήν πολυαιθυλένη έντελως απαραίτητη για μια από τίς βασικές ανάγκες.

Τά πειράματα που έγιναν απέδειξαν ότι, όταν ένα φύλλο πολυαιθυλένης έκτεθί στην άκτινοβολία άκτίνων γάμμα, γίνεται πολύ σκληρότερο από τό άσβη που χρησιμοποιείται για την ανέγερσι οικοδομών, ενώ παράλληλα διατηρεί όσην έλαστικότητα είναι απαραίτητη. Έπί πλέον, δεν χρειάζεται ιδιαίτερη προφύλαξη από τή φωτιά.

Αν λοιπόν έπαληθεύσουν οι αισιόδοχοι προβλέψεις των αρχιτεκτόνων και των μηχανικών, ή πολυαιθυλένη θα αντικαταστήσει όλα τά υλικά που χρειάζονται σήμερα για να γίνει ένα σπίτι.

Ότε λίγο ούτε πολύ, οι αρχιτέκτονες φαντάζονται τό σπίτι τού μέλλοντος να είναι φτιαγμένο από ένα μονοκόμματο όγκο πολυαιθυλένης.

Ακριβώς δε έπειδή τό θαυματουργό αυτό υλικό μπορεί να περάσει από πολλές κατεργασίες και είναι δυνατό να χρησιμοποιηθή για πολλούς σκοπούς, τό περισσότερο, αν όχι όλα τά συμπληρώματα που χρειάζονται για να γίνει ένα σπίτι, θα έχουν ως βάσι τήν πολυαιθυλένη.

Τά ήλεκτρικά καλώδια, π. χ. και οι σωλήνες, θα είναι ένσωματωμένα στον κύριο όγκο τού σπιτιού και φτιαγμένα από τό ίδιο υλικό. Τά παράθυρα, δεν θα είναι άλλο από διαφανείς «κλιίδες» στον έξωτερικό όπλοισμό τού σπιτιού.

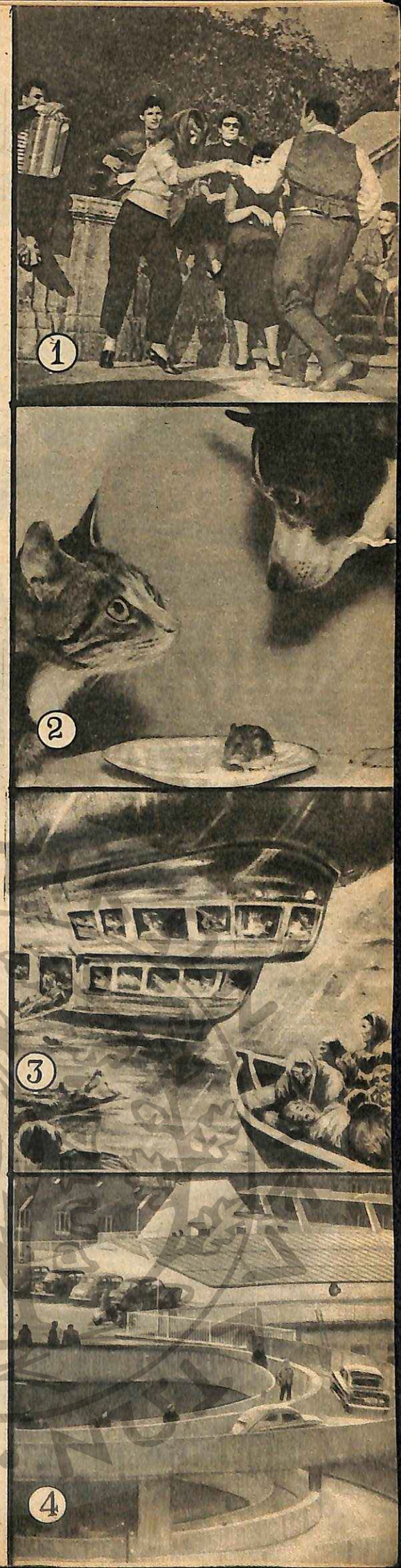
Ένα τέτοιο σπίτι, θα είναι έπτά φορές έλαφρότερο από τό σημερινό, χωρίς αυτό να έχη συνέπειες στην στερεότητα και τήν άντοχή του.

1 Στη Ρώμη, ή αστυνομία άπαγόρευσε στους ζωγράφους και γενικά στους καλλιτέχνες να συγκεντρώνονται στην σκάλα της Τρινιτά ντε Μόντι, όπου συνήθιζαν να άγκαθιστανται καθ' όλο τό 24ωρο. Η άπαγόρευσι που γίνεται για τουριστικούς λόγους, δεν άσσεσ καθόλου στους μονιμούς εθαμμένους της γραφικής αυτής γκαλιεί της Ιταλικής πρωτεύουσής, οι όποιοι διοργανώναν επί τόπου μια... χορευτική διαμαρτυρία διασεκίας. Έτσι ή αστυνομία δεν μπορεί να επέμει, γιατί όπως όρθος παρατηρούν οι ενδιαφερόμενοι έπαφαν να... σταθμεύουν!

2 Στο Λάγκτορ της Δανίας, ο κ. Χέλφιν είχε στο σπίτι του ένα σκύλο και μια γάτα, που συκοφαντ άρμονικά. Μιά μέρα τά παιδιά του βρήκαν στο υπόγειο ένα έρπονσ-ο ποινταί, που φαινόταν έτοιμο να φοβήσι. Τό περιπατήθηκαν και τό έκαναν καλά. Τό αποτέλεσμα ήταν να έξημερωθή τό ποινταί και να γίνει ο καλύτερος φίλος των παιδιών. Τό εκπληκτικό όμως είναι ότι ή γάτα δεν έδειξε καμμία έχθρότητα για τον προσεταιρισμένο των παιδιών κι' έτσι στο σπίτι τού κ. Χέλφιν, ζούν σήμερα άρμονικά τρεις... προσάωνιοι και θανάσιμοι έχθροί!

3 Οι Γερμανοί δεν εγκατέλειψαν ποτέ τήν ιδέα να χρησιμοποιήσουν τά ζέππελιν για τήν εξυπηρέτηση των έναερίων συγκοινωνιών. Ο μηχανικός Άλμπερτ Σίμον σχεδίασε ένα νέο τύπου πηδολιχούμενο άερόστατο, τό όποιο θα έπορή να προσθαλασσώνεται και έτσι θα άπλοποιήθη ή επίδοσας και ή απόβλεσσις των έπιβατών. Ο κ. Σίμον βεβαιώνει ότι τό ζέππελιν αυτό θα μπορεί να χρησιμοποιηθή και για τήν σωτηρία μεγάλων έμποδισ ναυαγών.

4 Πολλά μεγάλα έμπορικά καταστήματα της Γερμανίας για τήν εξυπηρέτηση των πελατών τους, έχουν μεταβάσει τίς στέγες τους, σέ πλατείες, όπου μπορούν να παρκάρουν τά αυτοκίνητά τους. Στη φωτογραφία μας ή στέγη ενός μεγάλου έμπορικού καταστήματος τού Άλμχεν, όπου, όπως βλέπουμε, τά αυτοκίνητα άνεβαίνουν από ένα έλικοειδές έπίπεδο, με έλαφρά κλίσι. Οι έπιβάτες τού αυτοκινήτου κατεβαίνουν στο έσοτερικό τού καταστήματος με άσανσέρ, κάνουν τό ψώνια τους, ξαναεβαίνουν, παίρνουν τό αυτοκίνητό τους και φεύγουν.

Σ' Ε μιά μικρή πόλη της Βρετανίας, έδω κι' εκατό πενήντα χρόνια, ζούσε μιά πολύ όμορφη κοπέλλα. Ήταν τὸ μοναχίκο στολίδι κι' ἡ παρηγοριά δυὸ ἡσυχῶν γέρον.

Ἡ Σουζάνα — ἔτσι ἔλεγαν τὴν κοπέλλα — ἦταν σωστή καλλονὴ κι' εἶχε ξετρελλάνα πολλά παλληκάρια. Ἡ γοητευτικὴ ὁμορφιά της ἔκανε πολλοὺς ζωγράφους νὰ τὴν ἔχουν γιὰ μοντέλλο, ὅταν ζωγράφιζαν τὶς ἁγίες εἰκόνες στὶς ἐκκλησίες.

Κάθε μέρα, τὰ ἡμεράματα, ἡ Σουζάνα ἔδωγε μὲ τὴ μητέρα της ἢ τὴν ὑπερέτριά της καὶ πήγαινε στὴν ἀμμουδιά, ὅπου τὴς ἄρεσε νὰ παίξει μὲ τὴ θάλασσα. Στὸ διάβα της οἱ ναύτες σταματοῦσαν κι' ἔβγαζαν τοὺς σκούφους τοὺς γιὰ νὰ τὴ χαρεθῶσουν. Ὅλοι νόμιζαν πὼς περνοῦσε τὸ δράμα τῆς Παναγίας.

τούς, ἀπ' ὅπου γύρισε μὲ τὴν πληγὴ τῆς καρδιάς της γιατρεμένη, ὁ πῶς φαίνονταν. Σὲ λίγο καιρὸ παρουσιάστηκε στὸ σπίτι τῆς Σουζάνας ἕνας νεαρὸς εὐγενὴς, πλούσιος κι' ὁμορφος, σὰν τὸν ἄτιχο κόμητα Ζάκ, καὶ ζήτησε τὸ χέρι της. Ἀλλ' ἡ Σουζάνα δὲν θέλησε νὰ τοῦ ἀπαντήσει ἀμέσως καὶ τοῦ ζήτησε κάποια προθεσμία.

Ὁ νέος ὅμως ἐπέμενε τόσο πολὺ καὶ καὶ φανόταν τόσο ἐρωτευμένος μαζί της, πὺ ἐκείνη γιὰ νὰ μὴν τὸν κάνει δυστυχισμένο μὲ τὴν ἀρνήσι της, δέχτηκε ν' ἀρραβωνιαστοῦν.

Ἔτσι, σιγά-σιγά, ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία γύρισαν ξανά στὴ θλιμμένη καρδιά της. Σουζάνας, πὺ εἶχε ξεχάσει πᾶ τὸν πρώτο ἀρραβωνιαστικὸ της. Ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου της ὀρίστηκε γιὰ τὴν ἐρχόμενη ἀνοιξί κι' ὁ καιρὸς δὲν ἀργήσε νὰ φτάσῃ. Ἡ τελετὴ προμηνύονταν λαμπρὴ καὶ πολλὰ καράδια ἐμεῖναν ἐπίτηδες στὸ λιμάνι γιὰ νὰ γιορτάσουν τὸ γάμο τῆς πεντάμορφης κοπέλλας. Ἀλλὰ τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου, κατὰ τὸ βράδυ, μιά τρομερὴ εἰδησιὶ διαδόθηκε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα στὴ μικρὴ πόλη: Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Σουζάνας εἶχε δολοφονηθῇ, καθὼς ἔδωγε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς νέας καὶ παρ' ὅλες τὶς ἐρευνες ὁ ἐνοχὸς δὲν βρέθηκε.

Ἡ Σουζάνα καταλυπημένη ἀπὸ τὸ νέο δυστύχημα, ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ πάλι καὶ νὰ ξαναπαθῇ κοντὰ στοὺς συγγε-

Ἡ ἀρραβωνιαδίκιὰ τοῦ ΘΑΝΑΤΟΥ

Μονάχα ἕνα ναυτόπουλο ὥστόσο δὲν μιλοῦσε γιὰ τὴ Σουζάνα. Κάθε φορὰ πὺ περνοῦσε ἀπὸ μπροστὰ τοῦ, ἔσκυβε τὸ κεφάλι τοῦ καὶ θυζόταν σὲ συλλογὴ.

Λίγο πὺ πέρα ἀπὸ τὴν πόλη, ὅπου καθόταν ἡ Σουζάνα, κατοικοῦσε σ' ἕνα πύργο μιά παλαιὰ ἀρχοντικὴ οἰκονομία, πὺ εἶχε ἕναν γιὸν, τὸν κόμητα Ζάκ ντὲ Λορμιάν, ἕναν ἀπὸ τοὺς πλοῦσιους καὶ πὺ δυνατόους ἀριστοκράτες. Ὁ κόμης Ζάκ ἦταν καλὸκαρδὸς. Σ' ἐπαγγέλλονταν καὶ βοηθοῦσε τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς δυστυχισμένους. Τὸ ὄνομά τοῦ ἦταν γνωστὸ σ' ὅλη ἐκείνη τὴν περιοχὴ.

Μιά μέρα, πὺ ὁ κόμης Ζάκ γυρνοῦσε ἀπ' τὸ κινῆσι μὲ τοὺς φίλους τοῦ, ἀκούσε νὰ κάνουν λόγον γιὰ τὴν ὁμορφιά τῆς Σουζάνας. Μιλοῦσαν γι' αὐτὴν σὰν γιὰ νεράιδα. Ἡ περιέργεια τοῦ κόμητα κεντρήθηκε ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους καὶ θέλησε νὰ γνωρίσῃ τὴ νέα. Τράβηξε λοιπὸν γιὰ τὴν ἀκριβοστονίαν, ὅπου συνήθιζε νὰ πηγαίνει κάθε μέρα ἡ Σουζάνα.

Ἐκεῖ μόλις τὴν ἀντίκρινε, θαμπώθηκε ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της. Κι' ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ νέα τοῦ κλέψε δχι μόνον τὴν εὐαίσθητὴ καρδιά τοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς τοῦ.

Ἔτσι, ὅταν γύρισε σ' ἀρχοντικὸ τοῦ, παρακάλεσε τὸν πατέρα τοῦ νὰ πᾶ νὰ τὴν ζητήσῃ γιὰ νύφη. Ἐκείνος, πὺ τὸν ἀναποῦσε ὑπερβολικὰ, δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση. Πῆγε στὸ σπίτι τῆς Σουζάνας καὶ τὴ ζήτησε γιὰ γυναίκα τοῦ γιὸ τοῦ. Οἱ γέροι γονεῖς τῆς Σουζάνας βέχτηκαν πρόθυμα τὴν τιμητικὴ αὐτὴ πρόταση κι' ὅστερ' ἀπὸ τὸν ἀρραβῶνα, πὺ ἄλλαξαν, ὁ ἐρωτευμένος κόμης Ζάκ πήγαινε κάθε μέρα στὴ μνηστὴ τοῦ. Μιλοῦσε μαζί της ὡς δόκιμους κάνοντας χρυσὰ δνειρα γιὰ τὸ μέλλον. Τῆς ἀγόραζε πανάκριβα στολίδια, καὶ τὸ νυφικὸ φόρεμα, πὺ εἰτομαζε ἡ Σουζάνα ἦταν βασιλικὸ.

Ἡ μέρα, πὺ εἶχε ὀρίσθῃ γιὰ τὸ γάμο τοὺς πλησίαζε. Κι' οἱ ὅλοι περιέμεναν ἀνυπόμονα τὴ μεγαλοπρεπὴ τελετὴ.

Ἐνα βράδυ ὁ κόμης Ζάκ, ἀπὸ ἐμεινε ἀρκετὴ ὥρα μὲ τὴ μνηστὴ τοῦ, γύριζε ἀργὰ στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ, ψιθυρίζοντας τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπημένης τοῦ. Γιὰ νὰ συντομίσῃ τὸ δρόμον, λοξοδρόμησε καὶ μῆκε σ' ἕνα δάσος. Καθὼς προχωροῦσε, ἔδλεπε τώρα νὰ λαμπρύνει μακριὰ τὰ κόκκινα φῶτα τοῦ πυρῶν. Σοφισκὰ, ἐνὸς ὁ κόμης περπατοῦσε ἀμέριμνος, ἐμπνεῖ μιά δυνατὴ κραυγὴ καὶ σωριαστικὴ κατὰ γῆς ἀναίσθητος...

Πέρασε ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα. Οἱ κάτοικοι τοῦ πύργου ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν γιὰ τὴν ἀπουσία τοῦ νεαροῦ ἀρχοντα. Κι' ἐστειλὸν ἀνθρώπους στὸ σπίτι τῆς μνηστῆς τοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τὸν βρῆκαν ἐκεῖ, ἀνησυχίασαν πὺ πολὺ ἀκόμη κι' ἄρχισαν νὰ τὸν γυροῦν παντοῦ, ἀπ' ὅπου δὲ ὀροῦσε νὰ περάσῃ. Ἔτσι, τὰ ἡμερήματα ἀνακαλύψαν τὸ πτώμα τοῦ νεοῦ μέσα στὸ δάσος, καταματωμένο, πάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ φύλλα.

Ἡ Σουζάνα λυπήθηκε πολὺ γιὰ τὸν τραγικὸ χαρὸ τοῦ ἀρραβωνιαστικὸ της καὶ γιὰ πολλὰ καιρὸ νύχθηκε στὰ μαύρα. Οἱ γονεῖς της, γιὰ νὰ μετριάσουν τὴ θλίψι της, τὴν ἐστειλὸν μακριὰ σὲ συγγενεῖς

Κάθε φορὰ πὺ ἡ Σουζάνα περνοῦσε ἀπὸ μπροστὰ τοῦ, ἔσκυβε τὸ κεφάλι καὶ θυζόταν σὲ συλλογὴ...

νεῖς της. Ἀλλὰ, ὅστερα ἀπὸ δυὸ χρό. τὴν ἔπιασε ἡ νοσταλγία καὶ θέλησε νὰ γυρῇ στὸ σπίτι της. Μ' ὅλα τὰ δάκρυα πὺ εἶχε χύσει, τὰ γαλανά μάτια της δὲν εἶχαν χάσει τὴ λάμψι τους. Ἀπενοήτως εἶχαν γίνει ὡραιότερα καὶ πὺ γλυκὰ ἀπὸ τὸν πόνον. Μόλις ἡ Σουζάνα ξαναγύρισε στὴν πόλιν της, γινώρισε ἕναν νεὸ κι' ὄραϊο ἀξιωματικὸ, πὺ τὴν ἐρωτεύθηκε τρελλὰ καὶ ζήτησε νὰ τὴν κάνει γυναίκα τοῦ. Ἡ Σουζάνα δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀρνήθῃ. Κι' ἔτσι, μετὰ ἕνα μῆνα ἔγιναν οἱ ἀρραβῶνες τους.

Τὴ φορὰ αὐτὰ ἀποφάσισαν νὰ κάνουν γρήγορα τὸ γάμον τους. Ἀλλὰ καὶ πάλι δυὸ νύχτες πρὶν ἀπὸ αὐτὸν ὁ ἀξιωματικὸς βρέθηκε σκοτωμένος στὴ μέση τοῦ δρόμου...

Ἀρχισαν λοιπὸν ξανά νὰ ψάχνουν γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ δολοφόνου. Ἐπείσαν πολλοὺς ὑποπτοὺς, μὰ ἀναγκάστηκαν στὸ τέλος νὰ τοὺς ἀφῆσουν ἐλεύθερους. Ὁ πραγματικὸς δολοφόνος δὲν βρισκόταν πούθεν. Ἦταν ἀόρατος, μυστηριώδης... Πέρασε καιρὸς καὶ μιά ὥρα ἀπὸ τὸν πῶτα τοῦ σπιτοῦ τῆς Σουζάνας. Ὁ ναυτὸς αὐτὸς ἦταν γνωστὸς σ' ὅλη τὴν πόλιν γιὰ τὴν παλληκαριά τοῦ. Μόλις μῆκε στὸ σπίτι, γύρισε στὸ γέρον πατέρα της καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἦρθα νὰ σοῦ ζητήσω τὴν κόρη σου γιὰ γυναίκα μου!

Ἐκείνος κτύπησε τὸ καλοδεμένο παλῆ καὶ κατὰπληξί καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε κουνώντας θλιμμένα τὸ κεφάλι τοῦ:

— Θέλεις λοιπὸν νὰ πεθάνῃς κι' ἐσύ;

— Αὐτὸ εἶναι δικὴ μου δουλειά, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ νέος.

Ὁ γάμος τοὺς συμφωνήθηκε νὰ γίνει ὁ ὅμοιος τῆς προηγούμενης. Ἐπὶ τῆς ἡμέρας καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι δὲν συζύγοι ἀποσπάρθηκαν στὸν ὁρίζοντα. Μόλις οἱ δυὸ συζύγοι ἀποσπάρθηκαν στὸν ὁρίζοντα, ὁ νέος πῆρε τὴ Σουζάνα στὴν ἀγκυρά τοῦ καὶ τὴν ἐξομολογήθηκε μὲ ἀπειρη τρυφερότητα τὴν ἀγάπὴ τοῦ. Κατόπιν, σκυβόμενος τὸ κεφάλι τοῦ, σὰν νὰ νύχκε, πᾶς αὐτὸς εἶχε σκοτώσει τοὺς τρεῖς πρώτους ἀρραβωνιαστικὸς της μέσα στὴν πρῆλαι τῆς ἡλικίας τοῦ, καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

Μόλις τελείωσε ἡ τρομερὴ αὐτὴ ἐξομολόγησι ὁ νέος ναυτὸς σήκωσε τὸ κεφάλι τοῦ καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς Σουζάνας γεμάτος ἀγωνία περιμένοντας μιά λέξι ἀπὸ τὸ στόμα της.

Μὰ ἡ ἀμαρτὴ νὰ στεκόταν μπροστὰ τοῦ κατὰρλωση καὶ χωρὶς μιλά. Κι' ἀφῆκε ἔξω μιά οπαρταγικὴ κραυγὴ καὶ σωριαστικὴ νεκρὴ στὰ πόδια τοῦ φονεῖ. Ἡ πολεμένη καρδιά της εἶχε σκαμνηθῇ ἀπὸ κῆμα νὰ χτυπήσῃ...

ΠΙΕΡ ΛΕΦΡΑΝ

Ἐρωτικὴ τραγωδία

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Ἐλένη δίνει στὸ Μαρτίαν νὰ καταλάβῃ πὺς ἀγαπᾷ ἄλλον. Ἀπὸ ὁ νέος φεύγει, ἀπελπισμένος, τὴν πλησιάζει ὁ Νοέλ καὶ τῆς κάνει κι' αὐτὸς ἐρωτικὴ ἐκμυστήρευσι. Τώρα ὅμως ἡ Ἐλένη τὴ δέχεται μ' εὐτυχία καὶ μὴ μπορώντας νὰ συγκρατηθῇ, ἐκδηλώνει κι' αὐτὴ τὸ ἀίσθημα της. Ὁ Σαβινιέν, πὺ τὴν παρακολουθεῖ, υποφιάζεται κατὰ κι' ἀνυποκρί. Στὸ μεταξύ, ὁ Ρενὼ νοιώθει πὺς ἡ κατάσταση τῆς ὑγείας τοῦ χειροτερεύει. Πηγαίνει λοιπὸν, μαζί μὲ τὸ Σαβινιέν, νὰ συμβουλευθῇ τὸν δόκτορα Γκόρντον. Ἐκείνος τοῦ συνητοῦ ν' ἀποφεύγῃ κάθε δυνατὴ συγκίνησι, ἀν θέλῃ τὴ ζωὴ τοῦ. Στὴν ἐπιστροφή, ὁ Σαβινιέν βρίσκει τὴν Ἐλένη σὲ τρυφερὴ συνομιλία μὲ τὸ Νοέλ. Ὑστερὰ ὁ Ρενὼ παθαίνει μιά κρίσι καὶ στέλνει τὸ Σαβινιέν νὰ φέρῃ ἀμέσως τὸν γιατρὸν. Κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ, ἀνεδαίνει ἡ Ἐλένη στὸ δωμάτιο τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ, βλέποντάς τον σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, νοιώθει πὺς ὁ Σαβινιέν ἐπιχειροῦσε νὰ τὸν δολοφονήσῃ. Τῆς ἐφευρόντων τότε μερικὰς λέξεις, πὺ κάνουν τὸ Ρενὼ νὰ υποψιαστῇ καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ ἐπίμονα ἐξηγήσεις.

— Ναι, θὰ μιλήσω... Θάθελα ὥστόσο νάμιν βέβαιη γιὰ τὴ συγγνώμην σου, ἀδελφέ μου.

— Εἶσαι λοιπὸν ἐνοχὴ καὶ σύ, ὅπως ἐκείνος;

— Ἐνοχὴ στὶς σκέψεις μου, στὰ σχέδια μου!

— Μίλησε!

— Συχωρῶσέ με, ἀδελφέ μου!

— Θὰ σὲ συχωρῶσῶ ἀπὸ πρώτα τὰ μάθω ὅλα... κι' ὅταν θάμιν βέβαιος γιὰ τὴν εἰλικρινὴ σου μετάνοια.

Δὲν μποροῦσε νὰ πῇ περισσότερα ὁ Ρενὼ. Τὸ κεφάλι τοῦ ἐγειρε στὸ στήθος τοῦ καὶ τὰ μάτια τοῦ κλείσανε. Ἀνάσινε λαχανιασμένα, μὲ κόπο. Ὁλέγε κανεῖς πὺς θὰ πέθαινε, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ.

Ἡ Ἐλένη τρέμαζε, καταλαβαίνοντας τὸν κίνδυνον πὺ εἶχε υπογραμμίσῃ ὁ Γκόρντον, μαντεύοντας ἀπὸ ἐνστικτο πὺς ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς δὲν ἦταν ἱκανὸς νὰ δεχθῇ τὸ τρομερὸ μυστικὸ πὺ σκόπευε νὰ τοῦ φανερώσῃ.

— Ὁχι, ὄχι, ἀδελφέ μου, ἄλλοτε...

Μὰ ἐκείνος ἄπλωσε τὸ χέρι τοῦ καὶ πρόφερε σταθερὰ:

— Τώρα ἀμέσως! Τὸ θέλω!

— Ἀλλοτε, ἀδελφέ μου, ὅταν δὲν θάσαι τόσο ἀδύνατος.

— Τὸ θέλω! Ξανάπε ἐκείνος ἔντονα.

Τῆς ἐπιβαλλόταν, μὲ τὴν ἐξέγερσι τῆς τιμιότητος τοῦ, αὐτὸς πὺς ὅλη τοῦ τὴ ζωὴ εἶχε σκύψῃ τὸ κεφάλι στὴν πανίσχυρη θέλησί της.

Νικημένη τότε, ἄρχισε τὴ θλιμερὴ ἐξομολόγησι:

— Ὑπῆρξα κακὴ, ἀδελφέ μου, πολὺ κακὴ! Ἡ φτώχεια μ' ἐπνιγε... καὶ φοβόμουν τὸ μέλλον. Ἐπαναστάτησα, γιὰτὶ ἤμουν ὁμορφὴ καὶ εἶχα γεννηθῇ γιὰ τὴν κοσμικὴ ζωὴ, γιὰ τὴν πολυτέλεια, γιὰ τὶς πλούσιες γιορτές, γιὰ νὰ λαμπρὰ καὶ νὰ κατακτῶ...

Ὅσο βρισκόμουν ὅμως μονάχη κοντὰ σου, κρατοῦσα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου τὴν ἐχθρὰ καὶ τὸ φθόνον μου γιὰ τοὺς πλοῦσιους...

— Ὑστερὰ, μιά μέρα, μῆκε στὴ ζωὴ μας ἕνας ἄνθρωπος κακὸς σὰν κι' ἐμένα, ἐπαναστάτης κι' αὐτὸς... κι' ἔγινε τὸ κακὸ πνεῦμα μου.

— Ὁ Σαβινιέν...

— Ναι, ὁ Σαβινιέν!... Ὁλέγε κανεῖς πὺς αὐτὸν μονάχη περίμενα, κι' αὐτὸς ἐμένα μονάχη, γιὰ νὰ ἐνώσουμε τὰ δνειρά μας, τὰ μίσθια μας, τὶς νοσηρὲς φιλοδοξίες μας, τὴν ἀλαζονεία μας... Δὲν ἀργήσαμε νὰ συνηνωθοῦμε καὶ νὰ καταλάβουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον...

Ἐδῶ λοιπὸν φάνηκε ἐνοχὴ, ἀδελφέ μου, γιὰτὶ ἐγὼ πρώτῃ ἐνέπνευσα στὸ Σαβινιέν τὴν ἐγκληματικὴν ὑπακοήν, μέσα στὴν ὁπρία παλεύω τώρα, ἀνίσχυρη νὰ ἐφεύγω...

Ἡ Ἐλένη σταματήσε. Ὁ Ρενὼ ἄπλωσε τὸ χέρι τοῦ καὶ πρόφερε μὲ παράξενη, ἀ-

ἦταν ὁ δράστης της;...

Ὁ ἀρρωστὸς ἀνασπώθηκε στὴν πολυθρόνα τοῦ κι' ἔβγαλε μιά φωνὴ φρίκης:

— Ὁ Σαβινιέν! Ὁ Σαβινιέν!

— Ναι, ὁ Σαβινιέν... Ὁ ἔρως τῆς Μαργαρίτας γιὰ σένα διέλυσε κάθε ἐλπίδα τοῦ Σαβινιέν νὰ τὴν παντρευθῇ. Ὅτι δὲν μπορεσε λοιπὸν νὰ ἐπιτύχῃ μὲ τὴν πονηρίαν, θέλησε νὰ τὸ ἀποκτήσῃ μὲ τὴ βία...

— Ὁ, τί ἀτίμια!...

— Δὲν εἶν' αὐτὸ μόνον. Μὰ, σοῦ τ' ὀρκίζομαι, δὲν ἔχω πιά τίποτ' ἄλλο εἰς βάρος μου... Ὁ Σαβινιέν ἐνέργησε μόνος του, μὲ τὴ δικὴ του θέλησι... Ἀνατριχίλα γι' αὐτὸ πὺ ἔκανε... μὰ δὲν μπορούσα νὰ κάνω τίποτε!...

Τὰ μάτια τοῦ Ρενὼ εἶχαν γουρλώσει ἀπὸ τρελλὸ τρόμον. Ἰσως προαισθανόμενος αὐτὸ πὺ θὰ τοῦ ἀποκαλύπτει ὁ ἀδελφὸς τοῦ...

Τὰ δάκρυά τοῦ σφίγγανε σπασμωδικὰ τὰ μπράτσια τῆς πολυθρόνας...

— Καὶ τώρα, συνέχισε μὲ σιγανὴ φωνὴ ἡ Ἐλένη, θὰ μάθῃς ἀκόμα κατὰ πὺ εἶχε στενὴ σχέση μὲ σένα, μὲ τὸν ἐρωτὰ σου γιὰ τὴ Μαργαρίτα... Ξέρεις πὺς ὁ Ρισαρντιέ δὲν εἶδε τὴ συγκατάθεσί τοῦ γιὰ τὸ γάμον σας...

Ἐνα πρῶτ' πῆγε στὸ κινῆσι, ἐξένοιαστος κι' ἀνυπεράσπιστος. Μὰ τὸν παρακολουθοῦσε κάποιος ἀπὸ μακριὰ, ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας, γιὰ νὰ μελετήσῃ τὴς συνήθειάς τοῦ. Ἦταν ὡπλισμένος κι' αὐτὸς, ἐτοιμος γιὰ ὅλα...

Τὸ πρῶτ' ἐκεῖνον, συναντήθηκαν οἱ δυὸ τους... κι' ὁ κυνηγὸς δὲν ἔναγυρσε πιά! Καταλαβαίνεις;... Τὸ ἐμπόδιό τῆς πατρικῆς θελήσεως δὲν ὑπῆρχε πιά γιὰ τὴ Μαργαρίτα... Ὁ πατέρας τῆς ἦταν νεκρὸς!

Ἡ Ἐλένη εἶχε γοατήσῃ, γιὰ νὰ κάμῃ τὴν ἐξομολόγησι αὐτὴ στὸν ἀδελφὸ της, σὰν νὰ βρισκόταν μπροστὰ σὲ ἱερῶμένο. Ἐπεισε τώρα γάμον, στὰ πόδια τοῦ, χτυπώντας τὸ πάτωμα μὲ τὸ μέτωπό της, ἀπ' τὴ φρίκη πὺ τῆς προκαλοῦσε τὸ στυγερὸ ἐκεῖνο ἐγκλημα... Δὲν ἔχνε πιά δάκρυα. Τὴ συγκλονίαν μονάχα σπασμωδικοὶ λυγμοί.

Ἐμεινε ἔτσι γιὰ πολλὴν ὥρα. Ὑστερὰ, μὴ ἀκούγοντας πιά τίποτε, καμμιὰ ἐπιπλη-

— Προκειμένου γιὰ μένα, ἡ κατηγορία σας εἶναι γελοία... παρατήρησε ὁ Σαβινιέν στὸν Γκόρντον.

Ξι, ούτε μια φωνή, παραξενευτική, τρόμαξε απ' αυτή τη σιωπή. Άνασκήθηκε και κυττάζε το Ρενώ.

«Εκείνος δεν είχε κινηθεί καθόλου. Δεν είχε ανοίξει καν τα μάτια του. Πέθανε!... Πέθανε! Πέθανε!...»

Όρμησε, τον άρπαξε στην άγκαλιά της, τον γέμισε φιλία.

Μά όχι, είχε κάμει λάθος: Δεν είχε πε-

θάνει ο Ρενώ. Είχε λιποθυμήσει απλώς... Ήταν έτοιμη να χτυπήσει το κουδούνι, να ζητήσει βοήθεια, όταν άκουσε θόρυβο. Ή πόρτα άνοιξε ξαφνικά και παρουσιάστηκαν ο δόκτωρ Γκόρντον κι ο Σαβινιέν.

Με την πρώτη ματιά, μάντεψαν τι είχε συμβεί — όχι δηλαδή την τρομερή σκηνή μεταξύ των δυο αδελφών, αλλά τη λιποθυμία του Ρενώ. Ή κατάστασή του φαινόταν τώρα τόσο σοβαρή, ώστε κινδύνευε η ζωή του.

Δεν τους ήρθε εύθες άμέσως η σκέψη ότι η αδυναμία εκείνη μπορούσε νάταν έργο της 'Ελένης — προμελετημένο ή όχι. Άρ- γότερα μονάχα θα γεννιόταν η πρώτη ύ- πόνοια έναντιον της...

«Έτρεξαν κοντά στον κόμητα και του πρόσφεραν τις πρώτες βοήθειες. Μά εκεί- νος δεν συνεννόησε.

Πέρασε έτσι αρκετή ώρα, με άνωφελες προσπάθειες.

— Νομίζω πως είναι το τέλος... ψιθύ- ρισε ο Γκόρντον, σαν νάταν μόνος.

Στράφηκε ύστερα στο Σαβινιέν και στην 'Ελένη και τους είπε ξαφνικά, μ' ένα τόνο απότομο, που τους χτύπησε στο πρόσω- πο, σαν χαστούκι:

— Έσείς οι δυο, που συνεννοείστε τόσο καλά, πρέπει να μου πείτε την αλήθεια. Πώς έπαθε αυτή την κρίση ο κόμης;... Μή διαστράτετε, παρακαλώ, να μου απαντήσετε, γιατί ή ερώτησή μου είναι καθαρά τυπική και, όποια κι 'άν θάναη ή απάντησή σας, δεν πρόκειται να μεταβάλει καθόλου τη γνώμη μου...

Η 'Ελένη έμεινε αστισμένη απ' αυτή την άπρόσπτη επίθεσι.

Συμβουλευθηκε με τα μάτια τον εξάδε- λφό της.

Ο Σαβινιέν είχε σπάνια ετοιμότητα. Άλλωστε, τον εξυπηρετούσαν τὰ γεγονό- τα, γιατί άγνοούσε πραγματικά πώς είχε βρεθεί σ' αυτή την κατάσταση ο Ρενώ, ενώ τον είχε αφήσει πολύ καλλίτερα όταν πήγε να ειδοποιήσει τη δόκτορα Γκόρντον.

Απάντησε λοιπόν, με σαρκασμό και ά- ναιδεία:

— Εμείς που συνεννοούμεθα τόσο καλά, κύριε Γκόρντον, δεν έχουμε να σας απαν- τήσουμε τίποτε απόλυτως, γιατί δεν κατα- λαβαίνουμε το νόημα της ερωτήσεως που μάς κάνατε.

— Θα σας δώσω, λοιπόν, περισσότερες

εξηγήσεις... Συνουθεύατε τον κύριο ντ 'Αλ- μαρόν, όταν ήρθε στο σπίτι μου, και παρευρέθηκατε στη συνδιάλεξή μας... Ο κόμης δεν διατύπωσε καμμία αντίρρηση για την παρουσία σας, κι' ενώ πάλι δεν είχα λόγους να την έμποδίσω...

«Δεν μπορεί, λοιπόν, να ξεχάσατε τις επίμονες συστάσεις που έκανα στον κό- μητα, πριν ακόμη του καθορίσω μία θε- ραπεία.

— Αγαπώ αρκετά τον ξάδερφό μου, κύριε, απάντησε ψυχρά ο Σαβινιέν, ώστε ν' ακούσω με τη μεγαλύτερη προσοχή τις συμβουλές σας και να υποσχεθώ στον έαυ-τό μου να εξασκήσω όλη την έπιρροή μου στο Ρενώ για να τις ακολουθήσει.

— Ακούσατε, λοιπόν, τί του είπα...

— Επιτρέψατέ μου να σας διακόψω, κύριε, για να σας αποδείξω πως έχω αρ- κετά καλή μνήμη... Συστήσατε στο Ρενώ ν' αποφεύγει κάθε ισχυρή συγκίνηση, και τον προειδοποιήσατε πως μία τέτοια συγ- κίνηση μπορούσε να τον σκοτώσει!...

— Ακριβώς.

Κι' ο Γκόρντον πρόσθεσε, κυττάζοντας στα μάτια το Σαβινιέν και την 'Ελένη: — Σας το έπαναλαμβάνω και τώρα: Ο άνθρωπος αυτός θα πεθάνει... Και τον σκό- τωσε ο ένας απ' τους δυο σας!

Τού απάντησε μία πνιγμένη φωνή της 'Ελένης. Κι' η νέα έπεσε μπροστά στα πόδια του Ρενώ.

Επείτα από μία σύντομη σιωπή, ο Σα- βινιέν, είπε με θλίψη:

— Κύριε, μάς κατηγορείτε με έλαφρά συνείδηση, πως κάναμε ένα αληθινό έγκλη- μα, ψυχραιμία και συγχρόνως χωρίς συμ- φέρον, δίχως συγκεκριμένο σκοπό... Μα σκεφθήτε, λοιπόν, καλύτερα, κύριε. Ξανα- βρήτε την ψυχραιμία σας και την κρίση σας...

«Νομίζω πως, τη στιγμή που μάς ά- πειλεί ένα πένθος, που θα μάς βυθίσει στη θλίψη, δεν βλέπετε, τόσο επιπόλαια και αδικαιολόγητα, να μάς χαρακτηρίσετε ως ένόχους για ένα δυστύχημα, που το είχα- τε προαναγγείλει... και που το πρόβλεπαν τώρα τελευταία όλοι, εκτός ίσως απ' τη Μαργαρίτα.

Ο Γκόρντον κοπίαζε για να συγκρατήσει το θυμό του.

— Επιδένω σ' αυτό που είπα, κύριε, δηλώσε.

— Τότε, λοιπόν, είναι ολοφάνερο το καθήκον σας, απάντησε ο Σαβινιέν μ' ά- ξιοθαύμαστη ήρεμία. Πρέπει, με κάθε τρό- πο, να ξαναδώσετε λίγη ζωή σ' αυτό τον έτοιμοθάνατο, ώστε να σας διαψευσθί ο Ί- διος... Άν δεν μπορείτε, άν είσθε άνικα- νος να τον έμψυχώσετε, πρέπει τότε να φανερώσετε στη Μαργαρίτα, άμέσως, άδι- στακτα, το φριχτό έγκλημα για το όποιο μάς κατηγορείτε.

Ο Γκόρντον κούνησε καταφατικά το κε- φάλι του κι' απάντησε ξερά:

— Αυτό είναι το καθήκον μου, κύριε, και δεν θα το παραλείψω...

— Πολύ καλά, κύριε. Στο μεταξύ, ό- μως, επιτρέψατέ μου να σας παρατηρήσω, ότι, προκειμένου για μένα, η κατηγορία σας είναι γελοία... Για δὲν την 'Ελένη, εί- ναι αίσχρη συκοφαντία, γιατί δεν άκουσε ποτέ κανείς τα δυο άδέρφια ν' ανταλλά- ζουν μία λέξη που ν' αποδεικνύει πως δια- φωνούσαν...

«Όσο για μένα — έφ' όσον καταδέχομαι να σας δώσω εξηγήσεις — δεν έχετε παρα- να σκεφθήτε πως ο Ρενώ με είχε παρακα- λέσει νάρθώ να σας βρώ, γιατί ένιωθε πολύ άσχημα τον έαυτό του... Δεν έχασα ούτε λεπτό. Έτρεξα άμέσως στο σπίτι σας...

«Τί συνέβη κατά την άπουσία μου; Το άγνοώ, άλλ' είναι εύκολο να το υποθέσω... Ο Ρενώ έπαθε μία καινούργια και ισχυ- ρότερη κρίση. Η άδελφή του βρισκόταν έ- κει... Θα σας το πη ή ίδια, όταν θα ευδο- κήσετε να την περιποιηθήτε κι' αυτήν, με- τα το Ρενώ, για να συνέλθει απ' τη λιπο- θυμία που έπαθε εξ αίτιας σας.

Μά ο γιατρός δεν άπασχολείτο καθόλου με την 'Ελένη. Θάλεγε κανείς πως δεν ύ- πηρχε καθόλου γι' αυτόν. Δεν έβλεπε άλ- λων απ' το Ρενώ.

Δεν άργησε όστόσο να καταλάβει πως δεν ήταν εύκολο να τον ξαναφέρει άμέσως στις αισθήσεις του. Χτύπησε τότε το κου- δούνι και διέταξε να τον μεταφέρουν στο κρεβάτι του.

Η Μαργαρίτα έτρεξε κοντά του, άνα- στατωμένη, μαζί με το Μαρτιάλ. Βλέπον- τας τον έτσι άναίσθητο, σαν νεκρό, έπεσε στην άγκαλιά του Γκόρντον, φωνάζοντας:

— Ω, φίλε μου, πέθανε;...

— Όχι, αλλά δεν μπορώ να έγυνηθώ για τη ζωή του...

— Τί συνέβη; Πέσατε μου τα όλα!

— Έδώ και λίγο καιρό, ο Άντρε σας ένοικωσε πιο άρρωστο τον έαυτό του, μά έβαζε όλα του τα δυνάτα για να κρύψει την κατάσταση του απ' όλο τον κόσμο... προπάντων δὲ από σας, αγαπητή μου Μαργαρίτα!... Στο τέλος όμως, η άρρώστεια του υπερίσχυσε... Και τον βρήκα προ ό- λίγου στην κατάσταση που βλέπετε, όταν ο ξάδερφός του με ειδοποίησε νάρθώ...

Ο Σαβινιέν έμπαينه, τη στιγμή εκείνη, στην κάμαρα του Ρενώ, κρατώντας απ' το μπράτσο την 'Ελένη που είχε συνέλθει απ' τη λιποθυμία της.

Το πρόσωπό της ήταν κατάχλωμο, τα μάτια της στεφανωμένα από μαύρους κύ- κλους, που προδίδαν την άγωνία και την απόγνωση της ψυχής της — της ψυχής έ- κείνης που είχε ξαναγίνει καλή, απ' τη στιγμή που την άγγιξε ο έρωτας...

Όταν μπήκε στο δωμάτιο και αντίκρυ- σε το Ρενώ, κίτρινο, με τα μάτια κλειστά, σαν πεθαμένο, στο κρεβάτι του, φαντά- σθηκε πως δεν έζούσε πιά. Σωριάστηκε πάνω στο μαξιλάρι του και ξέσπασε σὲ πνιγμένους λυγμούς.

Ο Σαβινιέν έσκυψε σ' αυτό του Γκόρ- ντον και του ψιθύρισε:

— Η στιγμή είναι καταλληλότερη, για- τρέ. Γιατί δεν λέτε στη Μαργαρίτα αυτό που σας ύπαγορεύει το έπιτακτικό καθήκον σας;... Κυττάχτε την 'Ελένη... Ακούστε τους λυγμούς της... Είναι ολοφάνερο πως αυτή σκότωση τον άδελφό της!

Στην αρχή, ο Γκόρντον δεν απάντησε σ' αυτή την ειρωνεία. Σώπαινε, καταβάλ- λοντας φανερή προσπάθεια για να συγ- κρατηθεί. Ξαφνικά, όμως, στράφηκε στο Σαβινιέν και πρόφερε, από πολύ κοντά, άγγιζόντάς τον σχεδόν και κυττάζοντάς τον μέσα στα μάτια:

— Άθλιε!

Ο Σαβινιέν κίτρινισε, απ' τη βρισιά έ- κείνη. Σήκωσε μία στιγμή το χέρι του, σαν νάθελε να χτυπήσει το στόμα που την είχε προφέρει. Ύστερα όμως το ξανακατέ- βασε. Ξαναγύρισε λίγο αίμα στα μάγουλά του. Ένα χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του.

Κι' είπε άργά, με έπιτηδευμένη ήσυχία: — Σας συγχωρώ γι' αυτή τη λέξη, έπι- φυλάσσομαι όμως να ζητήσω μία μέρα λο- γαριασμό απ' τον Νοέλ Λαμπάρτ...

Δεν έμεινε περισσότερο στο δωμάτιο έ- κείνο ο Σαβινιέν. Άλλά δεν έφυγε απ' το Λαντπερέξ. Κατέβηκε μόνο στο σαλόνι και περίμενε εκεί.

Επιθυμούσε να μιλήσει στην 'Ελένη και να μάθει απ' αυτήν ό,τι είχε συμβεί. Γιατί, μολονότι την είχε υπερασπισθεί, συμμερίζο- ταν όστόσο τη γνώμη του δόκτορος Γκόρ- ντον: ότι κάποιος, με τα λόγια του ή με την παρουσία του, είχε προκαλέσει την ί- σχυρή εκείνη συγκίνηση στο Ρενώ, που την είχε άπαγορεύσει τόσο κατηγορηματικά ο γιατρός.

Μιά ώρα άργότερα, κατέβηκε ο Μαρ- τιάλ. Πληροφόρησε το Σαβινιέν πως ο Ρε- νώ δεν είχε ξαναδρής ακόμη την όμιλία του.

Είχε συνέλθει όστόσο απ' τη λιποθυμία του, είχε ανοίξει τα μάτια του... Ζούσε... Είχε, άρα γε, αναγνωρίσει τα φιλικά πρό- σωπα που σκύβανε πάνω απ' το κρεβάτι του και πού, αν λειτουργούσε καθαρά το μυαλό του, θα διάβαζε πάνω σ' αυτά τη βαθεία άγωνία τους; Κανείς δεν θα μπο- ρούσε να το βεβαιώσει.

Ο γιατρός δεν είχε απαντήσει σ' αυτή την ερώτηση της Μαργαρίτας.

Δεν θέλησε ν' αφήσει καθόλου τον άρρω- στο. Έγκραστατάθηκε κοντά του, για να παρακολουθή όλες τις εκδηλώσεις της ζωής εκείνης, που τρεμόδυνε, και να επέμβει άν θα χρειαζότανε.

Πέρασε άλλη μία ώρα. Επιδέλους, φά- νηκε η 'Ελένη. Ήταν χλωμή, με το πρό- σωπό της σηματομεμένο απ' τις τύψεις, της σκληρής άγωνίας, την όδύν της για την κα- ταστροφή που είχε προκαλέσει δίχως να το θέλη...

Ο Σαβινιέν σηκώθηκε άμέσως και πή- γε κοντά της. Εκείνη έκανε μία κίνηση, σαν νάθελε να τον άποφύγει. Μά τη στα- μάτησε, λέγοντάς της:

— Πρέπει να σου μιλήσω!

Δεν θέλω πια νάχω τίποτε κοινό μαζί σου.

Εύκολο το λές αυτό... Άλλά δεν μπορεί να γίνη... Έλα στο δωμάτιό σου.

— Όχι.

«Άν δεν έρθης, σ' όρκίζομαι στο Θεό ότι θ' ανέβω στην κάμαρα του Ρενώ και θα δηλώσω σ' όλους όσοι βρίσκονται εκεί, ότι ο δυστυχισμένος αυτός δεν πεθαίνει εξ αίτιας σου, ότι εσύ τον σκότωσες!

Η 'Ελένη άρχισε να τρέμη σύγκορη. Σώπασε όμως και τον ακολουθούσε πειθη- νια.

Όταν μπήκανε στην κάμαρά της, ο Σα- βινιέν έκλεισε καλά την πόρτα.

Εκείνη είχε σωριασθί σὲ μία πολυθρό- να κι' έκλαιγε σιωπηλά, με το πρόσωπό της κρυμμένο στα χέρια της.

Ο Σαβινιέν έμεινε όρθιος μπροστά της, με τα χέρια στις τσέπες του. Την κυτ- τάξε πολλή ώρα χωρίς να πη τίποτε. Ύ- στερα την άγγιξε έλαφρά στον ώμο, με την άκρη των δακτύλων του.

Τα συγχαρητήριά μου, ωραία μου έ- ξαδέλφη, της είπε. Περιήφημα τα κατάφε- ρες!

Εκείνη γούρλωσε τα μάτια της. Δεν κα- ταλάβαινε.

Ο Σαβινιέν εξακολούθησε, σαν να πί- στευε όθθεν πως το στυγερό εκείνο έγ- κλημα, είχε γεννηθί μέσ' στο μυαλό της και πως είχε βρη στην ψυχή της τη δυ- αμι να το πραγματοποιήσει:

— Μονάχα οι γυναίκες είναι ίκανές να συλλάβουν κάτι τέτοιες ιδέες!... Εμείς οι άντρες, τις περισσότερες φορές, κάνουμε γκάφες. Όταν θέλουμε ν' άπαλλαγούμε από κάποιον, τον σκοτώνουμε. Οι γυναί- κες όμως, κάνουν τη δουλειά τους με τη πανουργία και τη διπλωματία τους...

«Ήταν άριστοέργημα αυτό που έκανες ωραία μου... Διηγήσου μου, λοιπόν, πως γίνανε όλα αυτά. Κι' ύστερα θα μού πης για ποιά μυστηριώδη λόγο έκρινες πως έ- πρεπε να έπιταχύνω το θάνατο του άδελ- φού σου... Γιατί, έδώ που τα λέμε, δεν ήταν ένοχλητικός ο Ρενώ... και δεν βλέπω έλικρινώς κατά τί μπορεί να εξυπηρετήση τα σχέδιά μας ο θάνατός του...

Η 'Ελένη δεν βρήκε ν' απαντήσει, πα- ρά μία λέξη — την ίδια που είχε μετα- χειρισθί πριν κι' ο γιατρός:

— Άθλιε!

Μά, αντί να θυμώσει, ο Σαβινιέν έβαλε τα γέλια.

— Δεν είσαι καθόλου ευγενική μαζί μου, της είπε, κι' έχεις ένα περίεργο τρό- πο ν' απαντάς στα κομπλιμέντα μου... Τό βρίσκεις, βέβαια, πιο εύκολο παρά το να μου εξηγήσεις πως συνέβη να βρούμε ο Γκόρντον κι' εγώ σὲ τέτοια χάλια το Ρενώ!

— Ναι, είσαι άθλιος, γιατί μόρεσες να θεωρήσης πιθανό ένα τέτοιο έγκλημα... Αποδείξει μου πως γελιέμαι! Άλ- λο δεν θέλω, παρά να σὲ πιστέψω...

Μάθε, λοιπόν, πως η παρουσία σου μου είναι άνυπόφορη και η συνενοχή σου μισητή... πως είμαι έτοιμη για κάθε τι, για ν' άπαλλαγώ από σένα... Τ' άκούς; Για κάθε τι!

— Τί χαριτίσματα που τα λές! Έξα- κολουήστε, σὲ παρακαλώ!

— Τα ώμολόγησα όλα στον άδελφό μου...

Ο Σαβινιέν χλώμιασε. Μιά άστραπή τρέλλας πέρασε απ' τα μάτια του.

— Δεν μπορεί νάκανες τέτοιο πράγμα! φώναξε.

— Ναι, το έκανα! είπε εκείνη προκλη- τικά, με μία άγρια χαρά, σαν να ποδο- πατούσε τα έρείπια της ζωής της.

— Τί του φανέρωσες δηλαδή;

— Όλα, σου λέω! Την αίσχρη ένέδρα του δάσους του Γκαλαρύ, τη δολοφονία του Ρισαρντιέ...

— Ά, παλθουναίκα!...

Κι' ο Σαβινιέν άρπαξε ξαφνικά τη νέα απ' το λαιμό, την ξάπλωσε πάνω στο γό- νατό του και την κράτησε έτσι για λίγο, λυγισμένη στα δυο, σαν νάταν έτοιμος να τη στραγγαλίσει...

Ύστερα χαλαρώθηκαν τα δάχτυλά του, ξεσφίχτηκαν απ' τον άσπρο λαιμό της, ά- φροντας όμως πάνω του τα σημάδια τους. Άνασκήωσε ο ίδιος τη μισοπνιγμένη και τρομοκρατημένη 'Ελένη, που είχε νομίζει για μία στιγμή πως είχε φτάσει ο θάνα- τος γι' αυτήν!...

Έκανε ένα γύρο μέσ' στο δωμάτιο, με το κεφάλι σκυφτό, σαν νάχε ξεχάσει πως βρισκόταν εκεί η 'Ελένη.

Τέλος, ξαναγύρισε κοντά της. Εκείνη έ- τρεμε δυνατά. Πίστευε πως θα την κακο- μεταχειρίζονταν και πάλι. Μά αυτός είχε ξαναδρής τώρα τελείως την αυτοκυριαρχία του, και της είπε μ' ένα χαμόγελο:

— Επιτρέψέ μου, ωραία μου ξαδέλφη, να σου θυμίσω μονάχα μερικές λέξεις που βγήκαν απ' το μωρφο στοματάκι σου, την ήμερα που ξαναγύρισα σ' αυτό τον τόπο και σὲ βρήκα στους Σταύλους του Μπάς- Μπρυγιέρ.

Η κοπέλλα δεν απάντησε. Ο τρόμος δεν την άφηνε να μιλήσει.

— Έχω καλή μνήμη, βλέπεις... συνέ- χισε ο Σαβινιέν. Άκουσε, λοιπόν... κι' ύ- περασπίσου ύστερα τον έαυτό σου, αν μπορείς.

«Σὲ ρώτησα, εκείνη την ήμερα, αν εί- χες ήήκουες διαταγόμε. Και μου απάντη- σες αυτόλεξει: «Όχι, δεν έχω διαταγόμε. Θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω κάθε με- σον! Η φτώχεια, η μίστρια, με τρομάζει.

με τρελλάινει! Σώσε με, Σαβινιέν! Βρ- σκομαι σὲ τέτοια κατάσταση, ώστε, αν μούλεγε κάποιος: «Βλέπεις αυτόν τον άν- θρωπο; Κανείς δεν τον ξέρει. Σκότωσε τον και θά γίνης πλούσια, χωρίς να πάθης τίποτε!», θα τον σκότωνα την ίδια στιγμή».

«Σου είπα τότε, ωραία μου ξαδέλφη, ότι το ίδιο θάκανα κι' εγώ στη θέση σου... Και, πραγματικά, εγώ μὲν σκότωσα το Ρισαρντιέ που μάς ένοχλούσε, εσύ δέ...

— Μὲ συνεχίσεις! Είναι φριχτό... Σου τ' άπαγορεύω!...

— Έσύ ξέκανες, δεν ξέρω για ποιά λόγο, ένα φουκαρά που δεν μάς ένοχλού- σε, ούτε μάς άπειλούσε καθόλου.

— Είναι τόσο φριχτό αυτό το έγκλη- μα, και συγχρόνως τόσο άνώφελο, ώστε θάπρεπε να καταλάβης πως δεν το έκανα εγώ.

— Ναι, εγώ θα πειθόμουνα γι' αυτό, αν ύποτεθί πως μούινε καμμία άμφιβο- λία. Πές μου όμως, πως θα καταφέρης να πείσεις και τους άλλους;

«Έδωλε απ' την τσέπη του ένα πορτο- φύλι, και μέσα απ' αυτό ένα γράμμα δι- πλωμένο στα τέσσερα μ' επιμέλεια. Τ' ά- νοιξε και διάβασε με σιγαλή φωνή:

«...Έτσι, δεν θα μπορώ ν' άρνηθώ αυτό που όρκισθήκαμε να κάνουμε, όπωσδήποτε, όποια έμποδια κι' αν συναντήσουμε, κι' όποια έγκλήματα κι' αν χρειασθί να κά- νουμε για να υπερικήσουμε τα έμποδια αυτά».

Ξαναδιπλωσε ύστερα το γράμμα, το φύ- λαξε πάλι στο πορτοφύλι του και ξανα- βάλε ήσυχα το πορτοφύλι στην τσέπη του. Η 'Ελένη παρακολούθησε τις κινήσεις του, μ' ένα μίγμα μανίας, θυμού κι' ά- πελπισίας.

Γιατί έλεγε αλήθεια ο Σαβινιέν. Αυτή το είχε θελήσει! Αυτή είχε φοδηθί άλλο- τε, μήπως έγκαταλείψη ο Σαβινιέν τα σχέ- δια του!

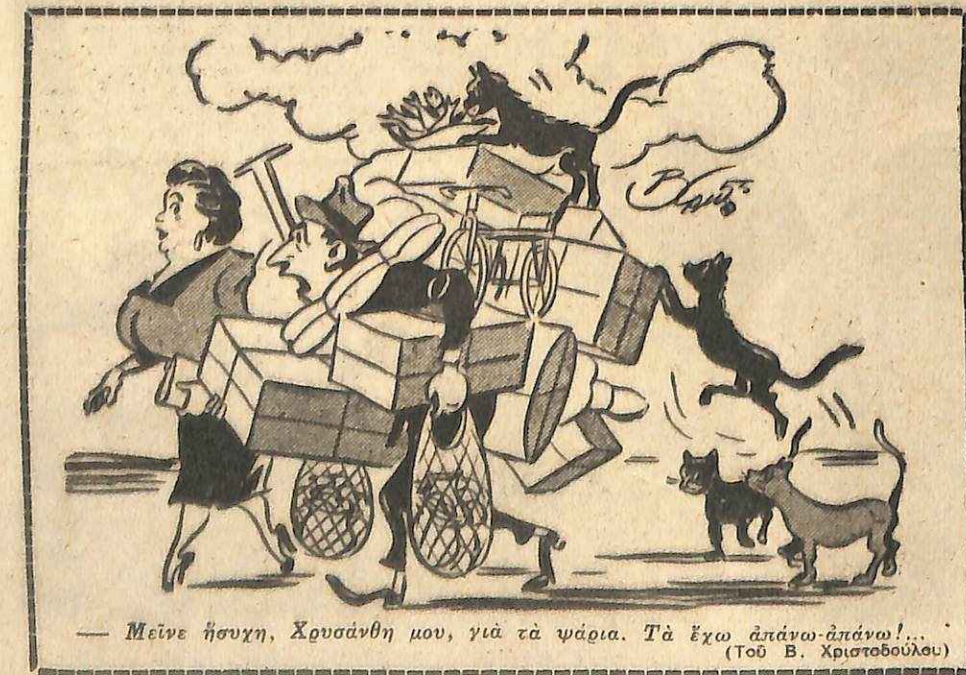
Τί βαρεία άλυσίδα που την κρατούσε δεμένη!...

Δεν είναι ολοκάθαρο τα πράγματα; συνέχισε σαρκαστικά ο Σαβινιέν. Άδύνα- τον ν' άμφιβάλη κανείς για τις προθέσεις μας...

«Πώς θέλεις, λοιπόν, τώρα, μπροστά σὲ μία τέτοια μαρτυρία, προερχόμενη από σε- να την ίδια και με την ύπογραφη σου, να μη σὲ θεωρήσουν ο Μαρτιάλ, η Μαργαρί- τα και προπάντων ο Νοέλ, ίκανή για όλα τα έγκλήματα του κόσμου;... Μά δεν ύ- παρχουν ένοχοι που δεν θα σὲ καταδικά- ζανε, έχοντας ύπ' όψη τους αυτό το γράμμα! Άνασκήωσε τους ώμους του, άναψε τσιγάρο και συνέχισε:

— Πρέπει να δεχθής τα πράγματα ό- πως είναι, αγαπητή μου. Εφ' όσον δεν μπο- ρείς να κάνης αλλιώς... Η συνενοχή μας είναι σήμερα τόσο αδιάλυτη, ώστε τίποτε δεν θα μπορούσε να μάς χωρίσει. Άν σοῦ περνούσε ποτέ η ιδέα να μαρτυρήσης τα σχέδιά μας, θαμάστε συνυπεύθυνοι στα μά- τια όλου του κόσμου, όμορφούλα μου...

«Άν με κατηγορούσες για τη δολοφο- νία του Ρισαρντιέ, θα μπορούσα ν' άρνη- θώ, γιατί στο κάτω-κάτω ήμουν αρκετά ε-

— Μείνε ήσυχη, Χρυσάνθη μου, για τὰ ψάρια. Τὰ έχω πλέον-πλέον!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

Τὰ πουλάκια!...

πιδέξιος, ώστε να πάρω τις προφυλάξεις μου. Κι' ύστερα, θα σου απαντούσα κατηγορώμενα σε γιά το φόνο του αδελφού σου... Ένα φόνο αλλοιότιμου είδους, πάντως όμως πραγματικό. Εφ' όσον υπάρχουν λογικά που σκοτώνουν, σαν μαχαιρίες...

— Στείλε στο διάβολο, λοιπόν, τις τύψεις σου, ξαδερφούλα μου. Ήρθαν πολύ καθυστερημένες...

Πέταξε το τσιγάρο του και ξαναγύρισε κοντά της.

— Ο αδελφός σου δεν πέθανε... Ξέρεις όμως καλά, ότι, αν ζήση, θα μιλήσει... και τότε θα μαστε χαμένοι κι' οι δυο μας...

— Ο Σαβινιέν πρόφερε αυτές τις λέξεις με κάποιον τρόμο.

— Η Ελένη δεν τον κτύπησε. Έμεινε με τα μάτια χαμηλωμένα, ζετρελαμένη, και της φαινόταν πως την πίεζε ένα βάρος τεράστιο...

Δεν κατάλαβε πώς υπήρχε ίσως στα λόγια εκείνα κάποια μακρινή απειλή εναντίον του άρρώστου που κοιτόταν στο κρεβάτι του, χτυπημένος βαρέα...

— Ο Σαβινιέν της έπιασε το χέρι, δίχως αυτή να το αντιληφθεί, και της είπε:

— Άντιο, Σ' αφήνω τώρα... Ήσυχασε, δεν πρόκειται να κάνω τίποτα εναντίον σου, αν δεν με υποκρίνεις... κι' αν δεν βρεθώ στην ανάγκη ν' άμυνθώ... Προσπάθησε να συνέλθης λιγάκι. Είσαι χλωμή, κουρασμένη.

— Η αλήθεια είναι πως μπορείς ν' αποδώσεις αυτή τη χλωμάδα και την κούρασή σου στην άρρώστια του Ρενώ...

— Πηγαίνω να μάθω τί γίνεται... Όμο-λογώ δέ, ότι πηγαίνω με φόβο... γιατί εκεί βρίσκεται ο κίνδυνος! Μείνε εδώ εσύ. Θάρ-ρώ να σου πω τί γίνεται...

Και βγήκε απ' το δωμάτιο, χωρίς να κάνει η Ελένη την παραμικρή κίνηση.

Όταν όμως η κοπέλλα είδε πως είχε μείνει μόνη, έσφιξε με τα δυο της χέρια το μέτωπό της και ψιθύρισε:

— Θάδινα όλη μου τη ζωή, όλο μου το αίμα, γιά να του πάρω πίσω αυτό το γράμμα!

— Ο τυχοδιώκτης δεν άργησε να ξαναγυ-ρίσει.

— Του κάκου προσπαθεί ο γιατρός, εί-πε. Ο Ρενώ φαίνεται να βλέπει, ν' άκούει, ν' αναγνωρίζει όσους βρίσκονται γύ-ρω του, άλλ' απ' τα χείλη του βγαίνουν μονάχα άναρθροι ήχοι.

— Έπαθε μήπως συμφόρηση;

— Ναι. Ρώτησα όμως το Μαρτιάλ, κι' αυτός μου είπε πως ο γιατρός δεν έχει

χάσει κάθε ελπίδα... Στο μεταξύ, σε συμ-βουλεύω να εμφανίζεσαι όσο το δυνατόν λιγώτερο στον αδελφό σου. Γιατί, αν δεν έχει χάσει τη μνήμη του, δεν μπορεί ποτέ να τον ευχαρίστη ή παρουσία σου κοντα του, έπειτα από τις αποκαλύψεις σου...

— Είμαι άδελφός του. Έχω καθήκον να τον περιποιηθώ.

— Πρόσεξε! Σε προειδοποίησα: "Αν χαθώ έγω, θα πάρω κι' εμένα μαζί μου. Αν σωθώ, θα σωθής κι' εσύ... Άντιο!"

Δ.

— Ήταν νωρίς ακόμα. Άντι να γυρίση, λοιπόν, στο Μπας-Μπρυγιέρ, ο Σαβινιέν διέσχισε με γρήγορα βήματα την πεδιά-δα, πηγαίνοντας προς το δάσος του Γκα-λαρύ. Άπό εκεί, πήρε ένα δρόμο, πάνω στον όποιο βρισκόταν η Άγκαθότρυπα, το μέ-ρος όπου είχε δολοφνηθεί ο Ρισαρντιέ.

Δεν πήγαινε εκεί ωστόσο. Όταν πλη-σίασε μάλιστα, τάχυνε το βήμα του, σαν να βελε ν' απομακρυνθεί το γρηγορώτε-ρο απ' αυτά τα δέντρα και τους θαμνούς, που είχαν γίνει άλλοτε μάρτυρες του εγκλή-ματός του.

— Ωστόσο — είτε από κάποια μυστηριώ-δη και άκατανίκητη συκίνηση, είτε μονα-χιά γιά να πεισθεί πως δεν είχε τύψεις και πως η μετάνοια ήταν νεκρή λέξη γι' αυτόν — σταμάτησε κοντά στο σημείο, όπου είχε βρεθεί το πτώμα του Ρισαρντιέ μέσα στ' άγκυθια.

— Ένα χαμόγελο αλαζονικό και θριαμβευ-τικό πλανιόταν στα χείλη του.

— Ακούμπησε τη ράχη του σ' ένα δέντρο κι' άναψε ένα τσιγάρο, κυττάζοντας γύρω του, τα άνωχα εκείνα πράγματα, που θα τον κατηγορούσαν αν μπορούσαν να μιλή-σουν.

— Εκεί είχε πυροβολήσει το Ρισαρντιέ, από κοντά. Γύριζε απ' το κυνήγι, ακολου-θώντας ένα μονοπάτι του δάσους. Είχε κρε-μασμένο το ντουφεκι του απ' τον ώμο του, άδειο, γιά να μη τυχόν του κόψουνε κα-νένα πρωτόκολλο οι δασοφύλακες του Ρι-σαρντιέ, στον όποιο άνηκε το δάσος του Γκαλαρύ.

Ξαφνικά, του παρουσιάστηκε η εύκαιρία του εγκλήματος, εύκολάτατη, δίχως να το επιζητήσει.

— Άκουσε ντουφεκιές και μάντεψε πως ο Ρισαρντιέ κυνηγούσε κάπου εκεί κοντά. Βε-βαιώθηκε δέ γι' αυτό σε λίγο, όταν είδε να περνά το σκυλί του, μ' ένα πληγωμένο λαγύ στο στόμα.

Το σχέδιο του εγκλήματος σχηματίσθη-

κε μέσα στο νου του σε μία στιγμή. Σ' ένα δευτερόλεπτο μονάχα, σκέφθηκε και στάθμισε τις ευνοϊκές δυνατότητες που του πρόσφερε η Τύχη.

Θά σκότωνε το Ρισαρντιέ και θα φρόν-τιζε ύστερα ώστε ν' αποδοθεί ο θάνατος του σε κυνηγικό δυστύχημα, από άπρο-σεξία του.

Το ντουφεκι του ήταν όμοιο με του Ρι-σαρντιέ. Τό ήξερε, γιατί είχε κυνηγή-σει συχνά μαζί του. Είχαν και τα δυο το ίδιο διαμέτρημα, τα ίδια φυσίγγια, τα ί-δια σκάγια της ίδιας προελεύσεως.

— Όλες αυτές οι σκέψεις πέρασαν σαν ά-στραπή απ' το νου του...

Χώθηκε άμέσως στις ψηλές φτε-ρες, που τον έκρυψαν όλότελα. Και περι-μένε, εκεί μέσα, άόρατος, με το δάχτυλο στη σκανδάλη.

Δεν κράτησε πολύ η άναμονή του... "Α-κούσε σε λίγο ένα θόρυβο κοντά του, με-ς στους θαμνούς. Ήταν ο Πύραμος, ο σκύ-λος του Ρισαρντιέ. "Εμεινε άκίνητος, φερ-μάροντας μία μπεκάτσα... Τό πουλί πέ-ταξε. "Επτεσε μία ντουφεκιά. Κι' η μπε-κάτσα γκρεμίστηκε με-ς στα χόρτα.

Την ίδια στιγμή, ο Σαβινιέν άνασκή-θηκε, στήριξε το όπλο του στον ώμο του κι' άγγιξε σχεδόν με την κάννη το στήθος του Ρισαρντιέ.

Πάτησε τη σκανδάλη, κι' ο Ρισαρντιέ έπεσε, κεραυνοβολημένος, δίχως να βγά-λει ούτε μία φωνή, ούτ' ένα στεναγμό...

— Ο Πύραμος άφησε τη μπεκάτσα και μούγκρισε άπειλητικά.

— Ο Σαβινιέν άφουγκράστηκε. Δεν άκου-γότανε κανείς θόρυβος στο δάσος, ούτε καν ένα θρόισμα των φύλων απ' τον ά-νεμο.

— Αν ωστόσο το πτώμα του Ρισαρντιέ έ-μεινε εκεί, μέσα στις φτέρες, θάταν άδυ-νατο να φανή πως έπρόκειτο γιά δυστύ-χημα.

Τόν σήκωσε, λοιπόν, με τ' άθλητικά του μπράτσα, τον μετέφερε ως τ' άγκυθια και τον άφησε να πέση εκεί μέσα, άνασκε-λα.

— Άφησε κοντά του το ντουφεκι του, έτσι ώστε νάναι μπλεγμένα ένα-δυο ξερόκλαδα στη σκανδάλη, γιά να εξηγηθεί το "δυστύ-χημα".

— Ύστερα, δίχως να χάση καθόλου την ή-ρεμία και την πνευματική του διαύγεια, μάζεψε τη μπεκάτσα και την κρέμασε σ' ένα διχαλωτό κλαδί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : "Η συνέχεια.

Η ιστορία της μετάλλινης πέννας

Ο στυλογράφος και το στυλό διαρκείας δεν μπόρεσαν να την έκτοπίσουν

ΣΤΑ τελευταία χρόνια παρατηρείται μία τεραστία διάδοσις του στυλογράφου και του στυλό ή μολυβιού «διαρκείας» με τη μικρή μετάλλινη υπίλλια στην άκρη. Πολύ φυσικό είναι, λοιπόν να υποθέσουμε ότι η κλασσική μετάλλινη πένα με τον εύλινο κοντυλοφόρο, έχει γίνει πιά άχρηστη, ότι γρήγορα θα έξασφαισθή και ότι με νοστολγία θα θυμόμαστε την... προϊστορι-κή εποχή, που η πένα μας στέγνωνε τόσο γρήγορα και μäs ανάγκαζε να την βουτάμε, στο μελάνι, ύστερα από κάθε δέκα λέξεις, που γράφαμε...

— Η αλήθεια είναι ότι οι στυλογράφοι και τα στυλό «διαρκείας» περιόρισαν κατά τα τελευταία χρόνια σε μεγάλο βαθμό τη χοήσι της μεταλλικής πέννας.

Παρά το γεγονός όμως αυτό υπολογίζονται σε πολλά εκατομ-μύρια τα πέναφία, που χρησιμοποιούνται κα-θε μέρα, σε όλες τις χώρες.

— Η μεγαλύτερη πελατεία της κλασσικής με-τάλλινης πέννας αποτελείται από τους μαθητάς και τις μαθήτριες των δημοτικών σχολείων ό-λου του κόσμου. "Οχι μόνο γιά την χαμηλή τους τιμή, αλλά κυρίως, γιάτί μόνο μ' αυτή οι μικροί μαθητά είναι δυνατόν να μάθουν να γράφουν καλλιγραφικά. "Η μετάλλινη πέν-να έξ άλλου έξακολουθεί να χρησιμοποιείται στα δημοσία γραφεία, στις τράπεζες και στα γραφεία των ιδιωτικών επιχειρήσεων. Πρόπει να παραδεχθούμε όμως, ότι στα τελευταία χρό-νια η μετάλλινη πένα έχει πέσει σε μεγάλη άνημποήσια...

— Ωστόσο κατά τη διάρκεια των 150 χρόνων της ιστορίας της έγνωρισε πολλές δόξες...

— Ως το 1800, το γράψιμο γινόταν με το φτερό της χήνας. Τό γράψιμο αυτό ήταν χοντρό και άμοιόμορφο. "Η άκρη του φτερού γρατζουνίζε πάνω στο χαρτί και στην παρα-μικρή κίνηση του χεριού άφινε να κατακυλή-σουν μερικές σταγόνες μελάνι πάνω στο ά-σρωματισμένο γράμμα, που έγραφαν οι έρω-τευμένες άριστοκρατίσες της εποχής εκείνης.

— Στα 1803 ο "Άγγλος Γουαίτ είχε την Ι-δέα να κατασκευάση μία πένα, όμοια με το φτερό της χήνας, αλλά από μέταλλο. "Ο Γου-αίτ απέτυχε, γιάτί δεν έδιδε άρεκτα λεπτά και έλασμα με την άπαιτούμένη έλαστικότητα.

— Σήμερα οι πέννες κατασκευάζονται από λεπτά άτσάλινα έλά-σματα, που περιέχουν σε μεγάλη αναλογία άνθρακα, ή ακόμη από έλασματα από άνοξειδωτο μέταλλο.

— Άνάλογα με τον "τύπο" της πέννας, το πάχος του έλάσματος αυτό κυμαίνεται μεταξύ 21 και 29 εκατοστών του χιλιοστού του μέτρου.

— Συνήθως τα έλασματα αυτά είναι άγγλικής ή σουηδικής κατα-σκευής.

— Οι πέννες κόβονται με μία ειδική πρέσσα και χαράσσεται πάνω σ' αυτές ή άόκα του έργοστασίου.

— Μία άλλη πρέσσα πάλι δίνει στην πένα το κυρτό της σχήμα, ενώ ένα λεπτότατο μηχανήμα "άκονίζει" όσο χροιάζεται τη μυτη της.

— Ακολουθεί μία χημική έπεξεργασία, την όποια κάθε έργοστά-σιο κρατάει ζήλοτυπα μυστική. Με την έπεξεργασία αυτή επιτυ-χάνεται ή άπαιτούμενη άντοχη και έλαστικότητα της πέννας. Μι-κρά άκόνια από συμπίδωπτρα "τραχίζουν" τη μυτη της πέννας και κάνουν λεία την έσωτερική της επιφάνεια, γιά να συγκρατή το μελάνι καλύτερα.

— Πολύ λεπτή είναι ή έργασία του χαράσματος της μυτης της πέννας σε δυο ίσα άκρίως μέρη. Στο τέλος, μία ειδική μηχανή "εστρωγγυλεύει" την άκρη της πέννας γιά να μη σχίζει το χαρτί και να μη γρατζουνίζει, όπως οι παλιές πέννες από το φτερό της χήνας.

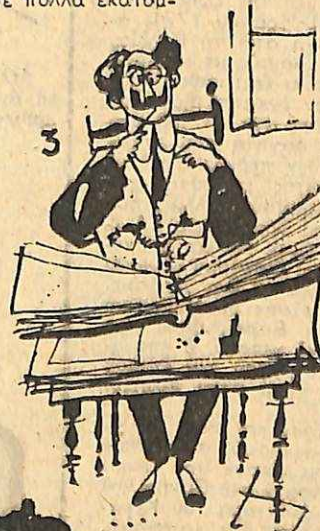
— Αυτή τη διαδικασία ακολουθεί ή κατασκευή μιας συνηθισμένης πέννας.

— Σήμερα ο στυλογράφος και το στυλό «διαρκείας» με τη μπίλ-λια, στην άκρη όλοένα και την έκτοπίζουν από την καθημερινή χοήσι.

— Ωστόσο κι' αυτή έχει τους πιστούς της, που υποστηρίζουν ότι με τον στυλόαφο και το στυλό «διαρκείας» γράφουμε όμοιό-μορφα, και ότι ή γραφικός μας χαρακτήρας δεν έκράζει την προσωπικότητά μας, όπως συμβαίνει σήμερα με την συνηθισμένη πένα.

— Έτσι μπορεί κανείς να προδάλει ότι δεν πρόκειται να λείψει ή μετάλλινη πένα τουλάχιστον γιά πολλά ακόμα χρόνια.

θανάσιμο. Μέσα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα ένας μεγάλος άριθμός από Βιο-τέχνες, που έπεξεργά-ζονταν και πουλούσαν τα φτερά της χήνας χρωκτόπισαν! Στο Ι-δια διάστημα πρώτα στην Άγγλία και άο-γότερα στη Γερμανία,

αναπτυσσότανε μία καινούργια βιομηχανία, που πολύ σύντομα πήρε τεράστιες διαστάσεις: Τά έργοστάσια που κατασκεύαζαν πέννες δεν προλαβαίνουν να ίκανο-ποιούν τις παραγγελίες της πε-λατείας τους, από όλες τις χώρες της Ευρώπης. Υπολογίζεται ότι μόνο στην Άγγλία, στα χρόνια της μεγάλης βιομηχανικής έπε-κτάσεως μεταξύ του 1860 και του 1880, όταν καθημερινά άνοι-γαν καινούργια γραφεία και επιχειρήσεις, ή έτησία κατανάλωσι έφθανε το ένα δισεκατομμύριο πέννες. "Η Γαλλία είχε τη δεύτερη θέσι με 700 χιλιάδες.

— Η άνακάλυψη της γραφομηχανής, στις άρχες του αιώνα μας, είχε άμεσο άντίκτυπο στην κατανάλωσι της μετάλλινης πέννας. "Ως τότε χρησιμοποιούνταν άντιγραφείς που από το πρωί ως το βράδυ άντέγρα-φαν, δεκάδες «κόπιες».

— Με την γραφομηχανή όμως γενικεύθηκε ή χοήσι του «καριμπόν» που χρησιμοποιείται γιά τα αντίγραφα. Κι' έτσι μέσα σε λίγα χρόνια, από την μία μεριά μειώθηκε σημαντικά ή κατανάλωσι στις πέννες κι' από την άλλη ένας μεγάλος άριθμός από καλλιγράφους «άντιγραφείς» έπρεπε να αλλάξουν επάγγελμα γιά να μπορέση να ζήση...

— Σήμερα οι πέννες κατασκευάζονται από λεπτά άτσάλινα έλά-σματα, που περιέχουν σε μεγάλη αναλογία άνθρακα, ή ακόμη από έλασματα από άνοξειδωτο μέταλλο.

— Άνάλογα με τον "τύπο" της πέννας, το πάχος του έλάσματος αυτό κυμαίνεται μεταξύ 21 και 29 εκατοστών του χιλιοστού του μέτρου.

— Συνήθως τα έλασματα αυτά είναι άγγλικής ή σουηδικής κατα-σκευής.

— Οι πέννες κόβονται με μία ειδική πρέσσα και χαράσσεται πάνω σ' αυτές ή άόκα του έργοστασίου.

— Μία άλλη πρέσσα πάλι δίνει στην πένα το κυρτό της σχήμα, ενώ ένα λεπτότατο μηχανήμα "άκονίζει" όσο χροιάζεται τη μυτη της.

— Ακολουθεί μία χημική έπεξεργασία, την όποια κάθε έργοστά-σιο κρατάει ζήλοτυπα μυστική. Με την έπεξεργασία αυτή επιτυ-χάνεται ή άπαιτούμενη άντοχη και έλαστικότητα της πέννας. Μι-κρά άκόνια από συμπίδωπτρα "τραχίζουν" τη μυτη της πέννας και κάνουν λεία την έσωτερική της επιφάνεια, γιά να συγκρατή το μελάνι καλύτερα.

— Πολύ λεπτή είναι ή έργασία του χαράσματος της μυτης της πέννας σε δυο ίσα άκρίως μέρη. Στο τέλος, μία ειδική μηχανή "εστρωγγυλεύει" την άκρη της πέννας γιά να μη σχίζει το χαρτί και να μη γρατζουνίζει, όπως οι παλιές πέννες από το φτερό της χήνας.

— Αυτή τη διαδικασία ακολουθεί ή κατασκευή μιας συνηθισμένης πέννας.

— Σήμερα ο στυλογράφος και το στυλό «διαρκείας» με τη μπίλ-λια, στην άκρη όλοένα και την έκτοπίζουν από την καθημερινή χοήσι.

— Ωστόσο κι' αυτή έχει τους πιστούς της, που υποστηρίζουν ότι με τον στυλόαφο και το στυλό «διαρκείας» γράφουμε όμοιό-μορφα, και ότι ή γραφικός μας χαρακτήρας δεν έκράζει την προσωπικότητά μας, όπως συμβαίνει σήμερα με την συνηθισμένη πένα.

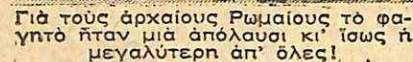
— Έτσι μπορεί κανείς να προδάλει ότι δεν πρόκειται να λείψει ή μετάλλινη πένα τουλάχιστον γιά πολλά ακόμα χρόνια.

1) Το φτερό της χήνας χρησιμο-ποιούνταν ως τις άρχες του περα-σμένου αιώνα. 2) Το 1803 ένας "Άγγλος κατασκεύασε την πρώτη πένα από μέταλλο. 3) Το 1820 οι πέννες ήταν σχεδόν όμοιες με τις σημερινές. 4) "Η έμφάνιση της γραφομηχανής γύρω στα 1900 άχρηστέρε όλους τους "άντιγρα-φείς". 5) Στο τέλος ο στυλογρά-φος καταδίκασε σε... άνημποήσια την συνηθισμένη άτσάλινη πένα.

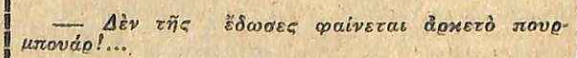
ΤΟ ΠΑΥΛΙΟ ΕΝΟΣ ΤΕΙΡΚΟΥ
Τό φορτηγό πλοίο που μετέφερε ένα μεγάλο τεύριο από τη Βόρειο δική άνθρακος που γλύτωσε περιέγραψε με τα πιο μελανά χρώματα γε-μάτη καθαρής. Τό πλοίο συνάντησε μία φοβερή τρικυμία που τό έκανε ν' άδειάση στον ώκεανό όλο του τό φορτίο πρωτό βυθιστή. Άρχισε τότε μία πραγματική τιτανομαχία μεταξύ ανθρώπων, θηρίων φων του μοναχικού αυτού διασωθέντος, ένας Γάλλος ζωγράφος στη Νότιο Άμερική ναύαρχος στ' άνοιχτά της Βραζιλίας. "Ο μονα-χικός άνθρακος που γλύτωσε περιέγραψε με τα πιο μελανά χρώματα γε-μάτη καθαρής. Τό πλοίο συνάντησε μία φοβερή τρικυμία που τό έκανε ν' άδειάση στον ώκεανό όλο του τό φορτίο πρωτό βυθιστή. Άρχισε τότε μία πραγματική τιτανομαχία μεταξύ ανθρώπων, θηρίων φων του μοναχικού αυτού διασωθέντος, ένας Γάλλος ζωγράφος

Πῶς ἔτρωγαν οἱ κοιλιόδουλοι
παλαιότερων ἐποχῶν

Καταπληκτικός φαγάς ήταν επάνω
 σης ο Λαυδοβίκος 14ος. Ο γιαντάρ
 Μπουμπάρ τον υπέβαλε μέσα σ' ένα
 χρόνο σε 47 αφαριάξεις και τον
 ποχρώσε να πάρη 215 φορές κ
 θαρτικά και άλλες 212 φορές
 κάμη κλύσματα! Κι' επειδή ο χρ
 νος έχει 365 ημέρες, πρέπει να συ

λαπλασιάζει, από τ' άλλο μέρος, ασθένειες. "Ετσι μας είναι αδύνατο να χαρούμε το φαγητό και το μό-
που μπορούμε να κάνουμε, είναι ο-
τῶμε — με πόσες προφυλάξεις κ-
με πόσους φόβους! — τόσο μόν-
σο είναι απαραίτητο για να ζ-
σουμε.

—

⁶Ἡ ποιότητα τοῦ λαδιου ἐ-

Τὸ ραφιναρισμένο λάδι εὐκο-
να με ὑβρογώνισι μετατρέπεται
ἐν ἐξαιρετικῷ μαγειρικῷ λίπῳ.
Ἡ Ἑλλάς, ποὺ ἀνήκει στὶς
λαϊοπαράγωνικὰς χώρας, ἔρχε-
ται τρίτη στὸν κόσμον — πρῶ-
τῃ εἶναι ἡ Ἰσπανία καὶ δευτε-
ρῇ ἡ Ἰταλία — στὴν παραγω-
γὴ λαδιού. Ἐστὶ μέρος ἀπ' αὐ-
τὸ, ἐξάγεται στὸ ἐξωτερικόν.

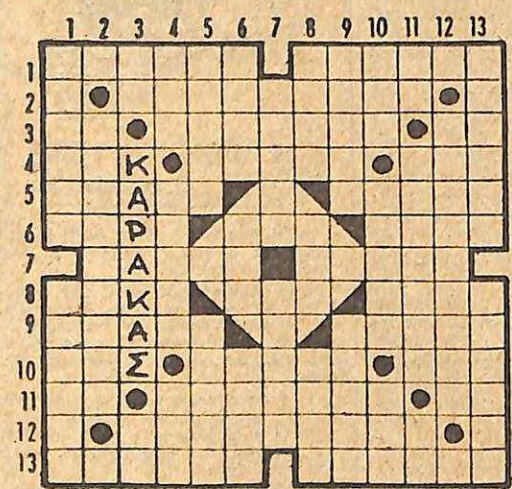

—Θα το πάρης το σακκάκι σου, τόν παρηγόρησε ο Τάσος.
—Ίσως ναι, ίσως όχι, απάντησε ο Τόμ.
Οι καυγάδες όμως δεν διαρκούν συνήθως πολύ καιρό στο χωριό Μπουλμπρίτς. Έτσι, όταν μία μέρα μπήκα στο κουρείο του Τζόε δεν ξαφνιάστηκα που βρήκα εκεί τον Τόμ Μπλουέρ, τόν Μπέν Μάρλεϋ και τόν Τζόε τόν κουρέα να έχουν στήσει και οι τρεις φιλοκουδέντα.
Ο Μπέν, που καθόταν στην πολυθρόνα του κουρείου, έλεγε:
—Άφησε τα λόγια, Τζόε. Άρκετά με βασάνισες με τα φάρμακα που μου δίνεις να ξαναβούν οι τρίχες στο κεφάλι μου. Ούτε μία τρίχα δεν ξεπετάχτηκε!
—Έχει δικιο ο Μπέν, είπε ο Τόμ. Θυμάσαι Τζόε την εποχή που έπεφταν και μένα τα μαλλιά μου; Δοκίμασα όλα τα φάρμακα που μου ξεφούρνισες εδώ μέσα μέχρις ότου με παρέλασε η αδελφή μου η 'Ιουλίτσα. Κι τότε τώρα το κεφάλι μου. Έγινε σαν... μπατανόουρτσα από τις πολλές τρίχες που φύτρωσαν.
Ο Μπέν γύρισε το κεφάλι.
—Μπά! Και τι σου έβαλε;
—Μακάρι να το ήξερα, απάντησε ο Τόμ. Είναι μυστικό της αδελφής μου και δεν το λέει σε κανένα. Είναι κάποιο φάρμακο που το φτιάχνει μόνη της, από βότανα ασφαλώς. Να σκεφθής πάντως ότι το δοκίμασε στο κεφάλι του μακαρίτη του άντρα της και πριν πεθάνει είχε γεμίσει ο κεφάλι του τρίχες. Θυμάσαι, Τζόε, τι ώραία και πολλά μαλλιά είχε ο άντρας της, ο Φρένι;
—Το θυμάμαι, επιβεβαιώνει ο Τζόε. Μούλεγε μάλιστα ο μακαρίτης πως του έκανε μασσάς η αδελφή σου 'Ιουλίτσα με αυτό το μυστικό φάρμακό της. Αν μου έδινε τη συνταγή, θα έκανα περιουσία!
—Δεν θα στη δώσω ποτέ, είπε ο Τόμ. Το μυστικό της συνταγής δεν θα βγί από το σπίτι. Φοβούμαι όμως μήπως πέσι στο δρόμο της κανένας φουκαράς με το κεφάλι γουλι σαν το Μπέν Μάρλεϋ και τη ζητήσει με καλό τρόπο από την αδελφή μου. Θαρρώ πως τότε θ' άλλαζε γνώμη...
Τα μάτια του φούρναρη φωτίστηκαν ξαφνικά.
—Πρέπει να φροντίσω για το κεφάλι μου! είπε. Ποτέ ως τώρα δεν άφησα την 'Ιουλίτσα χωρίς ψωμί. Πάντα το πήγαινα ο ίδιος στο σπίτι της. Ξεροξημένο και με πίστωσι! Τις εβδομάδες που ακολουθούσαν τη συζήτηση αυτή στο κουρείο, όλοι στο χωριό είχαν βρή σπουδαίο θέμα για κουτομπολιό. Όλοι μιλούσαν για τα τακτικά απηγγελμένα του Μπέν Μάρλεϋ στο σπίτι της σαραντάρας χήρας 'Ιουλίτας Τότχαν που από τότε που πέθανε ο άντρας της καθόταν μόνη σ' ένα έρημικο σπίτι στο βουνό.
Όλοι ήξεραν ότι ο Μπέν στο σπίτι της πολυέστερης και απαρνηρητής χήρας έμενε αρκετές ώρες, φυσικά, δεν μπορούσαν να ξέρουν, ότι το φαλακρό κεφάλι του 'Ιπέν το έτριβε κάθε φορά η καλοκαρδιά αδελφή του Τόμ με... κρού σοά!
Προτιμούσαν να φαντάζονται πως κάτι δραματικό θ' ακουγόταν σε λίγο...
Και πράγματικά, με το πέρασμα του χρόνου οι προσέψεις τους βγήκαν αληθινές. Γιατί η 'Ιουλίτσα Τότχαν, αρπάζοντας την ούρσανο-κατέδατη τύχη της, εξασφάλισε ένα δεύτερο άντρα, το Μάρλεϋ.
Επειτα από αρκετό καιρό βρέθηκε ξανά στο μπαρ κι' ακριβώς τη στιγμή που μπήκε μέσα ο Μπέν και κύταξε με έντονα μούτρα το χαρούμενο πρόσωπο του Τόμ Μπλουέρ. Ο τελευταίος φορούσε το καφέ σακκάκι του με τις κόκκινες ρίγες.
—Αυτό το σακκάκι που φοράς, Τόμ, είναι δικό μου, του είπε αιέσως ο Μπέν.
—Δικό σου; απόρησε ο Τόμ. Μπορεί, αλλά πριν το στείλ η γυναίκα σου η 'Ιουλίτσα στην παπαδιά για τη φιλανθρωπική αγάρα. Έγώ τώρα το αγοράσα πέντε σελίνια και δεν στο δίνω ούτε για πέντε λίρες.
Έκανε έναν μορφασμό και πρόσθεσε:
—Δεν βλέπω διάλογο τοίχες στο κεφάλι σου, Μπέν... Γιατί;
—Οι γυναίκες είναι όλες ίδιες! γρύλισε ο Μπέν και βγήκε από το μπαρ ντροπισμένος...
ΑΝΤΡΙΟΥ ΜΑΘΙΟΥΣ

Παιχνίδια

Άνω — κάτω σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό, αντί να σας δώσουμε τις εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων που θα το συμπληρώσουν, σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις, όχι βέβαια κατά σειρά εμφανίσεώς τους μέσα στο σταυρόλεξο αλλά κατ' αλφαβητική σειρά. Η λέξη «ΚΑΡΑΚΑΣ» που τοποθετήσαμε ήδη θα σας βοηθήσει σημαντικά στη συμπλήρωσι του υπολοίπου σταυρόλεξου.

πληρώσουν, σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις, όχι βέβαια κατά σειρά εμφανίσεώς τους μέσα στο σταυρόλεξο αλλά κατ' αλφαβητική σειρά. Η λέξη «ΚΑΡΑΚΑΣ» που τοποθετήσαμε ήδη θα σας βοηθήσει σημαντικά στη συμπλήρωσι του υπολοίπου σταυρόλεξου.

ΑΓΑΣ — ΑΙΟΒΑ — ΑΝΙΣΑ — ΑΡΑ — ΑΡΑΥ — ΑΣΩΤΑ — ΑΧΑΡΙ.

ΓΑΡ. ★
ΕΞΑ — ΕΣΟ. ★
ΗΛΙΣ — ΗΣΑΪΑΣ. ★
ΙΙ — ΙΚ. ★
ΚΑΛΟΝ — ΚΑΡΑΤΑΣΟΣ — ΚΗΠΟΣ. ★
ΜΑΖΑΡΙΝΟΣ — ΜΑΚ — ΜΑΡΑΙ. ★
ΝΟΝ. ★
ΟΖΑΚΑ — ΟΚΑ — ΟΜΑΡ — ΟΡΑΜΑ — ΟΣ. ★
ΠΑ — ΠΑΓΕΡΟΣ — ΠΑΝ — ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ. ★
ΡΑ — ΡΑΒΕΛ — ΡΑΝΤΣΟ — ΡΑΠΙΣ — ΡΑΦΑΝΙΣ — ΡΑΦΙΝΑΤΟΣ — ΡΟΣ — ΡΣ. ★
ΣΑΪ — ΣΑΚΑ — ΣΑΞ — ΣΑΡΑ — ΣΑΦΗ — ΣΟΛΟΜΩΝ — ΣΠΑΝΙΣ — ΣΤ — ΣΤΟΦΑ — ΣΤΡΟΦΗ. ★
ΤΑΡΑΣ — ΤΑΦΡΟΣ — ΤΗΛΟΣ — ΤΙΝΟ — ΤΣΑΪΣ. ★
ΥΜ. ★
ΦΟΣ. ★
ΧΑΒΑΪ. ★
ΨΑΞΙΜΟ. ★
ΩΓΥΓΟΣ — ΩΡΙΜΟΣ. ★

Σωστό — λάθος

Από τις δύο λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ που συνοδεύουν καθεμιά από τις κατωτέρω φράσεις, διαγράψετε εκείνη που δεν ταιριάζει.

- 1) Η καρδιά ενός ανθρώπου 59 χρόνων έχει χτυπήσει πάνω από δύο δισεκατομμύρια φορές: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 2) Το κρέας του γορίλλα δεν τρώγεται: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 3) Μπορεί ένα μέλισσα να μείνει χωρίς βασίλισσα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 4) Μία γυναίκα θα ζέστανε περισσότερο αν το τρίγωνο της βρισκόταν προς τα μέσα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 5) Ο Διόσκουριος κλειστήκε στη φυλακή: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 6) Οι τρεις Μαγοί ήταν βασιλείς: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 7) Ο Λάντσε αναφέρει το όνομα του Μωάμεθ στη «Θία Κωμωδία» του: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 8) Ο Αλκαβάλα δεν έγραψε κανένα λιμπρέτο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

9) Μπορεί ένα παγόβουνο να φτάσει σε ύψος τα 136 μέτρα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
10) Η Φρόνη, το περίφημο μοντέλο του Πραξιτέλη, έφερε το πραγματικό της όνομα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Μικρά προβλήματα

- 1) Χρησιμοποιώντας και τους δέκα αριθμούς 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0 τόν καθενα μονάχα μία φορά, προσπαθήστε να σχηματίσετε δύο κλάσματα το άθροισμα των οποίων να είναι 1.
★
2) Ο Ήλκας Αλγοίδης όταν επιθεωρή τη μονάδα του έχει την ιδιοτροπία να μετρά τα πόδια ανθρώπων και ζώων και ξέρει πως πρέπει πάντα να είναι 148. Μία μέρα έκανε την ακόλουθη διαπίστωση: «Αν ο αριθμός των ανθρώπων του ήταν διπλάσιος και μειωνόταν στο ήμισυ ο αριθμός των αλόγων, τότε θα είχαν όλοι μαζί 116 πόδια. Μπορείτε να βρείτε πόσους άνδρες και πόσα αλογα έχει στη μονάδα του σήμερα ο λοχαγός Αλγοίδης;»
★
3) Τέσσερα αδέρφια, ο Αντώνης, ο Βασίλης, ο Γιώργος και ο Δημς πρόκειται να μοιραστούν 4.300 δραχμές. Ο Αντώνης παίρνει 50 δραχμές πιο λίγες από το διπλάσιο του ποσού που παίρνει ο Βασίλης. Αυτός πάλι παίρνει 100 δραχμές πιο λίγες από το τριπλάσιο του ποσού που δίνουν στο Γιώργο και τέλος ο Γιώργος παίρνει 150 δραχμές λιγότερες από το τετραπλάσιο του ποσού που παίρνει ο Δημς.
Μπορείτε να βρείτε πόσα χρήματα πήρε ο καθενας από τους 4 αδελφούς;
★
4) Από τις 12 παρά πέντε της σημερινής μέχρι τις 12 παρά πέντε της αύριον, πόσες φορές ο δείκτης των λεπτών θα περάσει πάνω από τόν δείκτη των ώρων; Απαντήσατε μέσα σε 20 δευτερόλεπτα.

17 μικροδιαφορές

Οι δύο αυτές εικόνες που φαίνονται εκ πρώτης όψεως τελείως όμοιες διαφέρουν μεταξύ τους σε 17 μικρολεπτομέρειες. Πρέπει να βρείτε και τις 17 αυτές μικροδιαφορές μέσα σε δύο λεπτά αν θέλετε να σας συγχαρούμε για την παρατηρητικότητα σας. Αν στο παιχνίδι αυτό πάρουν μέρος δύο ή και περισσότεροι παίκτες συγχρόνως, κερδίζει εκείνος που θα βρή τα περισσότερα λάθη μέσα στο μικρότερο χρονικό διάστημα.

Οι λύσεις στη σελ. 82

Δίδυμη αδελφή

ΟΤΑΝ οι θαμώνες του κέντρου, τα κορίτσια του μπαλέτου και τα γκαρόνια είδαν να σκαρτάρει ξαφνικά το χορό της και να σωριάζεται στην πισίνα η χορεύτρια Έλεν Χόμης, όλοι ένοιωσαν πως είχε λιποθυμήσει από την τρομερή ζέση. Ένας γιατρός, που έτυχε να βρίσκεται εκεί, την πλησίασε και την έζητσε προσεκτικά. Όταν σηκώθηκε, ψιθύρισε κάτι σ' αυτή του διευθυντού του μπαρ.
Σε λίγο όλοι μάθαιναν καταπληκτικοί ότι η χορεύτρια Έλεν Χόμης ήταν νεκρή. Ο ιατροδικαστής που είχε έρθει στο μπαρ, δεν μπόρεσε να εξακριβώσει την αιτία του θανάτου της. Η Έλεν ήταν ένα όμορφο κορίτσι είκοσι χρόνων. Περνούσε ήσυχη ζωή, δίχως να κάνει καταχρήσεις κι' έτσι τίποτα δεν δικαιολογούσε το θάνατό της...

—Θυμάσαι το περιστατικό αυτό, μου είπε τρία χρόνια ύστερ' από τόν θάνατο της Έλεν Χόμης, το καλύτερο (λαγωνικό) της αστυνομίας της Νέας Υόρκης, ο φίλος μου Γουίλ Λισών. Θα θυμάσαι ακόμη ότι οι εφημερίδες είχαν γραφεί οελλίδες ολόκληρες για το μυστηριώδη θάνατό της, χωρίς να κατορθώσουν να διαλευκάνουν αυτή την υπόθεση. Σήμερα όμως μπορεί, αναπτέ μου, να σου εξηγήσω το αίνιγμα αυτού του θανάτου...

Ο Γουίλ Λισών με κύταξε χαμογελώντας και συνέχισε:
—Σε μάς τους αστυνομικούς, η χορεύτρια δεν ήταν άγνωστη. Την ξέραμε δύο χρόνια πριν πεθάνει, όταν κάναμε αίφνηςιασμο λαθρεμπορίου...

Είχαμε πάει εκεί ζητώντας δύο κακοποιούς. Επειδή όμως, ξέραμε πως οι φίλοι τους δεν θα μάς άφηναν να τους πάρουμε με το καλό, σκεφθήκαμε να τους τρομοκρατήσουμε. Τραβήξαμε λοιπόν τα πιστόλια μας και διατάξαμε όλους τους πελάτες να σηκώσουν ψηλά τα χέρια. Μία ομοβροντία ήταν η απάντησή τους. Άναγκασθήκαμε τότε να οχυρωθούμε πίσω από τα τραπέζια και να πυροβολήσουμε κι' εμείς. Ύστερ' από λίγο δύο από τους δίκους μας και τρεις κακοποιοί ήταν έσπληνμένοι νεκροί, ενώ άλλοι βογγούσαν, βαρεία τραυματισμένοι.

Μέσα στη σύγχυση αυτή μπόρεσα να δω μία νέα που ήταν σκυμμένη πάνω σ' έναν σκοτωμένο λαθρεμπορο. Έφαχνε τις τσέπες του... Ξαφνικά, η νέα χάθηκε από τα μάτια μου, για να παρουσιασθή την άλλη μέρα στο γραφείο μου. Έκανα τότε πως δεν την ήξερα, περιμένοντας να δω τι θα μου πη...

—Χτές το βράδυ, άρχισε να λέπ η νέα, ήμουν κι' εγώ στο ντάνσιγκ, μαζί με το φίλο μου... Όταν είδα πως τόν σκοτώσαν, χωρίς να λογαριάσω τόν κίνδυνο, έσφυκα και πήρα το πορτοφόλι του, για να το φυλάξω για αναμνησί... Μέσα όμως σ' αυτό βρήκα τη φωτογραφία μιας άλλης γυναίκας... Με άπαυσε με μία άλλη, ενώ σε μένα έκανε όρκους αιώνιας αγάπης. Από την ταπεινότητά μου αυτή δεν έκλεισα μάτι όλη τη νύχτα. Και πήρα την απόφασι να εκδικηθώ όλους τους γκάγκστερ, που παρασούρουν σ' όλη την πόλη τα φτωχά κι' ανυπεράσπιστα κορίτσια... Πάρτε με στην υπηρεσία σας... Ξέρω πολύ καλά όλους τους κακοποιούς, που κυνηγάτε. Ξέρω τα κατατόπια και τις συνήθειές τους...

Θεωρώ περριτό, φίλε μου, να σου πω ότι η Έλεν Χόμης, έγινε πρόθυμη δεκτή στην υπηρεσία μας. Και πραγματικά, με τις πολυτιμες πληροφορίες της μάς φάνηκε χρήσιμη... Όταν, λοιπόν, μάθαμε πως η Έλεν, που είχαμε καιρό να τη δούμε και που είχε γίνει στο μεταξύ χορεύτρια, πέθανε ξαφνικά ενώ έκανε ένα νούμερο στο μπαρ, σκηματίσαμε άμέσως την πεποιθήσι, ότι οι γκάγκστερ είχαν καταλάβει πως τώρα πρόδινε και τη σκότωσαν από εκδίκηση... Μα πως την σκότωσαν; Αυτό κατορθώσαμε να το εξακριβώσουμε, χωρίς ν' ανακινώσουμε τίποτα στις εφημερίδες, για να μη δημιουργηθή θόρυβος γύρω από την υπόθεσι. Η Έλεν πέθανε από ένα άγνωστο δηλητήριο... Ποιάς της το έδωσε και πως;

Τα σημεία αυτά έμειναν σκοτεινά για μάς, παρ' όλες τις προσπάθειες μάς για ν' ανακαλύψουμε το δολοφόνο της χορεύτριας. Τέλος, χτές το βράδυ, συνέχισε ο Γουίλ Λισών, μ' έπεσε φθ στην γραφεία μία κομψοτεταγμένη κυρία, με τόν πρόσωπο σκεπασμένο από ένα πυκνό βέλο. Επειδή στο γραφείο μου βρισκόταν τη στιγμή εκείνη ένας φίλος μου, η κυρία με παρακάλεσε με τρόπο να τόν απομακρύνω.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

»Κι' όταν μείναμε μόνοι, έδωλε το βέλο της. Φαντάζεσαι την κατάπληξή μου, όταν είδα μπροστά μου την Έλεν Χόμης, που την είχα χάνει από τρία χρόνια!

—Ναι, εγώ είμαι! Μην ξαφνιάζεστε... μου είπε εκείνη χαμογελώντας με την ταραχή μου.
»Δεν άργησε όμως να σοδαρευθώ. Και με φωνή που έτρεμε από συγκίνησι, μου διηγήθηκε μια παράξενη, σχεδόν άπιστευτη, ιστορία!...

—Είμαι η Έλεν Χόμης, είπε, που τίν νομίζετε όλοι νεκρή. Ξέρω ότι από καιρό προσπαθείτε να διαλευκάνετε το μυστήριο του θανάτου μου και ήρθα να... σας βοηθήσω στις έρευνές σας! —Αυτό είναι λιγάκι πρωτότυπο! φώναξε γελώντας, χωρίς να το θέλω. Πρώτη φορά μου συμβαίνει να δω ένα νεκρό να βοηθά την αστυνομία για ν' ανακαλύψ τόν δολοφόνο του!

—Μη γελάτε! Θα σας τα εξηγήσω όλα! συνεχίσε η Έλεν. Η Έλεν Χόμης, εκείνη δηλαδή που πέθανε δηλητηριασμένη, ήταν η δίδυμη αδελφή μου, η αγαπημένη μου Λάουρα! Ήταν ένα πολύ καλό κορίτσι, σεμνό, φρόνιμο... Το όνειρό της ήταν να γίνη ηθοποιός του κινηματογράφου. Και άρχισε από μπαλέτινα, με τίν ελπίδα ότι θα τίν πρόσδε μια μέρα κανένας σκηνοθέτης. Πήρε όμως το δικό μου όνομα, επειδή είχαμε μία πλούσια θεία στην πολιτεία της Ντακότα, που δεν ήθελε να κανένα τρόπο να γίνη η Λάουρα χορεύτρια. Την είχε μάλιστα φοβερίσει, ότι, αν παρέβαινε τίν επιθυμία της, δεν θα τής άφηνε τίποτα στη διαθήκη της... Όσο για μένα, έφαψε πια να με λογαριάζει, γιατί είχα πάρει στο μεταξύ τόν κακό δρόμο... Η Λάουρα λοιπόν προσελήφθη σ' ένα νυχτερινό κέντρο με τόν δικό μου όνομα, χωρίς να φανταζόμαστε, ούτε εκείνη, ούτε εγώ, τι τύχη τίν περίμενε!...

»Οι γκάγκστερ όμως, που είχαν καταλάβει ότι τους προσδίω στην αστυνομία, ξεγελάστηκαν από τόν όνομα και τίν ομοιότητά μας και νόμισαν πως η Λάουρα ήμουν εγώ... Ποτέ δεν τούς είχα πη ότι είχα μία αδελφή, για να κρατήσω τη Λάουρα μακριά απ' αυτό τόν περιβάλλον... Και οι έγχροί μου σκότωσαν τη Λάουρα, νομίζοντας πως σκοτώνουν εμένα!

»Τρία ολόκληρα χρόνια αγωνιστήκα, με τόν πρόσωπο πάντα σκεπασμένο σ' ένα βέλο, για να μη με αναγνωρίση κανένας παλιός γνώστος μου, για ν' ανακαλύψω τους δολοφόνους της αδελφής μου... Ήθελα να τούς παραδώσω η ίδια στη δικαιοσύνη... Και τώρα, μόλις κατώρθωσα να μάθω όλη τίν αλήθεια, έτρεξα να σας βρω...

»Η Λάουρα ήταν, τη βραδυά που πέθανε, η όμορφη χορεύτρια στην πρώτη σειρά του μπαλέτου. Δίπλα της, η έντατη μπαλαρίνα, ήταν η Έδιθ Γούντ, φίλη ενός γκάγκστερ. Αυτή, λοιπόν, η Έδιθ, έκανε τόν φόνο, υπακούοντας τυφλά στο φίλο της.

»Μόρσε στο δάχτυλό της ένα δαχτυλίδι με μία κούφια μιστερή πέτρα, γεμάτη από τόν τρομερό δηλητήριο (κουράρε), που δεν άφηνε διαλογίς ίκνη. Και σε μία στιγμή πάτησε τόν δαχτυλίδι αυτό στο χέρι της Λάουρας, χωρίς εκείνη να καταλάβη τίποτα, και τη δηλητηρίασε...

»Τη συνέχεια τίν ξέρετε. Αύριο τόν βράδυ, η Έδιθ Γούντ θα χορεύη στο κέντρο «Αριζόνα».

Μπορείτε να πάτε να τη συλλάβετε...»

Ο Γουίλ Λισών έμεινε λίγο σιωπηλός, καπνίζοντας τόν τσιγάρο του και χαμογελώντας ελαφρά.

Ύστερα με ώπτισε:

—Πες σου φαίνεται λοιπόν αυτή η ιστορία; Θέλω να μου πής ειλικρινώς τη γνώμη σου.

Λίγο παραέφη! απάντησα. Όμοιογώ πως δεν θα τίν πίστευα, αν δεν είχα πεποθήσι στην ειλικρίνειά σου! Ο φίλος μου χαμογέλασε πάλι και είπε:

—Εσείς οι διηγηματογράφοι πιστεύετε περισσότερο στις ιστορίες που πλάθετε με τίν φαντασία σας παρά στην πραγματικότητα...

»Ποίν από λίγα, οι άνθρωποι που έστεία στην «Αριζόνα», μου τηλεφώνησαν ότι συνελθάν τόν Έδιθ, που ύμολογήσε όλη τίν αλήθεια, επιβεβαιώνοντας τόν ισχυρισμό της Έλεν Χόμης!...

ΠΙΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΗΡΛΑΥ

Κυριάκον Α., "Εντάθα": Να γράφετε με ψευδώνυμο. Η διάγνωση της νόσου, που αναφέρεται στην επιστολή σας, δεν συμφωνεί με τις εκδηλώσεις, που άνωθεν περιγράφετε. Καί εφόσον μένετε στην Αθήνα, θεωρώ φρονιμότερο να πάτε να δείτε εξετάσει ένας γιατρός και μού γράψετε τη διάγνωση, όποτε κατά το δυνατόν και εφόσον υπάρχει ανάγκη, θα σας βοηθήσω και εγώ.

Χωρίς αυτοπεποίθηση: Αυτοψύχη που δεν είναι δυνατόν να συμφωνήσω μαζί σας, γιατί είμαι υποχρεωμένος να σας πω ότι, υπάρχουν μερικά θέματα, που δεν αναπτύσσονται από των στήλων ενός περιοδικού. Άρα ο περί ού πρόκειται, βρίσκεται στην Αθήνα, τα μέσα (γιατροί-νοσοκομεία με δωρεάν εξέταση) υπάρχουν εν Αθήναις.

Πυρριώτης: Το καλύτερο θα ήταν να σας εξέταζε ένας γιατρός, γιατί η εκδήλωση, που περιγράφετε στην επιστολή σας, οφείλεται σε πλείστα αίτια, ώστε να είναι δυσκολώτατο για το γιατρό, μόνον με τη δική σας περιγραφή να σχηματίσει γνώμη και να σας φανή χρήσιμη. Πάντως, επειδή θα είναι δύσκολη άσφαλως η ιατρική εξέταση, θα κάμωτε χρήση της σκευασίας SEL-SUN των αμερικανικών εργοστασίων «Abbott» μέχρις εξέτασής σας.

Ανεμώνια Α. Ρ. Π.: Ρόδον: Δεν υπάρχει περίπτωση, πού η πενικιλίνη να έχει ως αποτέλεσμα εκείνο που αναφέρετε στην επιστολή σας. Δεν πιστεύω ότι σας το είπε γιατρός, εκτός αν για λόγους σκοπιμότητας, προς απόκρυψιν του πραγματικού αίτιου. Πάρετε λοιπόν λεπτομερώς το ιστορικό του αρρώστου και γράψτε το, γιατί υπάρχει τρόπος θεραπείας της εκδήλωσης, εφόσον θα αποκαλυφθή το αίτιο, που την προκαλέσει.

Απελπισμένο νέο Νο 154: Δεν βλέπω το λόγο της τώσης απελπισίας σας. Τα παρασιτα, που ανευρέθησαν κατά τις διάφορες εξετάσεις, είναι η άφορη των των εκδηλώσεων, που αναφέρετε και που σας βασανίζουν. Μόνο μιας θεραπείας δεν υπάρχει, γιατί ο γιατρός που παρακολουθεί τον αρρώστο, εφαρμόζει συμπτωματική θεραπεία. Η περίπτωση σας όμως δεν είναι τέτοια που να σας φέρει σε απόγνωση. Χρειάζεται όμοιοη και επίμονη, γιατί τα παρασιτα αυτά αντέχουν σε θεραπεία.

Να βουχόδο νόσος: Παρ' όλον ότι μένετε εδώ και επομένως ήταν δυνατό να σας το υποδείξει προφορικώς ένας γιατρός, ωστόσο σας συνιστώ τα εξής: Ανά διμήνην θα κάνετε δύο ενέσεις την εβδομάδα Atenom των 25 μλγρ. και εν συνεχεία έπι 15 ημέρες πρωί-μεσημέρι-βράδυ προ του φαγητού, ένα χατάκι του ίδιου φαρμάκου.

Χωρίς θάρρος Ε. Μ.: Δεν είναι δυνατόν σε μια τέτοια φύσεως εκδήλωση να δώση υπεύθυνον γνώμη από μακριά, άνευ εξετάσεως ενός γιατρού. Νομίζω ότι δεν έχετε δικήν να φοβάστε να εκθέσετε στο γιατρό σας μια πιθανή πάθησιν σας, γιὰ την οποία προσωπικώς, δεν φέρετε καμιά ευθύνη.

Ανεμώνην Φ. Χ.: Δεν είναι δυνατόν να θυμηθώ επακριβώς πότε σας απάντησα. Πάντως, εφόσον το περιστατικό έχει όπως μού το περιγράφετε, θα σας συστήσω να κάμωτε χρήση στο μέλλον της creme Phyllis σε συνδυασμό με τη Mousse Phyllis σύμφωνα με την εσώκλειστη οδηγία.

Δυστυχισμένη στή ζωή: Δεν μού αναφέρετε πότε και πού ήταν ο γιατρός που σας εξέτασαν. Γι' αυτό θα σας συμβούλευα, εφόσον έχετε συγγενείς εδώ, να έλθετε προς εξέταση, όποτε και διάγνωση θα έχετε και η ενδελεχής θεραπεία θα σας υποδείξει.

Επ' αργίωτη Κ. Ε. Μ. 22: Καλόν θα ήταν αν μού στέλνατε και αντίγραφο των μικροβιολογικών εξετάσεων. Πάντως από την περιγραφή των συμπτωμάτων και από την θεραπευτική άγνοια που σας εφαρμόζει ο γιατρός σας,

Απαντήσεις επιστολών

φθάνω στο συμπέρασμα ότι και επιτυχής διάγνωση έχει και την ενδελεχόμενη θεραπεία σας εφαρμόζει.

Απογοητευμένο Μ. Φ.: Η περίπτωση σας, είναι από τις συνηθείς. Δεν έχετε ανάγκη θεραπείας. Εκείνο που προέχει είναι πώς θα επανέλθετε στην εργασία σας, ώστε να καταστήτε αυτόνη, προκειμένου να προστατεύσετε την ύπαρξή, που σε λίγο η σύζυγός σας θα φέρη στον κόσμο.

Α. Α.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Μαρίζ, Θεογίνην: Πρόκειται περί ασπροφυτικής κολπίτιδος κατά την οποία η εξέταση κατά Neisser παραμένει αρνητική, μεταδίδεται όμως από άτομο σε άτομο η ασπροφυτική μόλυνση. Θεραπευτικώς θα τοποθετήτε κολπικά κάθε βράδυ ένα δισκίον Tabl. Viozol Ciba, έπι 15 μέρες. Για τη ωθητική ανεπάρκεια θα παίρνετε άμεσως μετά τη μηνιαία αδιαθεσία κάθε μέρα, τρία δισκία εκ του

φαρμάκου Tabl. Omponal. Όχτώ μέρες δέ προ της περιόδου θα κάμωτε τρεις ενέσεις και κάθε ημέρα μια από το φάρμακο Amp. Pro-cyclo.

Violetta Karm., India: Στην επιστολή σας, λόγω του θέματος, άπαντώ ιδιαίτέρως.

Ανδρ. Τριαντ., Επάνω Σκάλα, Μυτιλήνη: Να προτιμήσετε το φάρμακο Tablettes Viozol-Ciba και κάθε βράδυ μια Tablette ένδο-κολπικώς. Την επομένη, πλούσι μ' ένα κουταλάκι του γλυκού σε 300 δράμμα νερό ζεστό από το φάρμακο Dettol. Η πτώσις της μήτρας και των σπλάγχων προήλθε από τους τεσσάρους τοκετούς. Μετά τη θεραπεία που σας άνέγραψα, εάν εξακολουθούν οι πόνοι, να προβήτε στην έγχειρση που σας συννεούλευσαν οι γιατροί του τόπου σας.

Πικραμένη καρδιά, Ι. Α. Χ.: Δεν έμποδίζει την τεκνοποίηση. Οι πόνοι κατά την περίοδο οφείλονται σε κάμψιν της μήτρας και σε κάποια ανεπάρκεια των ωθητικών, στην οποία και οφείλεται η χαλάρωσις του στήθους. Οι δύο

τελευταίες περιπτώσεις είναι δυνατόν να έμποδίσουν την τεκνοποίηση. Θεραπευτικώς για την ανεπάρκεια και το άλλο ζήτημα θα κάμωτε όχτώ ημέρες προ της άναμενομένης περιόδου τρεις ενέσεις και καθημερινώς μια εκ του φαρμάκου Amp. Pro-cyclo. Μετά την περίοδο θα κάμωτε ένα κουτί ενέσεις Juveniline και κατόπιν θα συνεχίσετε με τρία χάτια την ημέρα με Tabl Juveniline. Αν ύπαρξη κάμψιν της μήτρας, αυτή θεραπεύεται δια μικράς γυναικολογικής έπεμβασεως. Η θεραπεία θα επαναληφθή έπι διμήνην.

Συμφοραστάτη Α., Πλωμάριο: Δεν είναι δυνατόν να οφείλεται μόνον στην καταχρησιν, "Ισως μια φλεγμονή άλλης φύσεως, έπεφέρει απόφραξη. Πρό πάσης θεραπείας της συζύγου σας προέχει η ίδιή σας θεραπεία και τώσις. Θεραπευτικώς θα κάμωτε τρίς της εβδομάδος, ανά μίαν ένεση Teston των 25 μλγρ., έπι δύο μήνες. Εσωτερικώς δέ θα παίρνετε και σεις και η σύζυγός σας, τρία δισκία την ημέρα, εκ του φαρμάκου Phyl-line Tabl. Ciba, ανά έν φιαλίδιόν έκαστος. Η θεραπεία θα επαναληφθή.

18χρονο που μπουούκι της Αττικής: Η συνθήκη πρέπει να σταματήσει, γιατί θα σας φέρη πιθανόν τοπική ανεπάρκεια της βλάστ. Σε τό άλλο ζήτημα, παίζετε με τη φωτιά.

Θλιμμένο χαμόγελο: Μετά την εξάντληση του φαρμάκου Tablettes Omponal, θα αρχίσετε την λήψιν των Tabl. Juveniline και των ενέσεων συγχρόνως, δέκα έν συνόλω και κάθε δύο μέρες μιά.

Α. Κάρανικ, Dile Dawa-E-thloria: Απαντώ λεπτομερώς στη διεύθυνση που μού στέλλετε.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Αθηνά, Αυστραλία: Όλα τα φαινόμενα, που μού γράφετε, οφείλονται σε άγγειολογικές διαταραχές νευρικής φύσεως. Θεραπευτικώς άσφαλως ύπαρχει. Κυρίως πρέπει να γίνουν Amp. Calcibromine Νο 10 και Amp. Multi-B. Νο 10, μέ μικρές διακοπές έπι της θεραπείας να επαναλαμβάνεται. Εσωτερικώς να πάρετε κατασταλτικά και να έρευνήσετε το ζήτημα της περιόδου σε γυναικολόγο.

Κύριος πρόσφυγ: Οφείλεται η διαταραχή σε ψυχολόγους και όχι σε όργανική βλάβη. Λεπτομέρειες σας γράφω ιδιαίτέρως λόγω της φύσεως του θέματος.

Κ. Γ., Σανατόριο Σωτηρία: Χρόνιες αρρώστειες, όπως είναι η φυματιώσις, σιγά, σιγά υποκαταλαμβάνουν το νευρικό σύστημα. Δεν μού γράφετε λεπτομέρειες για τις αντιδράσεις αυτές και γιὰ τόν ψυχικό τομέα. Το νευρώστω είναι να εξετασθήτε ενιολογικώς. Εφόσον αυτό σας είναι έντελώς άδύνατον, να πάρετε Tab. Largactil II, Νο 1, και πάλιν είμαι στη διάθεσή σας.

Απελπισμένη, Πορτογιά: Η επίμονη φοβία, μαζί με τις άλλες νευροψυχικές αντιδράσεις, που τόσο καθαρά και παραστατικά περιγράφετε, γιὰ να φύγουν, έχουν άναγκην ειδικής θεραπείας. Το πιο σωστό βέβαια είναι η κλινική θεραπεία. Αφού όμως αυτό είναι άδύνατον, να κάμωτε Amp. Biotocal Νο 10 και Amp. Multi-B. Νο 10. Εσωτερικώς δέ Tab. Sedapyl II, Νο 1. Θα έπακολληθήσιν άναπάντως δέκα ήμερών και θα κάμωτε κάθε βράδυ μια Amp. Largactil 5 c.c. Νο 10.

Χρ. Αθ., Φάραλα: Εφόσον η κατάστασις σας έχει χαρακτηρησθή ως ψυχονευρωσις, δεν πρέπει να κάμωτε τη θεραπεία, που σας ανέστησαν. Αυτή γίνεται μόνον στις περιπτώσεις σχιζοφρενίας. Αυτό όμως δέ σημαίνει, ότι πρέπει ν' άφαισατε τόν εαυτό σας χωρίς θεραπεία και να πελαγοδρομήτε σε διάφορες ύποθεσις. Η ύποθεσις, όταν γίνη άπως πρέπει, θα σας άπαλλάξη άριστικώς τών έννοημάτων.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤ ΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαστικές αποφάσεις

Αντή: Βέβαια, θα είναι παράτολμη και πιθανώτατα δίχως άποτέλεσμα, όποισδήποτε ένεργεια. Πώς να κάνετε μια πρότασι γάμου στην άγνωστή σας κοπέλλα, είτε άπ' ευθείας στην ίδια, είτε μέσω των οικείων της, έφ' όσον γι' αυτήν δεν έχετε τίποτα το θετικό; Πώς θα ζητήσετε το χέρι της, αν δεν μάθετε πούτά έίται έλευθερη από κάθε αισθηματικό και κοινωνικό δεσμό; Αυτά όλα πρέπει να τα πληροσφορήσετε με διακριτικότητα και μονάχα ύστερα από θετική εξακρίβωσι θα μπόρεσετε να ένεργήσετε. Άλλα και στην καλύτερη περίπτωση έπίσης διάστημα, οφείλεται να έρθετε σε άμεση έπαση με την ίδια την κοπέλλα, γιὰ να έκδηλώσετε τόσο το αισθηματικό ενδιαφέρον σας όσο και τούς σοδαούς σκοπούς σας άπέναντι της, γιὰ να μάθετε και τις δικές της διαθέσεις για την πρότασι και το αίσθημα σας. Γιατί πρέπει όλα να τα έχετε υπ' όψει σας: "Οτι ένέχεται η κοπέλλα να είναι έλευθερη, άλλα για λόγους πολλούς και διαφόρους να μην σας βώσκει της άοσεκίας της. Όπωσδήποτε όμως δεν βώσκει ότι μπορεί να γελάση μαζί σας, αν είναι φρόνημη.

Αγάπη που δεν σβύνει: Συμπαθώ πολύ το δυσκόλο αυτό έιδυλλίο σας, γιὰ το όποιο εύχαριστώ σας έκθετω τη γνώμη μου: Άφού ο νέος δείχνει να σας αγαπάει άληθινά, έπρεπε από την άρχή που σας μίλησε γιὰ τούς σοδαούς του σκοπούς ά έοση και να μίληση και σούς δικούς σας. Καί, άσχετως με το γεγονός ότι δεν ήταν εις θέσιν να κάνει άμέσως γάμο, θα μπόρουμε πάντως να δώση ένα λόγο και ν' άραδωνισθήτε έστω, άντιστοιχώς, γιὰ να έχετε έτσι την ήθική εξαοφαλισή άπέναντι τών κόσμο. Άλλα δεν τό έκαμε αυτό και άκόμα άνέχθητε να σας άραδωνίσουν οι δικοί σας με άλλον, που τελικά δεν τόν δεχθήκατε έσείς. Πάντως γιὰ να έπιμνήν, ά και σεις, μιά και δεν έχετε τίποτα... καλύτερο να κάνετε, μπόρουμε να τόν περιμένετε, χωρίς βέβαια να εκτίθεστε σε ραντεβού και συναναστροφές μαζί του. Μά ά πότε; Καί πότε αυτός θα βρή μόνιμη δουλειά κλπ.; Καί αν στο μεταξύ παρουσιασθή μιά άλλη πιο ίκανοποιητική γιὰ σας τύχη, τι θα κάνατε; Νομίζω πως στην περίπτωση αυτή πούπει να τό σκεφθήτε πολύ. Καί μάλιστα να έχετε προεξοφλήσει και τόν άγαπημένο σας, ότι πέσα από κάποια προθεσμία, θα έλτε και σεις έλευθερη να ρυθμίσετε τη ζωή σας και να εξασφαλίσετε το μέλλον σας. Γιατί με την άοριστία της δικής του οικονομικής τακτοποίησεως, τά πράγματα τραβούν πολύ σε μακρός, και ά καιρός δεν περιμένει, αλλοίμονο!...

Κάποια από τη Χαλκή: Επιστημονικά Καλλυντικά LYDIA P ΓΑΛΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ: Για έξηρό δέρμα Νο 1. Για κανονικό Νο 2. Για λιπαρό Νο 3. ΚΡΕΜΑ Βιταμίνης Α γιὰ κανονικό και έξηρό δέρμα. Πωλούνται εις τά Φαρμακεία. Παρακαταθήκη Σέκερη 4.— Τηλ. 612-450.

Χιονισμένο Κορίλα: Η ύποθεσις: Εκτιμώ το αίσθημα γιὰ την άγαπημένη σας, μά βώσκει πως πολύ βιασθήκατε, με άποτέλεσμα όχι εύχαριστο, βέβαια, γιὰ την κοπελιότητα. Από όσα μού γράφετε, συμπεραίνω πως θα είναι μικρή, γιὰ να πηγαίνη άκόμα στο Γυμνάσιο. Βλέπετε πως η πρώτη προσέγγισι σας της έστοιχισε την έξορία της από τόν τόπο της, σε άλλο Γυμνάσιο. Καί φοβάσθε ότι ούτε εκεί δεν θα μπόρεση να προκόψη στις σπουδές της, έφ' όσον συνεχίσετε την έρωτική αλληλογραφία, γιὰ την όποια η νεαρή άσφαλως θα θυσιάση και σκέψι και χρόνο εις βάρος των υποχρεώσεών της. Αυτό όμως είναι κακό και τό προκαλείτε έσείς, δίχως ίσως να τό φαντάζεστε. Αν πάντως το αίσθημα σας είναι τόσο σοδαρό, ώστε να μην τό κλονίζη ούτε η άπουσία της μικρούλας και αν νομίζετε πως μια μελλοντική ένωσι μαζί της θα άποτελέση την εύτυχία της ζωής και τών δύο σας, τότε, πρέπει να άφήσετε να περάση τουλάχιστον ένας χρόνος άκόμα η όσος τέλος πάντων, χρειάζεται γιὰ να μπόρεση έκεινή να τελειώσει τις σπουδές της. Καί τότε να πάτε στούς γονείς της, άν, βέβαια, έχετε εξασφαλίσει και τις άναγκαίς οικονομικές και κοινωνικές προϋποθέσεις, και να τη ζητήσετε σε γάμο. Μπορείτε στην άρχη ν' άραδωνισθήτε. Καί όταν

έλθη ο κατάλληλος καιρός, να πραγματοποιήσετε το ώραίο σας όνειρο.

Μόνα Λίζα, Πύργο Ήλεις: "Έχετε μίαν άφέλεια, άληθινά άξιοδυσμάστη! Άφού όλες οι προϋποθέσεις του έιδυλλίου σας με τόν νεαρό είναι τόσο εύχάριστες και άγαπιάστε ελκρινώς, τι ρόλο μπόρει να παίξη το γεγονός ότι αυτός είναι κατά δύο, τρία χρόνια μεγαλύτερος σας; Η διαφορά είναι άσημαντή! Νομίζω ότι θα πρέπει άλλα πράγματα να εξετασθούν: Οι δυνατότητες των οικείων σας και οι διαθέσεις τους να έγκρίνουν την ένωμή ένωσι σας. Μετά τό τέλος των σπουδών του νεαρός θα πρέπει να σας άραδωνισάτε, ώστε κάποια ήθική δέσμευσι να ύπαρξη γι' αυτόν και γιὰ τά άλλα δύο χρόνια.

Δυστυχ ή νέονιμο: Μού περιγράφετε την άπογοητεύσι σας, έλάχιστο διάστημα μετά τόν γάμο σας, με έναν άνθρωπο που δεν τόν άγαπάτε και δεν τόν νοιώθετε. Καί μού λέτε ότι η αίτια είναι ότι αυτός έχει άλλάξει, δεν σας καταλαβαίνει κλπ. Η αίτια είναι όστόσο τό γεγονός ότι σας έπέβαλαν οι γονείς σας έναν άνδρα, που ήθελεν αυτό, χωρίς να σκεφθούν τις δικές σας διαθέσεις και τις ψυχικές σας αντιδράσεις. Καί άκόμη άφού είχατε την αδιασθήσιν, έίνε και δικό σας σφάλμα το ότι δεν έζηήσατε, όταν ήταν καιρός, σούς γονείς σας, ότι δεν ταίριαζε με τόν άνθρωπο αυτόν. Τώρα να κάμωτε ύπομονη. Αν σας είναι όμως άδύνατο να περάσετε μίαν δολοκλήρη ζωή κοντά σ' έναν άνθρωπο που δεν σας συμπαθεί και δεν σας ενδιαφέρει, ή μόνιμη λύσις είναι να διαλύσετε τόν άτυχο αυτό γάμο τώρα, που είναι άκόμα καιρός, πριν δημιουργήσετε οικογένεια. Συμβουλευθήτε τούς γονείς σας, έζηήστε τους τι σας συμβαίνει και ζητήστε την συμπαράστασι τούς. Άκόμα και με τόν ίδιον τόν άνδρα σας θα πρέπει να μιλήσετε.

Χαμόγελο το ή λίλου: Παρέδωσα τό γράμμα σας στον συντάκτη της "Αλληλογραφίας" γιὰ να εξετάση και να σας κατατοπίση από την στήλη του. Παρακολούθησε την γιὰ να βρήτε ό,τι σας ενδιαφέρει.

Μικρή με μεγάλη άγάπη: Μού αναφέρετε όλες τις ύποθέσεις που κάνατε, γιὰ τό νέος που άγαπάτε δεν έρχεται να σας ζητήσει σε γάμο από τούς δικούς σας,

όπως σας τό είχε άποσχεθή, και, μονάχα την εύκολότερη δεν σκεφθήκατε: Μήπως ο άγαπημένος σας δεν είναι άκόμη έτοιμος γιὰ γάμο. Αν όμως και αυτό δεν είναι άρκητή εξέλησις, τότε νομίζω ότι πρέπει να σας άπαγορεύη η τελευταία πιθανότης: "Οτι ο άνδρας που δεν είναι ελκρινής ή ότι έχει πάθει να σας άγαπάη. Αυτές τις περιπτώσεις πρέπει να εξετάσετε. Μη διατάξετε να άπευθυνθήτε και στον ίδιο και να τόν πείσετε να εξακαθήσει τη θέσι του άπέναντι σας.

Σταθερή στην άγάπη: Μού γράφετε ότι άγαπάτε έναν νέο που πέρου σας έγκατέλειψε και συνδύηκε με κάποια φιληνάδα σας. Καί σεις εξακολουθείτε να τόν άγαπάτε και να ύποφέρετε ψυχικώς. Πρέπει να σας πω ότι κατά μια μεγάλη άνοησι: Βέβαια, καταλαβαίνω πως ήταν μιά αισθηματική περιπέτεια, που σας έχει κοτίσει. Άλλα άφού τά πράγματα ήρθαν έτσι, νομίζω πως δεν πρέπει να τόν σκέπτεστε διαρκώς και να βιάφετε την ύψεια σας με την άπελπισία σας. Δεν αξίζει ούτε να τόν θυμάστε, αυτόν, που πρόδωσε τό τρυφερό αίσθημα σας.

ΕΡΗ

Ένα παράπενο

Η "Αευκή πεταλούδιτσα" μού έκφράζει ένα μικρό παράπονο, όπως τό όνομά της: "Είμαι φτωχιά, γράφει—πολύ φτωχιά, και ζω με μια μικρή σύνταξη. Απ' αυτή τη σύνταξη ζούν και οι δύο γέροντες και άνικανισ για εργασία γονείς μου. Πώς τά καταφέρνω; Τους μετέφερα σ' ένα χωριουδάκι. Η νέα όμως εγκαταστάσι εδώ, μού κοστίζει πολύ, γιὰτι έχω λιγώτερες πιθανότητες να παντρευθώ. Το περιβάλλον άποτελείται από ανθρώπους άμόρφωτους, γιὰτι οι μορφωμένοι έχουν φύγει γιὰ την προτεούσα. Να πάρω κανένα άγρότη; Δεν φαντάζομαι πως θα ζήσω καλά, εκτός αν αυτός έλλοιότιες ιδέες: δηλαδή έκτιμα και άγαπά τη γυναίκα του ως σύντροφο του και όχι ως δούλα τού σπιτιού. Ένας τέτοιος ύπάρχει. Κι' είναι και πλούσιος. Άλλα μήπως μετανιώσω άργότερα; Τι λέτε;" Τι θέλετε να σας πω, και να σας συμβούλευω έσας, που τά καταφέρατε να λύσετε πού δύσκολα

ΔΥΟ ΒΕΤΕΡΑΝΟΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ Δυσ κόλπες δοξές του κινηματογράφου βρίσκονται από ήμερών στη γαλλική πρωτεύουσα, ή Μύρια Λού και ο "Αδολφος Μανζού, οι όποιοι γυρίζουν εκεί το φιλμ "Η κόρη του προευνετούς". Η Μύρια είναι σήμερα 50 χρόνων και εργάζεται στον κινηματογράφο άκριβώς 30 χρόνια, ο δέ "Αδολφος Μανζού, που έμμελαιοτο πρό έτών ο πιο κομνηομενός άνδρας τού κόσμου, θα έπαυρώση τόν Φεβρουάριο τά 66 χρόνια του, τά 35 από τά όποια άφιέρωσε στην έδωμή τέχνη.

πρέπει απαραίτητως να τὰ ομολογήσετε όλα στους γονείς σας.

ΜΙΚΡΗ, αλλά πάντα μελαγχολική Κ.: Βλέπετε πού σας όδηγεί η μεγάλη σας αγάπη, πού δεν είναι αγάπη, αλλά συνήθεια. Συνήθισατε να λέτε δικασκάς ψέμματα στους γονείς σας, συνήθισατε να ξευτελίζεστε από ένα κακού χαρακτήρος νέο, πού όπως απέδειχεν δεν ζητάει παρά μόνον να ικανοποιήση τον εαυτό του,

"Γνώμη"

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ
ASPRO LIMITED
ΑΓΓΛΙΑΣ

ΑΣΠΡΟ
ΤΑΒΛΕΤΕΣ

S P

S P

ΥΠΗΚΟ

 ἀνάγκη
 τὸ
‘ΑΣΠΡΟ’
 ΑΝΑΚΟΥΦΙΖΕΙ
 ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

NOTIS

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ & ΚΟΜΜΩΣΕΩΝ

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 16 Α' ΟΡΟΦΟΣ ΤΗΛ. 613-114

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η Δις Μαχύ

... διπλωματούχος βαθφς Μαλλιών των Σχολών ΟΡΕΑΛ Παρισίων και Βρυξελλών, εις τη υπηρεσίαν της Καλλονής σας.

- ★ Επιστημονική έφορμαγή της βαθφς. "Οι οι μοντέρνες και κλασσικές αποχρώσεις"
- ★ Traitement Narvegien: Νέον σύστημα αγγειογονόσεως των μαλλιών

**ΖΗΤΟΥΝ
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ**
'Η Ντιάνα Ντουσιάνου
Ουίλσον

Θεοδώρου Σαματιῶτου 60, Ἀθῆναι
 Grèce, θέλει ν' ἀλλοηγογραφῇ με-
 νέους ἀπ' ὅλων τὸν κόσμον. Τὸ
 ὄυλα Καρκατσάνη, Ἰπ-
 ποδόμα 45, Ρόδος, Δωδεκάνησος
 Grèce, ζητεῖ ἀλλοηγογραφία με-
 νέων ἀπ' ὅλων τὸν κόσμον. Τὸ
 ὄυλα Μορένο καὶ ἡ Εἰ-
 ρηνή Κωστοπούλου, Ἰωνία 18
 Ν. Σμύρνη, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυ-
 μῶν ν' ἀλλοηγογραφῇ με νέ-
 οὺς καὶ νέες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμον
 στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλώσσα.
 Οἱ δύο φίλες Καίτη Ἀνθο-
 λη, Βασ. Παύλου 105, Νέα Ἰω-
 νία, Βόλος, Grèce, καὶ Νίτσο
 Τοπάλη, Καλλιπόλεως 30, Νέα
 Ἰωνία, Βόλος, Grèce, ζητοῦν ἀλ-
 λοηγογραφία με Ἑλληνες ἀπ' ὅλων
 τὸν γόνυρον ἐμῆς πατρίδος.

τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 25—35 χρόνων.
Ἡ Λίαν Παυλίδου καὶ ἡ Κά-
τια Παπαδοπούλου, Διαλέτη 35,
Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλουν ν' ἀλ-
λληλογραφήσουν μὲ μορφωμένους
κυρίως τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας
35—40 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμῳ.

Ἡ Μαρίη Βεκρίη, Ἀεροδί-
της 8, Καβάλα, Grèce, ζητεῖ ἀλ-
λληλογραφίαν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ'-
ὅλον τὸν κόσμῳ, στὴν ἐλληνικὴ ἢ
γαλλικὴ γλῶσσα. Ἡ Μαίρη (25
χρόνων) καὶ ἡ Βάσω Κοτζε-
στράτη (18 χρόνων), Περσεφό-
νης 18, Νεάπολις Νίκαιας, Πει-
ραιεύς, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογρα-
φίαν μὲ νέους τῆς Ἀμερικής. Οἱ
δύο φίλες Λιάνα Μιχαηλίδου
καὶ Λιλὴ Παπαδοπούλου,
Εὐαγγελιστρίας 25, Θεσσαλονίκη,
Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν
μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἐλ-
ληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ Πό-
πη Δημητρίου (24 χρόνων),
Πάρδος Ψυτταλείας 49, Πειραι-
εύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν
μὲ Ἕλληνας τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ Ρέ-
να Παυλίδου (22 χρόνων),
Ροίκου 6, Κυνοσάργους, Ἀθήναι,
Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ
μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν
κόσμῳ. Ἡ Νταίζη Σιμπού-
λου (24 χρόνων), Κλινικὴ Τριχο-
πούλου, Ρακτιβῶν 3, Θεσσαλονίκη,
Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ
μὲ Ἕλληνας τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκο-
πὸ τὸ γάμῳ.

Ἡ Χάρη Ἰωαννίνου καὶ
ἡ Δόμη Παπακωνσταντίνου, Δημο-
τικὸν Νοσοκομεῖον, Θεσσαλονίκη,
Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία με-
τ' Ἑλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ ἡλικίας
35-45 χρόνων. Ἡ Μαντώ Τσα-
τσομοῦρου Ἑπεῖρου 31, Ἀ-
θήναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφί-
αν μετέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ
Τιτίνα (23 χρόνων) ἡ Ράνια
(20 χρόνων) καὶ ἡ Νανά Γεωργι-
λοπούλου (19 χρόνων), Ὀμηρίδου
90, Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν'
ἀλληλογραφήσων μετέους ἀπ' ὅ-
λον τὸν κόσμον. Ἡ Βίκη Ἀγού-
ρωφ (24 χρόνων), Ἀθήρων 6,
Τρίκκαλα, Θεσσαλία, Grèce, θέλει

ΣΕΚΕΡΗ 8 και Γωνία ΚΑ-
ΝΑΡΗ - ΤΗΛΕΦ. 612-006
ΑΘΗΝΑΙ

ν' άλληλογραφήση με νέους απ' ὅ-
λον τὸν κόσμον. Ἡ Ματθαίωσις
οποῦ λου καὶ ἡ Φρίντα Παπα-
δοπούλου, Ν. Καζάζη 4, Καλαμα-
ριά, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητοῦν
ἀλληλογραφία με "Ἑλληνες ἀπ' ὅ-
λον τὸν κόσμον. Ἡ Σοφία Λα-
τίου (40 χρόνια), χήρα, Poste
Triton, Κέντρον.

Ἡ Ντιάννα Ντουβιάνου, Θεοδώρου Σταματίου 60, Ἀθήναι, Greece, θέλει ν' ἀλλολογραφήσει με νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἡ Τούλα Καρακατσάνη, Ἰπποδάμου 45, Ρόδος, Δωδεκανήσου, (17 χρονί), Μητροπόλεως 2, Χίος, Greece, ἐπιθεύγει ν' ἀλληλογραφήσει με νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Ἱταλίας. Παρακαλοῦνται δὲ ὅσοι θὰ τῆς γράψουν νὰ ἐσωκλειστούν στὸ γράμμα καὶ μὴ φωτογραφία τους.

α 216 δ' ας (29 χρόνων), Μαύρου
 26, Αθήναι, Grèce, ζητεί αλλη-
 λογραφία με νέες τὸν εξωτερικόν
 με σκοπό τὸν γάμον.
 ΟΙ ΔΥΟ ΠΥΛΕΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
 Σ ΚΙ ΔΟΠΟΥΛΟΣ (22 χρό-
 νων) και Διονυσίου Παπαδόπου
 (19 χρόνων), Βουγιάτι, Ζάκυνθος,
 Grèce, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν
 με νέες τὸν εξωτερικόν. Ὁ Θά-
 νος Ζέφυρος, Μεγάλος Σπη-
 λαίου 25, Ἀμπελόκηποι, Ἀθήναι,
 Grèce, ὁ Νικόλαος Μοῦχος,
 Σ. Παϊδιώ, Βούμπιανη, Ἰωάννι-
 να, Grèce, καὶ ὁ Γερασίμιος
 Κάκος (21 χρόνων), Κονδελί
 5, Καϊνίνα, Πειραιεύς, Grèce, ἐπι-
 θυμούν ν' αλληλογραφήσουν
 με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον.
 Ὁ Γεώργιος Κακουλίδης
 (16 χρόνων), Κολωνά 33, Ἀθῆ-
 νάκοτα, Α.Β.Ε., Γ.Γ.Α. 1010.
 Ὁ Χρήστος Ἀγιοκαμί-
 15, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί αλ-
 λογραφία καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν
 κόσμον. Ὁ Ἀνδρέας Δωρ-
 25, Μέσα Γετονία, Λεμεσός, Κύ-
 προς, ἐπιθυμεῖ ν' αλληλογραφήσῃ
 με νέες τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀγ-
 γλίας, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ
 γλῶσσα. Ὁ Ρέμος Δοδιδίης,
 Ἐθνικὴ Τράπεζα Ἑλλάδος καὶ Ἀ-
 θηνῶν, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν'
 αλληλογραφήσῃ με Ἑλληνίδες
 ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ Τάκης
 Θεοδωρίδης, Αἰγῶς 2, Λευ-
 κωσία, Κύπρος ζητεῖ αλληλογρα-
 φία με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν
 κόσμον. Ὁ Τάκης Γιαγκού
 (22 χρόνων) καὶ ὁ Ἀνδρέας
 Ἀτς 4 (21 χρόνων), Κάτω Ζούρια,

αι. Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες της ηλικίας του απ' όλον τον κόσμο. Ο Δημήτριος Σταμούλης (20 χρόνων) και ο Δημήτριος Φοαγκούλης (19 χρόνων), Έρμου 110, Πάτραι, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

Οι κάτωθι σημειτώντες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνι-

Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο. Ο Άνδρέας Κ. Λουΐζου (18 χρόνων), Αυτοκράτειρας Θεοδώρας 4, Άγιος Δογέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες της Ελλάδος. Ο Άνδρέας Νεοκλέους, Κολλέγιον Πάφου, Κτήμα Πάφος,

ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΕΙ ΜΕ ΤΑ ΠΟΔΙΑ

Η Ουτά Σλίχτερ, ένα χοιρινό κορίτσκι 7 χρόνων, από το χωριό Μπαρκαχάσι της Βουλγαρίας, γραφεί με το πόδι της πολύ καλύτερα απ' ότι οι συμμαθήτες της με τα χέρια τους. Η μικρή Ουτά, σημειωμένο είναι μια πραγματική καλλιόνη, είχε την άτυχία να γεννηθεί χωρίς χέρια. Αυτό όμως δεν την εμπόδιζε να χρησιμοποιεί στο σχολείο, το πόδι της, και να είναι η πρώτη μαθήτρια της τάξεώς της!

NOTIS

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ & ΚΟΜΜΩΣΕΩΝ

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 16 Δ' ΟΡΘΟΥΣ ΤΗΛ. 613-114

Η Δις Μαγκύ

... διπλωματούχος βαθής μαλλιών των Σχολών OREAL Παρισίων και Βρυξελλών, εις τη υπηρεσίαν της Καλλονής σας.

- * Επιστημονική εφαρμογή της βαθφής. "Ολοι οι μοντέρνες και κλασσικές αποχρώσεις"
- * Traitement Harvegien: Νέον σύστημα αναζωογονήσεως των μαλλιών.

Δις Μαγνύ

μιά μέρα από τους γονείς σας. Μή
δίνετε άφορμή να γελούν μαζί σας.
Περιφρονήστε αυτόν τὸ νεαρό, καί
μή θελήσετε ποτέ ἄλλοτε νὰ τοῦ

Σ. Ο. Σ.: Σας συμβουλευώ
να συνέλθετε και να μην παρα-
σύεσθε από μια απατηλή εμφά-
νισι.

MIPANTA

ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΕΙ ΜΕ ΤΑ ΠΟΔΙΑ

Ἡ Οὐτά Σλίχτερ, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι 7 χρόνων, από το χωριό Μπαρκαχώσεν της Βαυαρίας, γράφει με το πόδι της πολύ καλύτερα απ' ότι οι συμμαθητά της με τὰ χέρια τους. Ἡ μικρή Οὐτά, σημειώστεν είναι μία πραγματική καλλιόνη, είχε τὴν ατυχία νὰ γεννηθῇ χωρίς χέρια. Αυτό όμως δέν τὴν ἐμποδίζει νὰ χρησιμοποῖη στο σχολεῖο, τὸ πόδι της, καὶ νὰ εἶναι ἡ πρώτη μαθήτρια τῆς τάξεώς της!

καὶ τὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν

Οι Δωδεκάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Ρεπό

Μία φορά την εβδομάδα, πούχει ο Νικολάκης ρεπό απ' τη φάμπρικα που δουλεύει, την αφιερώνει στο σπίτι του. Και σήμερα ξημέρωσε πάλι η μέρα του αυτοπεριορισμού. Σέρνοντας τις παντούφλες του, τρέχει μέσα κι' όδω, αρρατίζει τον μπαξέ, σιάχνει τα πουλούδα, ταίζει τα κουνέλια και με κατσαβίδα, σκαρπέλα, μπρόκες, ντανάλιες και μιστράδες, μπαίνει να κάνει φούργια να κάνει τα μερεμέτια.

Κι' η Έφταλία βγάζει όρντινα:

— Να βιδώσης τα πούμουλα, να ξεφράξεις το νεροχύτη και την κομοτίττα...

Σάν θηρία ο Νικολάκης μουγκρίζει, στριφογυρίζει και κάνει μουαγενέ στα κελάρια, στη δεσπέντσια, να καρατάρη τα έρζακια του, κοντρολάρει τη νταμπτζάνα με το λάδι, τη σηκώνει, και μουρμουρίζει:

— Σάν πολύ πήρε κατήφορο, γυναίκα!

Κι' η Έφταλία:

— Τό κρέας τό βλέπω με βιζιτάλογες! Να καταργήσω και τό λαδί...

— Βρέ γυναίκα, συνεχίζει γινατινά, δεν τό πονάς τό σπίτι.

— Άν θες ρέγουλα, τού φώναξε η Έφταλία, να μου πάρης δούλα!

— Άμ' δεν είχες απ' τα γεννοφάσκια σου ύπηρεσία για να σου πάρω κι' εγώ!

Φώναξε ο Νικολάκης.

Κι' ο καυγας θαπαίρνε μπουγιο. Εύτυχως, μαυροφορεμένη με τα δύο της παιδιά, αφοβάρισε η κουμπάρα της, με δάκρυα στα μάτια, και τσ' είπε:

— Άχ, Έφταλία μου, ή πεθερά μου, μέρες τώρα, ξεφυλά και δεν βγαίν' ή ψυχή της. Πάω να τη ρίξω νερό μ' αλάτι να λιώσουν οι βαρυκόμιες. Νάχης στο νού σου, Έφταλία μου, προσέθεσε φεύγοντας ή κουμπάρα, γιατί ή μπεμπέκα μου έχει έντερικα κι' ο Μπούλης, έπειδή ξεχνιέται, σάν τόν κοιμίσες τό μεσημέρι, να τού στρώσης ένα μουςαμά...

Ο Νικολάκης, λοιπόν, για να νταλντίσουνε, τούς κάνει την άρκουδα, τη μαίμου, στραβώνει τα μούτρα του, μα άδυνατον να τα κάνει ζάφτι!

Σάν σαλταμπίκιοι, ο Μπούλης κι' η Μπεμπέκα γιουρουντάρνε να ψηλαφήσουν και να εξετάσουν τα πάντα! Και με μία γυναίκα εξόρμησι, άνοιγουν τό κοτέτσι. Φουρτούνε, πανδαιμόνιο, συμφορά! Άμέσως οι όρνιθες και τα κουνέλια πήρανε δρόμο, κι' όπου φύγη-φύγη! Τρέχει ο Νικολάκης, γκουστουρά, και τα δύο ζιζάνια ξεκαρδίζονται!

Κι' η Έφταλία, για να κατευνάση τήν άτμόσφαιρα, τάβαλε σε λίγο να κοιμηθούν πλάι στο Νικολάκη.

Τα μικρά μεταθέσανε τήν προτίμησί τους απ' τα κουνέλια και τσ' όρνιθες, στα αυτιά και τα μουςατίκια του Νικολάκη. Και τό πιο κοίτικο, η Έφταλία έσχασε να βάλη τό μουςαμά. Τσ' φινάλε ήταν να κάνουνε σούφτα τό Νικολάκη της!

Κι' εκείνος θηριώδης, τάλε κουάλε όπως ο Ήρώδης, χύμηξε να τα σφάξη!...

Μωρέ κακούργε! Ξεφώνισε η Έφταλία.

Κι' άμέσως γροθιές, κλωτσιές, μπουνιές, κατακεφαλιές.

— Τ' είναι, καλέ; ρωτούσαν οι περαστικοί.

Κι' η καρινή ήλεγε, σκασμένη στα γέλια:

— Έχει σήμερα ρεπό ο Νικολάκης τσ' Έφταλίας!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

—Ξέρεις τί δουλειά θέλει ο κήπος, Κατίνα μου; Ο Γιάννης του αφιερώνει όλες τις ελεύθερες ώρες του και δεν βγίκε ακόμα ούτε ένα λουλούδι!

—Πρώτγκε τό μαγουλο τής γυναίκας μου, γιατρέ, και δεν μπορεί να μιλήσει. Έχετε τήν καλωσύνη να περαστείτε σε... δυό-τρεις βδομάδες να τη όήτε;

—Έπί τέλους, ήρθες Γιάννη; Κι' ό,τι έτοιμαζόσουν να φύγω! Σε περιμένω ένα ολοκληρωτό λεπτό!

Πώς κινούνται ΤΑ ΖΩΑ

Οι «δρόμοι» του σαλιγκαριού και οι «γέφυρες» της αράχνης

Είναι πολλοί και εκπληκτικοί ουκνά οι τρόποι που χρησιμοποιούν τα διάφορα ζωντανά πλασμάτια για να μετακινούνται.

Άλλα γίνονται σκονοβότες κι' άλλα αεροπόροι. Στρώνουν δρόμους, άνοιγουν τούννελ, φτιάχνουν γέφυρες. Πηδάνε στον άέρα δίχως να έχουν πόδια, ή πετάνε χωρίς φτερά...

Θάχετε δ' άσφαλώς στους κήπους, τό πρωί, τις άσπένιες γραμμές που σκημάτισαν τη νύχτα με τό περάσμά τους τα σαλιγκαρία — δηλαδή τούς «δρόμους» που στρώσανε για να περάσουν. Καθώς προχωρεί τό σαλιγκαρί, ένας άδένας τού έμπρός μέρους τού σώματός του εκκρίνει συνεχώς ένα πηχτό, βλεννώδες υγρό. Αυτό τό έπιπρέπει να κινείται προς τα έμπρός, με κυματοειδείς συσπάσεις των μυών τού κάτω μέρους τού ποδιού, που προεξέχει απ' τό όστρακό του. Έτσι, αναπτύσσει πάντα τήν ίδια ταχύτητα (περίπου 5 πόντους στο λεπτό), τόσο πάνω σε άνωμαλη όσο και σε λεία επιφάνεια, σε άνηφορική ή σε καταπορική.

Τα κοινά σκουλήκια της γης άνοιγουν τούννελ για να προχωρήσουν. Δεν σκάβουν δέ με τα πόδια τους, όπως οι τυφλοπόντικοι, γιατί άπλούστατα δεν έχουν καθόλου πόδια! Για τήν κίνησή τους, λοιπόν, μεταχειρίζονται τις έκτακτονάδες κοντές και σκληρές τρίχες που έχουν πάνω στο σώμα τους.

Κάθενας απ' τούς άμέτρητους τομείς τού σώματος τού σκουλήκα είναι έφωδιασμένος με τέτοιες τρίχες. Μ' αυτές σκάβει τό χώμα κι' ύστερα γαντζώνεται στα πλευρά τού τούννελ και προχωρεί, μαζεύοντας κι' άπλώνοντας τό σώμα του. Με τις ίδιες τρίχες, τό σκουλήκι συνκρατείται και αντίσέκεται, όταν ένα πουλί τόχη πιάσει και προσπαθή να τό τραβήξει έξω απ' τήν τρύπα του.

Τα λεπτά (μεταξωτά) νήματα που φτιάχνουν οι μικρές αράχνες των κήπων, παραδούνται από τό αεράκι, μπλέκονται στα κλαδιά των δέντρων και σκηματίζουν έτσι σκεδόν άόρατες αλλά στερεώτατες γέφυρες για να κυκλοφορούν οι αράχνες.

Άλλοτε πάλι παίρνει ο άέρας τις κλωστές αυτές και τις ανεβάζει σε μεγάλο ύψος. Στην άκρη τους είναι κρεμασμένη ή αράχνη, που γίνεται μ' αυτό τόν τρόπο, αεροπόρος και πετάει δίχως φτερά σε άποστάσεις εκατοντάδων χιλιομέτρων.

Κι' άλλα όμως είδη μικρών έντόμων τα ζειδούν με τόν ίδιο τρόπο, στον άέρα. Τό αμερικανικό ύπουργείο Γεωργίας, για να τα μελετήσει, χρησιμοποίησε πρό έτών αεροπλάνα, έφωδιασμένα εξωτερικά μ' ένα όμοιο αλειμένο με ίαχυρο κόλλα. Τα έντομα κολλούσανε πάνω σ' αυτόν, κι' έτσι μπορούσαν κατοπιν να τα εξετάσουν και να τα μετρήσουν οι ειδικοί.

Οι μικρές, λοιπόν, αράχνες που άνασφέραμε, βρέθηκαν ακόμα και σε ύψος 4500 μέτρων!

Ένα είδος μαύρης μύγας άρχίζει τη ζωή της σάν υδρόβιο σκουλήκακι, μέσα σε άνοκινητα ποταμάκια. Τό σκουλήκακι αυτό μεταβάλλεται σε μύγα μέσα στο νερό, συγχρόνως όμως περιβάλλεται από μία φυσαλίδα άέρος. Αυτή προφυλάσσει τη μύγα απ' τό βρέξιμο, και συγχρόνως τήν ανεβάζει ως τήν επιφάνεια τού νερού, όπου μπορεί πιά να πετάξει και να φύγη.

Τα μικροσκοπικά πρωτόζωα, που λέγονται «μυστιγοφόρα» και που άφθονούν μέσα σάν μύστιγα νερά, έχουν ένα εξάρτημα σάν μύστιγα και κινούνται μ' αυτό, περιστρεφοντας τό σάν έλικα μέσα στο νερό. Άλλα απ' αυτά έχουν τήν «έλικα» στο πίσω μέρος τους, όπως τα πλοία, κι' άλλα στο έμπρος, όπως τ' αεροπλάνα.

Η περίφημη σακούλα της κοιλιάς τού καγκουρού αποτελεί ένα μεταφορικό μέσον άνετο και έξυπνο. Καθώς τό μικρό που βριακεται εκεί μέσα, άρχίζει να πινιότου φουσκώνει μέσα, τό όθλη τού μαπόλ ώστε τό συγκρατεί και δεν τ' αφήνει να τινάξη έξω, με τ' άπότομα πηδήματα της υπέρρας.

Οι «πτάμενοι όκυουροι» πετάνε από δέντρο σε δέντρο, συγκρατούμενοι στον άέρα από τις τεταμένες μεμβράνες που υπάρχουν ανάμεσα στα πόδια τους.

Τα φειδια κινούνται με τις άκρες των πλευρών τους. Τέλος, ένα πουλί, είδος «πετρίτη», ό λεγόμενος (βουτηχτής), πετάει κυριολεκτικά με τις φτερούγες του μέσα στο νερό, ή περισπαίει στο βυθό, κυνηγώντας σκουλήκακια κι' άλλα υδρόβια ζώα.

ΕΞΟΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ηταν θλιμμένη ή Μεί-Λίνγκ, τό «Φώς τού φεγγαριού». Πριν από 16 χρόνια, μωρό ακόμα, τήν είχαν πουλήσει οι γονείς της σε μία γρηά, που προετοίμαζε άραιά κορίτσια για τραγουδίστριες. Τώρα, λοιπόν, είχε φτάσει ο καιρός να έξασκήση επαγγελματικά όσα είχε διδαχθή τόσον καιρό. Μα έπαναστατούσε στη σκέψι πώς θάπρεπε να πουλήσει τα ταλέντα της — και τόν έαυτό της ακόμα — για μερικά χρυσά νομίσματα, για να ξεπληρώσει τό χρέος της στη γρηά...

Αυτά συλλογιότανε τώρα μ' άπελπισία, μέσ' στην πολυτελή κάμαρα, όπου ήταν πραγματικά σάν φυλακισμένη. Ήξερε πώς ήταν ή όμορφότερη απ' όλες τις κοπέλλες στο σπίτι της γρηάς, κι' ακόμα ή ικανότερη στο τραγούδι και στη ζωγραφική. Αυτό της έδωσε τό βάρος να πάη να βρή τη γρηά και να της πη:

— Ξέρω πώς όφείλω να κάνω όσα με διδάξατε τόσα χρόνια. Κρατάω όμως τό δικαίωμα να διαλέγω τούς άντρες που θα μ' άρέσουνε! Μπορείτε να τούς ζητάτε όσα λεφτά θέλετε, μα θα έξαρτάται από μένα να τούς δεχθώ ή όχι.

Κι' ή γρηά συγκατατέθηκε, γιατί ήξερε καλά τήν αξία της Μεί-Λίνγκ κι' ήταν βέβαιη πώς θα τήν άποζημιώνα με τό παραπάνω τα χρυσά νομίσματα, που θα της πληρώνανε εύχαρίστως έκείνοι που θα διάλεγε ή πεντάμορφη.

Μα δεν μπορούσε να προβλέψη πόσο δύσκολη θα δειχνόταν ή Μεί-Λίνγκ... Έδίωξε τόν πρώτο πλούσιο πελάτη που τήν έπισκέφθηκε και της πήγε ακριβά δώρα, άφού τόν διασκεδάσε κάμποσο με τήν ευγενική κουβέντα και τα τραγούδια της. Έκείνος ύποσχέθηκε στη γρηά 50 χρυσά νομίσματα, άν κατάφερνε να πείσει τήν κοπέλλα ν' αλλάξει διαθέσεις. Μα οι προσπάθειές της πήγαν χαμένες.

Τό ίδιο έγινε και μ' άλλους πολλούς. Ή Μεί-Λίνγκ δεχότανε

Ή Μεί Λίνγκ παρουσιάστηκε χαμόγελαστή, λαμποκοπώντας από τη χαρά της.

τά δώρα τους, τραγουδούσε και χόρευε γι' αυτούς, τούς ζωγράφιζε θαυμάσιες μικρές εικόνες πάνω σε μεταξωτό... μα τίποτα περισσότερο! Δεν πρόσφερε σε κανένα τόν έρωτά της.

Ή φήμη της άπλώθηκε γρήγορα σ' όλη τη χώρα. Οι πλούσιοι βάλανε πείσμα να λυγίσουνε τήν όρνισή της.

Μιά μέρα, λοιπόν, πήγε να τη δει στο σπίτι της γρηάς ένας νέος, που βρισκότανε για σπουδές στην Καντών. Είχε άκούσει τόσα γι' αυτήν κι' ήθελε να τη γνωρίσει.

Όταν βρέθηκε μαζί της, ένιωσε μία τρεμούλα σ' όλο του τό κορμί, μαζί μ' όλα τ' άλλα σημάδια της αγάπης που γεννιέται με τήν πρώτη ματιά. Της τό έξομολογήθηκε, κι' εκείνη τού άπάντησε πώς είχε νιώσει κι' αυτή μία πρωτογνωρίστη χαρά και συγκίνηση.

Άλλοίμονο όμως! Είπε ο νέος. Είμ' ένας φτωχός σπουδαστής και δεν έχω να πληρώσω τα 50 χρυσά νομίσματα που ζητάει για σένα ή γρηά. Θάταν δέ άτιμο να δημιουργήσουμε μια κρυφή σχέση, δίχως να τό ξέρη αυτή...

— Έχεις δίκιο! μουρμούρισε ή κοπέλλα. Όστόσο, τώρα που σε είδα, δεν πρόκειται πιά να δοθώ σ' άλλον άντρα. Θα περιμένα ώσπου να πλουτίσεις, όσο κι' αν με κοινομεταχειριστή ή γρηά!

Και χώρισαν με θλίψη. Από τότε, ο νέος ξαναπήγαινε να τη δει, κάθε φορά που μπορούσε να της αγοράσει ένα δώρο. Έκείνη

Ή επικίνδυνη ΟΜΟΡΦΙΑ

πάλι άρνιότανε με πείσμα τούς πλούσιους που τήν πολιορκούσαν όλοένα, κι' άντιστεκότανε στην έπιμονή και στο θυμό της γρηάς. Ο Τόνγκ-Μούϊ, ο σπουδαστής, ξενοχτούσε, σχεδιάζοντας με ποιόν τρόπο θα κέρδιζε πολλά λεφτά, για να ικανοποιήσει τήν άπληστία της γρηάς και τη συνείδησι της Μεί-Λίνγκ. Μα ήξερε πώς αυτό θάταν άδύνατο, για πολλά χρόνια...

Μιά βραδιά, ζήτησε να γνωρίσει τήν ξακουστή Μεί-Λίνγκ καποιος ξένος, γέρος, σοφός και πλούσιος. Της πρόσφερε ακριβά δώρα, κι' όταν έφευγε, άκούμπησε τό χέρι τού με συμπόνια στα κατόμαυρα μαλλιά της.

Τήν άλλη μέρα, άφηνε μία μικρή γκριζά κηλίδα, εκεί που είχε άκουμπήσει τό χέρι τού ξένου. Μεγάλωσε γρήγορα, άπλώθηκε, κι' όλα τα μαλλιά της Μεί-Λίνγκ γίνανε γκριζά. Ύστερα άρχισαν να πέφτουνε, ώσπου έμεινε έντελώς φαλακρή!

Όλοι άρχισαν τότε να τήν καταφρονούν και να τήν περιγελάνε. Μιά και δεν μπορούσε πιά να κερδίσει τίποτα απ' αυτήν, ή γρηά τήν έστειλε να δουλεύει στην κουζίνα και να ζή ταπεινά και φτωχικά με τούς ύπηρέτες.

Τό πρόσωπό της γέμισε γρήγορα από ρυτίδες. Μόνο τό σώμα της έμεινε νεανικό και λαχταριστό.

Στό διάστημα αυτό, ο Τόνγκ-Μούϊ είχε πάει ταξίδι, σ' έναν άρρωστο συγγενή του. Όταν γύρισε, βρήκε τήν άγαπημένη του άσχημη, φαλακρή και κουρελιάρη. Ή καρδιά του σφίχτηκε. Πήγε στο φτωχικό του, μαζέψε ό,τι είχε και τα πούλησε όλα, για να μπορέσει με τα λεφτά αυτά να έλευθερώσει τη Μεί-Λίνγκ απ' τη βαρεία σκλαβιά της.

Ή πεντάμορφη άλλοτε τραγουδίστρια έκλαψε από ευγνωμοσύνη.

— Θα γίνω σκλάβά σου, τού είπε. Γιατί είμαι πολύ άσχημη για γυναίκα σου!

Μα ο Τόνγκ-Μούϊ, που τήν άγαπούσε, όπως κι' αν ήτανε, τήν πήρε σπίτι του και τήν παντρεύτηκε.

Πέρασαν τρία χρόνια. Ο νέος είχε τελειώσει πιά τις σπουδές του και βρισκότανε στο δρόμο τού πλούτου.

Μιά μέρα, λοιπόν, γνώρισε έναν ευγενικό κι' ήλικιωμένο ξένο, που τόν ρώτησε άμέσως τι είχε άπογίνει ή περίφημη τραγουδίστρια Μεί-Λίνγκ, τό «Φώς τού φεγγαριού».

— Τήν είχατε ίδη ποτέ; είπε ο Τόνγκ-Μούϊ.

— Ναι. Ήταν τό όμορφότερο πλάσμα που αντίκρισαν τα μάτια μου! Μα τέτοια τέλεια όμορφιά ήταν μεγάλος κίνδυνος γι' αυτήν. Θα τήν έκανε δυστυχισμένη, γιατί οι πλούσιοι κι' ακόλαστοι άνθρωποι διψάνε πάντα να χαρούνε τήν όμορφιά, κι' ύστερα τήν πετάνε στα σκουπίδια όταν μαραζή!

— Θάταν μεγάλη μου τιμή αν θέλατε να έπισκεφθήτε τό ταπεινό μου σπίτι, είπε ο νέος. Γιατί ή γυναίκα μου έχει άνάγκη από παρηγοριά. Μα πρέπει να έβρετε πώς φαίνεται γρηά και άσχημη! Έχασε έσφονικά τη μεγάλη της όμορφιά από κάποια μαγεία...

Όταν φτάσανε στο σπίτι του, φώναξε τη γυναίκα του.

— Αυτή είναι ή Μεί-Λίνγκ, είπε στον ξένο, ή ξακουστή κι' όμορφη άλλοτε τραγουδίστρια.

Ο γέρος χαμογέλασε τότε κι' άπάντησε: Τήν έξω καλά. Έγώ τήν έκανα να χάσει τήν όμορφιά της, για να τη γλυτώσω απ' τήν άγκυλιά των ανθρώπων που θέλανε μονάχα να τή μολύνουνε, και να διατηρήσω τήν άγνότητά της για τό καλό παλληκάρι, που θα τήν άγαπούσε ελλεινικά.

Ζήτησε έπειτα να τού φέρουνε μία λεκάνη με νερό κι' άδειασε μέσα τό περιεχόμενο μιας μπουτίλτσας από πράσινο ίασπι. Ύστερα είπε στη Μεί-Λίνγκ να τό πάρη, να περάσει στο γυναικωνίτη, να πλύνη μ' αυτό τό νερό τό πρόσωπό της και τα μαλλιά της και να μείνη στό σκοτεινό ως τήν άλλη μέρα.

Ο ξένος πέρασε τη νύχτα εκείνη στο σπίτι τού Τόνγκ-Μούϊ. Τ' άλλο πρωί, άκούσαν κι' οι δυό τους δια ελυσισμένο τραγούδι, που τούς θύμιζε τήν πεντάμορφη τραγουδίστρια που τούς είχε μαγέψει άλλοτε...

Ύστερα παρουσιάστηκε ή Μεί-Λίνγκ, χαμόγελαστή. Λαμποκοπούσε από χαρά. Είχε ξαναβρή όλη τήν παλιά όμορφιά της. Κι' ήταν μάλιστα ακόμα πιο γοητευτική από άλλοτε, γιατί τώρα φώτιζε τό πρόσωπό της ή άληθινή αγάπη.

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΜΠΙΚΕΡΣ

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Τ' αγκάδια του Χότζα

Ο Ναστραδίν κάποτε αποφάσισε να βάλει στο... χέρι τους μισούς συγχωριανούς του για να σκαρώσει μία μεγάλη δουλειά, που είχε στο νου του.

—Αίστε, γυναίκα, είπα χαρούμενος στη φατμέ, κι αν τα φέρη βολικά ο Άλλας, θα γίνουμε πλούσιοι με τα ξένα λεφτά! —Αν φοβάσαι τον προφήτη, Χότζα μου, και θέλεις να κλέψεις τον τιμίο ιδρώτα των ανθρώπων, τότε είπα φοβισμένη η φατμέ. —Εγώ σου, γυναίκα, και δεν θα γίνω κλέφτης, την καθήκονα ο Ναστραδίν.

—Θα πάρω μονάχα τα ξένα λεφτά κι αφού τα δουλέψω για κάμποσο καιρό για να σκαρώσω, και τα δώσω πίσω και θα κρατήσω του λόγου μου το διάφορο. —Ετσι κι έγινε. Ο Ναστραδίν μάζεψε κάμποσα φλουριά απ' όλους τους φίλους που είχε στο χωριό και ήταν έτοιμος να βάλει μπροστά τη δουλειά που είχε στο μυαλό του.

Αφού μέτρησε λοιπόν τα δανεικά φλουριά κι είδε πως ήταν πάνω από χίλια, άρχισε μετά να λογαριάζει τι έπρεπε να αγοράσει και πόσο στοιχίζε το κάθε πράγμα χωριστά.

—Τόσα φλουριά ο γαϊδάρης... τόσα το αμάξι... τόσα τα μεταξωτά... τόσα τα κίλμια... έλεγε με το νου του ο Χότζας. —Μά όταν τελείωσε τους λογαριασμούς του, είδε πως δεν του περισσεύει ούτε ένα φλουρί...

—Καλά και τί θα φάμε σήμερα; είπε τότε από μέσα του κι αποφάσισε να χαλάσει δυο φλουριά.

—Βλέπεις, γυναίκα, έξηγηση στη φατμέ, οι μεγάλες δουλειές θέλουν γεμάτο στομάχι! —Ας φάμε, λοιπόν, σήμερα σαν μπέηδες και δεν πειράζει, αγοράζω ένα κίλημα λιγότερο.

Το ίδιο όμως έγινε και την άλλη μέρα. —Αίστε, γυναίκα, τράβα να φωνήσεις στην αγορά. Θα φάμε και σήμερα σαν αγάδες. Κι από αύριο θα σκαρώσουμε στη δουλειά... Και δεν πειράζει, αν αγοράσω ένα μεταξωτό λιγότερο!

Ετσι ο Ναστραδίν χάλασε άλλα δύο φλουριά. Μά και την τρίτη μέρα τα πράγματα δεν άλλαξαν.

Φατμέ, σήμερα θα φάμε και θα πιούμε σαν πασάδες. Πάρε τρία φλουριά και πήγαινε να φωνήσεις ό,τι γουστάρει η ψυχή σου. Και χαλάλι μας. Το γαϊδούρι που θ' αγοράσω, ως μην είναι από σόι...

Αυτές τις κουβέντες είπε ο Χότζας την τρίτη μέρα και με την ίδια λογική προχώρησε δακλάρη το μήνα. —Ετσι τα φλουριά λιγότερα ολόένα. Πέρασε έτσι ένας χρόνος κι απ' τα χίλια φλουριά που είχε δανειστή ο Ναστραδίν δεν είχαν απομείνει παρά μερικά γρόσια.

Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Στο μεταξύ είχε περάσει η προθεσμία κι οι φίλοι του Χότζα άρχισαν να πηγαίνουν στο κονάκι του και να ζητάνε τα λεφτά τους. Ο Ναστραδίν τότε άρχισε να κρύβεται κι όλη τη μέρα την πήρε πάνω της η φατμέ.

Δεν άντεχε όμως η κακομοίρα στις φοβέρες και στις βρισιές του κόσμου και μία μέρα έβγαλε τις φωνές στον άντρα της:

—Αχαϊρεύτε, ζευζέκη, χαρομοφάνη, τί σου φταίω εγώ να γίνω ο περίγελως του χωριού; Τι άλλο ψέμμα να τους πω πιά; Ο Ναστραδίν τα χρεώστηκε, μά δεν έχασε την ψυχραιμία του:

—Σύχασε μαρέ γυναίκα, και κάτι θα σκεφτούμε...

—Τίποτα, τον διέκοψε έξω φρενών η φατμέ. Από αύριο θα μιλάς έσύ στους δανειστές σου!

Μά ο Χότζας δεν τόδελε κάτω. Κι ύστερα από πολλά κατάφερε τη φατμέ με τις γαλιφιές να λησ' όσους έρχονταν να ζητήσουν τα φλουριά τους:

—Κέε, ο άντρας μου ο Ναστραδίν, με τα λεφτά που του περισσεύανε απ' τα χίλια φλουριά, αγόρασε σπόρο από... άγκάθια και πάει να τον σπείρει στο χωράφι του. —Όταν γίνουν, λοιπόν, τ' άγκάθια μεγάλα, θα τα βάλουμε στο δρόμο απ' όπου θα περνάνε τα ζώα φορτωμένα με μπαμπούκι. —Ετσι το μπαμπούκι θα κολλήσει επάνω στα άγκάθια μας. Κι από τότε εισόδημα που θα έχουμε θα πληρωθώτε όλοι σας...

Και τους χόρτασε με υποσχέσεις.

Τα βάσανα του Καραμπέτ

Η ΦΩΝΗ

Ήρωτες τέλεφων ήπαιρνω, λάθος έκανω. —Ιορδανάκης είνε εκεί; ρωτημένο έκανω, γιατί το φλος μου το Ιορδανάκης το πα- στουρματζή ήθελε.

Αντί το Ιορδανάκης, όμως, από το τελέ- φωνο μία φωνή ακούω, βάλ, βάλ, βάλ, τι φωνή ήταν τούτο κουζούι. Νά μά το θεός σε λέω, όλο γύλκα ήτανε.

—Ποιος Ιορδανάκης, κύριε; με λέει. Λά-θος κάνετε.

—Αμάν! λέω, καλός, εγώ λάθος έκανω έλ- λά έσύ ποιος είσαι;

—Τι σάς νοιάζει; λέει το γλυκό φωνή και έλάει.

—Αμάν! λέω τί έλιο είναι τούτο κουζούι. Τί γλυκό φωνή είναι τούτο γαϊδούρι. Χίτς νά μά το θεός σε λέω, τέτοια φωνή δεν ά-κουσα άλλη φορά. Βάλ, βάλ, βάλ, μιλά πάλι κουζούι, μιλά να σε ακούω, γαϊδούρι, και να πεθάνω.

Τό φωνή δεν άκάρω τίνας ήτανε άμμμα ό-τι είπα τότε άρέσανε και χίτς το άκουστικό κλεισμένο ντέν έκάνει και με λέει με πολύ νάζι:

—Μπά; Σας άρέσει ή φωνή μου;

—Αμάν! λέω, τίρελλάθηκα.

—Μά μου το λέτε και το παίρνω επάνω μου.

—Πάρτο, κουζούι, πάρτο επάνω σου! Χα-λάλι, γαϊδούρι. Όσο με μιλάς, τόσο μυαλό μου με ήπαιρνε.

—Μά πώς μιλάτε έτσι; με λέει. Από πού είσαστε;

—Κουζούι, τί σε νοιάζει από πού είμαι;

Εγώ από το φωνή σου μυαλό μου χαμένο έκανω.

Έκείνη πάλι γέλιο έκάνει, ύστερα πάλι με νάζι με λέει:

—Είσате νέος ή γέρος;

—Νέος είμαι, κουζούι, νέος.

—Είσате... άμωρφο;

—Όμορφος ντέν είμαι, λέω, άμα πολύ συμ- παθητικός ένομαι. Νά μά το θεός σε λέω.

Όλο το φίλο μου με το λένε. Και το ύναί- κες ξετρελλαμένους ένομαι μαζί μου. Άμμα εγώ χίτς καμιά ντέν μου κάνει έντύπωσι, και μόνο τώρα, δικός σου φωνή άκουσα και έρωτακτυπημένος είνα, να μά το θεός σε λέω! Με ήδύπεις πού κάνω το σταυρό μου;

Γνωίκα πάλι έλια έκάνει:

—Είσате και άστέιος! λέει.

—Ναι, είμαι πολύ άστέιος. Νά με δης και από κοντά να σε λέω άστέιος. Θα τίρελλάσθης.

—Πώς σε λένε; ρωτημένο πάλι έκάνει.

—Καραμπέτ, κουζούι, λέω. Καραμπέτ με λένε.

—Μά τί όνομα είναι αυτό; Έγγλέζικο;

—Έγγλέζικο άχι, άμμμα ξένο όνομα ένεται.

Άμα με δης, άμως, εγώ είμαι καλύτερος ά-πό το όνομά μου.

Τέλος απάντην από δώ την είχα, από εκεί- την είχα, να μά το θεός σε λέω άγνωστό μου ύναίκα καταφεμένο έκανω, ραντεβου-δάκι δίνομε.

—Κουζούι, τίς λέω, το άπόεμα, έξη ή ώρα στο γωνία Παππού και Όμόνοια, έξη απ' το φαρμακείο θά ιστέκωμαι και ένα γαυρόφω-λο κρατμένο θά έκάνω.

Ραντεβουδάκι κλείνομε, άμμμα ίνυ παίρνω να τίρελλάσθω. Τί κελεπούρι ήταν τούτο γαϊ-δούρι. Το άπόεμα ζούρα έκανω, κόντρα, κα-λό μου κουτόμαζι βαλμένο έκανω, στο χέρι μου γαυρόφωλο ήπαιρνω και στο Όμόνοια και όδός Παππού έξη από το φαρμακείο δου-λειά ήπαιρνω. Περιμένω πέντε λεπτά, περιμένω δέκα, περιμένω δέκα πέντε, χίτς τίποτα δεν φαινέται. Βάλ, λέω, με έλασε! Ύστερα έξα-φνικά μπροστά μου τί να δώ! Ένα ίπποτά-ταμος — βάλ, βάλ, βάλ — μία κοντρή, ύψηλη, σαν πεκλιόβης ήτανε και είχε και μου-στάκι.

—Είσθε ο κ. Καραμπέτ; με λέει το ίππο-πόταμος και κυττάζει το γαυρόφωλο.

Έμώνα τότε κρός ιδρώτας πιασμένο με κάνει μάτια μου γουρλω-μένα ένονται και λέω:

—Μάλιστα, μαντάι, εγώ είμαι ο Καραμπέτ, άμα στάσου μία στιγμή και θά ύρσιω.

—Πού πάτε, το περλι-δάνης ρωτημένο με κάνει.

—Πάω να δώσω μία μούν-τζα στο τηλέφωνο! λέω. Περιμένετε!

Και το βάξω στα πόδια κι' άκάμα φεύγω. Βάλ ντι-νινί ήμανι. Μόνο το φω-νή ντέν φάνει στο ύναί-κες γαϊδούρι. Γι' αυτό πρέπει να ήδύπεις πρώτα.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι Ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τα λαστίχα

Φτου να σε πάρη ο διάβολος, πάλι έσύ είσαι; Πότε μπήκες μαρέ; Πώς; Έχεις τρία λεπτά και δεν σε πήρα εί-δης; Λοιπόν, άκου μία κουβέντα που έά σου πώ και δέσε την καλά στο μυα-λό σου: Είνε ή τελευταία φορά που σε άνέχομαι και δεν σε έκδιώκω πύξ και λάξ από το γραφείο μου. Άλλη φορά δεν θά σου το χαρίσω. Και μί μου με-διάς ήλιθίως, γιά να μήν προσεφλήσω από τώρα το γραμ-μάτιο.

Πώς; Τι θέλω να κάνης; Νά πετάξης αυτά τα παπούτσια με το κρέπ που φο-ράς και περπατάς άθωρύβως και σιω-πηλώς σαν φάντα-σμα. Γιατί δεν μπο-ρεί να έξακολουθή-ση αυτή ή δουλειά. Νά μπαίνης άθωρύ-βως στα ξένα γρα-φεία ή νάρχεσαι στο δρόμο και να πα-ρουσιάζεσαι αήφι-δίως και να κόβης το αίμα του άλλου. Όχι ότι φοβού-μαι εγώ, αλλά μπορεί να φοδηθ ήας άλλος, αίμα σε ήδη σαν φάνη μαστού-νι μπροστά του, χωρίς να προηγηθ ή προειδοποιητικός ήχος των βημάτων.

Επί τέλους πού μπαίνεις, μαρέ, έ-τσι άθωρύβως και άπροειδοποιητως; Έ-γώ, στο κάτω της γραφής, μπορεί αυτή τη στιγμή να κάνω σουηδική γυμναστι-κή, μπορεί να γελώ μόνος μου, μπο-ρεί να κάνω τούμπες γιά να διασκεδά-σω, μπορεί να έχω άπάνω στο γραφείο μου πράγματα που δεν σου επιτρέπω να τά ήδης. Πώς θά μου μπής έτσι και χωρίς να χτυπήσης την πόρτα μάλιστα; Τί είπες; Δεν περιμένεις να σου μι-λήσω έτσι εγώ, πού είμαι φανατικός έχθρος των θορύβων; Μάλιστα είμαι έχθρος των θορύβων, αλλά υπάρχουν και εξαίρέσεις. Επί τέλους δεν σου λέω να φορέσης ούτε σιδερένια πέταλα σαν μουλάρι, ούτε τρισόλα τριτάτα παπού-τσια, να περπατάς και να σείεται το σύμπαν. Υπάρχει ο μέσος όρος. Τα ά-πλα παπούτσια που φορούν όλοι οι κα-θώς πρέπει άνθρωποι και ο έλαφρός ή-χος που κάνουν ειδοποιεί τον καθένα ό-τι κάποιος έρχεται.

Και καλό ρώτημα νάχομε γιά ποιά λόγο τα φοράς; Τί; Σού άρέσουν; Και γιάτί σου άρέσουν; Πώς; Ζήτημα γού-στου; Αί, λοιπόν, δεν είνε ζήτημα γού-στου. Είνε ζήτημα χαρακτήρος. Αυτά τα άθωρύβα λαστίχα άποκαλύπτουν πλή-ρως τον ύπουλο χαρακτήρα σου. Θέλεις να τρυπάνης ύπούλως, να φέρεσαι ύ-πούλως, να βαδίζης ύπούλως, να έμφα-νίζεσαι ύπούλως, να κυττάς ύπούλως, να ζής ύπούλως. Την ύπουλότητα του πα-ληγοχακτήρος σου την έχω διαπιστώ-σει σε πολλά περιστατικά και τώρα τη βλέπω να έκπροσωπείται πλήρως στα λαστιχένια σου παπούτσια.

Λοιπόν, χωρίς καθυστέρηση να πάς να τά βγάλης. Όχι, βέβαια, ό-τι θ' άλ-λάξης χαρακτήρα με την άλλαγή των ύ-ποδημάτων. Φυσιν πονηράν και ύπουλον, μεταβαλίν ου ράδιον. Άλλά τουλάχισ-τον δεν θά μου δημιουργής αυτό το συναίσθημα της παγερότητας, πού φαί-νεται να θά χαιρέσαι, κατάσκοπε! Η μάλλον τί ν' άλλάζης παπούτσια; Το καλύτερο πού έχεις να κάνης είνε να πάς στο διάβολο και να μή σε ξαναϊδώ ούτε με λαστίχα, ούτε με πέταλα, ούτε με κουδουνάκια. Τέτοιους ύπουλους τύ-πους εγώ τους κόβω. Κόψε, λοιπόν, κι άντε να κάνης άλλου το βρυκόλακα, παλητόμαρο.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΤΑΝ ο Γζών Κένερ γυρίσε απ' την κηδεία του συνetai-ρου του Τζώρτζ Μπλέικ, ξαπλώθηκε σε μία πολυθρόνα του σαλονιού του, άναψε ένα τσιγάρο κι' άναστέναξε μ' άνακούφιοι. Είχε παίξει θαυμάσια το ρόλο του στην κη-δεία... Τώρα είχε πιά τελειώσει αυτή ή άγγαραία... Πέρασε μπρός απ' τα μάτια του ή σκηνή της δολοφονίας του Μπλέικ.

—Είναι λοιπόν αλήθεια; είπε ο Τζώρτζ Μπλέικ στο συνetai-ρο του. Τολμάτε να όμολογήτε αυτήν την παληανθρωπία σας;... Χρησιμοποιήσατε τόσο καιρό τις έμπιστευτικές πληροφορίες που μαζεύσατε σ' αυτό το γραφείο, γιά να κάνετε άλλες δουλειές, δικές σας, εις βάρος της συνεταιρικής μας επικήρσεως!

—Μήν θυμώνετε, αγαπητέ μου, άπάντσε άρεμα ο Κένερ. Κάνει καθέννας ό,τι μπορεί, γιά να πλουτίση γρηγορώτερα...

—Ναι, μά θά το πληρώσετε άκριβά! πρόφερε σαρ-καστικά ο Μπλέικ. Είχα ύποψιαστή από καιρό το παι-χνίδι σας. Όταν βεβαιώθηκα, άφισα πάνω στο γρα-φείο μου ένα πλαστό γράμμα, σταλμένο δθεν προ-σωπικά σε μένα απ' τον Κόρτον. Έσείς το βρήκατε...

—Θέλησα άπλως να σκαρώω μία φάρσα στο μυνητήρα σας! είπε ο Γαπωνέζος στην κοπέλλα.

και πέσατε στην παγίδα! Νομίσате γι' άληθινές τις πληροφορίες που περιείχε, κι' αγοράσατε κυρτά όσες μετοχές Κόρτον μπο-ρέσατε να βρήτε! Αυτά λοιπόν τα χρεώνγραφα είναι προωριωμέ-να να κατακυλιήσουν τρομακτικά, να καταντήσουν κουρελό-χαρτα!

Ο Κένερ άνάσανε πνιγμένα και σκούπισε το ιδρωμένο του μέτωπο.

—Με καταστρέψατε!... τραύλισε.

—Ναι, αποφάσισε να όσς τιμωρώση σκληρά γιά την προδοσία σας, άπάντσε ξερά ο Μπλέικ. Σε δυο βδομάδες θαχτε κρεω-κοπήσει... Όσοι, θά πάψετε νάσαστε συνetaiροί μου. Από αύ-ριο κιάσας όσα διατάξω να μή σας άφίσουνε να ξαναπατήσετε το πόδι σας έδώ.

Κι' ο Μπλέικ σκεπώθηκε και προχώρησε προς την πόρτα. Ό άλλος τον κυττάζε με φαρμακερή ματιά... Σαφνικά χύνεψε, έ-πιασε από πίσω το λαιμό του και τον έσφιξε σ' ένα ωρισμένο σημείο...

Τώρα ο Κένερ χαμογελούσε άπαισία, σ' αυτή την άνδυνή. Τον είχε έξυμπεριτρέψει περίφημα το τρομερό εκείνο μικρό μυ-στικό, πού του είχε διδάξει ένας Γαπωνέζος, ο Σαράτο.

Είχε γνωρίσει αυτό τον άνδρωπο στο σπίτι της μνηστής του, της Τζέιν, κι' είχε καυχώθ ή μπροστά του πως ήξερε τέλεια ια-πωνική πάλι. Τότε ο Σαράτο του άπάντσε πως θά του φανέ-ρωνε ένα «κάλιο» του ζιου-ζιτσου, μπροστά στο όποιο ήσαν ά-στεία, παιχνίδια, όλα τ' άλλα. Και τούδειξε πραγματικά ένα ω-ρισμένο νευρο του λαιμού, όπου μία δυνατή πίεσι μπορούσε να φέρη κεραυνόβολο θάνατο.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Αυτή λοιπόν τη μέθοδο είχε εφαρμόσει ο Κένερ στο Μπλέικ, πού είχε σωριαστή άμέσως νεκρός.

Ο ιατροδικαστής δεν βρήκε τίποτα το ύποπτο κι' άποφάνθηκε πως ο Μπλέικ είχε πεθάνει από μία χρόνια άρρωστεια της καρ-διάς του. Είχε κερδίσει την παρτίδα ο Κένερ, κι' είχε μείνει μοναδικός ιδιοκτήτης του γραφείου Μπλέικ και Κένερ. Δεν έ-νοιαζε την παραμικρή τύψη. Πήγε ν' άλλάζη κοστούμι, στην κά-μαρά του. Στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη κι' άγγιξε έλαφρά το εύαισθητο σημείο, στο λαιμό του. Άν τούσφιγγε, θαπέφτε νε-κρός... Ένας παράξενος τρόμος τον κυριέψε σαφνικά. Ο Σα-ράτο τον είχε προειδοποίησι πως το μυστικό εκείνο ήταν έπι-κίνδυνο γιά όποιον τόδερε! Έπρεπε να έχασθ ή τον τρομερό ό-πλο πού είχε στην διάθεσί του, αν δεν ήθελε να τον συντρίψη, κυριεύοντας το ύπουρο ιδιό- του!

Γύρισε άπότομα την πλάτη του και δεν ξανακυττάχτηκε στον καθρέφτη...

—Θάρρη άπόψε έδώ ο Σαράτο, είπε ή Τζέιν στον άρραθωνια-στικό της. —Εκείνος ξάρωσε έλαφρά τα φρύδια του. Δεν είχε καμμία

ΤΟ ΓΑΠΩΝΕΖΙΚΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

διάθεσι να ξαναδ ή το Γαπωνέζο... Άκούε τώρα μ' ευχαρίστησι τη μνηστή του πού έπαίξε πιάνο. Σαφνικά ή Τζέιν σταμάτησε και τον κυττάζε, λίγο έκνευρισμένη.

—Μά τί κάνεις, Τζάκ; του είπε. Είναι ή τετάρτη φορά πού μου άγγιζεις το λαιμό. Με κάνεις ν' ά-νατρίκάζω!...

Ο Κένερ τραβήχτηκε πίσω, σφίγγοντας νευρικά τις γραβιές του.

—Με συγχωρίς, Τζέιν, ψιθύρισε. Ήμουν άφηρη-μένος.

—Τί παράξενη συνήθεια πού άπόκτησες τώρα τε-λευταία! πρόσθεσε ή νέα. Προ-σεξα πως καρφώνεις τα μάτια σου στο λαιμό όλων των ανδρώ-πων!... Μά τί έχεις; Μού φαί-νεσαι σαν άδιάθετος, ταραγμέ-νος...

—Όχι, δεν έχω τίποτα... Ο θάνατος του Μπλέικ μ' έχει έκ-νευρίσει λιγάκι... Αυτό είν' όλο.

—Πριν από λίγο, όταν άγγι-ζες το λαιμό μου, είχες ένα ύ-φος τόσο παράξενο!

Σαφνικά, ή Τζέιν έμπηξε μία φωνή και κλώμιασε. Είχε μαν-τέφει!

—Θεέ μου! τραύλισε. Το νευ-ρο πού σουδίζει ο Σαράτο... έ-κει άκριδώς μ' άγγιζεις... Μη-πως... σκότωσες έτσι το Μπλέικ;

Ο Κένερ δεν βρήκε καν ή δύναμι ν' άρννηθ ή. Η κοπέλλα έκρυψε το πρόσωπό της στα χέ-ρια της κι' έβαλε τα κλάματα.

—Ναι, εγώ τον σκότωσα!... μωρουρίζεις ο Κένερ με άκρω-νή φωνή. Είχε προσπαθήσει να με καταστρέψω... Μά από τότε έχω γίνει σαν νηπιός! Είν' ά-δύνατο πιά να νικήσω αυτή την έμμονη ιδέα πού με κυνηγάει... Ξέρω όμως τί μου μένει να κά-νω... Άντι, Τζέιν! Συχωρά με.

Ανατρίκισσε, κυττάζε γύρω του σαν χαμένος, έπειτα τρά-βηξε προς την πόρτα και βήγχε, άφίονοντας τη νέα βουτηγμένη στην άπελπισία της...

Όταν έφτασε άργότερα ο Σαράτο, βρήκε λιπόθυμη τη Τζέιν.

Ο Κένερ πήγε σπίτι του μ' ένα ταξί. Άνέθηκε τη σκάλα, σαν αυτόμα και μπήκε στο διαμέρισμά του, ξεχνώντας μισανοικτή την πόρτα. Είχε πάρει την άποφασί του! Έβγαλε τη γραβάτα και το κολάρο του κι' έφερε τα δάχτυλά του στο εύαισθητο σημείο του λαιμού του...

Όταν ή Τζέιν κι' ο Σαράτο άρνησαν μέσ' στην κάμαρά του, τον βρήκαν ξαπλωμένο χάμω, νεκρό. Τότε ο Γαπωνέζος είπε σοδάρη στην κοπέλλα:

—Σας άρκίζομαι στην τιμή μου πως το περίφημο «γιαπωνέζι-κο μυστικό» είναι άνύπαρκτο. Θέλησα άπλως να σκαρώω μία φάρσα στο μυνητήρα σας, έπειδή καυχώτανε πως ήξερε στην έντέλεια το «ζιου-ζιτσου». Νομισε πως σκότωσε το Μπλέικ — δ-πως ήθελε άλλωστε να κάνη. Μά, στην πραγματικότητα, ο συνε-ταίρος του ήταν καρδιακός κι' έπαθε συγκοπή, απ' τη συγκίνηση.

Κυττάζε το νεκρό Κένερ, χωρίς ν' άλλάζη έκφρασι ή φυσιο-γνωμία του, και πρόσθεσε:

—Όσο γι' αυτόν, πέθανε ίσως γιάτί το περίμενε... συντριμέ-νος απ' το βάρος του έγκληματός του... Ή ίσως, γιάτί οι θεοί κρινανε πως αξίζε αυτή την τιμωρία...

Σ. ΣΑΙΝ ΚΛΑΙΡ

Η ΟΞΗΛ' ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΕΚΙΕΙΝΟ που απασχολεί κάθε γυναίκα, μόλις μπη ό χειμώνας, είναι να αποκτήσει ένα ζεστό επανώφορι. Αυτός θα είναι ό απαραίτητος σύντροφός της στην καθημερινή της ζωή.

Αντίθετα στα πάμπολλα σχέδια, που παρουσιάζει έφετος ή μόδα, εκείνο που κυριαρχεί είναι ή εύθεια γραμμή.

Εύθεια γραμμή όμως σ' αυτή την περίπτωση δεν σημαίνει και έλλειψη φάρδους.

Θά μου πητε: Πώς συνδυάζονται αυτές οι δύο αντιθέσεις; Απλούστατα, τό φάρδος σ'α εύθυγραμμία επανώφορια αρχίζει από τους ώμους και συνεχίζεται ίσιο και τό ίδιο ως κάτω.

Τό φάρδος αυτό επιτυγχάνεται άλλοτε με ζαпонέ κούπ, άλλοτε με ραγκλάν και κάποτε με μανικακόλλησι, που κατεβαίνει όλο τόν ώμο, χαμηλότερα από τη σωστή του θέση. Έτσι και τό μανίκι αρχίζει πιο χαμηλά και είναι φαρδύ συνεχίζοντας αυτό τό φάρδος ως κάτω.

Ένα άλλο σχέδιο επανωφορίου, που συνήθίζεται πολύ είναι αυτό που έχει πίσω μία ραφή άκριβώς στη μέση της πλάτης, ενώ δύο άλλες ραφές ξεφυγόντας από τους ώμους τό στολίζουν μπροστά δεξιά και αριστερά από τό άνοιγμα. Στο σχέδιο αυτό οι τσέπες είναι κρυφές, γιατί σχη-

την επικαιρότητά του. Και αυτό όφείλεται στο ότι είναι πολύ πρακτικό ντύσιμο, ιδίως για την καθημερινή ζωή.

Με μία φούστα και δύο - τρεις μπλουζες, μπορεί ή κάθε γυναίκα να εμφανίζεται πάντα άμειπτη βγάζοντας τη βέστα της, τη ζακέττα της ή τό επανώφορι της.

Οι φούστες γι' αυτή τη χρησιμοποίηση γίνονται με μονόχρωμα ύφασμα ή με σκωτσέζικα, και τότε έχουν για συμπλήρωμα βέστα μονόχρωμη.

Μπορούμε μάλιστα να πούμε, πως τό σκωτσέζικο ύφασμα θα φορεθί πάρα πολύ έφετος. Έξυπακούεται φυσικά πως ή σκωτσέζικη φούστα, δεν είναι παρά για την καθημερινή ζωή.

Οι φούστες γίνονται μάλλον φαρδιές με πιέτες ή γκοντάι. Πολύ της μόδας είναι και τά πλισσέ της μηχανής ή τά πλισσέ - σολέιγ, που έχουν τό μεγάλο προσόν να μη προσθέτουν πάχος στους γοφούς, γιατί με τη λοξή τοποθέτησι του ύφασματος, οι πιέτες αρχίζουν λίγο πριν από κει που τελειώνουν οι γοφοί.

Της μόδας είναι επίσης οι δύο μόνον πιέτες, που είναι φαρδιές και κουφάτες και τοποθετούνται στο μπροστινό μέρος της φούστας, ενώ τό υπόλοιπο μέρος είναι σκέτο, αλλά σχηματίζει έλαφρά γκοντάι.

Και μία τελευταία ιδιοτροπία στις φούστες είναι τά άμειψιμάν στους γοφούς, από τά όποια ξεκινούν οι πιέτες.

Ας δούμε όμως τώρα και τις μπλουζες, που φοριούνται με τις φούστες, που αναφέραμε.

Η κούπ - σεμζιζέ έχει τά σκήπτρα. Δεν είναι όμως στόν ίδιο πάντοτε τύπο. Παρουσιάζει πολλές παραλλαγές. Έχει μανίκια έφαρμοστά στους

νοίγμα λαιμού και ρεβέρ μυτερά. Είναι καμωμένη από λευκό σατέν και φοριέται με μπλέ - μαρβέν φούστα.

Μπλουζά από μαύρη δαντέλλα που φοριέται με αντεσούζ ρόζ από σατέν. Είναι ντεκολτέ, έχει κοντά μανίκια και φοριέται με φούστα μαύρη. Μπορεί να φορεθί και σε βραδυή επίσημη συγκέντρωσι και φυσικά θα συνοδεύεται με τό άναλόγο άμειπιέ επανώφορι. Θα προσέξετε δέ, ώστε τά έξαρτήματα που συνοδεύουν αυτό τό κοστούμι να είναι ανάλογα με την περίστασι.

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΗΛΙΚΙΑ

Η μόδα άσχολείται με όλες τις ηλικίες και έχει ως κύριο της μέλημα τό ξανάνειωμα κάθε γυναίκας.

Τά φετεινά μοντέλα, με την ώραα γραμμή άσπαρνούν από την γυναίκα μερικά χρονάκια και δίνουν στη σιλουέττα της εκείνη άκριβώς που ποθεί: Νειάτα και πάρα νειάτα.

Τό άρωαίο αυτό άποτέλεσμα επιτυγχάνεται με τά χίλια δυο πράγματα που λανσάρε ή φετεινή μόδα:

Τις κοντές ζακετόδες με την άπλη σπορτίβ γραμμή και την έλαφρά τονισμένη μέση.

Τις ριχτές βέστες, που κάποτε φοριούνται χωρίς διόλου κομπώμα.

Τά όλόκληρα φορέματα, που γίνονται χωρίς μανίκια και συμπληρώνονται με ένα πουλόβερ ή μια μπλουζά, που φοριούνται από μέσα.

Τις πλισσεδωτές φούστες, που δίνουν τόσο άέρα στο βάδισμα, ώστε να κάνουν τη γυναίκα να νομίζει πως έχει φτερά.

Τά μακρόταλλα κορσάς που φθάνουν κάποτε ως τους γοφούς και κολακεύουν τόσο τη σιλουέττα. Οι φούστες που συνοδεύουν αυτά τά κορσάς είναι πλισσεδωτές ή με πιέτες που πέτουν έλεύθερες προς τά κάτω.

Τά μικρά στρογγυλά γιακαδάκια, που στολίζουν τά φορέματα και τους μπλούς γιακάδες, γυριστώς γύρω στο λαιμό.

Τά σκωτσέζικα ύφασματα, που χρησιμοποιούνται με ώραιους συνδυασμούς.

Τις βέστες που, αντίθετα με ό,τι αναφέραμε παρά πάνω, σταυρώνουν και έχουν δύο σειρές κουμπιά. Τό μάκρος τους είναι μέτριο, αλλά πάντως καλύπτει τους γοφούς.

Τό κατλή βελούδο, που παρουσιάζεται σε τόσο ώραια χρώματα.

Τό σουέντ που δίνει στο σύνολον μία σπορτίβ έμφασις πολύ νεανική. Χρησιμοποιείται για μπλουζες που φοριούνται με εύθυγραμμες φούστες του ίδιου χρώματος.

Όλα αυτά που αναφέραμε συντελούν στη νεανική εμφάνισι της γυναίκας. Άφήνουμε πιά τά καπελλάκια, με τά όποια θα άσχοληθούμε άλλοτε.

ΓΥΝΑ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΤΣΕΠΗ

Ό τρόπος, με τόν όποιον χρησιμοποιείται φέτος ή γούνα την κάνει σε όλους προσιτή.

Δεν είναι άνάγκη να ξεδύμετε δαμάληρη περιουσία για να είσθε της μόδας, γιατί ή μόδα δεν την παρουσιάζει, σάν χωριστό έξάρτημα, αλλά σάν ένα συμπλήρωμα επανωφορίου, ζακέττας, φορέματος, ταγιέρ.

Με ένα πλούσιο γούνινο γιακά στολίζετε τό επανώφορι σας. Με ένα μικρότερο γιακά έπίσης γούνινο, στολίζετε τό ταγιέρ σας ή έχετε ένα γούνινο κός-κόλ, που τό φοράτε πότε με τό επανώφορι σας, πότε με τη ζακέττα πότε με τό σας.

Οι άλθινης γούνες είναι βέβαια πάντοτε άκριβές, αλλά υπάρχουν τόσο καλές άμειπσιμάν που μπορείτε να κάμπετε τό κέφι σας ξεδύοντας εύλογά.

Οι γούνες που θα φορεθούν πτό πολύ είναι ή ρενόρ, ή βίζόν, τό άστρακάν, τό λούτρ και ή μπράσιόνας.

Η κάθε γυναίκα θα φορέσει ό,τι της άρέσει. Ας προσέξη όμως, είτε άμειπσιμάν γούνα άγοράση, είτε άλθινη να είναι καλής ποιότητος, να έχει στιλπνό τρίχωμα και χρώμα, που να μη φαίνεται ψεύτικο. Πριν άγοράσετε τη γούνα σας γυρίστε αντίθετα τις τρίχες της να όητε αν τό χρώμα είναι τό ίδιο ως τό βάθος.

Η Αλληλεγγραψία μου

Πονεμένη, Μαρούσι: Άφού θά γίνη ό γάμος σας σε στενό οικογενειακό κύκλο, μπορείτε να μη κάμπετε νυφικό, αλλά να φορέσετε ένα γκριζό ταγιέράκι, που θα σας χρησιμεύσει κι άργότερα. Κάμπετε επίσης ένα φορεμάττακι κι ένα παλτό σ' ένα χρώμα μιάς.

Βάσω, Πύργο: Σας έγραφα για τις πληροφορίες που μου ζητάτε.

Μάγνις Ααρράζα, Κηφισιά: Άν τά μέσα σας επιτρέπουν, να φοράτε "Αρπέρ" της Λονδίν και καλόνια "Ατκινσον". Άν σας φαίνον άκριβά, προτιμήστε τη θουζέρ, άρωμα και λουπόν.

Αίλιαν, Εκάλη: Δεν άνονούμαι ότι ή πούδρα αυτή είναι άριστή, αλλά επειδή είναι άκριβή προτιμήστε μία άμερικάνικη και όμοιο κραγιόν μεσαίας άποχρώσεως.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

1) Μπλουζά με μικρό νωμίτη. Τό κλείσιμο του λαιμού γίνεται με δύο πάτ που σταυρώνουν και είναι καμωμένες από κρέπ-σατέν. Αυτή ή λεπτομέρεια δίνει μία άμειπιέ εμφάνισι στη σεμζιζέ κούπ. 2) Μπλουζά κιμονό, της όποιος τό κιμονό καταλήγει σε νωμίτη. Τό κομπώμα γίνεται πάνω σε μία φάσα και τό γιακαδάκι είναι πολύ μικρό πίσω με ρυτίες έμπρός. 3) Μπλουζά πολύ άπλη με μανίκια κολλήτά. Τό μόνο της γαρνίρισμα είναι μερικές σειρές γαζία που γαρντίζουν τόν γύρο του λαιμού, τις πρωτότυπες τσέπες και τά ρεβέρ των μανικιών.

μοτίζονται στο άνοιγμα τών δύο πλαιών ραφών.

Μία άλλη ιδιοτροπία είναι τό κρυφό κομπώμα, που γίνεται ως έξης: Στολίζουμε τό επανώφορι μπροστά με μία πάτ που αρχίζει άμέσως μετά τόν γιακά στη ρίζα του λαιμού και συνεχίζεται ως τά μέσα του επανωφορίου. Κάτω απ' αυτή την πάτ υπάρχει τό κομπώμα. Έξ άλλου, οι ραφές που άποτέλούν τό χαρακτηριστικό αυτού του σχεδίου, επαναλαμβάνονται και στο έξω μέρος τών μανικιών. Ξεκινούν από τους ώμους και φθάνουν ως κάτω άφίονοντας μερικά έκατοστά του μέτρου άνοιγμα.

Σας μιλήσαμε για τη γούνα, που είναι τόσο της μόδας έφετος για γαρνιρίσματα. Θα την δούμε να στολίζει με διάφορους τρόπους τά επανώφορια. Ένας από τούς πιο χαρακτηριστικούς είναι οι φαρδιές γούνες λουρίδες, που γαρντίζουν τό επανώφορι μπροστά σε όλο τό μήκος του άνοιγματός του, συνεχίζονται στόν γιακά και καταλήγουν σε έσάρπα.

Έξ άλλου ή γούνα άνακαθίστα τη θερμότητα ή φάρδα και συνεχίζεται απ' έξω σ' ένα κλασσικό γιακά με ρεβέρ.

Άλλοτε πάλι, τη βλέπουμε να σχηματίζει ένα σπρατωτικό όρθιο γιακά και φαρδιά ρεβέρ στα μανίκια.

Σχετικά όμως με τη γραμμή, μη φαντασθήτε ότι ή μόδα περιορίζεται μόνο στην εύθεια γραμμή. Βλέπουμε πολλά επανώφορια, που είναι άκριβά φαρδιά ή έλαφρά πλισσέ, τά κάτω και σχηματίζουν γκοντάι, όπως έπίσης βλέπουμε πολλά σε στιλ ρεβιγκότας με άφκετό φάρδος προς τά κάτω. Αυτό άποτέλει μία ώραα αντίθεσι με την μεσαία τάλλα.

Τά ύφασματα, που θα χρησιμοποιηθούν πτό πολύ έφετος για τά επανώφορια είναι τά βελούρ - ντε - λαίν, τά νερά και τά σέλταν.

Και όσον άφορά τά χρώματα θα ιδώσουμε όλους τούς τόνους του γκρι από τόν πιο άνοιχτό στόν πιο σκούρο, πολλά πράσινα, τό μαρόν, τό μπλέ μαρβέν, τό λι - ντε - βέν και πάντοτε τό μαύρο, ιδίως όταν πρόκειται για επανώφορι άμειπιέ.

ΦΟΥΣΤΕΣ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Ό συνδυασμός φούστας και μπλουζας, είναι κάτι που δεν χάνει ποτέ

ώμους, μανίκια σε κούπ ζαποναι, μανίκια κοντά, μακριά, στενά, φαρδιά.

Τά γιακαδάκια είναι κλασσικά, με τό μυτερό άνοιγμα στόν λαιμό και τά κατεβαστά ρεβέρ ή σε σχήματα-στρογγυλά. Βλέπουμε όμως και μπλουζες με μικρό όρθιο γιακαδάκι ή και χωρίς διόλου γιακά.

Για τις καθημερινές μπλουζες, τό άρωιότερο και τό πιο πρακτικό ύφασμα, είναι ή λεπτή άρίστης ποιότητος φανέλλα, σε χρώματα άνοιχτά με πολύ λεπτές γραμμύτσες ή και σκέτη.

Για τις άμειπιέ μπλουζες θα διαλέξουμε ένα λουσάντο ύφασμα, όπως είναι τό σατέν, ό ταφτάς και πολλές φορές ή δαντέλλα.

Φυσικά, τό σχέδιο είναι κι' αυτό διαλεγμένο με τέτοιον τρόπο, ώστε να δίνη την εντύπωσι του άμειπιέ.

Τά μανίκια στις άμειπιέ μπλουζες είναι τρουά - κάρ και τό άνοιγμα του λαιμού είτε μυτερό, είτε όβάλ, είτε στρογγυλό είναι κάπως μεγαλύτερο.

Στις άμειπιέ μπλουζες βλέπουμε επίσης πολλά ντροπαλιόματα, που συγκεντρώνονται άλλοτε στο στήθος και άλλοτε στη μέση. Τού στήθους καταλήγουν σ' ένα δέσιμο, της μέσης σε ένα είδος ζώνης.

Τις μπλουζες αυτές με την άνάλογη φυσικά φούστα μπορείτε να τις φορέσετε σε μία άπογευματινή συγκέντρωσι, αλλά και σε μία βραδυή κάπως πιο έπίσημη.

Τά κρέπ - σατέν θα σας έξυπηρετήσουν πολύ στην κατοικισμένη μιάς άμειπιέ φούστας και μάλιστα αν διαλέξετε ένα μαύρο χρώμα. Τό σχέδιο θα είναι ή κλόδ ή με πιέτες, που μένουν κάτω έλεύθερες.

Για να σας εύκολύνουμε, σας δίνουμε μερικές ιδέες: Μπλουζά από σατέν σε χρώμα κρέμ γαρνιρισμένη με ένα άμειψιμάν από δαντέλλα. Έχει μυτερό άνοιγμα λαιμού, μανίκια κοντά και φοριέται με μαύρη φούστα από κρέπ - σατέν.

Μπλουζά σε σχέδιο ραγκλάν με μανίκια τρουά - κάρ, τετράγωνο ά-

4) Επανώφορι σπόρ από κοντό, τριπλό, με μανίκια χαμηλά έφαρμομένα και μεγάλο γιακά. Επίσης μεγάλες τσέπες φοδραρισμένο. 5) Ρητό επανώφορι φοδραρισμένο με λούτρ, που συνεχίζεται και στο ρεβέρ. Τό κομπώμα του αρχίζει στη μέση και συμπληρώνεται με τρία κομπώμα σταυρωτά από βελούδο. 6) Γούνινο γιακά είναι φοριέται κλειστό σκάκι σκούν και φοριέται κλειστό ή άνοιχτό. 7) Επανώφορι άκριβή από γούνα καστόρ που ή λουρίδα από γούνα καστόρ που ή μία της άκρη φθάνει ως κάτω και ή άλλη σχηματίζει τόν γιακά και καταλήγει σε έσάρπα.

Μία νέα πλαστική ύλη μ' αξιοθαύμαστες ιδιότητες

21

τρεις φορές. Οι σφαίρες σφύριζαν επικίνδυνα στα αυτιά του Μπέριντ.

Ο Ρίκο είδε πως δεν τον πυροβολούσε κανείς, κι' αποφότισε επιτέλους να σηκωθεί δρόμος. Άρχισε να πετάει σπασμωδικά τις βόμβες προς το μέρος της φαγάνας, χωρίς να ενδιαφέρεται που πέφτανε.

Εντελώς τυχαία δυο απ' αυτές καταλήξαν πάνω στη γέφυρα του μικρότερου σκάφους. Σκάσανε και σκόρπισαν ένα πυκνό σύννεφο καπνού, που τύ-

λιζε το κατάντρομα, πριν προλάβει ο φύλακας να πυροβολήσει και για τέταρτη φορά.

Το στρίγγλισμα μιας σειρήνας έσκισε τον αέρα. Ο φύλακας που βρισκόταν πάνω στη φαγάνα, άρχισε να πυροβολεί προς τα ψηλά χόρτα.

Δυο άντρες με άσπρες στολές εμφανίσθηκαν στη γέφυρα του μικρού σκάφους, με το ρεβόλβερ στο χέρι, κι' έρριξαν κάμποσες σφαίρες προς το μέρος της βελανιδιάς.

Ο Μπέριντ έσπευσε να γλυ-

στρήση προς τα κάτω. Μια σφαίρα άγγιξε το πρόσωπό του, από τόσο κοντά, ώστε ένοιωσε το καμήλο της στο μάγουλό του. "Άφισε τότε το κλαδί απ' όπου είχε κρεμασθή, κι' έπεσε βαρέια στο έδαφος.

Έτρεξε ανάμεσα απ' τις καλαμιές, για να βρή το Ρίκο. Βλέποντας τα ψηλά χόρτα να σαλεύουνε στο πέρασμά του, οι άντρες του μικρού σκάφους τα βάλανε στο σημάδι.

Οι σφαίρες σφύριζαν στ' αυτιά του Μπέριντ. Έξακολούθησε ωστόσο να προχωρή, περιμένοντας κάθε στιγμή πως θα τον χτυπούσε καμιά απ' αυτές. Έσφιγγε τα δόντια του κι' ανασταίε με θόρυβο.

Έφτασε κοντά στο Ρίκο, που είχε λαρύσει και πάλι μέσα στη λάσπη, σκεπάζοντας το κεφάλι του με τα διπλωμένα χέρια του.

— Σήκω από κει, φορήμι! του φώναξε, και του καταφερε μια κλωστή. Δώσε μου έμένα τις βόμβες.

Άρπαξε το σακκίδιο απ' τα χέρια του Ρίκο, πέταξε την καρμπίνα του, έβγαλε το περιστροφικό του και προχώρησε ως την όχθη, απ' όπου φαινότανε το μικρό σκάφος.

Έφτασε με πολλές προφυλάξεις εκεί που τελειώνανε τα χόρτα και ξεπλώθηκε χαμώ, κυττάζοντας προς τη φαγάνα. "Εδλεπε το φύλακα πάνω στη γέφυρα, με το όπλο προτεταμένο, να ψάχνει να τον βρή μακρύτερα.

Σήκωσε το πιστόλι του και του φύτεψε μια σφαίρα στο κεφάλι. "Εκείνος έκαμε ένα πήδημα στον αέρα κι' έπεσε στο νερό, ενώ η επαναληπτική καρμπίνα του χτυπούσε στη γέφυρα κι' έφευγε η σφαίρα.

Ύστερα ο Μπέριντ άρχισε να ρίχνει βόμβες στο μικρό σκάφος, που σκεπαστήκε γρήγορα από άσπρο καπνό. Οι πυροβολισμοί κι' οι φωνές ανάκαυτονταν με το αδιάκοπο ούρλιασμα της σειρήνας.

Ο Μπέριντ άρπαξε απ' το μπράτσο το Ρίκο και τον τράβηξε, ανάμεσα στα ψηλά χόρτα, ως τη βελανιδιά.

— Ύρισε εσύ στην καλύβα! του είπε. "Αν δεν βρισκόμαί εκεί σ' ένα τέταρτο, να ξερις πως δεν προκειται να με ξαναβείς.

Κι' η βάρκα; μουρμούρισε ο Ρίκο.

Φαινόταν έτοιμος να λιποθυμήσει. Ο ιδρώτας κυλούσε ποταμί στο γκρίζο πρόσωπό του και τα γόνατά του λυγίζανε.

— Μη νοιάζεσαι εσύ για τη βάρκα. Κάνε όπως σου λέω!

Κι' ο Μπέριντ έδωσε, στο σύντροφό του μια σπρωξιά, που τον έκαμε να τρεκλίσει. "Ύστερα σκαρφάλωσε πάλι στη βελανιδιά, σε αρκετό ύψος ώστε να βρσκεται παντί απ' τα ψηλά χόρτα.

Τα δυο σκάφη και τα καμiónια κρύβονταν τώρα όλότελα απ' το σύννεφο του άσπρου καπνού. Μα η καλύβα φαινόταν ακόμη. Κι' ο Μπέριντ είδε ένα φύλακα να βγαίνει τρέχοντας μέσα απ' τον καπνό, να παραμερίζει το σκοτωμένο συνάδελφό του και να κάθεται καβαλλικευτά πάνω στο μυδραλλιοδόλο.

Ο Μπέριντ ήξερε πως το πιστόλι του δεν θάφτανε τόσο

μακριά. Μα σκέφθηκε πως θα μπορούσε να πετάξει μια βόμβα κοντά στο μυδραλλιοδόλο, ώστε να το εξουδετερώσει προσωρινά.

Πραγματικά, την έβγαλε απ' την τσέπη του, ενώ ο φύλακας έστριβε το μυδραλλιοδόλο έτσι που να μπορεί να χτυπήσει, τόσο το δέντρο όσο και το μέρος του βάλτου όπου βρισκόταν ακόμη ο Ρίκο.

Ο Μπέριντ πέταξε τη βόμβα μ' όλη του τη δύναμη. Ακούγοντας το σφύριγμα της, καθώς έσκισε τον αέρα, ο φύλακας άρχισε να ρίχνει με το μυδραλλιοδόλο του. Κομματάκια ξύλου τινάχτηκαν απ' τον κορμό του δέντρου, τρία μέτρα πάνω απ' το κεφάλι του Μπέριντ.

Η βόμβα έπεσε κι' έσκασε στο σκληρό έδαφος, πέντε μέτρα μακριά απ' το μυδραλλιοδόλο. Ο Μπέριντ δεν περίμενε το αποτέλεσμα. Οι σφαίρες που χτυπούσανε σαν χαλαζι τη φυλλωσιά, πολύ κοντά του, τσάκισαν τα άσπασμένα νεύρα του, και γλύστρησε ως τη γη.

Το μυδραλλιοδόλο κακάρισε μερικές στιγμές ακόμα κι' έπειτα σταμάτησε.

Ακούγοντανε τώρα από μακριά τα γαυγίσματα των σκυλιών.

Ο Μπέριντ σκούπισε τον ιδρώτα που κυλούσε στο μέτωπό του, κι' αναρωτήθηκε αν οι κατάδικοι είχαν έπωφεληθή απ' την ευκαιρία εκείνη για να δραπέτευσουν...

Πού βρισκόταν ο Νόντυ; Τι έκανε άραγε, όλη αυτή την ώρα;

Η σειρήνα σταμάτησε. Μα ο Μπέριντ καταλάβαινε πως είχαν πιά ειδοποιηθή μ' αυτήν οι φύλακες ότι κάτι είχε συμβεί στο ποτάμι, και δεν θ' άργούσαν έπομένως να φτάσουν ενισχύσεις.

Ακούσε ξαφνικά ένα τρέξιμο ανάμεσα στα χόρτα. Κρύφτηκε άμέσως πίσω απ' το δέντρο και περίμενε, με έτοιμο το πιστόλι...

Ο Νόντυ κι' ο Χάτερ παρουσιάστηκαν στο ξέφωτο. Ο πρώτος τραβούσε τον άλλον απ' το μπράτσο. Φαινόταν τρομαγμένος, τα μάτια του είχαν πεταχτεί απ' τις κόγχες κι' ανασταίε με θόρυβο.

Όσο για το Χάτερ, φαινόταν σαστισμένος κι' ακολουθούσε το Νόντυ χωρίς να διαμαρτύρεται.

Ο Μπέριντ βγήκε απ' την κρύπτη του. Μόλις τον είδε ο Χάτερ, φάνηκε να ξαναγυρίσει στην πραγματικότητα. Έλευθερώσε άποτομα το μπράτσο του απ' το σφίξιμο του Νόντυ, στράφηκε και ώρμησε σαν βέλος ανάμεσα στα χόρτα, προς το μέρος απ' όπου είχε έρθει.

Ο Νόντυ κι' ο Μπέριντ σαστίσανε τόσο, ώστε μείνανε μια στιγμή καρφωμένοι στη θέση τους. Ύστερα, βλέποντας πως ο Χάτερ τους έφευγε, έτρεξαν κι' οι δυο από πίσω του, προσπαθώντας να του κόψουνε το δρόμο, πριν φτάσει στο σύννεφο του καπνού, που τβερνε προς το μέρος τους ένας έλαφρός άνεμος απ' το ποτάμι.

Ο Μπέριντ τον έφτασε πρώτος και τον άρπαξε απ' το γυμνό ώμο. Μα ο Χάτερ του ξεγλύστρησε κι' έτρεξε, με το κεφάλι σκυφτό... για να πείσει πά-

νω στο Νόντυ, που τον σταμάτησε.

— Κυνηγητό παίζουμε τώρα; του φώναξε ο Νόντυ, λαχναρισμένος, κοιτάζοντας πολύ για να τον συγκρατήσει.

"Αν δεν τον άρπαξε κι' ο Μπέριντ απ' το μπράτσο, ο Χάτερ θα κατάρθωνε και πάλι να έλευθερωθή.

— Πιστόν και σύ από τ' άλλο μπράτσο! διέταξε ο Μπέριντ το Νόντυ. Γρήγορα, πριν έρθουνε κατά δώ...

Βλέποντας πως δεν είχε πιά έλπίδα να ξεφύγει, ο Χάτερ έμπηξε ξαφνικά τις φωνές. "Ο ήχος που έβγαίνει απ' τα χείλη του ήταν στριγγός, διαπεραστικός, σαν φωνή άγριου πιναμένου στην παγίδα.

Ο Μπέριντ τάχασε μια στιγμή. "Όσο για το Νόντυ, τράμαζε τόσο, ώστε άφισε έλευθερο το Χάτερ κι' έκαμε δυο βήματα πίσω.

Ο Χάτερ γρατζούνισε τότε άγρια με τα νύχια του το πρόσωπο του Μπέριντ. Μόλις πρόφτασε εκείνος να τραβήξει πίσω και να γλυτώσει τα μάτια του. Μα τα κοντά και μυτερά νύχια του καταβίκου του αυλάκωσαν βαθειά το μάγουλο...

Άφισε το Χάτερ. Δεν του έδωσε όμως καιρό να ξαναφύγει, γιατί τραβήξε το ρεβόλβερ του και τον χτύπησε στο κεφάλι με τη λοβή. Φρόντισε να μην είναι πολύ δυνατό το χτύπημα. "Ωστόσο, ο Χάτερ κλονίσθηκε κι' έπεσε γονατιστός. Σανάρχισε να ούρλιαζε κι' αγωνιάθηκε άπελπισμένα για να ξανασηκωθή.

— Χτύπα! Χτύπα! φώναξε ο Νόντυ, ξετρελλαμένος. Θα τον ακούσουνε!

Ο Μπέριντ δίστασε. "Ενοίωσε μια δυνατή επιθυμία να πυροβολήσει το Χάτερ, να τον ξεκαθή. Άλλά καταφερε να συγκρατηθή.

Ο άλλος έπωφεληθήκε απ' αυτό το διαταγμό του, για να ξαναρχίσει να τρέχει, τρεκλίζοντας κάπως, προς τα ψηλά χόρτα.

Ο Μπέριντ τον έφτασε με τρεις δρασκελιές και τον άρπαξε απ' τον ώμο.

Ο Χάτερ τον κύτταξε, κατατρομαγμένος. Οι μύς του προσώπου του και το διαφανές δέρμα που σκέπαζε τα κόκκαλά του, σάλευαν σαν την επιφάνεια του νερού όταν τη χτυπά δυνατός άνεμος. Τα μαύρα κι' άδεια μάτια του είχαν γεμίσει φρίκη.

Σήκωσε τα χέρια του πάνω απ' το κεφάλι του, με μια ενστικτική κίνηση, για να φυλαχτή. Μα ο Μπέριντ τα σάρωσε με το ένα του χέρι και με τ' άλλο τον ξαναχτύπησε στο ματωμένο κρανίο του με τη λοβή του ρεβόλβερ.

Τα μάτια του Χάτερ χάσανε κάθε έκφραση. Βόγγησε και σωριάστηκε μπροστά στα πόδια του Μπέριντ.

Εκείνος έκαμε δυο βήματα πίσω. Αίμα κι' ιδρώτας μαζί στάλαζαν απ' το πρόσωπό του. Τα μάτια του είχαν πεταχτεί απ' τις κόγχες και τον πλημυρίζε ναυτία, για πρώτη φορά στη ζωή του.

— Σήκωσε τον από χάμω, είπε στο Νόντυ χωρίς να τον κυττάει. Κουβάλησε τον γρήγορα στην καλύβα. Έρχομαι

κι' εγώ άμέσως. — Είναι τρελλός! παρατήρησε ο Νόντυ, σκύδοντας πάνω στο ακίνητο σώμα. Σου τόχα πη έγω πως θάχετε μπελάδες μαζί του...

— "Ας τ' ήλυαρία! γαύγισε ο Μπέριντ, ακουπίζοντας το πρόσωπό του με το μαντίλι του.

"Ενοίωσε το αίμα απ' τις βαθειές νυχιές να κυλά μέσα απ' το γιάκα του πουκαμίσου του και να κατεβαίνει στο στήθος του.

Ο Νόντυ φορτώθηκε το Χάτερ στους ώμους του και προχώρησε σιγά - σιγά προς την καλύβα.

Ο Μπέριντ πήγε να πάρη την καρμπίνα του. Δυσκολεύτηκε να τη βρή, γιατί το σύννεφο του καπνού τύλιγε τώρα τα ψηλά χόρτα. Μα στο τέλος την ανακάλυψε.

Δεν μπορούσε πιά να δει το ποτάμι. Ένας πυκνός καπνός σκέπαζε τώρα τα δυο σκάφη και το νερό. Οι ντουφεκιές είχαν σταματήσει.

Μακριά, προς τα δεξιά, ακούγονταν φωνές, αλλά δίχως να ξεχωρίζουν καθαρά οι λέξεις.

Ο Μπέριντ έτρεξε πίσω απ' το Νόντυ και τον έφτασε σ' απόστασι 400 μέτρων απ' την καλύβα. Ακουμπώντας την πλάτη του σ' ένα δέντρο, ο φύλακας προσπαθούσε ν' ανασάψει. Είχε ξεπλώσει χαμώ το Χάτερ, μπροστά στα πόδια του.

— Τι κάνεις εδώ; ούρλιασε ο Μπέριντ. "Εχεις όρεξι να σε τσακώσουνε;

— Δεν άντέχω πιά! είπε έκείνος λαχανιασμένος. Άδωντον να τον κουβαλήσω μακριότερα.

Ο Μπέριντ του πέταξε μέσα στα χέρια την καρμπίνα του, έσκυψε ύστερα, σηκωσε το Χάτερ και τον φορτώθηκε πάνω στους πλατειούς ώμους του.

— Έλα, είπε λακωνικά στον άλλον. Τράβα μπροστά!

Ο Νόντυ προχώρησε, λαχανιασμένος ακόμα.

Μα κι' ο Μπέριντ ανασταίε με δυσκολία, όταν έφτασε στην καλύβα. Ο Χάτερ ήταν βαρύτερος απ' ό,τι νόμιζε, κι' η ζέστη του βάλτου πνιγνρή κι' εξαντλητική.

Ο Ρίκο πρόλαβε στην πόρτα. "Ετρεμε συγκορμός κι' ήταν χλωμός σαν φάντασμα. — Μήπως έρχονται κατά δώ; ρώτησε με τρομο.

Ο Μπέριντ τον έσπρωξε, τον παραμέρισε και μπήκε στην καλύβα. Κατέβασε απ' τους ώμους το Χάτερ και τον άφισε να πέσει χάμω.

Ο Ρίκο κι' ο Νόντυ τον ακολουθούσαν. Ο δεύτερος έμεινε κοντά στο παράθυρο, για να επιβλέπει το μονοπάτι και το δρόμο απ' όπου είχαν έρθει ως εκεί.

— Δώσε τα λεφτά στο Νόντυ, διάταξε ο Μπέριντ το Ρίκο. Εικοσιπέντε εκατοστάρικά. Γρήγορα, γιατί θα σηκώσουμε άγκυρα!

Ο Ρίκο γούρλωσε τα μάτια του.

— Πώς! Δεν θα περιμένουμε λοιπόν εδώ, όπως είχαμε κανονίσει;

— "Αν είχες κάμει καλά τη δουλειά σου, όπως σε άδηγγησα, θα μπορούσαμε να περσί-

νομε! έξοπασε ο Μπέριντ. Μα τώρα που ξέρουμε πως ήρθαμε κατά δώδε, πρέπει να το βάλουμε στα πόδια.

— Δεν μπόρεσα... προσπάθησε να δικαιολογηθή ο Ρίκο. — Βούλωσ' το! φώναξε ο Μπέριντ. Δώσε τα λεφτά!

Ο Ρίκο πλησίασε τρεκλίζοντας τη βαλίτσα του. Ένώ την ξεκλείδωνε, ο Νόντυ πρόφερε ξερά:

— Άσε! Μην κάνετε τον κόπο. Θα την πάρω έτσι όπως είναι, μ' ό,τι έχει μέσα! Κρατούσε την καρμπίνα

και σημάδευε τώρα μ' αυτήν το Μπέριντ.

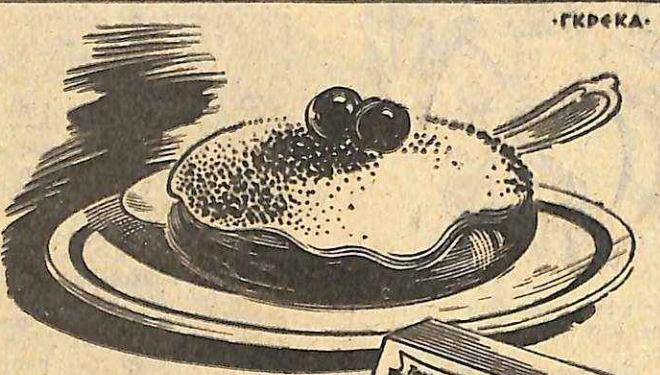
— Φαντασθήκατε πως θα κάνω αυτή τη δουλειά για ένα κομματι ψωμί; πρόσθεσε. "Αν κουνηθήτε, σας την άναψα!

Γ'

Ο Ρίκο έμεινε απολιθωμένος και κύτταζε τον Μπέριντ μ' άπελπισία.

Η βαλίτσα εκείνη περιείχε 7 χιλιάδες δολάρια σε μετρητά — όλη του την περιουσία δηλαδή!

"Εσφιξε σπασμωδικά τη λα-

Έχετε πάντοτε ένα πρόχειρο και έξαιρετο πιάτο όταν χρησιμο- ποιήτε τους Ζελέδες ΡΟΓΙΑΛ όλων των φρούτων και τις Πουτίγκες ΡΟΓΙΑΛ σοκολάτα, θανίλ- λια κ.λ.π.

»ΡΟΓΙΑΛ«
ΖΕΛΕΔΕΣ • ΠΟΥΤΙΓΚΕΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. Ν. Μ. ΑΠΕΡΓΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 27

Zande
ΚΡΑΤΙΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΡΙΑ ΜΕΓΕΘΗ και εις ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ.
Ζάντε εις 7 φωτεινούς & σταθερούς χρωματισμούς.

Τό μοναδικό κραγιόν
ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ και ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ.

Χρησιμοποιήσατε το Ρούζ κρεμα ζαντε, Ρούζ compact Zande, Ριμελ Zande. Σημ.: Το κραγιόν Zande είναι προϊόν του εργοστασίου Zande cosmetic Co New-York και εισάγεται κατ' ευθείαν εξ Αμερικής.

»ΓΥΜΝΗ«

Η "ZINNIA" ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ
2 ΟΡΛΑ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑΣ

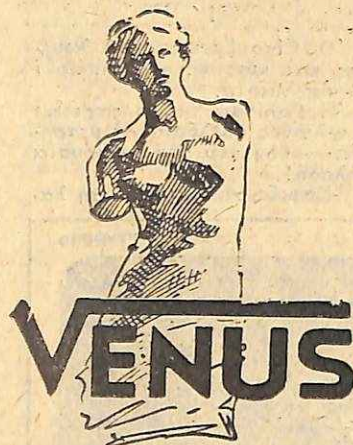
• ΤΟ ΑΝΕΣΤΗΛΑΘΝ
KΡΑΓΙΟΝ ZINNIA
ex 12 μοντέρνους και φω-
τεινούς χρωματισμούς
Ομορφύνει και προσ-
άγει να γέλη γούλι και
φανταστικώς με θεσι της
ΛΑΝΘΑΙΝΗ.

• Το μοντέρνο ροζινιό
"MEIKΛΑ ZINNIA".
Σας εξασφαλίζει εμ-
ελευθέρ και άσπαστο
ροζινιό για όλη την
αυτοάν. Ομορφύνει
και τονώνει την επιδερμίδα.

ΓΕΝ. ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Ζητείτε επιμένως από το κατάστημα της επιμετεωρικής σας τα ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ

ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Τα γυνήσια VENUS πρέπει να συνοδεύονται απαραίτητα από δελτιών τελεωεικτικής παρακολούθησης.

Γενική Αντιπροσωπεία:
ΠΙΟΚΟΣ Α.Ε.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ Δάφνη

Βραβείον τηλεπαιδείας μακράς αποστάσεως, της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Όδος Κυψέλης 34Β. Ώραι επίσκεψης 9-1 και 4-6½. Τηλ. 812-278.

Το Μουσικό Τρόμο και το καλύτερο Αυτόματον ΠΙΚ-ΑΠ 10 διακων LONG PLAYING. Άλλαξε όλους τους δίσκους. ΓΕΝ. ΑΝΤ. Π. Μ. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΟΥ 8 ΤΗΛ. 27838

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5-8
Ακαδημίας 78 Τηλ. 25.226

ΠΩΛΕΙΤΑΙ μονοκατοικία εις το τέρμα Πατισίων οδός Όλυμπος 17, παραπλεύρως του ηλεκτρικού Σταθμού Κηφισίας. Δωμάτια 3, χόλ, 13 κλπ. κομφορ. 430 τ. π. οικόπεδον άνευ της παρτάσεως, την οποίαν θα κρατήσει ο πωλητής προς οικοδόμησιν ενός ορόφου μόνου. Πληροφορία τηλ. 880-260.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ΑΡΙΕΤΤΕ
Ριζική αποτριχώσις
Γενική αισθητική υπό
της Γαλλίδοςκ. ΑΡΙΕΤ
ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΠΗ ΚΑΙ ΦΕΙΔΙΟΥ 2

δή της... Είχε προειδοποιήσει το Μπέρντ, του είχε συστήσει να φυλάγεται. Και να που τώρα αυτός ο προδοτής, ο Νόντ, θα τους ταπαιρει όλα και θα τους σκοτώνει!

Ο Μπέρντ, ακίνητος, είχε καρφωμένα τα μάτια του στο ντουφεκι του Νόντ. Δεν μπορούσε κανείς να διαβάσει τίποτε στο πρόσωπό του. Κάτω απ' το δεξιο μάτι του όμως, τρεμούλιαζε ένας μύς...

Κάνε μεταβολή και πέταξε το πιστόλι σου, διάταξε ο Νόντ. Πέτα το χέμα... Και μην προσπαθήσεις να μου κάνεις τον έξυπνο! Από τόσο κοντά, δεν μπορεί να λαθέψει η σφαίρα μου... Γύρισε λοιπόν!

Ο Μπέρντ έκαμε μισή στροφή. Έχωσε σιγά-σιγά το δεξιο του χέρι κάτω απ' το σακάκι του κι έβγαλε το πιστόλι. Ο Ρίκο είδε να σπράχνει κρυφά με το δάχτυλο την ασφάλεια του όπλου.

Και τώρα θα πληρώσει τη νύφη, πουλάκια μου, πρόσθεσε ο Νόντ. Θα μου δώσουνε συγχαρητήρια οι ανώτεροί μου, γιατί σας ξέκανα και συγχρόνως ξανατίναξα το Χάτερ... Πέτα λοιπόν το πιστόλι!

Η σκηνή που ακολούθησε, ήταν τόσο γρήγορη, ώστε ο Ρίκο δεν κατάλαβε τίποτε. Ο Μπέρντ παραμέρισε απότομα προς τα δεξιά και στράφηκε συγχρόνως.

Ο Νόντ πυροβόλησε, αλλά δεν τον πέτυχε. Το ρεβόλβερ του Μπέρντ βρόντησε τρεις φορές, φωτίζοντας με κάθε πιστολιά τη σκοτεινή καλύβα.

Ο άλλος άφισε το όπλο του, έσφιξε την κοιλιά του με τα χέρια του και λύγισε στα δυο. Έμεινε έτσι για ένα δευτερόλεπτο, κι ύστερα λυγίσανε τα γόνατά του κι έπεσε χέμα μπρούμυτα.

Ο Ρίκο αναστέναξε μ' ανακούφιση και πήγε πιο κοντά για να κυττάξει το Νόντ. Το μόνο που σκεπτόταν, ήταν πως είχε σώσει τα λεφτά του!

Τον πόληνθρωπο! Φιθύρισε ο Μπέρντ, σπράχνοντας το Νόντ με το πόδι του. Θέλησε να μου σκαρώσει ένα κόλπο παμπάλαιο!

Ο Νόντ ψυχομαχούσε. Κύτταζε το Μπέρντ, με μάτια θαλά. Εκείνος γονάτισε κοντά του, ψαχούλεψε τα ρούχα του και βρήκε τα λεφτά που του είχε δώσει το προηγούμενο βράδυ.

Δεν πρόκειται να του χρειαστεί πια το πτηνοτροφείο του... είπε, ενώ φύλαγε τα χαρτονομίσματα στην πίσω τσέπη του. Έλα! Είναι καιρός να φύγουμε... Βοήθησε με να κανονίσω το Χάτερ. Πού είναι το λευκοπλάστ;

Ο Ρίκο βρήκε το μεγάλο ρολό του λευκοπλάστ. Και το χρησιμοποίησαν για να δέσουνε τα χέρια και τα πόδια του Χάτερ κι ύστερα για να τον φιδώσουνε.

Εγώ θα τον κουβαλήσω, είπε ο Μπέρντ. Εσύ θα κρατάς τη βαλίτσα και την καραμπίνα... Νόσαι βέβαιος πως ακούσανε τις πιστολιές...

Ενώ ο Ρίκο πήγαινε να πάρη τη βαλίτσα, ο Μπέρντ έσφυζε πάνω απ' το Νόντ. Είπε πως δεν άναβει πια. Του

έπιασε το σφυγμό. Ύστερα ανασήκωσε και φιθύρισε:

Δεν πρόκειται πια να ξεγελάω κανένα... Φορτώθηκε έπειτα στον ώμο του το λιπόθυμο Χάτερ και βγήκε απ' τη καλύβα.

Ο Ρίκο τον ακολούθησε, κρατώντας τη βαλίτσα και το όπλο. Ήταν χαλιωμένος, ανίκανος να σκεφθεί...

Είχαν στα χέρια τους το Χάτερ. Μα έπρεπε ακόμα να βγούνε απ' αυτό το βάλτο και να ταξιδεύουνε στο ποτάμι δώδεκα ώρες, για να φτάσουνε στο μέρος που είχαν άφισει την Πακόρ.

Κι αν ακόμα τα βγάζανε πέρα ως το τέλος με την απαγωγή, θάπρεπε ύστερα να πάρουν όλα τα λεφτά απ' τον Κιλ. Κι αυτό το σχέδιο φαινότανε στο Ρίκο σαν μια επικείμενη τελείως παράλογη, εξωφρενική...

Ένας μακρινός θόρυβος τον κάρφωσε στη θέση του, σαν να χε βρή ξαφνικά μπροστά του ένα τοίχο... Τον είχε ακούσει κι ο Μπέρντ, αυτό το θόρυβο, κι είχε σταματήσει επίσης. Κύτταξαν κι οι δυο το μονοπάτι, πίσω τους. Ο Μπέρντ είχε βγάλει το ρεβόλβερ του.

Μακριά, ακουγότανε το γαύγισμα των σκυλιών, που ζύγωνε ολόενα.

Ανακάλυψαν τα ίχνη μας! Γρήγορα! φώναξε ο Μπέρντ.

Στράφηκε κι άρχισε να τρέχει βαρεία στο μονοπάτι, ενώ ο Ρίκο τον ακολουθούσε. Το βάρος του Ρίκο τον έμπόδιζε να κινηθεί γρήγορα. Είχε να διατρέξει ακόμα κάποια απόστασι, για να φτάσει στη βάρκα, κι ήξερε πως έπρεπε να φυλάξει τις δυνάμεις του για το τέλος.

Τα γαυγίσματα γίνανε καθάρωτερα. Ακούγονταν μαζί και φωνές ανθρώπων.

Εξακολουθούσαν να προχωρούν. Ο Μπέρντ είχε λαχανιάσει, μα τάχυνε το βήμα του.

Ο τρόμος του Ρίκο ήταν τόσος, ώστε δεν ήξερε πια τι έκανε. Ακολουθούσε μηχανικά το Μπέρντ, σκονταβοντάς σε κάθε βήμα.

Όσο προχωρούσαν, ακούγονταν δυνατώτερα τα γαυγίσματα των σκυλιών. Ο Μπέρντ είχε πια εξαντληθεί, όταν είδε το ποτάμι μπροστά του.

Βγήκε τότε απ' το μονοπάτι κι άφισε το Χάτερ πάνω στα χαμοκλάδα.

Έφτασε κι ο Ρίκο, λαχανιασμένος. Κύτταξε πίσω του, με μάτια γουρλωμένα. Βρισκότανε σε μια κατάρτασι ύστερική.

Ο Μπέρντ τον έπιασε απ' το μπράτσο και τον τράβηξε κοντά του.

Πρέπει να σταματήσουμε αυτά τα σκυλιά, του είπε. Αν καταλάβουνε πως έχουμε βάρκα, χαθήκαμε! Θα μάς κυνηγήσουνε με βενζινοκάτο, και τότε δεν θα έχουμε καμμία ελπίδα να γλυτώσουμε.

Τι σκοπεύεις να κάνεις; ρώτησε ο Ρίκο, κυττάζοντας τον έμπετισμένο.

Έκείνος άρπαξε την καραμπίνα.

Ευτυχώς που πήγα και τη βρήκα! είπε. Δεν θ' ακούσουνε ν' τουφεκιά... κι' τ'οις

ΜΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΙΗΝ ΑΘΗΝΑ ΜΑΣ

Μας γράφουν από την Ιταλία, πως ύστερα από τα καλλιστεία και τις τόσες γνωστές και άγνωστες «βασίλισσες» των διαφόρων διαγωνισμών, έγινε τελετωσίως η ανάδειξις και της φερωτής «βασίλισσας» του κόσμου.

Ο διαγωνισμός ήταν διεθνής και οι υποψήφιες, δρεκτικώτατες πουλάδες, εκλεκτής ράτσας. Ή «Ελλανόδικος» επιτροπή, η οποία έπολεσθη από τους καλύτερους επιστήμονες μαγειρούς, της Ευρώπης και της Αμερικής, με πρόεδρον τον γνωστό Γάλλο πρύτανο κ. «Αλ. Αστρας, όμοφώνως ανεκήρυξε ως «βασίλισσα» του διαγωνισμού την κάτασπη πουλάδα «Φεντέλε».

Στις έπιμονες έρωτήσεις των δημοσιογράφων περί του λόγου της όμοφώνου αυτής εκλογής ο κ. «Αλ. Αστρας» απάντησε:

«Η όπεροχ της «Φεντέλες», έαντι όλων των άλλων διαγωνισμένων απέτελεσε τον μόνον λόγον και έμπρέσε την κρίσιν της επιτροπής. Η όπεροχ δέ αυτή, δεν είναι μόνον έμφανιστική, αλλά... ουσιαστική και αυτήν κυρίως βαθμολογήσαμε, τόνισε ο εκλεκτός «μαίτρ» της γαστριμαργίας.

Γι' αυτό, συνεχίζει ο κ. «Αλ. Αστρας», πρέπει να μάθω όλος ο κόσμος πως στην κομψή και εύγευστη αυτή ράτσα, της πουλάδας Φεντέλε, όφειλεται ο πασίγνωστος τουριστικός ζωμός «Φεντέλες», που γίνεται σήμερα άναρπαστος σε όλη την Ευρώπη και την Αμερική. Ο ζωμός «Φεντέλες» από δριβας ή κρέας αποτελεί το γευστικώτερο, οικονομικώτερο και πιο θρεπτικό συμπλήρωμα του καθημερινού φαγητού, κάθε σπιτιού. Θερμά χειροκροτήματα όπεδέχθησαν τα λόγια του προέδρου της επιτροπής και τότε όλο το ένδιαφέρον του κόσμου συνεκεντρώθη γύρω από την νερά πτερωτή «βασίλισσα».

Ύστερα από τον πρωτοφανή θρίαμβο της Φεντέλε, η «βασίλισσα των ζωμών» επεδίωξε ειδικού αεροπλάνου και άνεχώρησε διά την Ελλάδα.

Πρό έβδομώδους δέ εδρίσκειται εις Αθήνας και ποζάρει πίσω από το κρύσταλλο κεντρικής βιτρίνας παντοπωλείου—δίπλα στο «Αττικόν» της όδοι Σταδίου και δέχεται τα συγχαρητήρια των θαυμαστών της.

Ως πληροφορούμεθα δέ η Φεντέλε πρόκειται να έπισκεφθή όλα τα αξιοθέατα... παντοπωλεία της Αθήνας και των Επαρχιών, προς ένίσχυσιν του βιοτικού επιπέδου της χώρας, δεδομένου ότι η φθηνότητα της και η νοστιμιά της δημιούργησαν τόσους πολλούς φανατικούς φίλους.

Οι έλληνικές οικογένειες θα μπορούν πλέον με 3.50 δραχμές ν' απολαύσουν την «βασίλισσα των ζωμών» ΦΕΝΤΕΛΕ και μάλιστα να εξασφαλίσουν την υγιεινή τους διότι είναι η μόνη που περιέχει το υλοταμινικόν δέ η τροφή του έγκεφάλου όπως το χαρακτηρίσαν οι επιστήμονες.

Χάρς Ευαγγέλια λοιπόν διά τους καλοφαγάδες και τους ανθρώπους με γούστο.

Κυλούσε χέμα, μαζί με το σκυλί, μη τολμώντας να τ' άφιση έλευθερο ούτε στιγμή.

Ο μολοσσός είχε δύναμι άπίστευτη. Ο Μπέρντ ένιωσε πως του ξέφευγε.

Τώρα τα φοβερά δόντια του βρισκονταν μόλις μερικώς πόντους μακριά απ' το πρόσωπό του!

Με μιά τρομερή προσπάθεια έπεσε μαζί με το σκυλί στο ποτάμι.

Το χλιαρό και θαλό νερό τον σκέπασε. Το ένα του χέρι χαλάρωσε το σφίξιμό του. Μα το σκυλί, που είχε βουλήξει κι αυτό στο νερό, σκεπτότανε μάλλον ν' άνεβη στην έπιφάνεια, παρά να δαγκάσει...

Όταν ο Μπέρντ πάτησε

μπορεσ να τους σαρώσω πριν καταλάβουν από που τους έρχεται!

Ένα ξαφνικό τρίξιμο του θάμνου έκαμε το Μπέρντ να στραφή απότομα. Είδη ένα δεσμοφυλάκα που προχωρούσε στο μονοπάτι, κρατώντας στο δεξιο του χέρι ένα ρεβόλβερ και στ' άριστορό την άλυσίδα ενός μολοσσού, που τον τραβούσε μ' όλη του τη δύναμι προς τα έμπρός.

Δεν έχασε ούτε στιγμή ο Μπέρντ. Είχε κι' όλας το ντουφεκι του στον ώμο, όταν τον είδε ο φυλάκας. Και τον πυροβόλησε, ένα δέκατο του δευτερολέπτου πριν μόρεση εκείνος να σημαδέψη...

Η σφαίρα τον χτύπησε στο μέτωπο. Έπεσε προς τα πίσω, κι' η άλυσίδα ξέφυγε απ' τα ξεσφισμένα δάχτυλά του.

Ο σκύλος δεν έδίστασε. Χύμησε στο μονοπάτι, σαν μαύρη άστραπη...

Ο Μπέρντ ξαναπυροβόλησε. Μα, έτσι γρήγορα που έτρεχε το ζω, δεν μόρεσε να το σημαδέψη μ' ακρίβεια. Η σφαίρα του αστόχησε. Και, πριν προλάβη να πυροβολήσει και πάλι, το σκυλί είχε πηδήσει πάνω του.

Ο Μπέρντ προσπάθησε να το σταματήσει με την κάννη της καραμπίνης. Αλλά το δ-πλο του ξέφυγε απ' τα χέρια, με την όρμη που είχε ο σκύλος.

Άρπαξε τότε το ζω απ' το λαιμό, γέρνοντας συγχρόνως προς τα πίσω το κεφάλι του για ν' άποφυγή τα φοβερά δόντια του.

Άνθρωπος και σκύλος κυλίστηκαν ό ένας πάνω στον άλλον και κατακυλίσανε μαζί στο μονοπάτι, προς το ποτάμι...

Ο Μπέρντ κατέβαλλε ύπεράνθρωπος προσπάθειες, για να μη μωρεσει το σκυλί να τον όρπάξει απ' το λαιμό. Έχωσε τα δάχτυλά του στο μαλακό δέρμα του λαιμού του ζωού και τ'όσπρωξε όσο πιο πίσω μόρεσαν, ενώ τα μωρεστίνα πόδια του ζωού του όργωναν το στρώμα...

Ο Ρίκο, έαπλωμένος χέμα, είχε μαρμαρώσει απ' τη φρίκη. Κνταλ' έβαινε πια θάπρεπε να βονθήσει κάτω το Μπέρντ-νι, να έννοιας τον εαυτό του άνίκανο να κάμη την παραμικρή κίνησι...

Ο Μπέρντ προσπαθούσε να στραγγαλίση το σκυλί. Τον έναχλούσε όμως το χοντρό περιλαίμιο με τα χάλκινα καρφιά, που προστάτευε το λαιμό του ζωού.

Κυλούσε χέμα, μαζί με το σκυλί, μη τολμώντας να τ' άφιση έλευθερο ούτε στιγμή.

Ο μολοσσός είχε δύναμι άπίστευτη. Ο Μπέρντ ένιωσε πως του ξέφευγε.

Τώρα τα φοβερά δόντια του βρισκονταν μόλις μερικώς πόντους μακριά απ' το πρόσωπό του!

Με μιά τρομερή προσπάθεια έπεσε μαζί με το σκυλί στο ποτάμι.

Το χλιαρό και θαλό νερό τον σκέπασε. Το ένα του χέρι χαλάρωσε το σφίξιμό του. Μα το σκυλί, που είχε βουλήξει κι αυτό στο νερό, σκεπτότανε μάλλον ν' άνεβη στην έπιφάνεια, παρά να δαγκάσει...

Όταν ο Μπέρντ πάτησε

καί πάλι στερεά, άρπαξε με τα δυο του χέρια το περιλαίμιο του ζωού και ξαναδούτηξε στο νερό το κεφάλι του.

Καθώς πάλευε ο σκύλος, άνεβαιναν φουσκάλες και άφρος στην έπιφάνεια του νερού.

Ο Μπέρντ έβαζε όλη του τη δύναμι. Μα δεν ήταν καθόλου εύκολο να νικήση ένα τέτοιο αντίπαλο...

Ο Ρίκο είχε σηκωθεί κι' είχε κατεβη ως την όχθη. Παρακολουθούσε την πάλη, σαν ύπνωτισμένος, δίχως να προσέχη το θόρυβο που προνήγγελε πως φάναινε κι' άλλα σκυλιά...

Επιτέλους, το ζω άρχισε

να παραλύη. Κι' ο Μπέρντ μόρεσε να έλευθερώση το ένα του χέρι. Τράβηξε τότε το πιστόλι του και χτύπησε το ζω στο κεφάλι με τη λαβή. Εκείνο τινάχτηκε σπασμωδικά κι' άρπαξε με τα δόντια του το χέρι.

Ο Μπέρντ νόμισε πως του τρυπούσε τις σάρκες ένα σίδερο πυρμένο... Εξακολουθούσε ωστόσο να χτυπάη, ώπου ξεσφίχτηκαν τα δόντια του σκυλιού και το ζω παράλυσε, σπαρταρώντας ακόμα.

Όταν τ' άφισε ο Μπέρντ, βούλιαξε σιγά-σιγά και χάθηκε κάτω απ' το λασπωμένο κι' άφρισμένο νερό.

Ο Μπέρντ βγήκε τότε τρεκλίζοντας απ' το ποτάμι. Το αίμα έτρεχε απ' τα δάχτυλά του.

Πήγαινε να φέρη τη βάρκα! φώναξε, λαχανιασμένος, ενώ προσπαθούσε ν' άνεβη στην όχθη. Κάνε γρήγορα!

Ο Ρίκο βουτήχτηκε ως τα γόνατα στο νερό και στη λάσπη, για να πάη να βρή το μικρό σκάφος. Είχε άρχισει να το τραβάη έξω απ' την κρύπτη του, όταν έφτασε κι' ο Μπέρντ, κουβαλώντας στους ώμους του το Χάτερ.

Φέρε τη βαλίτσα και το ντουφεκι! του είπε.

Ο Ρίκο έφυγε και ξαναγύρισε σε λίγο, με την καραμπίνα και τη βαλίτσα.

Στο μεταξύ, ο Μπέρντ είχε φορτώσει στη βάρκα το Χάτερ. Την κράτησε, για να μόρεση να πηδήσει μέσα ο Ρίκο. Ύστερα πήρε θεσι κι' αυτός.

Σπράχνοντας με το κουπί, την άπομάκρυνε απ' την όχθη κι' έστριψε την πλώρη της προς την κατεύθυνσι του ρεύματος.

Τράβηξε κουπί για μερικά λεπτά της ώρας, για να της δώση όσο μόρεσαν μεγαλήτερη ταχύτητα, χωρίς όμως ν' άπομακρυνθή πολύ απ' τους ψηλούς και πικνούς θάμνους που σχημάτιζαν ένα άδιεπέραστο φράχτη σ' όλο το μήκος της όχθης.

Ύστερα από μερικές εκατοντάδες μέτρα, κατεύθυνε τη βάρκα προς τα κλαδιά ενός δέντρου που κρέμονταν ως το ποτάμι, και την έφερε δίπλα στην όχθη.

Έτσι κρυμένο, το μικρό σκάφος ήταν άορατο από άντίκρυ. Το γαυγισμα των σκυλιών είχε πλησιάζει τώρα έπικίνδυνα. Ο Ρίκο κύτταξε το Μπέρντ έρωτηματικά.

Δεν σου φαίνεται πως θα κάναμε καλύτερα να συνεχίσουμε; φιθύρισε. Θα μάς ξετροπώσουνε τα σκυλιά.

Σώπα! τον διέκοψε ο Μπέρντ. Φέρε δώ τη βαλίτσα.

Ο Ρίκο υπάκουσε. Ο άλλος άνοιξε τη βαλίτσα κι' έβγαλε από μέσα το φορητό φαρμακείο τους. Έπλυνε καλά το πληγωμένο χέρι του με το νερό του ποταμού και το τυλίξε σφιχτά μ' ένα επίδεσμο. Έβγαλε ύστερα το μωσκεμένο σακάκι του, καθάρισε τα γδαρσίματα του προσώπου του και τ' αλείψε με άφθονο ιώδιο, αφού σκουπίστηκε με μιά πετσέτα.

Φύλαξε πάλι το φορητό φαρμακείο και πήρε το υλικό συντήρησης των όπλων. Καθάρισε γρήγορα το πιστόλι και το ξαναγέμισε. Ύστερα καθάρισε και την καραμπίνα κι' έβαλε τέσσερες σφαίρες στο γεμιστήρα της.

Έτσι είμαστε πιο καλά! μουρμούρισε, ενώ ποτοθετούσε την καραμπίνα στο βάθος της βάρκας, έτοιμη για κάθε περίπτωση. Δεν έχω καμμία όρεξι να παλέψω πάλι με κανένα άλλο σκυλί!

Κύτταξε το Ρίκο και πρόσθεσε:

Εσύ νάχης το νού σου στο Χάτερ. Αν τυχόν συνέλθη, είναι ικανός να μάς ξαναποδυρίση τη βάρκα. Ξαναχτύπα τον στο κεφάλι, αν τόν δης διατεθειμένο να κάνη φασαρία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνήθεια

Διαδέσαστε όλίγα λεπτά διά την περιποίησιν του προσώπου σας με κρέμα NIVEA

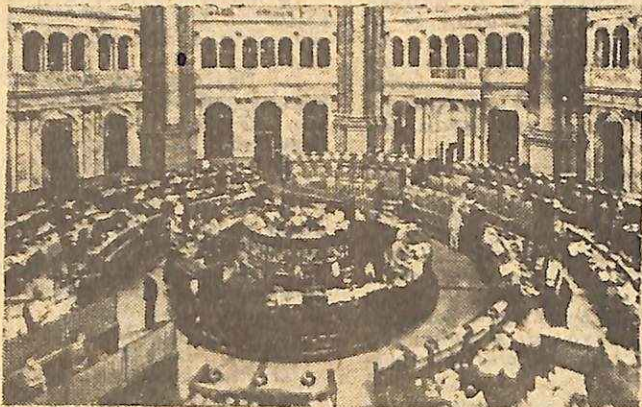
Η κρέμα NIVEA δια της EUCERIT που περιέχει, ένεργει επί του δέρματος καθ' όλην την νύκτα. Με την καθημερινήν περιποίησιν του προσώπου σας με κρέμα NIVEA το δέρμα διατηρείται τρυφερό, δροσερό και νεανικό.

Ζητείτε το μπλέ κουτί των 10, 20 και 50 γρμ. ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

«ΡΕΣΟΛΝΤΩΡ» ΦΥΣΙΚΟΝ ΠΡΟΪΟΝ Προφυλάξτε την υγιεινή σας με «ΡΕΣΟΛΝΤΩΡ» Στο Πινάκλ, στο Κούν-κάν, θα περιορίσετε το κάπνασμα τολλάχιτον κατά το ήμισυ, με το «Ρεσολντάρ» και θα σας άρωματίση το στόμα. Στην τσέπη σας, στην τσάντα σας, πρέπει να άπαρη άπαραιτήτως το «Ρεσολντάρ». «Ρεσολντάρ» για όλες τις ηλικίες. Έχετε πάντοτε στο στόμα σας ένα κόκκον «Ρεσολντάρ». «Ρεσολντάρ» ο άπαραίτητος σύντροφός σας. Το «Ρεσολντάρ» πωλείται σε πρωτότυπα πολυτελή κυτία γυάλιν, στα Φαρμακεία, Περιπτερά, Ζαχαροπλαστεία, Καταστήματα και Συνεταιρισμούς Τροφίμων. Άντιπρ. Κτεγν 10, Τηλ. 22-707 — (Ζητούνται άντιπρ. Επαρχιών).

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ-ΙΑΤΡΟΣ
Κ. ΠΑΝΑΓΙΣΤΟΥ
Μάγερ 23α (Πλατ. Βάσης, παρ' την Ομόνοιαν) 9-12, 5-8.

*Ένα από τα 22 αναγνώστρια της βιβλιοθήκης του Κογκρέσου, όπου μαθητές, επιστήμονες και ιδιώτες μπορούν να διαβάσουν τα βιβλία της άρσενας των.

Η βιβλιοθήκη του Κογκρέσου

Είνα η μεγαλύτερη και η πλουσιότερη του κόσμου!...

Η βιβλιοθήκη του Κογκρέσου, που φιλοξενεί τη μεγαλύτερη συλλογή βιβλίων του κόσμου, απέκτησε τελευταίως το δεκάκις εκατομμυριοστό βιβλίο και τον ενδέκατο επίμηλητή!

Η προσθήκη του 10.000.000ου βιβλίου, έγινε χωρίς καμμία επίσημη τελετή. Δεν θεωρήθηκε σκόπιμο να δοθεί ιδιαίτερη σημασία στο γεγονός αυτό, γιατί στην πραγματικότητα, ο αριθμός 10 εκατομμυρίων δεν αντιπροσωπεύει όλα τα βιβλία της βιβλιοθήκης που έχει πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ακούμ, τα οποία όμως ούτε αντάλλαξε με άλλα ιδρύματα, ούτε χάθηκαν, ούτε εφάρμοσαν ανεπανόρθωτα.

Η βιβλιοθήκη του Κογκρέσου δεν είναι μία, αλλά πολλές βιβλιοθήκες συνδιασμένες. Μεταξύ της τεραστιάς αυτής συλλογής υπάρχουν πλέον από 2 εκατομμύρια τόμοι μουσικής φιλολογίας και μουσικής κομμάτια. Πλέον από 14 εκατομμύρια χειρόγραφα, στα οποία συμπεριλαμβάνονται προσωπικά έγγραφα των περισσότερων Προέδρων των Ηνωμένων Πολιτειών, από τον Γεωργίου Ουάσινγκτον μέχρι τον Κάλβιν Κούλιτζ. Υπάρχουν επίσης 2.308.000 χάρτες και τοπία για τη μελέτη της χαρτογραφίας και γεωγραφίας, 110.000 κινηματογραφικές ταινίες, 439.000 δίσκοι γραμμοφώνου, 2.238.000 αρνητικές φωτογραφίες και πολλά άλλα.

Η βιβλιοθήκη του Κογκρέσου περιέχει τη μεγαλύτερη συλλογή βιβλίων που βρίσκεται εκτός της Ρωσίας και τη μεγαλύτερη συλλογή κινεζικών και ιαπωνικών, που βρίσκονται εκτός της Απω Ανατολής.

Τα νομικά βιβλία συναγνίζονται τα καλύτερα του κόσμου. Η συλλογή του ιστορικού αεροναυτικού υλικού είναι η σπουδαιότερη απ' όλες. Η συλλογή δε των εφημερίδων του 19ου και 20ου αιώνα δεν υπάχει σε καμμία άλλη βιβλιοθήκη.

Η πλήρης σειρά της «γραφής» του ανθρώπου είναι αξιοθαύμαστη. Περιλαμβάνει σχεδόν τα πάντα, από τις αρχαίες επιγραφές στο πηλό μέχρι της «μικροσκοπίας», πάνω στην οποία αποτυπώνονται φωτογραφικά εκατομμύρια άλλων βιβλίων, σε μία μόνη!

Μεταξύ των ασυνήθιστων βιβλίων της βιβλιοθήκης είναι το μικρότερο βιβλίο που υπάρχει, μία έκδοση όχι πια μεγάλη από ένα νύχι: Τα ποιήματα του Ουαλ Καγιάν. Περιέχει επίσης δυο σειρές από τα μεγαλύτερα βιβλία, που τυπώθηκαν ποτέ. Πρόκειται για τα «Ποιήματα της Αμερικής» του Τζων Οντόυμπσον, που έχει ύψος περισσότερο από ένα μέτρο.

Ανάμεσα σε πολλά άλλα περιέργα, έχει βιβλία που περιέχουν δείγματα από αμερικανικά δέντρα, και έναν τόμο από... πιάτα φαγητού, πάνω στα οποία ο Ρόντιρντ Κίπλιγκ έγραψε μία σειρά από ποιήματα!...

ΠΑΡΑΔΟΣΟΛΟΓΙΕΣ

Από τη στιγμή που θα γεννηθεί ο άνθρωπος χρειάζεται δυο χρόνια για να μάθει να μιλά κι' έξι χρόνια για να μάθει να κρατά το στόμα του κλειστό.

* Όταν στο σπίτι μιλά ένας άντρας και όλοι κρέμονται από τα χείλη του, είναι... γαμπρός. * Όταν τον προσέχουν τι λέει, είναι κάποιος κάποιος του κεφαλιού τους, είναι... πατέρας. Κι' όταν πρέπει να φανεί για να τον ακούσουν είναι... παπούς.

* Στη σημερινή εποχή εύκολοτερα βρίσκει κανείς μία βελόνα στ' άχρη, παρά στα δάκτυλά μίας δεσποινίδος.

* Τις περισσότερες φορές ο έρωτας αρχίζει με ανιστοναγμοδές και τελειώνει με... χασμουρητά.

* Τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο για μία γυναίκα. Άρκει να έρθει να κλάψει την κατάλληλη στιγμή και μπροστά στον κατάλληλο άντρα.

Κατά τη διάρκεια του 1954, χιλιάδες από μαθητές, συγγραφείς και αναγνώστες βοηθήθηκαν από τις συλλογές της βιβλιοθήκης.

Η στατιστική δείχνει ότι στην περίοδο αυτή χρησιμοποιήθηκαν 2 εκατομμύρια βιβλία και τεύχη. Επίσης ένας μεγάλος αριθμός από «ομιλούντα» βιβλία και αναγλυφούς τούτους χρησιμοποιήθηκε από τους τυφλούς αναγνώστες.

Αλλά η κυριότερη αποστολή της βιβλιοθήκης, δηλαδή το να εξυπηρετεί τα μέλη του Κογκρέσου, που ενδιαφέρονται για ένα οποιοδήποτε θέμα, συνεχίζεται με αυξανόμενο ρυθμό. Επίσης σε 69.000 ερωτήσεις απ' το Κογκρέσο δόθηκε απάντηση. Επειδή όμως και άλλες βιβλιοθήκες ή άλλες χώρες έχουν ανάγκη από διάφορες πληροφορίες, η βιβλιοθήκη διαθέτει μία άστια οργανωμένη υπηρεσία ανταλλαγής και δωρεών.

Στα τελευταία χρόνια η βιβλιοθήκη έχει βοηθήσει πολλές χώρες για να συγροήσουν τις διάφορες υπηρεσίες των βιβλιοθηκών τους και κατόπιν αιτήσεώς τους έστειλε αντιπροσώπους στο Τόκιο, στο Ρίο Ιανέιρο, στο Μεξικό, στο Βερολίνο και άλλοι.

Επίσης με πρωτοβουλία της βιβλιοθήκης γίνονται απαγγελίες ποιημάτων από διάσημους ήσους, κονσέρτα, διαλέξεις και άλλες καλλιτεχνικές εκδηλώσεις, που παρακολουθεί από το ραδιόφωνο και την τηλεόραση όλη η Αμερική. Κατ' αυτόν τον τρόπο η βιβλιοθήκη του Κογκρέσου δεν εξυπηρετεί μόνο τους αναγνώστες της, αλλά και ολόκληρο το αμερικανικό κοινό με τη μορφολογική αποστολή της!

Η ιδανική γυναίκα

Σε μία συναναστροφή γίνονταν συζήτηση για τη γυναίκα.

Όταν ήθε ο ένας από τους διάσημους Αμερικανούς εύθυμο γράφου Μάρκ Τουαίν, που βρισκόταν ανάμεσα στην συντροφιά, καθώς ως ερμηνιστής τρεις μεγάλες αρετές, που πρέπει να έχει μία γυναίκα.

—Υπάρχουν, είπε, τρία πράγματα με τα οποία μία καλή γυναίκα πρέπει να μοιάζει. Και τρία άλλα με τα οποία δεν πρέπει να μοιάζει.

—Δηλαδή; ρώτησαν με περιέργεια όλοι.

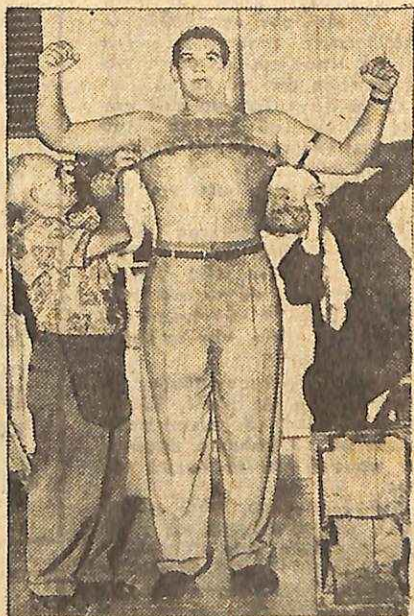
—Πρώτα, τους εξήγησε ο Μάρκ Τουαίν, πρέπει να μοιάζει με το σαλιγκάρι, που μένει διαρκώς στο σπίτι του. Δεν πρέπει όμως να του μοιάζει στο εξής: Να μη φορά πάνω της ό,τι έχει και δεν έχει, όπως αυτό.

—Δεύτερον, συνέχισε, πρέπει να είναι ακριβής σαν το ρολόι του Δημάρχου. Δεν πρέπει όμως, σαν αυτό, να κινή πολύ θόρυβο, ώστε ν' ακούγεται απ' όλη την πόλη. Και τρίτον πρέπει να μοιάζει με την ήχώ, που μιλάει μόνο όταν την ρωτούν. Δεν πρέπει όμως, σαν αυτή, να λέει πάντα την τελευταία λέξη!...

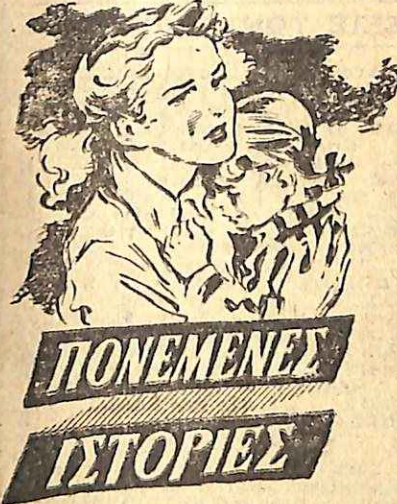
ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Ο γνωστός Παριζιάνος κομμωτής Φερνάν Ζμπρύ για την ερχόμενη χειμερινή σεζόν, συνιστά στις ώριμες πελάτισσες την κόμμωση του «Τουρμπάν». Το Τουρμπάν στην προκειμένη περίπτωση αποτελείται από ψεύτικα μαλλιά, που προσφέρονται σε διάφορες αποχρώσεις και τοποθετούνται πάνω στα πραγματικά στολίζόμενα με διάφορα κουμπήματα.

ΕΝΑΣ ΓΙΓΑΣ 24 ΧΡΟΝΩΝ

Το Χόλλανδονι ετοιμάζεται να γυρίσει ένα φιλμ με θέμα τη ζωή του Πρίμο Καρβέρα. Οι παραγωγοί του έργου δυσκολεύτηκαν πολύ ώσπου να βρουν ένα σωματώδη νέο άνδρα να υποδυθεί τον παλαιό πρωταθλητή βαρέων βαρών. Υστερα από μακρόχρονη αναζήτηση, βρήκαν αυτό που ζητούσαν στο πρόσωπο του νεαρού Μάικ Λέιν, ηλικίας 24 χρόνων. Στάση-κε σώζονταν να βρεθούν στα σκούνα ρούχα κατάλληλα για τον νεαρό γίγαντα και όλα τα κοστούμια, που θα φορέσει κατάσκευάζονται τώρα έσπευσμένα στα ειδικά εργαστήρια.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ του παιδιού της

Ο Νίκος Λαζαρίδης γυρίζει στην Αθήνα, ύστερα από πέντε χρόνια σπουδών στην Ιταλία, ένθουσιασμένος, που θα ξαναβλέπε τη μητέρα του—γιατί τον πατέρα του τον είχε χάσει από μικρό—και την Έμμη, την αρραβωνιαστικιά του.

Μά, μόλις ξεπαρκάρησε στον Πειραιά, μία πικρή απογοήτευση πλημμύρισε την ψυχή του. Βλέποντας πως κανείς από τους δικούς του δεν τον περίμενε για να τον υποδεχτεί.

Με θολωμένο βλέμμα από το παράπονο και με σκοτεινές σκέψεις, προχώρησε κρατώντας τη βαλίτσουλα του.

Στις απορίες του αυτές, ωστόσο, απάντησε ο κ. Παρίδης, ο πατέρας της Έμμης, που τον περίμενε έξω από το τελωνείο.

—Σε περιμένα, Νίκο, για να σου πω, πως ούτε η Έμμη, ούτε η μητέρα σου έλαβαν τα γράμματά σου, είπε στο νέο, που τον κυτούσε σαστισμένος. Το γράμμα σου στην κόρη μου, το κράτησα εγώ και το διάβασα... Μά η μητέρα σου δεν μπορεί να το έλαβε, γιατί πάει τώρα, ένας μήνας, που λείπει από τό σπιτί της, σ' ένα από τα συνηθισμένα συχνά ταξίδια της... Η διαγωγή της μητέρας σου, δεν είναι άμεμπτη!...

—Τι θέλετε να πείτε; τραύλισε ο Νίκος.

—Από τον καιρό που έφυγες, παιδί μου, έκείνη συζή με κάποιον. Στις αρχές, στα κρυφά... Πάει, όμως, ένας χρόνος τώρα, που δεν κρύβεται από κανένα... Καταλαβαίνεις, λοιπόν, πως, παρ' όλη την εκτίμησή, που έχω για σένα, ο γάμος σου με την κόρη μου, δεν μπορεί να γίνει. Και δεν πρέπει να τη δεις!...

Ακουμπισμένος σ' ένα τοίχο, ο Νίκος, δεν άντελλε, ότι ήταν μόνος. Πήρε το δρόμο, για το σταθμό κι' ανέθηκε στην Αθήνα. Εκεί φώναξε έναν κλειδαρά, που του άνοιξε την πόρτα και μπήκε σπίτι του... Υστερα από τρεις ημέρες, ο Νίκος είδε τη μητέρα του να μπαίνει στο σπίτι κατάπληκτη! Φαινόταν πολύ πιο νέα απ' ό,τι την είχε αφήσει. Λίγες άσημες τριχες στα μαύρα της μαλλιά ήταν οι μόνοι μάρτυρες για τα σαρανταπέντε χρόνια της.

Το σκοτεινό βλέμμα του παιδιού της την κράτησε καρφωμένη στη μέση της κόμαρας.

—Γιατί με κυττάς έτσι, Νίκο; ρώτησε. Δεν περιμένα πως θάρρουν τόσο γρήγορα!...

—Και όμως... θα το ήξερες, αν

είχες πάρει το γράμμα μου, απάντησε ο νέος. Θα το ήξερες, αν έμενες σπίτι σου, κι' αν είχες τη σκέψη σου σε μένα! Μά, πές μου, πως δεν είναι αληθινές όλες αυτές οι φρικτές κατηγορίες, που είπε για σένα ο πατέρας της Έμμης!...

Με το κεφάλι σκυφτό η μητέρα του έπεσε σε μία πολυθρόνα κι' απόφυγε ν' αντικρύσει τα μάτια του, που την κύτταζαν με αγωνία. Μία βαρεία ατμόσφαιρα βάραινε τα στήθη τους.

—Μίλησε, μητέρα... Σε παρακαλώ... Πρέπει να μάθω!...

Αυτή η επιτακτική φωνή του Νίκου, γεμάτη πόνο, έφτασε ως τα βάθη της ψυχής της και τη συγκλονισε συγκορμα. Ένας λυγμός ήταν η απάντησή στις ικεσίες του νέου, που της έλεγε με φωνή που την επνιγε το κλάμα:

—Ωστε είν' αλήθεια, όλα, όσα μου είπαν για σένα, τη μητέρα μου, που σ' αγαπούσα και σε σεβόμουν σαν την καλύτερη μητέρα του κόσμου!... Κι' εσύ δεν με λογάρισες, δεν με συλλογίστηκες!...

Μ' αυτά τα τελευταία λόγια, σωριάστηκε ο Νίκος, λιπόθυμος, σφιγγώντας την καρδιά του, που πληγώθηκε βαθιά από την ένοχη σιωπή της μητέρας του. Σαν τρελή τιναχτηκε εκείνη πάνω και προσπάθησε να τον ξαναφέρει στις αισθήσεις του. Μά του κάκου προσπαθούσε και στο τέλος έβαλε τις φωνές.

Κάποιος γείτονας έτρεξε για το γιατρό, που δεν άργησε ναρθή και να κάνει μία ένεση στο λιπόθυμο Νίκο.

—Παιδί μου! φώναζε η μητέρα του, γονατιστή μπρος στο κρεβάτι του. Θα σου τα πω όλα!...

Ένα δυνατό κούδουνημα στην πόρτα, έκανε το Νίκο, που είχε συνέλθει, ν' ανοίξει τα μάτια του, και τη μητέρα του να γυρίσει, τρομαγμένη το κεφάλι της.

Ποιος χτυπούσε; Με βήματα σурτά πήγε κι' άνοιξε την πόρτα.

Στο κατώφλι παρουσιάστηκε με το πρόσωπο αυστηρό, η Έμμη. Πέρασε αδιάφορη μπρος στη μητέρα του Νίκου και τράβηξε για το δωμάτιό του. Είχε μάθει, την ώρα που έρχόταν, από κάποια γειτόνισσα, τη λιποθυμία του Νίκου. Μόλις τον αντίκρισε, λοιπόν, έπεσε στην αγκαλιά του, ψιθυρίζοντας:

—Τα ξέρω όλα! Μου τα είπε ο πατέρας μου. Μά έμένα δεν με μέλλει, Νίκο, γιατί σ' αγαπώ!...

—Έμμη, της είπε ο Νίκος, είν' αλήθεια; Μ' αγαπάς ακόμη;...

—Σ' αγαπώ, Νίκο, και θα γίνω γυναίκα σου!...

Η μητέρα του Νίκου είχε αποτραβηχτεί στην κάμαρά της. Εκεί μέσα πήρε την απόφαση να δώσει ένα τέλος στην τρικυμισμένη της ζωή. Μόνο η ευτυχία του παιδιού της την ενδιέφερε από δω και μπρος.

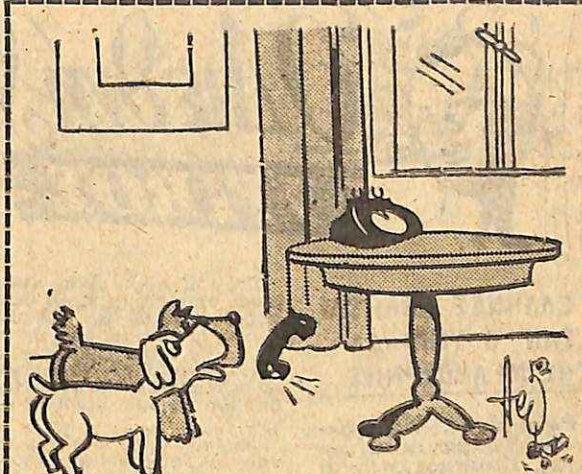
Το πρωί ο Νίκος δεν άκουσε θόρυβο στο σπίτι του, όταν ξύπνησε. Δεν βρήκε κανένα, όταν γύρισε από δωμάτιο σε δωμάτιο...

Μονάχα ένα γράμμα βρισκόταν πάνω στο τραπέζι.

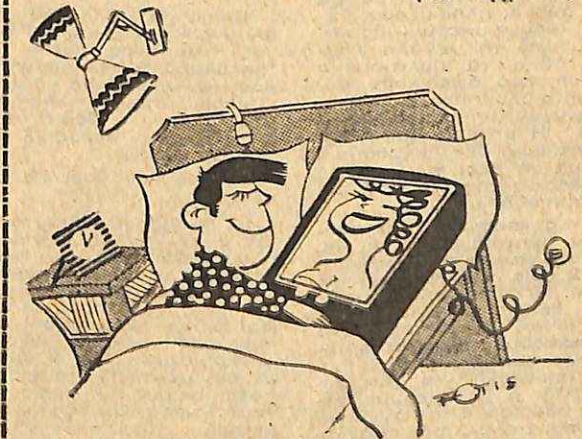
Ήταν ένα μεγάλο γράμμα, μία απολογία στο γιο της, και κατέληγε στην απόφαση που πήρε η αμαρτωλή μητέρα, για να επανορθώσει το σφάλμα της να κλειστή, για όλη της τη ζωή σε μοναστήρι, και στην παρακλήσι να τη συγχωρήσει ο Νίκος και να μη τη μισήσει.

Κι' αλήθεια, ούτε ο Νίκος, ούτε η Έμμη, που πατρεύτηκαν σε λίγο, ένοιωσαν ποτέ μίσος για τη γυναίκα αυτή, που ζούσε πια στη γαλήνη ενός μοναστηριού, μακριά από τον κόσμο!...

MIRANTA

—Περίεργο!... Πρώτη φορά βλέπω... μαύρο κόκκαλο!... (Του Αρχέλαου)

—Όταν η σάβς δεν υποκύπτει... (Του Φ. Γεωργουλάκη)

—Είδες τί ήσυχος πού είναι ο Μπέμης σήμερα; (Του Φ. Γεωργουλάκη)

—Πάλι υπογράδα έβαλε η άγια Πουλχερία!... (Του Φ. Γεωργουλάκη)

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΘΛΗΤΑΙ ΣΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ ΤΗΣ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗΣ

Γ. Ρουμπάνης, Παπαδά-
σιλειου, Τσικανίκας, Δε-
πάστας, Καμπαδέλης και
Γιλέτσης

Οι 'Ολυμπιακοί Άγνες της Μελβούρνης, μέσα με την ημέρα, πληθαίνουν. Ένας χρόνος σχεδόν μας χωρίζει από τη μεγάλη στιγμή. Έθνη, που διεκδικούν τον αήμιτο ολυμπιακό στέφανο, ενώνουν τις προετοιμασίες τους. Η μητέρα όμως του αθλητισμού δεν ξεκαθάρισε ακόμη τη θέσι της και τις προθέσεις της για την XVI 'Ολυμπιάδα.

Θ' άρκεσούμε και πάλι στην τυμπική εμφάνισή της γαλανόλευκης στο ολυμπιακό στάδιο της Μελβούρνης ή θα διεκδικήσουμε τυμπικές θέσεις σ' αγωνίσματα που έχουμε πιθανότητες να διακριθούμε; Θα προετοιμασούμε απλώς μια ολυμπιακή αποστολή για την Αυστραλία ή θα θέσουμε γενικές βάσεις για την αναδιοργάνωση του ελληνικού αθλητισμού, ώστε στην προσεχή 'Ολυμπιάδα της Ρώμης (1960) να γελάει λίγο το χέλι μας, μετά τις απειράσιμες ολυμπιακές αποτυχίες;

Οποιαδήποτε έκλογη και αν κάνουμε, ως μην ξεχνάμε πως ο ελληνικός αθλητισμός χρειάζεται πολλές και μακροχρόνιες ηθικές και υλικές ενέσεις για να σταθεί παλληκαρίσια στους διεθνείς στίβους. Είναι καιρός να παύσουμε να άρκοιμεθα σε τυμπικές αντιπροσωπείες και παρελάσεις και να καταστήσουμε πια ένα μελετημένο πρόγραμμα αναδιοργάνωσης του αθλητισμού μας, γενικά. Ένα όλοι αγωνίζονται στους στίβους με τα πιο σύγχρονα αθλητικά μέσα, έμεις επιμένουμε να προετοιμαζώμαστε και να παλεύουμε με μεθόδους και όπλα ξεπερασμένα.

Πρέπει να το καταλάβουμε πια πως πέρασαν οι εποχές που άρκοιες ο ένθουσιασμός, η παλληκαριά, το φιλότιμο για τη νίκη. Σήμερα, η νίκη εξελίσσεται σε αλθινη... επιστήμη. Για να κατορθώση κανείς να αζιωνθί το στεφάνι της, πρέπει να μοχθήσει μ' όλους τους κανόνες της σύγχρονης αθλητικής τέχνης και προπονήσεως...

Θ' αποδείξουμε παρακάτω τι αθλητικές δυνατότητες πρέπει να διαθέτουμε, με βάσι τα στατιστικά δεδομένα, για να μπορούμε όχι να νικάμε, αλλά απλώς να υποπερδούμε τα όρια των προκριματικών για τους ολυμπιακούς της Μελβούρνης.

Στον 'Ελαινί είχαν καθομίσει όριο βάσι για τη σφαιροβολία 14,60 μ. Έλασαν μέρος 20 σφαιροβόλοι απ' όλο τον κόσμο. Πέρασαν το όριο μονάχα 13. Επομένως απέκλεισαν 7. Στη Μελβούρνη το όριο είναι 15 μέτρα.

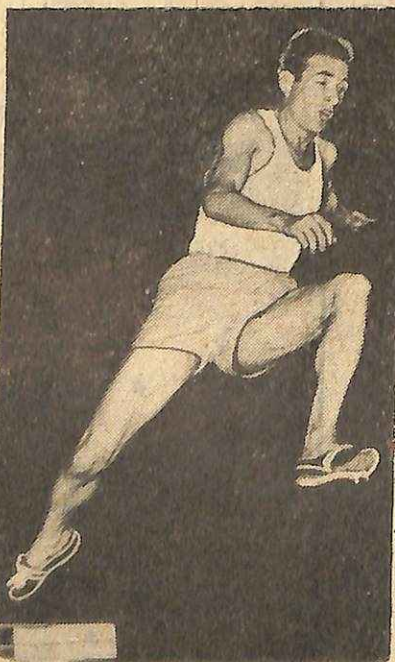
Με τις προϋποθέσεις αυτές ο Τσικανίκας μπορεί να προκριθί για τους τελικούς χωρίς να χρειάζετα ειδικά να πλασαρισθί μέσα στις πρώτες έξη θέσεις.

Έλεις της Ελλάδος στο άλμα επί κοντώ και ο Γιωργς Ρουμπάνης, πρέπει να ξεπεράσει στη Μελβούρνη τη βάσι των 4,15 μ. για να προχωρήσθ στους τελικούς. Στη 'Ελαινί η βάσι ήταν 4 μ. Έλασαν μέρος 25 αλτες επί κοντώ.

Πέρασαν τη βάσι 19. Απέτυχαν 6.

Ο Παπαδάσιλειου στα 3.000 μ. μετ' έμποδίων για να προκριθί στις τυμπικές θέσεις των τελικών πρέπει να διακριθί στους προκριματικούς καταλαμβάνοντας στη σειρά του μια απ' τις τέσσερες πρώτες θέσεις τουλάχιστον. Στο 'Ελαινί έλασαν μέρος 33 όρμεις σε τρεις σειρές. Οι τρεις τέταρτοι των τριών σειρών απείωσαν: Ονέλ (Τουρκία) 9'06", Γκούντε (Γερμανία) 9'04", 2. Μπράσερ (Αγγλία) 9'03", 2. Από τους τρεις αυτούς κανένας δεν πλασαρίσθηκε στις έξη πρώτες θέσεις στον τελικό. Έρχομαστε στους τρεις τρίτους των τριών σειρών των προκριματικών: Κάρλσον (Σουηδία) 9'05", 4. Απρό (Ουγγαρία) 9'00", 4. Σέντερμπεργκ (Σουηδία) 9'02", 4.

Οί δυο πρώτοι καταπον-

Ο Παπαδάσιλειου, έλπιδα της Ελλάδος στους 'Ολυμπιακούς της Μελβούρνης για 3.000 μ. μετ' έμποδίων.

τίσθηκαν στον τελικό. Μονάχα ο Σέντερμπεργκ ήλθε πέμπτος αλλά αφού πραγματοποιήσε χρόνο 8'55", 6. Βγάλτε συμπέρασμα για τον Παπαδάσιλειου!

Τα τρία αυτά παραδείγματα είναι αρκετά για να μας κατατοπίσουν τι, τεράστιες προπαραβές πρέπει να καταβάλουν οι 'Ελληνικές έλπιδες' στους ολυμπιακούς της Μελβούρνης για να διακριθουν στους προκριματικούς.

Το 1956 οι συνθήκες έβαν πολύ δυσκολότερες απ' ό,τι ήταν το 1952, στο 'Ελαινί. Στη Μελβούρνη οι αγωνάνες θα γίνουν στα τέλη φθινοπώρου και με όρια προκρίσεως πολύ ανώτερα από εκείνα του 'Ελαινί. Συγκεκριμένα, στη σφαιροβολία το όριο προκρίσεως στο 'Ελαινί ήταν 46 μέτρα, ενώ στη Μελβούρνη 47 μέτρα. Στα άκοντιο 64 στο 'Ελαινί, 66 στη Μελβούρνη. Στη σφαιροβολία 49 στο 'Ελαινί, 54 στη Μελβούρνη. Στο άλμα τριπλούν, 14,60 μ. στο 'Ελαινί, 14,80 μ. στη Μελβούρνη. Στο άλμα εις ύψος 1,87 μ. στο 'Ελαινί, 1,95 στη Μελβούρνη.

Μονάχα στο άλμα εις μήκος τα όρια περιωρίσθηκαν από 7,20 μ. που ήταν στο 'Ελαινί σε 7,15 μ. στη Μελβούρνη.

Θ' αρωτήσετε, πιθανόν, αν υπάρχει έλλειψη ελληνική στους δρόμους, όλων των αποστάσεων. Θάταν μεγάλη επιτυχία αν ο Καμπαδέλης μπορούσε να πλασαρισθί για τους ημιτελικούς των 400 μ. μετ' έμποδίων και ο Γιλέτσης καθάρωνε νάρθη 200ς στα 10.000 μ. Αλλά για να γίνη αυτό, πρέπει ο μιν Καμπαδέλης στους προκριματικούς να τρέξη περί τα 54"-54", 5 και στο δεύτερο γύρο 53"-53", 5. Για να πλασαρισθί στους τελικούς πρέπει νάρθη τρίτος στους ημιτελικούς στη σειρά του με χρόνο 52"-1-53".

Όσο για τον Γιλέτσο, φιλότιμο και επιμέλει Μακεδόνα αθλητή, επειδή δεν έχει προκριματικούς στα 10.000 μ., είναι ανάγκη να σημειώση 31'02", 6 για νάρθη 200ς!

Ο Ε. Δεπάστας στα 800 μ. μπορεί να περάσει στους προκριματικούς έστω και τρίτος στη σειρά του με χρόνο 1'55". Αν συμβή όμως και κληρωθί με γερουσία, υπάρχει περίπτωση να τρέξη 1'52", 5 και νάρθη τέταρτος και ν' αποκλεισθί τελικά.

Συνέβη στο 'Ελαινί στον θιανό Τανία (1.52", 9) και στον Βέλγιο Ντεσνέ (1.52", 7) και στον Καναδό Ρος (1.52", 6). Τουναντίον, ο Αυστραλός Μακ Μίλλαν με 1'55", και ο Ρώσος Μοντί με 1.55", 8 ήσαν τρίτοι στη σειρά τους τους στους προκριματικούς και προχώρησαν ύστερα και στους ημιτελικούς.

Πόσες δυσκολίες, λοιπόν, θα παρουσιαστούν στη Μελβούρνη μπορείτε να κρίνετε απ' τα παραπάνω στοιχεία που παραθέσαμε.

Αλλ' ως μην απογοητευθούμε. Χρειάζεται θέλησις, επιμονή, ουστημία, μέσος.

Ας τ' επιστρατεύσουμε και ως προχωρήσουμε με θάρρος!

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

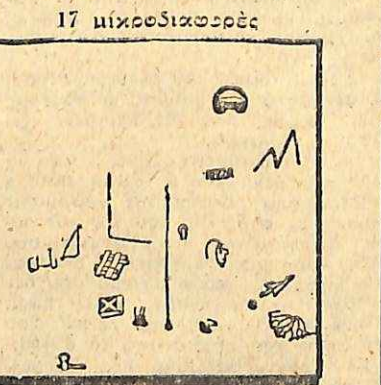
Άνω — κάτω σταυρολέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΩΓΥΡΟΣ — ΤΑΦΡΟΣ 2) ΜΑΖΑΡΗΝΟΣ 3) ΙΚ — ΡΑΦΑΝΙΣ — ΠΑ 4) ΜΑΚ — ΚΗΠΟΣ — ΠΑΝ 5) ΟΡΑΜΑ — ΑΧΑΡΙ 6) ΣΑΡΑ — ΕΞΑ — ΑΓΑΣ 7) ΤΑΡΑΣ — ΡΑΒΕΛ 8) ΣΑΚΑ — ΟΚΑ — ΑΡΑΥ 9) ΤΣΑΪΣ — ΑΪΟΒΑ 10) ΡΟΣ — ΤΗΛΟΣ — ΣΑΣ 11) ΟΣ — ΣΟΛΟΜΩΝ — ΠΙ 12) ΡΑΦΙΝΑΤΟΣ 13) ΗΣΑΪΑΣ — ΡΑΝΤΣΟ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΩΡΙΜΟΣ — ΣΤΡΟΦΗ 2) ΚΑΡΑΤΑΣΟΣ 3) ΥΜ — ΚΑΡΑΚΑΣ — ΡΑ 4) ΓΑΡ — ΜΑΡΑΙ — ΣΑΪ 5) ΟΖΑΚΑ — ΤΟΦΑ 6) ΣΑΦΗ — ΕΣΟ — ΗΛΙΣ 7) ΡΑΠΙΣ — ΚΑΛΟΝ 8) ΤΙΝΟ — ΑΡΑ — ΟΜΑΡ 9) ΑΝΙΣΑ — ΑΣΤΑ 10) ΦΟΣ — ΧΑΒΑΪ — ΝΟΝ 11) ΡΣ — ΠΑΓΕΡΟΣ — ΣΤ 12) ΠΑΡΑΛΑΒΑΪ 13) ΣΠΑΝΙΣ — ΨΑΙΜΟ.

Σωστό — λάθος
1) ΣΩΣΤΟ (με 65 χτύπους το λεπτό βρισκόμε αριθμό κατά τι μεγαλύτερο των 2 διακεκομμένων παλμών). 2) ΛΑΘΟΣ (οι πυγμάχοι της 'Αφρικής το θεωρούν ως το πιο νόστιμο κρέας που υπάρχει). 3) ΛΑΘΟΣ (μόλις πέθανη η βασίλισσα εκλέγεται και). 4) ΛΑΘΟΣ 5) ΣΩΣΤΟ (κατηγορούμενος ότι δέχθηκε 20 τάγματα από ανδρά του Μ. Αλεξάνδρου). 6) ΛΑΘΟΣ 7) ΣΩΣΤΟ (και τον τοποθετεί στην Κόλαση). 8) ΛΑΘΟΣ (έγραψε λιποπείτα και για άλλους μουσικούς). 9) ΣΩΣΤΟ (εβραϊκή παγώδου ύψους 136 μέτρων). 10) ΛΑΘΟΣ (το πραγματικό της όνομα ήταν Μινραρέτη).

Μικρά προβλήματα
1) 35)70 + 148)296 = 1. 2) 14 άνδρες και 30 άλογα (X + Y = 148 2 X + Y = 116). 3) Ανιωνής: 2.450, Βασιλός: 1.250, Γιωργς: 450 και Δήμος: 150. 4) 22 φορές (24 μ. είναι τους δύο κύκλους που θα κάνει ο δεικτής των ώρων).

17 μικροδιαφορές

Η εικόνα μας δείχνει καθαρά τα σημεία στα οποία βρίσκονται οι 17 μικροδιαφορές που έπρεπε ν' ανακαλύψετε.

Η λύσις του ύμ' αριθ. 562 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΜΗΛΕΑ — ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ 2) ΑΥΛΟΣ — ΠΑΓΟΣ — ΥΑΛΟΣ 3) ΕΘΟΣ — ΚΑΛΑΜΙΑ — ΡΟΠΗ 4) ΡΟΣ — ΧΟΡΟΣ — ΤΠ — ΣΕΚ 5) ΟΣ — ΕΥΡΟΣ — ΜΟΡΑΝ — ΝΟ 6) ΑΙΜΟΣ — ΚΑΝΑΡΗΣ 7) ΛΟΡΔΟΣ — ΠΑΛΤΟ 8) ΟΡΜΟΣ — ΘΥΡΑΡΟΣ — ΡΣΤ 9) ΙΝΕΣ — ΜΑΙΑ 10) ΑΙΝ — ΚΑΘΟΔΟΣ — ΡΥΤΟΝ 11) ΟΙΚΟΣ — ΒΕΛΟΝΑ 12) ΑΙΠΟΛΟΣ — ΣΑΜΟΣ 13) ΟΠ — ΤΟΝΟΣ — ΟΥΤΟΣ — ΜΑ 14) ΜΙΑ — ΣΟΪ — ΑΚΡΟΣ — ΧΩΛ 15) ΜΑΝΕ — ΣΜΑΛΤΟΝ — ΣΑΛΙ 16) ΑΝΑΣΑ — ΟΝΤΑΣ — ΠΑΡΟΝ 17) ΑΞΥΡΙΣΤΟΣ — ΜΙΔΑΣ

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΑΕΡΟΠΛΟΙΑ — ΚΟΜΜΑ 2) ΜΥΘΟΣ — ΟΡΝΙΟ — ΠΙΑΝΑ 3) ΗΛΟΣ — ΑΡΜΕΝΙΑ — ΑΝΑΣ 4) ΛΟΣ — ΕΙΔΟΣ — ΚΙΤ — ΕΣΥ 5) ΕΣ — ΧΥΜΟΣ — ΚΟΠΟΣ — ΑΡ 6) ΚΟΡΟΣ — ΜΑΣΟΛΟΝΣ 7) ΠΑΡΟΣ — ΛΟΙΜΟΣ 8) ΚΑΛΟΣ — ΣΥΝΟΔΟΣ — ΑΝΤ 9) ΑΓΑΣ — ΑΛΤΟ 10) ΤΟΜ — ΜΑΓΔΟΣ — ΟΚΤΑΣ 11) ΑΣΙΤΟΝ — ΣΥΡΟΣ 12) ΑΤΡΑΠΟΣ — ΒΑΤΟΝ 13) ΟΥ — ΤΑΡΑΣ — ΡΕΜΟΣ — ΠΙ 14) ΓΑΡ — ΝΗΛ — ΜΥΛΟΣ — ΣΑΔ 15) ΟΛΟΣ — ΣΤΡΑΤΟΣ — ΧΑΡΑ 16) ΣΟΠΕΝ — ΟΣΙΟΝ — ΜΩΛΟΣ 17) ΣΗΚΟΣ — ΤΑΝΑΠΑΛΙΝ.

Η ΠΡΩΤΗ έρωτική ιστορία

Πρωτότυπο διήγημα

«Θά σου διηγηθώ την πρώτη μου έρωτική ιστορία — μου είπε ο γέρος μαϊτρ, καθώς μείναμε μόνοι στο ρεστωράν, που είχε αδειάσει από πελάτες. Είναι αρκετά άστεϊα, αλλά πιστεύω πως όλων μας η πρώτη έρωτική ιστορία είναι πάντα, λίγο ή πολύ άστεϊα.

Την εποχή εκείνη ήμουν 22 χρόνων. Είχα την θέσι του μαϊτρ και του μοναδικού γκαρσονιού στο «Δούκα της Βουργουνδίας». Δεν υπήρχαν παρὰ δέκα τραπέζια όλα κι όλα, υπεραρκετά κι' αυτά για την λιγοστή πελατεία, που την αποτελούσαν οι βαβύλεροι γνώστες της καλής γαλλικής κουζίνας και των παλιών κρασιών. Κι' από αυτούς πάλι, μονάχα εκείνοι τολμούσαν να μπουν στο κέντρο μας, όσοι ήταν σε θέσι να πληρώσουν τον αρκετά τσουχτερό λογαριασμό, που τους σερβίριζαμε στο τέλος.

Ετσι, τ' αφεντικά μου δεν χρησιμοποιούσαν άλλο βοηθό εκτός από μένα, που μ' εκτιμούσαν απόλυτα για την εξαιρετική μου δοσφρησία και την εξαιρετική μου γεύσι. Μ' όλο που ήμουν πολύ νέος ακόμη, μπορούσα να σου πω με το πρώτο, δοκιμάζοντας λίγες σταγόνες από ένα παλιό λικέρ, την ηλικία του και την ποιότητά του.

Εξ' άλλου, τα κρασιά και η κουζίνα ήταν το μόνο πράγμα που ήξερο από την ζωή. Με τις γυναίκες, δεν είχα ούτε τον καιρό ούτε το άρρεος ν' ασχοληθώ. Οι φιλοδοξίες μου ήταν κλεισμένες στους τέσσερις τοίχους του ρεστωράν, όπου υπηρέτούσα. Και οι γυναίκες, που συχνάζαν εκεί, ήταν όλες μεσοκόπες ή γρηές, περιφρηές για να καταλάβουν ένα καλό κρασί ή ένα καλό φαγητό, όμως, και για να νοιώσουν ή να μεταδώσουν τον έρωτα.

Το βράδυ, εκείνο, κόντευαν μεσάνυχτα και, έπειδή δεν περίμεναν πια άλλους πελάτες, τα αφεντικά μου είχαν πάει για ύπνο. Δεν έμεινε, παρὰ μονάχα μισή ώρα για να κλείσει το ρεστωράν, όταν μπήκαν έξη κύριοι, συνοδεύοντας μια νέα, ωραιότατη κυρία.

Μόλις την είδα, αισθάνθηκα μια παράξενη αναστήριχλα σ' όλο μου το κορμί. Τα μάτια της είχαν μια ω-

χέλεια που υπνώτιζε, ή φωνή της κάτι το ζεστό κι' ήδονικό, οι κινήσεις της ήταν όμοιες με μίας γάτας, ή ενός φιδιού...

Η συντροφιά παράγγειλε ένα πλουσιοπάροχο γεύμα, με τα πιο ακριβά φαγητά και τα πιο παλιά κρασιά, που υπήρχαν στον κατα-
λογος.

Σερβίρισα τις παραγγελίες κι' έπειτα στάθηκα σε μια γωνιά, χωρίς να μπορώ να ξεκολλήσω τα μάτια μου από την ωραία κυρία. Αλλά κι' εκείνη γυρίσε κάθε τόσο και με κύτταξε επίμονα, σά ναδρισκε κάτι άπανω μου, που της τραβούσε την προσοχή της...

«Άραγε να νοιώθω κι' αυτή όπως εγώ;» τολμήσα ν' αναρωτηθώ. Και στη σκέψι αυτή, αισθάνθηκα μια ζάλη, να με κυριεύει σάν να ήμουν έτοιμος να λιποθυμήσω.

Σε μια στιγμή, εκείνη σκώθηκε και προχώρησε προς το έσωτερικό του μαγαζιού. Αισυαίσθητα σχεδόν την ακολουθήσα, με την αμυδρή έλπιδα πως ίσως ήθελε να μου μιλήσει. Αλλά ή κυρία έπλυνε τα χέρια της και ξανακάθισε.

Το βλέμμα, όμως, που μου έριξε ξαναγυρίζοντας στο τραπέζι της, ήταν τόσο παράξενο και τόσο έντατικό, που ένοιωσα τα γόνατά μου να λυγίζουν.

Οι κύριοι παράγγειλαν καφέδες και λικέρ κι' έπειτα με διάταξαν να πάω δαδάκα μπουκάλια από την πόρτα δαλάσαμπίνα και να τα τοποθετήσω στο αυτόκινητό τους, που περίμενε απ' έξω.

Ενώ οι άλλοι έπιναν τον καφέ τους, ή κυρία ξανασκώθηκε και, αυτή την φορά, τράβηξε προς την έξοδο του ρεστωράν. Την ακολουθήσα και πάλι. Όταν στάσαμε στην έξω-πορτα, εκείνη κοντοστάθηκε. Γύρισε, με κύτταξε βαθειά μέσα στα μάτια και με ρώτησε, με την ζεστή, χαδιάρικη φωνή της, τι ώρα θά έφευγα απόψε από το ρεστωράν.

Νόμισα πως άνιερνούμουν. Με δυσκολία αρθρώοντας τα λόγια μου, της απάκριθκα πως θά έφευγα, μόλις θά έφευγαν οι κύριοι. Τότε εκείνη με ξαναρώτησε, με τον ίδιο απαλό, ήρεμο τόνο, αν ένοιωθα τον εαυτό μου κουρασμένο.

«Όχι, κυρία, απάκριθκα, δεν είμαι καθόλου κουρασμένος...»

Τα μάτια της, κοίταζαμένα πάνω μου, με υπνώτισαν...

Θά θέλατε, τότε, συνέχισε, ναρβήτε να με βρήτε σε δυο ώρες στο σπίτι μου; Κατωίω στο βουλευτήριο Μάκ Μαόν, αριθμός 17, στον πρώτο όροφο.

Το αίμα μου ανέβηκε στο πρόσωπο. Δεν ξέρω αν άκουσε καλά — καλά το «ναί», που ψιθύρισα με έξπντη φωνή, αλλά εξακολουθούσε, μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο στα χείλη της:

Θά είσαστε, λοιπόν, στο σπίτι μου σε δυο ώρες. Προσέξτε, όμως, να μη με προδώσετε στους άλλους. Εγώ, θά φύγω τώρα. Εσείς, θά κρυφτήτε κάπου για δέκα λεπτά κι' έπειτα θά ξαναμπήτε. Οι κύριοι θά σας ρωτήσουν, ασφαλώς, για μένα κι' εσείς θά τους πτήτε πως αισθάνθηκα μια ξαφνική αδιασσία και έ-
φυγα.

Κούνησα το κεφάλι μου, για να της δείξω πως είχα καταλάβει, έπειδή δεν ήμουν πια σε θέσι ν' αρθρώσω ούτε λέξι.

Η λυγρή, αέρενια σιλουέττα της χάθηκε μέσ' τη νύχτα. Ακολουθώντας τις οδηγίες της, κρυφτήκα στην κουζίνα για δέκα λεπτά.

Όταν ξαναγύρισα, οι έξη κύριοι είχαν φύγει, χωρίς να πληρώσουν τον λογαριασμό!

Η ωραία άγνωστη ήταν ή συνέ-
λώς τους!

Άσπρα μαλλιά

Τα άσπρα μαλλιά σε πολλά άτομα δίνουν μια ξεχωριστή χάρη. Μερικές νέες γυναίκες, με ωραία χαρακτηριστικά, λεπτό και λευκό πρόσωπο, λείο και απαλό δέρμα, μαύρα ζωγρά ματία και άσπρα μαλλιά, είναι τόσο χαριτωμένες, που θα έχαναν πολύ, αν επιχειρούσαν να βάψουν τα μαλλιά τους. Τις κάνουν σάν ωραίες μαρκήσιες της εποχής της Πομπαντούρ. Αυτές βεβαίως καμαρώνουν για την ομορφιά τους και δεν τις στενοχωρεί καθόλου το άσπρο μαλλί. Υπάρχουν όμως άλλες, που κάθε άσπρη τρίχα, που θα ανεκαλύπταν στα μαλλιά τους τους δίνει και μια μαχαίρια από στο ήθος τους. Χάνουν την όρεξι για το κάθε τι. Φοδούνται υπερβολικά το πρόσωπό γήρας και το μαλλιά τους δεν σκέπτεται τίποτε άλλο παρὰ αυτό.

Το άσπρισμα των μαλλιών σε μερικά άτομα χρονολογείται από τη μέρα που γεννήθηκαν, γιατί πάσχουν από μια αρρώστια του δέρματος, που λέγεται λευκός στίλος ή αχρωμία, και με την αχρωμία το δέρματος γίνεται και αχρωμία ή ασπρισμα των μαλλιών.

Σήμερα θα σας μιλήσω για το φυσιολογικό άσπρισμα των μαλλιών, που συμβαίνει σε όλους, πότε έναρτίτερα και πότε αργότερα.

Το άσπρισμα των μαλλιών σε πολλές οικογένειες συμβαίνει πολύ άργα. Υπάρχουν άτομα μέσα σ' αυτές τις οικογένειες, που περνούν τα έξητα χρόνια τους χωρίς να έχουν ούτε μια άσπρη τρίχα. Καμιά φορά φτάνουν σε πολύ μεγαλύτερη ηλικία και τα μαλλιά τους διατηρούν τον άρχικό τους χρωματισμό. Συχνά σε μεγάλη ηλικία χάνουν τη λομπηρότητα τους και μαζάζουν σάν ξεθωριασμένα ή ξεπλυμένα ή κακοποιημένα μαλλιά.

Σε άλλες οικογένειες πολλά μέλη τους από μικρή ηλικία παρουσιάζουν άσπρες τρίχες στο κεφάλι και πολύ γρήγορα πληθαίνουν. Οι άσπρες τρίχες στην άρχη παρουσιάζονται στους κροτάφους και σιγά - σιγά απλώνονται σ' όλο το κεφάλι.

Το άσπρισμα των μαλλιών δεν ακολουθεί ώριμμένο κανόνα στην εξέλιξί του. Σε άλλους μπορεί στη νεαρά τους ηλικία να φανούν μερικές άσπρες τρίχες και να μείνουν έτσι για πολλά χρόνια χωρίς να πληθύνουν, σε άλλους όμως, στους πιο πολλούς μια που φαχίζονται τα μαλλιά να άσπρίζουν, εξακολουθούν με πιο γρήγορο ή πιο βραδυρό ρυθμό.

Η υγεία γενικά του ανθρώπου δεν επηρεάζεται με το άσπρισμα των μαλλιών, εκτός από μερικά νευρικά άτομα, που πασχίνουν μια μελογχολία μόλις δοθί τις άσπρες τρίχες. Με τον καιρό όμως συνήθίζουν και προσαρμόθουν να τα έδουλεύουν με το βέβαιο. Υπάρχουν μερικοί που υποστηρίζουν, πως το γρήγορο άσπρισμα των μαλλιών είναι σιμάδι μακροζωίας.

Λέγοντας γκριζά μαλλιά, δεν εννοούμε πως τα μαλλιά από μαύρα γίνονται πρώτα γκριζά και μετά άσπρα. Γκριζά λέγονται τα μαλλιά γιατί το ανακατωμα άσπριον και μαύριον τοίχων δίγει, την έντονα του γκριζού.

Μερικοί σοφοί επιστήμονες αναφέρουν άτομα που τους άσπρισαν τα μαλλιά απότομα σε μερικές μέρες, ή ακόμα σε μια μόνο νύχτα, ύστερα από μεγάλη συγκίνηση. Αυτό δεν φαίνεται να είναι πραγματικό. Το πιο πιθανό θα είναι πως τα άτομα αυτά είχαν άσπρα μαλλιά και τα έδειξαν και με τη δυνατή συγκίνηση, που υπέστησαν έσπριαν να ενδιαφερόνται για το βέβαιο των μαλλιών τους και έτσι παρουσιάζθηκαν άσπρα.

Μερικοί αναφέρουν άσπρισμα των μαλλιών μετά από άφορτίσεις του νευρικού συστήματος και των ενδοκρινών αδένων και που πάντως του θεωρείσθε άδύνατο.

Υπάρχουν άτομα που γεννιούνται με μια άσπρη τούφα μαλλιά στο κεφάλι, που πορμούνται έτσι σε μεγάλη ηλικία, όποτε φαχίζουν για άσπριζον τα μαλλιά ολοκληρώνουν το κεφάλιού. Το άσπρισμα σ' αυτά τα άτομα δεν φαχίζει από τους κοσμήτους παρὰ άπλώνει από την άσπρη τούφα. Τέτοιες άσπρες τούφες φαχίζονται στα μαλλιά των ατόμων που υποφέρουν από λειχή, μια δυσμορφία που χαρακτηρίζεται από άσπρισμα του δέρματος κατά τόπους. Στο μέρος που άσπριζει το δέρμα χάνεται ολόκληρο ή χωριστά. Το ίδιο συμβαίνει και με τις τρίχες που βρίσκονται στο έδωλοισσμένο δέρμα.

Οι κατοχήσεις, τα ξενιτάρια, οι συγκινήσεις, γενικά οι στενοχώριες φαχίζονται πως έπινοθν στο άσπρισμα των μαλλιών. Το πιο πολύ όμως είναι ή προσοδάση, που άσπρι σε πολλές οικογένειες να άσπρίζουν γρηγορώτερα. Από τα πιο παλιά χρόνια, οι άνθρωποι προσπαθούσαν με διάφορα φάρμακα να πολλάσουν το άσπρισμα των μαλλιών, που τους στενοχωρούσε πολύ, γιατί αυτό ήταν σιμάδι πως άσπριαν να γερουν. Δυστυχώς όμως έως σήμερα δεν βρέθηκε κατένα φάρμακο, που να έμποδίζει το άσπρισμα των μαλλιών. Κάθε λίγο διάφοροι επιστήμονες και μη, παρουσιάζουν φάρμακα που έπαδίζουν να έμποδίζουν το άσπρισμα, μα έως τώρα τίποτε δεν είναι σίγουρο να κάνει κάτι. Καθένα μέσο δεν είναι ικανό να έμποδίζει ή φυσική αυτή συνέπεια του περσάματος του χρόνου που είναι το άσπρισμα των μαλλιών.

Το άσπρο μέσο που άσπριμένει για αυτός ή πιο πολύ γι' αυτός που φοδούνται πολύ το άσπρισμα είναι να βάψουν τα μαλλιά τους. Μα το βάψιμο είναι πολύ επικίνδυνο σε μερικά άτομα και ν' αυτό ποεί να άσπριώνεται, γιατί προκαλεί έντονες δερματίτιδες, κάποτε δέ έχουν σιμαίση και θάνατοι από βαφή με βάσι την ποσάφινυλ-βενζίνη.

ΑΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΚΑ
Γιατρός Δερματολόγος

ΚΑΡΑ ΒΙΛΤΣΥΝΣΚΙ

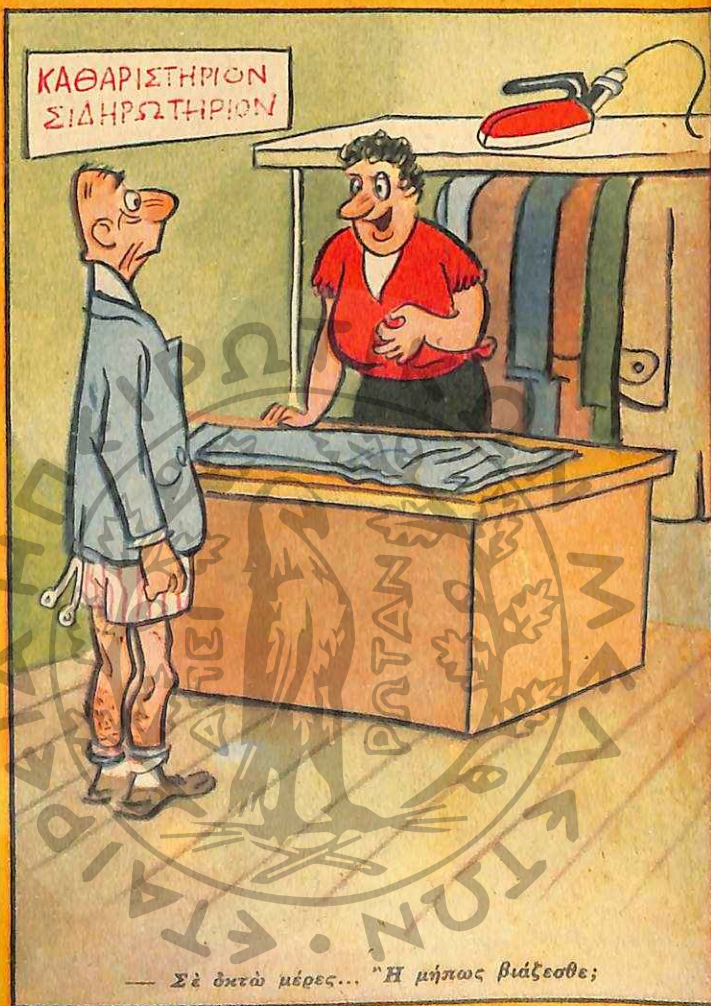
Η όμπρέλλα της Χοντράς

Χουζούρι και έρωας.

— Θα τὰ φωτογραφίσω γιατί υποπτεύομαι πως κάθε χρόνο λιγοστεύει τὰ κερά!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Σὲ οὐτὰ μέρες... Ἡ μήπως βιάζεσθε;